

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Περίεργοι τρόποι κατακλίσεως

Ἀντίθετα με ὅ,τι συμβαίνει στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ κοιμοῦνται ὅλοι σχεδὸν με τὸν ἴδιο τρόπο, ὁ ὕπνος τῶν ζώων παρουσιάζει τὶς πρὶν μεγάλες διαφορὲς ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο.

Ἄν ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ ἐντομα, θὰ ἴδουμε ὅτι οἱ μέλισσες εἶναι ἐκεῖνες ποὺ κοιμοῦνται λιγώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Πραγματικά, ὁ ὕπνος τους εἶναι μόνο δύο ὥρων, ἀπὸ τὶς δύο ἕως τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα. Ξαναθαίνονται τότε ἐξῆς ἀπὸ τὴν κυψέλη, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν τὴν ὥρα ποὺ δύει ὁ ἥλιος. Ὅχι ὅμως γιὰ νὰ ξανακοιμηθοῦν. Τὴ νύκτα ἐργάζονται ἐξασκοῦνται ὡς τὸ ἄλλο πρωὶ. Μὲ τὶς πρῶτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, εἶναι ἐτοιμὲς νὰ βγῶν καὶ πάλι ἐξῆς ἀπὸ τὴν κυψέλη, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ θὰ παραμείνουν μέσα, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὶς διαφορὲς «οἰκιακές» ἀσχολίες.

Τὸ ἐντομο ποὺ κοιμάται περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ὁ σφήκα. Ὁ ὕπνος τῆς ἀρχίζει ἀπὸ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα καὶ συνεχίζεται ὡς τὶς ἑννέα τὸ ἄλλο πρωὶ.

Ἀπὸ τὰ ζῶα, ἐκεῖνο ποὺ κοιμάται λιγώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι τὸ ἰνδικὸ χοιρίδιο. Ὁ ὕπνος του διαρκεῖ μόλις δέκα λεπτά. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι δὲν κάνει καμιά διακρίσι μεταξὺ ἡμέρας καὶ νύκτας καὶ ὅτι δὲν ἔχει ὠρισμένους ὥρες ὕπνου, ὅπως συμβαίνει σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ ἄλλα ζῶα. Ὅταν εἰσθάνῃ τὴν ἀνάγκη τοῦ ὕπνου, κλείνει τὰ μάτια του καὶ τὸν παίρνει. Μερικὰ λεπτά ἀργότερα, ὅμως, εἶναι καὶ πάλι στὸ πόδι. Ὅλο τὸ ὑπόλοιπο εἰκοσιεπτάωρο δὲν κλείνει καθόλου μάτι.

Τὸ βαρύτερο ὕπνο ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα ἔχει ἓνα πουλὶ τῆς Αὐστραλίας, ὁ «Πόδαργος», ποὺ μοιάζει σὰν τὴν κουρούνα. Κοιμάται περισσότερο ἀπὸ δεκατέσσερες ὥρες τὸ ἡμερονύκτιο καὶ μπορεῖ νὰ τὴν κτυπήσῃ κανεὶς με ἓνα ξύλο χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ξυπνήσῃ. Πολλὰς φορὲς οἱ κυνηγοὶ τὸ πιάνουν τὴν ὥρα ποὺ κοιμάται καὶ τὸ ρίχνουν μέσα στὴ τράντα τους, χωρὶς ἐκεῖνο ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του. Δὲν ξυπνάει ἐπίσης οὔτε με τὸν κρότο τῆς ἐκπυροστροφῆς τοῦ ὄπλου.

Πολὺ περίεργη εἶναι, ἐξ ἄλλου, ἡ στάσις ποὺ παίρνουν διάφορα ζῶα γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ ρινόκερος ζαπλώνεται με τὴν κοιλιά, ἀλλ' ἔχει τὸ τρομερὸ ρύγχος του τεντωμένο πρὸς τὰ ἔμ- πρὸς καὶ τὰ πλάγια τὸ πόδι σπληνμένο στὸ ἔδαφος, σὰν νὰ πρόκειται νὰ κυλήσῃ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὺς ἀποκοιμῆται ὅπως τρέχει. Ἄλλ' εἶναι πάντοτε ἔτοιμος ν' ἀνασηκωθῇ γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς λείας του.

Οἱ ἀρκούδες κοιμοῦνται ἀνάσκελα, σπριζώντας ὅλη τὴ ράχη τους πάνω στὸ ἔδαφος. Λυγίζουν ἐπίσης τὰ γόνατα τῶν πινούντων ποδιῶν, σὲ τρόπο ποὺ τὰ πέλματά τους ν' ἀκουμποῦν πάνω στὸ χῶμα. Ὅσο γιὰ τὰ μπουρτὰ πόδια, τὰ κρατοῦν ἀνασηκωμένα καὶ φαίνεται πὺς αὐτὴ ἡ στάσις δὲν τὴν κουράζει καθόλου.

Οἱ ἀρκούδες τῆς βορείου Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδά προτιμοῦν, ἀντὶ νὰ ζαπλώνονται πάνω στὸ ἔδαφος, ν' ἀνεβαίνουν στὰ δένδρα. Διαλέγουν τότε ἀνάμεσα στὰ κλαδιά ἓνα κατάλληλο μέρος καὶ ζαπλώνονται ἀναποικτικῶς.

Τὸ πρὶν κακοσμημένο ζῶο στὸν ὕπνο του εἶναι ὁ χιτρινόψυχος. Τοῦ χρειάζεται κρεβάτι, ποὺ φυσικὰ φτιάχνει μόνος του ἐκ τῆς γλαδίας βένεζου. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν κοιμᾶται πάνω στὴ βία κλαδία, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ αὐτὰ. Κάθε βράδυ, προτοῦ νὰ κοιμηθῇ, στρώνει προσεκτικὰ τὸ κρεβάτι του, ἀλλάζει, δηλαδὴ, τὰ κλαδιά ποὺ χρησιμοποίησε τὴν περασμένη νύκτα καὶ τὰ ἀντικαθιστᾷ με ἄλλα καὶ νουβρίνα καὶ βροσερά.

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ τὸ «ὀκοπι» ποὺ ζῇ στὰ ὅσα τοῦ Κονγκό. Εἶναι ἓνα χαριτωμένο ζῶο, ποὺ τὸ σῶμα του εἶναι γεμάτο ραβδώσεις, ὅπως καὶ τοῦ ἀνδρῶν (ζέβρου). Ὅταν, λοιπὸν, πρόκειται νὰ κοιμηθῇ, φτιάχνει ἓνα μαλακὸ κρεβάτι ἀπὸ κλαδιά, τὸ δοκιμάζει ἀρκετές φορὲς, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι εἶναι ἀναπαυτικό καὶ κατόπιν ζαπλώνεται καὶ κοιμάται.

Ὁ ὕπνος τῶν ἀνωτέρων θηλαστικῶν δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸν ὕπνο τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ πλαγιάζουν με τὸ ἓνα πλευρὸ καὶ τὸ ἀξιοπεριεργὸ εἶναι μάλιστα ὅτι χρησιμοποιοῦνται πολλὰς φορὲς, ὅπως καὶ ὁ ἀνθρώπος, ὅταν εἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη τοῦ ὕπνου.

Οἱ βούβαλοι, ποὺ ζοῦν κοντὰ στὰ ἔλη, προκειμένου νὰ κοιμηθοῦν, χώνουν τὸ σῶμα τους μέσα στὸ νερὸ ὡς τὸ λαμπρὸ καὶ ἀφίνουν μόνον τὸ κεφάλι τους ἐξῆς. Φαίνεται πὺς βρίσκουν αὐτὸ τὸν τρόπο ἀναπαυτικότερο.

Καὶ τὰ ψάρια; Κοιμοῦνται ἢ ὄχι; Οἱ ἐπιστήμονες διαφωνοῦν σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὅσο γιὰ τὰ μεγάλα θηλαστικά, ὅπως ἡ φάλαινα, δὲν ὑπάρχει καμιά ἀμφιβολία γι' αὐτὸ. Κοιμοῦνται καὶ μάλιστα ἀρκετὰ βαρεῖα, ἀλλοτε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ καὶ ἀλλοτε σὲ διαφορετικὰ βάθη, σύμφωνα με τὸ γούστο τους τῆς στιγμῆς. Γιὰ τὰ μικρότερα ψάρια, ὅμως, ὁ ὕπνος δὲν εἶναι βέβαιος. Ὅταν θέλουν ν' ἀναπαυθοῦν, καταβυθίζονται στὸ βυθὸ καὶ τεντώνουν τὸ σῶμα τους. Ἄλλα δὲν εἶναι βέβαιο πὺς κοιμοῦνται. Καὶ ἀρκετὰ ἓνας ἐλαχίστος ὁρμηκὸς γιὰ νὰ τὰ κάμνῃ νὰ διακόψουν τὴν σύντηξη, ἀλλωστε, ἀναπαύοι τους.

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ Μπόμπι τεντώθηκε με τειπελιά, ἔτριψε τὰ μάτια του, κι' ἔπειτα φόρεσε τὰ παπούτσια του. Κατόπιν σὰν μεγάλος δανδής, διάλεξε ἓνα κοστούμι ποὺ εἶχε τὸ χρώμα τῆς σκουριάς καὶ κυττάχτηκε με θαυμασμὸ στὸν καθοδότη τῆς ντουλάπας. Ἦταν ἓνας γόπς... Ὁ Μπόμπι, τὸ «Κόκκινο Τριανταφυλλάκι» ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ ἀπάχιδες, ζοῦσε ἀπ' τὰ κέρδη ποὺ τοῦ ἔδιναν τέσσερες κυρίες τοῦ ἡμιόσιου.

Ὁ Μπόμπι λοιπὸν στόλισε τὴν μπουτουγιέρα του με τὸ αἰώνιο κόκκινο τριανταφυλλάκι, κι' ἔπειτα ξαναβάδισε τὸ γράμμα τοῦ φίλου του Ρολτόπ. Ὁ φίλος του αὐτός, γνωστός ἀπάχης καὶ λαθρεμπόρος στὴ Μονμάρτη, τοῦ ἔγραψε πὺς θὰ ἔφτανε σὲ λίγες μέρες ἀπὸ τὴν Ἀργεντίνια γιὰ νὰ παραλάβῃ μερικὰ «ἐμπυροσφύακα». Ὁ Μπόμπι συλλογίστηκε ὅτι ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δέματα θὰ ἦταν κι' ἡ Μισρίν, μιὰ ἀπ' τὶς τέσσερες φίλες του ποὺ τοῦ ἔκανε τὴν δυσκόλη ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ἔπρεπε νὰ τὸ βρῇ.

Ὁ Μπόμπι ἔχωσε στὴν τσέπη του τὸ πιστόλι του, ἄναψε ἓνα τσιγάρο καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σταθμὸ τοῦ Μονμάρτη. Κάθε τασιὸν ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Βρετάνη, ἐξοικιστὴν στὴν ἀσφαλτο τοῦ Παρισιῦ ἓνα σωρὸ ὤμοφα κορίτσια. Ἐτοίς ὁ «κυνὸς» πάντα εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ πιάσῃ μιὰ ἀθήα «κακοδερίνη».

Τὸ «Κόκκινο Τριανταφυλλάκι» δὲν περιμένει πολλὴν ὥρα. Ἀπὸ τὸ τασιὸν τοῦ Λοριὰν κατέβηκαν μερικὸι φαντάροι, δυὸ-τρεις παπάδες ἓνα πλήθος ἀπὸ ἐπαρχιώτες καὶ τέλος ἓνα ὄμορφο κορίτσι μιὰ χωριατοπούλα, με τὴν γραφικὴ φορεσιὰ τῆς Βρετάνης. Τὰ μάγουλά της ἦσαν ροδαλά, τὰ μάτια της ζωρὰ, γελαστά, ὄμορφα καὶ τὸ πεσπτικὸ της σαστισμένο. Ὁ Μπόμπι τὴν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ καὶ μετὰ ἔκανε μιὰ βάλτα καὶ βρόσκει ὑποστάς της.

—Καλήμερα σας, δεσποινίς, τῆς εἶπε. Βλέπω πὺς δὲν καλοδερετὸ τὸ Παρίσι. Μήπως μπορὸ νὰ σας φανῇ χρήσιμος σὲ τίποτα;... Ἐλεύθερα, μὴ στενοχωριεστε...

Ἡ Βρετάνη γούρλωσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν σ' αὐτὸν τὸν «τέντλε-μουν» ποὺ τὴν θάμπωσε με τὴν κομψότητα του. Τὶ ρούχα ἦταν αὐτὰ καὶ τί ὠραῖο βελούδινο μoustaki, πᾶν ἀπ' τὰ χεῖλη του!...

—Μὰ τίς, ψιφίστε, δὲν σὰς ἔξω...

—Δὲν πειράζει, θὰ πειράξω! τῆς ἀπάντησε τὸ «Κόκκινο Τριανταφυλλάκι». Ἔρετε λατρεῖν τὰ κορίτσια τῆς Βρετάνης; Ἐμπρός! Ἐλάτε, νὰ σὰς κεράσω ἓνα καφέ...

—Ὅχι, κύριε... ψιφίστε πάλι ἡ χωριατοπούλα. Θὰ προτιμοῦσα μιὰ σοῦπα κι' ἓνα ποτήρι κόκκινο κρασί...

Ὁ Μπόμπι χαμογέλασε θριαμβευτικά. Παρασύρει λοιπὸν τὴ Βρετάνη σ' ἓνα γειτονικὸ ὑπὸ κι' ἔκει ἄφου τῆς πρόσφερε ὅ,τι τοῦ εἶχε ζήτησει, ἀρχισε τὴν ἀνάκρισι:

—Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε δεσποινίς;

—Ἀπ' τὸ Τρεμπιέ...

—Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε δεσποινίς; τῆς ἀπάντησε ὁ Μπόμπι...

—Κύριε, εἰσάστε πολὺ καλὸς μαζὶ μου... ἔξακολουθήστε ἡ Βρετάνη, Μήπως ἔρετε κανένα σπῆτι;

—Εἰσαί τυχερὴ, μικρούλα μου! τῆς ἀπάντησε ὁ Μπόμπι. Θὰ σοῦ βωὸ ἓνα μιὰ δουλειὰ ποὺ δὲν τὴν

εἶδες οὔτε στ' ὄνειρό σου!...

Ἦταν ἀπὸ δέκα πέντε μέρες ἡ Μαρία Μπιγκουντὲν, ὅπως ἔλεγαν τὴ νεαρὴ Βρετάνη, εἶχε μεταμορφωθῇ σὲ μιὰ κομψὴ δεσποινίδα. Ὁ Μπόμπι τῆς ἀγόρασε μεταξωτὲς κάλτσες, ἓνα ὄμορφο φόρεμα, μιὰ γούνα, ἓνα σωρὸ «πενιούρα» καὶ πολλὰ ἄλλα μεταξωτὰ πράγματα. Σὲ λίγο θὰ ἔφευγαν κι' οἱ δύο τους γιὰ ἓνα ταξίδάκι.

—Ποῦ θὰ πάμε; ρώτησε θαμπωμένη ἡ Μαρία.

—Σὲ μιὰ ὄμορφη πολιτεία γεμάτη παπαγάλους καὶ λουλούδια, τῆς ἀπάντησε ἀόριστα ὁ Μπόμπι. Θὰ εἰσαί συνοδὸς μιὰς ἀριστοκρατίσας καὶ θὰ κερδίσεις πολλὰ λεπτὰ...

—Ὡ, ἔκανε ἡ Μαρία, ἀλήθεια; Ὁ κύριος ἐφημέριος ἔχει τόση ἀνάγκη ἀπὸ λεφτὰ γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ μας!... Θὰ μπορέσω νὰ τοῦ στείλω κάτι...

Ὁ Μπόμπι χαμογέλασε. «Τί ἀφέλεια ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ κορίτσι!» συλλογίστηκε.

Ὁ Ρολτόπ τοῦ εἶχε δώσει ραντεβού στὸ Μπουαντ. Τὸ «Κόκκινο Τριανταφυλλάκι» πῆγε αὐτὸ τὸ βράδυ τὴ Βρετάνη σ' ἓνα ὄμορφο ξενοδοχεῖο κοντὰ στὸ σταθμὸ τοῦ Ὁρσάν, τῆς πρόσφερε ἓνα ἐξαιρετικὸ δείπνο κι' ἔπειτα ἀνέβηκε μαζί της στὸ δωμάτιο. Ἐπρεπε νὰ κοιμηθοῦν χωρὶς.

Τὰ μεσάνυχτα, ἡ Μαρία Μπιγκουντὲν σηκώθηκε σιγὰ κι' ἔστρεψε τὴν κεφαλὴ της. Ὁ Μπόμπι κοιμόταν βαθεῖα!... Ἡ Μαρία τότε ἀνοίξε ἀθόρουβὰ τὴν βαλίτσα της, ἐβγαλε ἀπὸ μέσα ἓνα λαστινιένιο κλῆμπ καὶ γύπνισε με δύναμη στὸ κεφάλι τὸν ὄμορφο «τέντλεμουν». Ἐκεῖνος ἄφησε μιὰ ὑπόκοψη κορυγὴ καὶ βυθίστηκε σὲ πρὶν βαρὺ λήθοργο. Ἡ Μαρία ἀμέσως ἀποπνεύσε τὸ ποτοφόδι τοῦ Μπόμπι, τὸ πιστόλι του, τὰ δαχτυλίδια του, τὸ μαγοκαίρι τῆς γραβάτας του, τὰ παπούτσια του καὶ τὰ ἔκρινε ὅλα μέσα στὴ βαλίτσα της. Ἐπειτα κατέβηκε γρήγορα τὴν σκάλα καὶ βῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Ἐξῆς στὴν πόρτα τὴν περιμένει ἓνα ταξί.

—Λοιπὸν; τὴ ρώτησε ὁ σωφὸς. Ἡ Μαρία Μπιγκουντὲν κῆσσε διπλά του. Καὶ τοῦ ἐξήγησε:

—Ὅλα πῆγαν καλὰ!... Τὸν κατέλασε! Εἶχε πάνω ἀπὸ πεντακόσια χιλιάδικα στὸ ποτοφόδι του. Τοῦ πῆσα καὶ τὰ παπούτσια γιατί νομίζω τὸν ἴδιο αἰσθῆ... Καὶ τώρα εἶναι πρὶν νὰ στρωθῶμε ἀπ' τὸ Παρίσι γιὰ λίγον καιρὸ. Τί λέε; Τροσάμε γιὰ τὴ Μασσαλία;... Μὰ ἄκουσε, Ντεντὲ, ἀντίθετα μου, αὐτὴ τὴ φορά θὰ μεταφωτισθῶ σὲ Ἀρλεζιάνη!

Ἡ Μαρία Μπιγκουντὲν ἦταν ἀπλοῦστατα μιὰ ἔξυπνη λαοπόδινα ποὺ ἀπογυμνώνει τοὺς «τέντλεμουν» τοῦ ὑποκόσμου!...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ὁ χορὸς... με τὸ δάχτυλο στὴ μύτη

Δὲν ὑπόκει, ἀσφαλῶς, ἐξωφρενικὸς χορὸς ἀπ' αὐτὸν ποὺ λαυσάρισε ὁ «Λογντινὸς διευθυντὴς ὁμήτορας Κριστιάν Μπουλέτι. Τὸν ἔχει ὀνομάσει «γούγκουμπας». Νὰ πῶς τὸν περιγράφει ἓνα εἰδικὸ χορογραφικὸ περιδικὸ τοῦ Μπουέτιος: Ἀυτὸς: Χορεύεται με ὀρθοὶ τοῖαν γούγκου καὶ με γαλγελὲς κινήσεις. Καβαλιέρος καὶ ντάνια κάνουν ἓνα βῆμα... κι' ἔπειτα καθέναν τους κώνει τὸ δάχτυλο στὴ μύτη του, μουρμουρίζοντας συγχρόνως τὴ λέξι «γούγκουμπας! Τὴν ἴδια λέξι φωνάζουν στὸ τέλος τοῦ χοροῦ ὅλοι μαζί οἱ χορευταὶ πρὸς τὴν δόξη, τῆς.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135 - 29.96 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὸ πιὸ τίμιο

Εἶναι ἡ καδεμένη. Εὐνομένη ἀπὸ τὶς μοῖρες της. Ἐκεῖ ὅ,τι θέλει. Ἀπὸ τὰ παιδικὰ της χρόνια δὲν ἐγνώρισε τὴ σκληρότητα τοῦ «ὀχι». Μία μαμὰ ποὺ τὴν ἐλάτρευε, ἓνας μπαμπὰς ἀρκετὰ πλούσιος γιὰ νὰ κάνει τὰ κερπήσια τῆς κορπῆς της, κι' ὅταν σὰς μιᾶ γιὰ κορπήσια μὴν πηγαῖν ὁ νοῦς σας σὲ ἀμερικάνικους ἐξωφρενισμούς. Πρό, κερταί γιὰ τὶς φτηνὲς ἰδιοτροπίας μιὰς ἐπαρχιωτοπούλας. Τὴν ἔχουν μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ. Ἀρκετὴ προίκα στὴ διάθεσι τῆς καὶ κατὰ συνέπειαν μεγάλη ἡ ζήτησις. Ἀφῶντα προτάσεων. Καμιά ὅμως δεκτὴ. Κι' οἱ ὅλοι τους. Ἀπὸ τὸν καλὸ ὅμως ἐπερίμενε τὸν καλλίτερο.

Ὡς ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ἐννοίωσε τὴν κρούσι τοῦ ἔρωτα. Ἐνας ἀντρας πολὺ μεγαλεῖρος ἀπ' αὐτὴν, ἐγωιστὴς, αὐστηρὸς, δεσποτικὸς, ὅπως τὸν παρουσιάζει ἡ ἴδια, ἴον ἀγάπης πραγματικά; Νομίζε ὅτι τὸν ἀγαποῦσε; Δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ βεβαιώσῃ. Ἐκεῖνο ποὺ ἔρεει εἶναι ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμή τοῦ συνδεσμοῦ τὸν ἔβλεπε ἐντελῶς διαφορετικῶς. (Ἄρα, ἀνδρὰ τὸν εἶπα, τὸν μου πρὶν ἐλάφρῳ, πρὶν εὐθυμῳ, ἢ θέλα νὰ τραγουδῶ ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ καὶ πάντα ἡ σκέψις μου σ' αὐτόν).

Αὐτὴ ὅμως τὴν φορὰ τὸ σπῆτι δὲν ἦταν τόσο πρόθυμο, ὅσο καὶ τὶς ἄλλες φορὲς, νὰ ικανοποιήσῃ τὶς ἐπιθυμίες τῆς κορπῆς. Ἐνας ἀντρας μετὰ διπλὰς τῆς χρόνια δὲν εἶναι πρὶν κατὰλληλος σύζυγος. Κι' δὲν εἶναι μόνο ἡ ἡλικία. Εἶναι καὶ ὁ ἐγωισμὸς εἶναι καὶ ἡ φτώχεια του.

Δὲν κουράσθηκε φρίσσειν πολὺ τὸ σπῆτι νὰ μαράνῃ τοὺς ἐνθουσιασμούς της. Καὶ τὸ κενὸ ποὺ δημιουργήθηκε καλύφθηκε χωρὶς μεγάλες ἀναβολές. Ἐνας νέος με ὅλα τὰ προσόντα. Ὁραῖος, εὐγενής, καλὸς οἰκονομίας, μορφωμένος, ἔξυπνος. Τὸν ἔρεσε ἀπὸ χρόνια. Ἀπὸς καὶ τυπικὲς οἰκείας. Τώρα ὅμως ποὺ μεγάλωσαν καὶ οἱ δύο κι' ἔφθασαν σὲ ἡλικίαν γάμου, τὸν πρόσφερε καὶ σὰν ἀντράκι. Δὲν τῆς ἦταν δυσάρεστο. (Ἡ πρώτη της γυνὴν ἦταν πῶς μοῦ ἄρεσε). Τῆς ἄρεσε καὶ εἶπε τὸ ναί της. Χωρὶς ἀνταρσία ἔβγαλε τὸ ἀρραβῶνα. Ναι, ἀλλὰ δὲν ἄρεσε ν' ἀλλάξῃ ἡ κοπέλλα τὴν ἀρχικὴ τῆς γυνή. Ἐκεῖνος ποὺ τῆς ἄρεσε κῆς δὲν τῆς ἄρεσε σήμερ. Καταλαβαίνει ὅτι κοντὰ του ἔα εἶναι δυστυχισμένη. Δὲν εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύντροφος. Τὸ νοιώθει καὶ θέλει νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνα. Με ποιὰ ὅμως πρόσφασι;

Πόσο θὰ ἤθελε ὡς τόσο νὰ διαθετῇ κανένα στοιχεῖο κατηγορίας γιὰ νὰ βρῇ. Εἶναι ὁ τέλειος. Θὰ τὴν καλῇ κύριε ὁ μπαμπὰς καὶ θὰ τῆς πῇ: «Καλὰ, παιδί μου, νὰ τὸν ὅμως ἀν δὲν τὸν θέλεις. Πές μου ὅμως νὰ καταλάβω κι' ἐγὼ: Τί τοῦ καταμαρτυρεῖς; Μήπως δὲν εἶναι ὠραῖος;... Εἶναι ὠραῖοτατος. Μήπως δὲν εἶναι καλὸς;... Εἶναι λαμπρὸς. Μήπως σοῦ φέρεται ἀσχημῶς;... Μοῦ φέρεται περίφημα. Μήπως τὸν βρίσκεις ἀμόρφωτο, ἄξεστο, βάνουσο;... Καὶ μορφωμένος, καὶ καλλιεργμένος καὶ τρυφερός εἶναι. Μήπως σοῦ φαίνεται ψυχρὸς σὰν ἀντρας;... Ἀπὸ ὅ,τι καταλαβὼ εἶναι θερμώτατος. Τότε λοιπὸν;...)

Αὐτὸ τὸ «Τότε λοιπὸν» σκέπτεται τὸ κορίτσι καὶ δὲν τολμᾷ νὰ ζητήσῃ τὴν διάλυσι. Πῶς νὰ τὴν δικαιολογήσῃ; Νὰ πῇ ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ; Ὡς προχτές ὅμως ἀκόμα τὸν εὐρίσκε κατὰλληλὸ της καὶ δὲν ἐπρό-

βαλλε καμιά σοβαρὴ ἀντίρρηση. Κι' ἔπειτα, κι' αὐτὸ ἀν δὲν ἦταν δυσκολοῦνται τόσο πολὺ οἱ γονεῖς νὰ κατὰλαβουν πὺς εἶναι ποτὲ δυνατόν ἓνας ἀντρας ποὺ συγκεντρώνει ὅλα τὰ χαρίσματα ν' ἀποκρούεται ἀπὸ τὴν κόρη στὴν ὁποία θέλουν νὰ τὸν δώσουν!

—Τί τοῦ λείπει;

Εἶναι τὸ ἐπιχειρήμα ποὺ θεωροῦν ἀκαταμάχητο. —Μὰ ἐπὶ τέλους, τί τοῦ λείπει; Ἀπορροῦν καὶ δυσφοροῦν γιὰ τὰ πομακρυσμένοι οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὴ νεότητος, ρουτινιασμένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ, σκληραγωγημένοι στὴν βιοπάλη, δὲν βλέπουν πρὶν τὸ πρακτικὸ μέρος καὶ λασιμονοῦν τοὺς ἀσάθητους παράγοντες τ' ἀναρίθμητα ἐκεῖνα τίποτα ποὺ δὲν φαίνονται δὲν συζητοῦνται, δὲν εἶναι ἀπτά, δὲν συλλαμβάνονται, ἀποτελοῦν ὅμως τὴν βῆσι καὶ τὴν πνὴ τῆς εὐτυχίας.

Αὐτὰ τὰ τίποτα εἶναι ποὺ δὲν θέλουμε νὰ νιώσουμε οἱ προχωρημένοι στὰ χρόνια. Τὶς μουσικὲς φωνὲς ποὺ μιλοῦν καὶ θερμαίνουν τὶς ψυχὰς τῶν νέων ἀνθρώπων. Τὶς ἀόρατες φλόγες ποὺ πυρπολοῦν τὶς καρδιές. Προσπερνοῦμε νὰ προσαρμόσουμε τὶς αἰσθηματικὲς ὑποθέσεις στοὺς κανόνες τῆς τρέχουσας λογικῆς καὶ στοὺς νόμους τῆς ἀριθμητικῆς. Ἀθροίζουμε προσόντα, ἀθροίζουμε ἐλλειψώματα, μετροῦμε διαφορὰς καὶ ὑπόλοιπα βγάζουμε τὰ συμπεράσματά μας καὶ ἀπορροῦμε ὅταν τὰ συμπεράσματα αὐτὰ δὲν γίνονται δεκτὰ μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀπὸ τὶς μελλοντικές. Τὸν ἐνθουσιασμὸ ὅμως τὸν ἐμπνέει ἡ ἀγάπη καὶ ὁχι ἡ ἀριθμητική. Ἡ δὲ ἀγάπη δὲν πεθαίνει πάντα στὴ λογική. Ἐκεῖ δικοῦν τὶς κανόνες αὐτῆς. Τὰ χεστε ὅλα καὶ σὰς ἀπαθῶν. Εἰσθε τὸ μὴδὲν καὶ σὰς ἀγκαλιάζουν. Εἰσθε ὡραῖος καὶ ἀφίερε ἀδύνατον ἐκεῖνον ποὺ λατρεύετε. Εἰσθε ὁ ἀσχημὸς καὶ φλογίζετε ἐκεῖνον ποὺ δὲν γυρίζετε νὰ εἶπε. Βρίσκετε ἀκρὸν σ' αὐτὲς τὶς δουλειές;

Μεταξὺ ὑποταγῆς καὶ ἀνυπακοῆς κυριαίνει ἡ σημαρμένη ἐπιτολογράφος. Καταλαβαίνει ὅτι ὁ γάμος τῆς μετὰ τὸ νῦν αὐτὸ ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐπιπολαιότητα δέχθηκε γιὰ μνηστῆρα, θὰ εἶναι γιὰ τὴν δυστυχία καὶ γιὰ τὴν δυστυχία ἐκεῖνον. Τίποτα δὲν τὴν τραβᾷ πρὸς αὐτόν. Τέλειος εἶναι. Μιὰ τελειότητα ὅμως ποὺ τὴν ἀφίερε ἀπολύτως ἀπαθῶν. Τὸν βλέπει σὰν ζῶο. Πέσει τὸν ἐαυτὸ της νὰ τὸν συμπάσῃ καὶ δὲν τὰ καταφέρνει. Ὅσο δὲ περὶν ὁ καιρὸς, ἀντὶ νὰ περαιοθῇ ἡ ἀπόστολός, τόσο μεγαλύνει καὶ τόσο τὴν ἀπελπίζει. Δὲν εἶπε τὸ ὀχι της, δὲν τολμᾷ νὰ φέρσῃ ἀπὸ δική της πρωτοβουλία στὴν ῥῆσι. Τοῦ φερεται ὅμως κατὰ τρόπο ποὺ οὔτε ἡ ἴδια συγκρατεῖ στὸν ἐαυτὸ της. Τοῦ κᾶνει νεῦρα, τὸν κοιματαιχεριζέται, προσπερνοῖ νὰ τοῦ βρῇ ἐλαττωματὰ ποὺ δὲν ἔχει. Μήπως γι' αὐτὴ τῆς τὴν στάσι. Ντρέπεται καὶ ζητεῖ μιὰ διέξοδο.

Ἀλλὰ δὲν νομίζω νὰ ὑπάρχῃ διέξοδος ἀλλὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν ὁποία ὀφλεῖ ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ εὐκρίνεια

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΦΩΤΙΑ

Μάτια η Γενεθιέδη προσπαθούσε εκείνη τη νύχτα να κοιμηθεί.

Είχε παρακαλέσει θερμά τον άντρα της, το Ροβέρτο να την αφήσει να πάνε να κοιμηθεί στο διπλανό δωμάτιο. Μονάχη μέσα στο μεγάλο κρεβάτι άκουγε τον άντρα που σφύριζε στα ψηλά δέντρα κι' οι σκέψεις της ήταν γεμάτες μελαγχολία.

Κουρασμένη απ' το Παρίσι, κάπως απογοητευμένη, είχε πείσει τον άντρα της να βρουν στην έξοχή της γαλήνη μέσα στη τελεία μοναξιά.

Αξέφωνα όμως δέχτηκε την επίσκεψη της Μάρθας Νοράν, της ανεπιθύμητης και άπιστης φίλης, που η Γενεθιέδη ήθελε ακριβώς να αποφύγει. Είχαν έρθει την παραμονή και έαφαινε την άλλη μέρα για να ξεκαλοδήσουν κάποιο τοξέφι δι της. Αυτό ήταν βέβαια πρόφασι, για να ξαναβούν το Ροβέρτο, να τον συγκαίνισαν πάλι με τον έρωτά της και να τον ξαναπιάσουν στα δικά της χέρια.

Χρησιμοποίησε γι' αυτό όλα τα μέσα, Μάτια ρεβούδη, βλέμματα λάνγνα, χαμόγελα τσακνίτικα. Η Γενεθιέδη δεν καταδέχτηκε να δώσει προσοχή σ' όλα αυτά, αλλά ο Ροβέρτος ήτανε φανερά συγκινημένος απ' το θέλητρο αυτής της γυναικάς.

Η Γενεθιέδη σκεφτόταν αν άξιζε να παλέψει έναντιον αυτής της γυναικάς. Μα ήταν τόσο κουρασμένη, τόσο απελπισμένη!

Ούτε άλλωστε ήταν η πρώτη φορά που την απάτουσε ο Ροβέρτος. Η καρδιά της είχε υποφέρει σιωπλά πολλές φορές το μαρτύριο αυτό, αλλά σίμερα η περιπέτεια της φαίνόταν πιο σοβαρή και φοβόταν τον

όριστικό χαμό του άντρας της.

Μα κι' εκείνος δεν κοιμότανε. Η Γενεθιέδη τον ακούγε να περπατά πάνω κάτω. Θα κάπνιζε ασφαλώς ατέλειωτα τσιγάρα βρασιζόζιμους απ' τη λακτάρα του. Από πάνω του στην κάμαρα του δευτέρου πατώματος ήτανε πλαγιωμένη η Μάρθα Νοράν γεμάτη νεοίτη κι' ύμωφία.

Ο Ροβέρτος θα πήγαινε να συναντήσει τη Μάρθα στο δωμάτιό της, μα φοβόταν μήπως τον αντιληφθεί η γυναίκα του.

Η Γενεθιέδη το ήξερε καλά αυτό, μα η καρδιά της ωστόσο σφίχτηκε με πόνο και κόντεψε να λιποθυμήσει όταν άκουσε την πόρτα του διπλανού δωματίου να ανοίγει με προφύλαξη και σιγανά βήματα να νερδάνουν τη σκάλα. Κατάλαβε άμεσα ότι ο Ροβέρτος πήγαινε στο δωμάτιο της Μάρθας. Ύστερα απ' αυτό η Γενεθιέδη έκωσε το κεφάλι της στο προσέφωλό της κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Αξέφωνα, μία παράξενη μυρωδιά πλημμύρισε το δωμάτιο... Κάτι καιγόταν. Έτρεξε στο παράθυρο και τ' άνοιξε. Μία μεγάλη λάμψη πυρκαγιάς φώτιζε τα δένδρα του πάρκου. Το κάτω πάτωμα της βίλλας καιγόταν! Ένα πράγμα σκέφτηκε τότε η Γενεθιέδη: το Ροβέρτο.

Έτρεξε στην πόρτα, άνέβηκε τη σκάλα του δευτέρου πατώματος κι' έβγαλε στο δωμάτιο της Μάρθας.

— Ροβέρτε, φωτιά! φώναξε, χτυπώντας με δύναμη την πόρτα.

Βήματα γρήγορα άκουσθηκαν από μέσα και ο Ροβέρτος με τη Μάρθα πετάχτηκαν έντρομοι έξω.

— Απ' αυτό εδώ το παρά-

θύο, είπε τότε η Γενεθιέδη, μπορείς μόνο να σωθεις... Πρέπει να πηδήσεις κάποιος κάτω και να μείνει πάνω σκάλα για να κοιμηθούμε κι' εμείς.

Ο Ροβέρτος υπολόγισε το ύψος με μία ματιά. Ήταν δέκα μέτρα!

— Άς είνε, είπε αποφασιστικά. Θα πηδήσω και θα σάς φέρω τη μεγάλη σκάλα του αεροστασίου. Περιμένετε εδώ.

Άφησε το σώμα του να γλιστρήσει στο μακρό του τοίχου, γαντζώνοντας στο γύρο του παραθύρου κι' έπεσε με φόρα, πήδησε στον κήπο. Έβρισε για μία στιγμή ζαλισμένος έπειτα σηκώθηκε κι' έτρεξε προς το αεροστάσιο.

— Θεέ μου! ότάνει να ρβή γρήγορα... είπε η Μάρθα που τα δόντια της χτυπούσαν από τρομάρα.

Με το φως του φεγγαριού και με τη λάμψη της φωτιάς έβλεπε κανείς σαν νατάνε μέρα.

Οι δλη τη δύναμη του ο Ροβέρτος προσπαθούσε να σηκώσει τη σκάλα.

Δεν έφτασε ως το παράθυρο. Πατώντας όμως στο τελευταίο σκαλοπάτι της θα μπορούσε να πιάσει απ' τα πόδια μία απ' τις νυνίκες και να την κατεβάσει κάτω...

— Βοήθεια! Βοήθεια Ροβέρτε! φώναξε σαν τρελή η Μάρθα.

Μα ντραπήκε σε λίγο γι' αυτό που είχε μπροστά στη σύμψη του φίλου της.

— Ω! συννέμην, Γενεθιέδη! τρούλιος.

Ο Ροβέρτος εν τω μεταξύ ανέβηκε γρήγορα τη σκάλα κι' όταν έφτασε στο τελευταίο σκαλοπάτι σήκωσε το κεφάλι του προς τις δυο γυνίκες.

Σκυμμένη στο παράθυρο, με τα μάτια βγαλμένα έξω απ' τις κόγχες η Μάρθα άπλωνε τα χέρια της προς το σωτήρα της.

— Ροβέρτε! Ροβέρτε! Γρήγορα! Γρήγορα! Έμένα! φώναζε.

Πίσω της, ακίνητη, αιώνητη και κλαυθή η Γενεθιέδη κίπνιζε τη σπνή και χαμογελούσε με ένα περιφρονητικό χαμόγελο.

Ο Ροβέρτος άρπξε στην άγκυλιά του τη Μάρθα και την κατέβασε κάτω.

Όταν θέλησε να ξαναβεί, δη για να σώσει και τη γυναίκα του την είδε να τον κυττάζει δακρυσιμένη με μία έκφραση απεριόριστης απελτίας.

— Μην ανέβης Ροβέρτε, του φώναζε. Είνε περιττόν... είνε άρνα πεία... Σου εύχομαι κάθε εύτυχία.

Έπειτα οι φλόγες την κυκλώσαν και χάθηκε μέσα σ' ένα σύννεφο καπνού!

ΖΩΡΖ ΠΟΥΡΣΕΛ

Ο άνθρωπος που δάγκασε το σκύλο

Ο Κάρλ Λε φλέρ είνε ταχυδρομικός διανομέας στη Νότιο Αφρική. Μία μέρα λοιπόν ενώ έκανε με το ποδήλατο του διανομή του ταχυδρομείου, του επέτεθη ένας σκύλος και τον δάγκωσε στο πόδι. Ο Κάρλ γκρεμίστηκε απ' το ποδήλατο. Άνασκήθηκε έπειτα και χτύπησε το σκύλο, αυτός όμως δεν έννοούσε να αφήσει το πόδι του. Τότε κι' εκείνος του αντίπεδωσε τα ίδια: Τον δάγκωσε δηλαδή στο αυτί, τόσο δυνατά ώστε τον ανάγκασε να τραπή εις φυγήν, ουρλιάζοντας απ' τον πόνο!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Το ωραίο έργο των κ. κ. Σακελλάριου — Γκινακόπουλου «Οι Γερμανοί ξανδονχονται» θα παίζεται στο «Ρεξ» ως τις 15 Ιανουαρίου.

Κατόπιν θα παχχθί στο ίδιο θέατρο το έργο «Νύχτα της 16ης Ιανουαρίου», στο οποίο έχει τον πρώτο ρόλο μία νέα καλλιτέχνις με πολύ μέλλον, η Βίλμα Κύρου, έπανεμφανίζεται δε ο Λάμπρος Κωνσταντίνος, που επανέρχεται στη βάση του αποχωρώντας από το μουσικό θέατρο.

Ενα άλλο έργο, έμπνευσμένο από την περίοδο της Κατοχής, είνε το «Σ.Ο.Σ. Μιντανά» του κ. Ν. Τσιφόρου, που παρουσιάζει αυτήν την εβδομάδα στη Βρετάνια ο θίασος Γ. Παππά.

Οι τέσσαρες έλληνικοί δίσκοι του Ζωρζ Γκεταρού, για τους οποίους ο Έλληνογάλλος καλλιτέχνης του τραγουδιού, πληρώθηκε από την εταιρία «Οντέον» ηγεμονικάτατα, «γυμνίστηκαν» μέσα σε δυο ώρες!

Τα τραγούδια επίσης γράφτηκαν σε ελληνική απόδοσι μέσα σε λίγες ώρες, έπειδη ο Γκεταρού έφευγε την επομένη για την Αίγυπτο.

Από τα τέσσερα τραγούδια ξεχωρίζουν η ρούμπα «Χονολουλού» και το «Μαγδαλένα», από το φιλμ «Τραντ ε Καράντ» του ίδιου.

Στο ραδιοφωνικό σταθμό, όπως και η Αμερικανίδα Λίντυ Μόρεν, ο Ζωρζ Γκεταρού τραγούδησε χωρίς άμωβή, αντίθετος όμως η Ρολίτα Σεράνο δεν δέχθηκε να τραγουδήσει.

Την ημέρα της Πρωτοχρονιάς ο σπήκας του ραδιοφωνικού σταθμού του Παρισιού παρουσίασε με θαυμά λόνια την έκλεκτη πιανίστα μας Λίλα Λαλαούν, πωίν από την έκτέλεσι του προγράμματός της.

Η Αμερικανίδα ντιζέζ Λίντυ Μόρεν μαθαίνει τώρα και ένα άλλο έλληνικό τραγούδι, το ταγκό «Από τ' είνε η καρδιά σου».

Επίσης μία άλλη δέμη ντιζέζ, η Γαλλίδα Νίλα Κάρα, μαθαίνει τώρα το γνωστό τραγούδι «Ελα γι' απόψε».

Η έκθεση της κυρίας Νίκης Α. Γουλανδρή

Η έκθεση της κυρίας Νίκης Α. Γουλανδρή στον «Παρισσό» ήταν μία άλκιμη έκπληξι για τους φιλοτέχνους. Πρόκειται για ένα δημιουργικό ταλέντο που, παρό τ' ελαφή ηλικία της καλλιτέχνιδος παρουσιάζει μία αξιοσημείωτη ώριμότητα και μία αισθητική αντίληψη ελότελα προσωπική. Το σνέδιό της είνε άωονο, οι γραμματομορφές της ήρεμοι και υποδλητικοί, η μακεία της πρωτότυπη, οι έμπνεύσεις της πλούσιες και ποικίλες. Εκείνο που ξεχωρίζει ιδιαίτερα είνε η συνθετική ίκα όητηα της καλλιτέχνιδος, που θάβει σ' ένα άνωτερο επίπεδο σε πίνακες όπως «Ο δόκος» ή το «Όσοι έπρόδανε λαυπό». Η καλλιτέχνις είνε επίσης αξιόλογη επίδοσι στις προσωπογραφίες (Ε. Βενιζέλος, Παστέο, Κευνάλ Ατατούκ, Ναπολέων κτλ.). Η απέβρασις του ελληνικού τοπίου, χωρίς να ύστερη σε γραμματομορφή, παύσει κάτω από το γωαστήρα της κυρίας Γουλανδρή μία ήρεμη μελαγχολία κάτι το πνευματικό και το ασύλληπτο, που αποκάλυπτε μία καινούρια πτυχή του τόσο πλούσιου ταλέντου της.

Το «Θά φύγω» του Χαιροπούλου σε δίσκους «Οντέον»

Το περίφημο σουζέ του Χαιροπούλου «Θά φύγω...», που προελάβε στο διεθνές της ρεπερτόριο η Ρολίτα Σεράνο, έκκυκλοφόρησε αποκλειστικά σε δίσκους «Οντέον».

Κέρδι και Ζημίες

Χει χάσει πιά το χρήμα την παλιά του την αξία κι' έτσι την Πρωτοχρονιά έρριχτήκανε με πάθος όλοι στη χαρτοπαιξία και σε κάθε μία γωνιά ένα πράσινο τραπέζι έστησαν με προθυμία και άρχισαν με χαρά μπρίτζ, κούν - κούν, τριανταμία, πόκερ, πόκα, μπακαρά.

Ασφαλώς απ' το παιχνίδι — όπως πάντοτε συμβαίνει — άλλοι βγήκανε χαμένοι κι' άλλοι βγήκανε κερδισμένοι — θα σάς πώ έν περιφράσει ποιοι απ' όλους έχουν χάσει και ποιοι κέρδισαν και πόσα.

Πρώτα - πρώτα η σπουδαία των Ύδατων Έταιρία — με τους ύδροληπτες όλους — μία και βρήκεν εύκαιρία — άρχισε χαρτοπαιξία φοβερή και τρομερή. Οι αντίπαλοί της όμως έπαιξαν πολύ άφρόνως και τους έκανε η Ούλεν σβέλτα - σβέλτα μία ξερη, μία ξερη πολύ ώραία, σαν τη... λίμνη Μαραθώνος!

Ύστερα οι κερδοσκόποι ρίχτηκαν με το κοινόν σ' ένα μπακαρά άμέσως ένας χαρτοπαικτικός κανών κι' άνετράπη άμέσως ένας χαρτοπαικτικός κανών και διεπιστώθη ότι πάλι κέρδισαν οι πρώτοι μ' όλο πούχουν τέτοιες... μπάκες!

Έπειτ' άνευ προσκομιμάτων και οι άρχηγοί Κομμάτων και οι ρουλέττα να ποντάρουν παλαβά άρχισαν σε μία ρουλέττα ως μπανκέρης κι' ο Τσαλδάρης ως μπανκέρης προσηγής κι' ανοιχτοχέρης τους έκύτταζε γελώντας και τους έλεγε: «Τού βά!» Και ποντάριζαν άγρίως, βάζουν πέντε, βάζουν δέκα, βάζουν ένα ύπουργείο, βάζουν χίλια — τί καπρίτσιό τρομερό — με κολπάκια όμως χίλια πάντα έφευγε η μπίλλια στο γρουσουζίκιο ζερό. Και με το μηδέν εκείνο — καθώς κι' άλλοι έτόνισθη — κάθε μία προσπάθειά τους τέλος... έξεμη δενίσθη!

Όπως σάς το ξαναείπα, χάριν της Πρωτοχρονιάς τόσοσ κόσμος και ντυνιάς ξεσηκάστηκε με βιάσι κι' ανυπόκριτη χαρά, θέλοντας να δοκιμάση την αμφίβολή του τύχη, σε παιχνίδια πωχερά. Μεταξύ λοιπόν των άλλων έπαιξε και η Έλλάς μετά των Τριών Μεγάλων μία πρέφα που συγκρούσεις είχε πράγματι πολλές. Φυσικά κι' οι Τρεις Μεγάλοι ύφος είχαν νικητού κι' επιφύλαξι, βαθεία, κι' όταν είδαν πως τ' άτου ήταν, εύτυχως, σπαθιά της ριχτήκαν της Έλλάδος άγρια και μάνι - μάνι κι' έτσι ούτε μία... μπάζα δεν την άφησαν να κάνη. Η Έλλάς απόδεν πήρε και με κάτι σούπα - μούπες όλο κούπες της μοιράζαν και την... έκανε από κούπες!

Εμμοσφαιμένος
Μη. Γαλλία

Σ. Σιναράς Γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Χάρις εις το γοητιλήκιον!

Πρό ήμερών εις πάρτυον χαρτοπαιξίας μβλέζας και την χαρούραν μη σκεφθείς αλλά οίκτρώς παρασυρθείς κι' άγρίως χαρτοπαίζεις — άλλοιμονον! τι εύκολα τα χρήματα σκορπών — ένεκεν γκίνιας είδεχθούς έπώλεσον το πάν. Βαβαί! παπαι! και δυστυχώς επί τρείς ώρας συνεχώς χαρτοπαίζον φρενήρης και άδειασαν τας τσέπας μου κι' απέμεινον πατήρας. Παρ' όλα ταύτα δεν τολμώ ούδώλως να βαρυγκωμώ για την κακοτυχίαν, ήν και ύπόστην προφανώς ήρέμως, πράως και σεμνώς με πώσαν ήουσίαν, καθ' όσον, παμφιλότητοι, — τί θαύμα! — παραλήλως ή Μοίρα μίαν εύνοϊαν μοι έδείξεν προ- (όλως, φλερτάκι (υοί έπείουν και διά νευμάτων και τοιμηδιών ασφώς (με έδοποιούν πώς αν τυχόν το ήθελον χωρίς ποσώς (ν' άρνεύσω θα ήδυνάμην όλος των να τας κεκα- (τακτεύσω. Κι' είχον, συγκρόνως, ούτω πως, ο (γέγων ταρανάς ζημίαν εις τα χρήματα και κέρδος σάς (γυνάκι!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Κώστας Μαρίνης, ένας έπιστημων που σέ ηλικία σαράντα χρόνων έχει καταφέρει να κερδίσει τη δόξα, την έδρα της Οργανικής Χημείας στο Πανεπιστήμιο και τον τίτλο του 'Ακαδημαϊκού, φεύγει για την Αμερική, όπου τον περιμένει η θέσις του διευθυντού στο μεγαλύτερο έργοστασιο φαρμακευτικών προϊόντων της Νέας Υόρκης. Η Μαρία, η γυναίκα του, που ήταν βοηθός του τόσα χρόνια τώρα κι έχει συντελέσει στο ανέξασμά του, μένει άπαρηγόρητη και μόνη. Τη στιγμή που τον αποκαμάρωτο του αποκαλύπτει πως θα γίνει μητέρα... Ο Κώστας τη γεμίζει φιλική και της υπόσχεται να την καλέσει γρήγορα κοντά του. Κατόπιν η Μαρία γυρίζει σπίτι της, μόνη της, έρημη, και πένθιμος με κλάμματα στο κρεβάτι της, βουλιάζει σιγά-σιγά στις αναμνήσεις εύκοι δολιχίων χρόνων.

...Απ' το Πανεπιστήμιο, δίπλα-δίπλα, η Μαρία κι' ο Κώστας, βρεθήκανε δίπλα-δίπλα και στη ζωή. Μόλις πήσαν το δίπλωμά τους, ο Κώστας εγκαταστάθηκε σ' ένα σπίτι στα 'Εξάρχεια, κι' εκεί μέσα άρχισε να δουλεύει με τη Μαρία στο πλευρό του. Στο μεταξύ η Μαρία πέφτει άρρωστη κι' ο Κώστας πηγαίνει σπίτι της να τη φροντίσει. Η Μαρία είναι τό πάν γι' αυτόν. Τού έχει άφοσιωτή άπολύτως, ενώ αυτός κυττάει την έπιστημή του, φροντίζει για την πρόδότη του. Μετά άρκετους μήνες προσλαμβάνεται στο έργοστασιο ο Γιώργος Πουλής, ένας νέος χημικός που θέλει να έξασκηθ. Ο Γιώργος έχει κολλη καρδιά. Βλέπει πίσω ο Μαρίας άδικοι τη Μαρία, την έρωτεύεται τρελλά και της έξοφλογείται τό άσχημα τό. Μα η Μαρία είναι άφοσιωμένη στον Κώστα. Η καρδιά της άνηκει σ' εκείνον. Κι' άποκορύφω λειπά κι' εύγενικά την άγάπη του Γιώργου.

3ον -Μήν το πάρης αυτό για ψέμα και για φιλολογία. Άν χρειασθ, ευίσας και μένα... στο ζήτησά σουδρά...

Κι' ύστερα, πιο σιγά, πρόσθεσε: -Άλλωστε στην περίπτωση μας η ευρία μου θάνε και λιγάκι εύτυχία μου, άφου θα σ' έχω δικιά μου, στο πλευρό μου, γυναίκα μου!

Τούσφιξε γλυκά τό χέρι του, που δεν την είχε άφισει:

-Όχι, Γιώργο. Τέτοιο πράμα συμβατικό δεν γίνεται, δεν μπορεί να γίνει, και ειδικά με σένα... Θάμουν εύτυχημένη άν μπορούσα να σου χαριστώ άντιψύλακτα μ' όλη μου την ψυχή και μ' όλες μου τις αισθήσεις γιατί άξίζει κάθε ειλικρίνεια. Μιά όμως κι' άνήκω σ' άλλον, κι' θ' άνήκω πάντα, δεν είναι γι' τό λέμε, ούτε τό σκεφτόμαστε, θάσαι πάντα ο λατρευτός μου φίλος, ο άδελφός μου, τίποτ' άλλο, ποτέ!...

Είχανε στήσει στη πόρτα του σπιτιού της. Ο Γιώργος της έσφιξε τό χέρι κι' άποκαμάρωνόταν χωρίς να της πη καλάνυκτο, γρήγορα, σαν να τον κυνηγούσανε. Και συνεχίστηκε την άλλη μέρα και τις άλλες που άκολουθούσαν, η ρουτίνα μέσ' στο χημικό έργοστασιο του Μαρίνη: Για κείνον, η ρουτίνα της δουλειάς. Για τη Μαρία και για τό Γιώργο, η ρουτίνα του πόνου. Με τη διαφορά, πως άλλαν άφορη είχε κείνους ο πόνος κι' άλλαν ο πόνος ο δικός του... Σιγά-σιγά, η Μαρία χλωμαίνε, άδυνατίζει. Ήτανε φανερό πως έλυνε. Ο Γιώργος τόβλεπε, κι' άγανακτούσε, χωρίς να τό έκδηλώνη. Ο Κώστας ούτε τόβλεπε, κι' ούτε αν τό.

έλεπε, άκόμα, μπορούσε να συλλογισθ ποιά ήταν η άφορη του...

Ένα μεσημέρι πούχανε πολλή δουλειά, φάγαν όπως πολλές φορές, τό έργοστασιο. Σιωπηλοί κι' οι τρεις τους καθήσανε γύρω από ένα μικρό τραπέζι. Ο Κώστας συλλογιόμενος πάντα έφαγε γρήγορα. Η Μαρία έφαγε μόλις δύο-τρεις μπουκιές, κι' ύστερα σταμάτησε κι' έσπρωξε τό πιάτο της.

Ο Γιώργος την κυττάζε λυπημένος. -Αυτό ήταν όλο;... τή ρώτησε. -Δεν πεινάω άλλο... -Έφαγες πολύ αλήθεια... Υπάρχει φόβος να σταματήσεις... -Εκείνη κοινολόγησε. -Τόσο τρώω πάντα... -Γι' αυτό έχεις μείνει η μισή... φώναξε ο Γιώργος πιο δυνατά, κυττάζοντας τον Κώστα.

Εκείνος όμως δεν έδωσε πάλι καμιά σημασία. Κατόπι την τελευταία μπουκιά του φρουτού του, άκούμπησε την πετσέτα του στο τραπέζι και σηκώθηκε. Ο Γιώργος τον έπιασε άπ' τό χέρι.

Η Μαρία δεν έπαυε πάλι... του φιλθούσε με σφιγμένο δόντια.

Ο Κώστας τον κυττάζε άφηρημένος, σά να μην είχε καταλάβει. -Τι είπες;... τον ρώτησε. -Είπα πως η Μάρ... έμεινε π' α λ ι ν η... στικιά... φώναζε πιο δυνατά ο Γιώργος, τονίζοντας ιδιαίτερα τό 'πάλι'. -Γιατί;... άπάντησε ο Κώστας. Δεν είχαμε φά;...

-Θα είχαμε; η Μαρία δεν είχε όρεξη. Η Μαρία παρακολούθουσε τη συζήτηση άπληστα. Κυττάζε τί έντύπωση θα κάνανε στον Κώστα τό λόγια του Γιώργου. -Γιατί δεν είχες όρεξη Μάρ;... τή ρώτησε ο Κώστας, γυρίζοντας άφηρημένα προς τό μέρος της.

-Δεν είναι ζήτημα να μ' άσασχολή αυτό... άπάντησε σιγά η Μαρία, θάγαμε, άς δουλέψουμε...

Και προχώρησε προς τό μαρμάρινο τραπέζι του έργοστασιου.

Η Μαρία έχει δική πρόσθεσε κι' ο Κώστας, φάγαμε άς δουλέψουμε!...

Και την άκολουθούσε. Ο Γιώργος τον κυττάζε με μίσος, πέταζε την πετσέτα του στο τραπέζι και συνέχισε κι' αυτός τη δουλειά του μαζί με τους άλλους.

Δουλέφανε χωρίς να βγάλουνε μιλά δολοτό άπόγευμα, ως τό βράδυ. Εκείνη τη μέρα έκανε φοβερό κρύο. Τα χιόνια είχαν κατέσει στην Πάρνηθα και στην Πεντέλη. Οι νυχάδες στροβιλιζόντουσαν άπάνω άπ' την Αθήνα. Μέσ' στο έργοστασιο, μια μικρή ομίχλη προσπαθούσε να ζεστάνη λίγο την άτμόσφαιρα χωρίς να γάλη επιτυχία όμως. Τα δάκτυλά της Μάρθας ήτανε έυλισμένα άπ' τό κρύο. Πάντα με δυσκολία τους σωλάινε.

Ο Γιώργος βλέποντάς το, νευριασμένος άνοιξε τη σόμπα για ν' άδειάσει μέσα της ένα τενεκέ με άνθρακίτη. Πάλι όμως η σόμπα δεν κάπνιζε με ζεστόν τό κρύο έργοστασιο. Όσο νύκτινε, τόσο τό κρύο δυνάμωνε. Άπ' έξω, άκουγόταν ο βορριάς να σφυρίζ.

-Νά πάρη ο διάολος! φώναζε σέ μια

ΟΙ ΜΠΑΝΑΝΕΣ

Ο Νιόνιος ο Ζακυνθινός κι' ο Μερβάς ο Κεφαλονίτης τρώνε μαζί σ' ένα ξενοδοχείο και φλυαρούν άκατάπαυστα. Άπάνω στο φρούτο ο Νιόνιος, που όπως λέει είναι πολυταξιδευμένος και ζέρει 'όλην τή οικογένειά του τό χούγιο' ρωτάει τον Μερβά:

-Μερβά Μερβά, έσύ που είσαι ντούνκουε, πούλιο γραμματίζουμένος και πούλιο τ'είδειμενος άπό μένα, ζέρεις, ψυχούλα μου, τί τοι κάνουνε οι Κινέζοι τοι φλούδες άπό τοι μπανάνες;

-Όσες, μωρέ Νιόνιο... άπαντάει ο Μερβάς.

-Μου κάνεις τραπέζι με τό τραπέζι, να σ' ότώ ένώ τζόνια μου;

-Ό,τι θέλεις Νιόνιο. Πές μου ν' άνκούσω.

-Τό λοιπόν, ψυχούλα μου λέει ο Νιόνιος Πλέρωσε τον ξενοδόχο. Γιατί τοι φλούδες τοι μπανάνας οι Κινέζοι τοι πετάνε, όπως κι' έμεις. Μα τον Άγιο!...

Ο ΦΑΚΟΣ

στιγμή ο Κώστας. Τα δάκτυλά μου παγώνανε... Δεν μπορώ να πιάσω τό σωλήνα.

Κρατώντας τό γυάλινο σωλήνα από ένα χέρι του, γεμάτον από μιάσμενη έξωτερικά εύφλεκτη, πηλοεισε τη σόμπα και την άνοιξε. Μιά σπιθα πετάχτηκε μέσ' σ' ό σωλήνα. Μιά λάμψη φοβερή, κι' ό σωλήνας του έσφυγε, έπεσε σ'τά μάγουρα κι' έσπασε. Τό ύγρό σκορπίστηκε παντού, σ' άφλογισμένη θάλασσα. Τριγύρισε άπό παντού μια μεγάλη μπουκάλα με οινόπνευμα.

-Κώστα!... σούλησε η Μαρία.

Κι' έκανε να όρμηθ. Μα τό σιδερένιο χέρι του Γιώργου την τράβηξε πίσω. Την ίδια στιγμή η μπουκάλα έσκισε και τό οινόπνευμα πετάχτηκε παντού πιτσιλιζοντας τους τοίχους, τα έργαλεία, τους άνθρώπους με φλόγες. Μιά άδιαπέραστη κύβια άπό συμπαγή φωτιά έπεσε άνάμεσα σ'τά Μάρθα και στον Κώστα.

-Κώστα μου!... σούλησε πάλι εκείνη, ζετρελλισμένη, παλεύοντας με δύναμη για να ζεσύνη άπ' τό σιδερένιο άγκάλιασμα του Γιώργου.

Εκείνος όμως την τράβηξε με δύναμη έξω άπό τό έργοστασιο. Τώρα όλα καίγονταν εκεί μέσα. Σωλάινε και μπουκάλια σπάζανε και σκορπίζανε τό περιεχόμενό τους δεξιά κι' άριστερα. Άσφυκτικές μυρουδιές γεμίζανε την πνιγνή άτμόσφαιρα.

Τα χέρια της Μάρθας γαντζώθηκαν σ'τά χέρια του Γιώργου τόσο δυνατά, που τό νύχια της καθήκανε στις άσκαρες του.

-Σώσε τον!... του φώναζε βραχνά.

Κι' άπνευσε μαζί μια σπαραχτική ίκεσια και μια έντονη προσέγγιση. Ο Γιώργος την κυττάζε μ' ένα βριστικό βλέμμα - πόσα δεν έκαινε αυτό τό βλέμμα έρωτα, παράνομο, άπόννηστο... Κι' ύστερα, βιάζοντας την άσπρη μπλούζα του και σκεπάζοντας μ' αυτή τό κεφάλι, χύμψε μέσ' σ'τά φωτιά...

Η Μαρία έμεινε άκίνητη, άφωνη, άδάκρυτη, με τό χέρι της ένωμένο σέ μια σ'τάσι δουβής ίκεσια. Δεν περιέμενε παρά λίγα δευτερόλεπτα. Τό φοβερό περσέτα, σ'α άσφυκτικές κι' άπό μέσα σπινθήκωνε δύο άνθρώπων, που ό ένας κουβαλούσε τον άλλον. Ο Γιώργος άφισε πίσω του την κόλαση της φωτιάς, με τό κορμί του Κώστα σ'την άγκαλιά του. Τράβηξε με δύναμη πίσω του την πόρτα του έργοστασιου. Και τύλιξε ύστερα τον Κώστα, που τό ρούχα του και τό μαλλιά του καίγονταν, με μια κορμύνη που τράβηξε με δύναμη και την έφερε κάτω μαζί μ' όλο τό κοντάρι της κι' ένα κομμάτι άπ' ό σωλήνα. Τό ρούχα και τό μαλλιά του Κώστα σόσανε. Ο πληγμένος όμως άγονούσε:

-Πονάω... Πονάω...

-Κώστα μου!... Άκριθέ μου!... θρηνούσε η Μαρία.

-Βοήθησε να τον βγάλουμε σ'τό δρόμο... την πρόσθεσε βραχνά ο Γιώργος, θοβάσαι καμιά έκρηξη!...

Η κλεισμένη πόρτα του έργοστασιου είχε πιάσει τώρα φωτιά. Η Μαρία, σέ τή δύναμη που δίνει η άπόννηστο, έπιασε τον Κώστα άπ' τό κεφάλι. Ο Γιώργος τον έπιασε άπ' τό πόδια και κοπεθόκανε τρέχοντας τη σκάλα.

Ύστερ' άπ' τη φοβερή θερμότητα της φωτιάς, ο παγωμένος βορριάς τους μαστίνιζε τό πρόσωπο.

-Βοήθεια!... Φωτιά!... φώναζε βραχνά ο Γιώργος.

-Ένας άστυφύλακας έτρεξε.

-Φωτιά; Πού;...

-Εκεί πάνω...

Άπ' τά σπασμένα τζάμια του έργοστασιου ξεπετιόντουσαν κατακόκκινες γλώσσες. Ο άστυφύλακας έκανε να τρέξη σ' ένα κοντινό τηλεφώνο. Ο Γιώργος τον σταμάτησε:

-Ένα ταξί πρώτα... Έχουμε πληγμένο...

Ο άστυφύλακας σταμάτησε ένα ταξί που περνούσε. Ανεβάσανε τον Κώστα, η Μαρία έκατσε δίπλα του κι' ο Γιώργος μπροστά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

Ο κάτοπος δάλτιμος του νοσοκομείου. Δίπλα σ' ένα κρεβάτι μία γυναίκα κι' ένας άντρας. Κι' άπάνω σ'τό κρεβάτι, ένας πληγμένος που άγονούσε:

-Πονάω... Πονάω...

Είχε έγκλωμάτα σ' όλο τό σώμα. Μόνο τό πρόσωπό του είχε σ'αη άποφύλαξη, νο άπ' τα χέρια του που ο Κώστας τό είχε σπρώξει, άπό ένστικτο μπροστά σ'τά μάτια του. Όλο τό τό άλλο κορμί όμως ήτανε μια πληγή... Δεν μπορούσε πουθενά πάνω σ'τό κρεβάτι να βρή ψυχιά, άνακούφισι. Όπου και να γυρίζε πανούσε. Και σέ κάθε κίνησή του, που την άκούουσε κι' ένα βόγγυτο, η Μαρία έχωνε τό νύχια της μέσ' σ'τίς φοιχτές της, άπελπισμένη, άνήκανη να τον άνακουφίση.

Κάθε λίγο, ο Γιώργος, που σκετόκανε δίπλα της, όρθός, κίτρινος, με καμμένα

τά μάγουλα του τα φρύδια του, την άγκάλιαζε άπολά και της μουρμούριζε:

-Σιγά... Μήν κάνης έτσι... Θα περάση...

Κατά τα μεσάνυχτα, τό βόγγυτο του πληγμένου γίνηκαν άνυπόφορα. Η νοσοκόμα της νυκτός είδοπαίσε τό διανυκτερεύοντα. Κι' έκείνος πηλοεισε τό κρεβάτι του πληγμένου με γεμάτη τή σύριγγα της μορφίνης.

Τώρα ο Κώστας βούλιαζε μαλακά σ'τό βαθύ κι' εύεργετικό ύπνο του ναρκωτικού. Η Μαρία τον κυττάζε, άνακουφισμένη, οχεδόν χαρούμενη: Ο άναπημένος της δεν πονούσε!... Δίπλα της ο Γιώργος της έπιασε σιγά:

-Τι λές;... Πάμε λιγάκι σ'τό σπίτι σου;

Γύρισε και τον κυττάζε οχεδόν έκθρικό:

-Σ'τό σπίτι μου;... Και θα τον άφισω μόνο του;...

Ο Γιώργος δάγκωσε τό χείλη του.

-Πρώτα-πρώτα κοιμάται. Τι θα του προσφέρης όσο κοιμάται; Ύστερα τό να μένουμε εδώ τό άγορεύουν οι κανονισμοί του νοσοκομείου... Κι' επί τέλους, δεν σκεφτείς λιγάκι και τη μητέρα σου; Η κομμενούλα θάξη μάθει την πυρκαγιά. Και θάξη τρελλαθθ από άγνωση για σένα...

Την τράβηξε οχεδόν με τή βία, κι' ένω προχωρούσανε προς την πόρτα εκείνη γυρνούσε πίσω προς τό λατρεμένο κρεβάτι του Κώστα...

Η νύχτα ήταν έρημη και κατάμυρμη. Νυχάδες χιονού στροβιλιζόντουσαν σ'τόν άέρα. Ο Γιώργος σταμάτησε ένα ταξί. Έσπρωξε μέσα τη Μαρία, που μπήκε σαν αυτόματο κι' έπεσε άδερια πάνω σ'τό κάθισμα.

Ενώ τό αυτοκίνητο προχωρούσε, ο Γιώργος της έπιασε σιγά τό χέρι.

-Μήν άνησυχείς... της μουρμούρισε, θά σωθ.

-Λές;... Αλήθεια;... Τα έγκαυμάτα

του είν' όλο δευτερόνιο άσθμίου... Πονάνε, χωρίς νανε όμως κι' έπικινδύνα.

Σαφνικά η Μαρία θυλήθηκε κι' αυτόν που τό τό κρωτούσε όλο...

-Γιώργο του μουρμούρισε, σ' εύχαριστώ... Είσαι καλός... Είσαι μεγάλος...

Εκείνος κοινολόγησε λυπημένος:

-Δεν είσαι τίποτα...

-Όχι, άσε τίς άνόητες μετριοφροσύνες. Άπόψε σ'άς έσωσε και τους δύο.

Κι' έμένα κι' εκείνον...

Βραχνά της άποκρίθηκε:

-Μόνο σ'ένα έσωσα!...

Μέσ' στο σκοτάδι που τους τύλιγε, γύρε, να εξικνίσθ τ' άόρατα χαρακτηριστικά του φυσικά όμως, δεν τό κατάφερε.

-Γιατί λές πως έσωσε μόνο μένα, Γιώργο;... τον έρώτησε.

-Γιατί είν' η αλήθεια...

-Και τον Κώστα;... Ποιος τον έσωσε;

... Ποιος έπιασε μέσ' σ'τίς φλόγες και τον τράβηξε με κίνδυνο της ίδιας του της ζωής; Ποιος τον έσωσε τον Κώστα Γιώργο;...

Ύποκωπη έφτασε η φωνή του σ' αυτιά της:

-Εσύ, Μάρθα!...

-Εγώ;...

-Ναι, έσύ... Δεν με πρόσταξες: «Σω

σε τον...»;

Σ' μία στιγμή εκείνη έννοιωσε όλη την αλήθεια να της θαμπώνη τό μάτι με σκληρό φως: Ο Κώστας δεν κρωτούσε τίποτα σ'τό Γιώργο. Εκείνη μόνο του τό κρωτούσε όλο...

Αυήλτοι οι δύο τους άφισαν τό αυτοκίνητο να κυλά μέσ' σ'τή νύχτα μέσ' σ'τό χιόνι. Και δεν βγάλανε μιλά, ώπου τό αυτοκίνητο φρενάρισε μπρος σ'τό σπίτι της Μάρθας.

Τους έβηκαν όλους άναστατωμένους. Μόλις μπήκαν μέσα η μητέρα και οι δύο άδερφές της, η Εύτέρπη κι' η Κατερίνα, πέσαν άπάνω της και τη φιλούσανε με λυγμούς. Η μητέρα της την έπιασε παντού, την κυττούσε δεν τη χόρταινε.

-Πώς είσαι;... Δεν έχεις πληγώθ;... Όχι... Όχι... Είμαι καλά... άπαντούσε εκείνη, λιγάκι νευριασμένη άπ'τίς έκδηλώσεις τους.

Κι' ύστερα πιο σιγ, πρόσθεσε:

-Εκείνος μόνο πληγώθηκε...

-Ποιος;... έκανε η μητέρα της. Ο Μαρίνης;...

-Ναι... Τον έχουμε σ'τό νοσοκομείο... Εκεί ήμαστε ως τώρα...

Η μητέρα δεν ρώτησε τίποτ' άλλο. Ο Γιώργος σκετόκανε παράμερα.

-Ευχαριστώ τό Γιώργο μαμά!... είπε τότε η Μαρία. Αυτός σ' έσωσε... Μας έσωσε και τους δύο...

Δακρυμένη η γρή, έπιασε και τό δύο χέρια 'ού νέου. Θά του τό φιλούσε άν έκείνος δεν τή τράβαγε διαστικά.

-Μά τι κάνετε, κυρία Γαλανού;... -Είσαστε ο σωτήρας όλων μας.

-Δεν έκανα παρ' αυτό που μου είπε η καρδιά μου... Και τώρα, κυρία, συμπλή

ρωσε ο Γιώργος, επιτρέψτε μου να σας αφίσω... Η Μαρία έχει ανάγκη άπ' ό ζεκούρα ύστερ' άπό τόσες συγκινήσεις...

Τους καληνύχτισε κι' έφυγε. Η Μαρία τον πήνε ως την πόρτα. Εκεί τούσφιξε πάλι τό χέρι της.

-Σ' εύχαριστώ, πάλι, Γιώργο... μουρμούρισε. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τί σου κρωτάω...

Εκείνος την κυττάζε σ'τά μάτια μ' ένα βλέμμα διαπεραστικό.

-Δεν μου κρωτάς τίποτα! της άπάντησε. Άν έσύ πάθαινες τίποτα, ένώ δεν θα ζούσα τώρα...

Του κοινολόγησε μέσ' σ'τά δάκρυά της.

Εκείνος διαστικά, σαν κλέφτης, έσφυσε και τή φίλησε σ'τό στήμα. Ύστερα άνοιξε την πόρτα και θήκη...

*

Πρώι-πρώι, ξεμερώματα οχεδόν, η Μαρία βρισκόταν έξω άπ' τό νοσοκομείο. Δεν είχε καταφέρει να κλείση μάτι όλη τη νύχτα. Κι' έτσι ο Γιώργος, φτάνοντας σ'τί της δεν τη βρήκε, και τράβηξε κι' αυτός για τό νοσοκομείο.

Ανεβήκανε μαζί. Άπ' τη νοσοκόμα μάθανε πως ο πληγμένος είχε περάσει ήσυχη νύχτα. Τώρα όμως είχε ζυπνήσει και πονούσε πάλι.

Άν και δεν ήταν η ώρα των έπισκέψεων, η Μαρία κι' ο Γιώργος μπωρέσανε να τρωπώσουν ως τό έλάμο. Η Μαρία ζύγωσε με λαχτάρα σ'τό κρεβάτι του λατρεμένου της.

-Κώστα μου καλημέρα...

Εκείνος άνοιξε τό μάτι του και τή νύχτισε:

-Καλημέρα, Μαρθούλα...

-Πώς είσαι σήμερα;...

-Πονάω... Πονάω πάντα...

-Κάνε ύπνον... Θα περάση...

Ύστερα, τό μάτι του πληγμένου κορμώθηκαν σ'τό Γιώργο που περιέμενε πιο πίσω.

-Τό... έργοστασιο;... τον ρώτησε.

Ο Γιώργος προσπάθησε να πη ένα ψέμα:

-Τη σόβανε τη φωτιά...

-Τό έργοστασιο, όμως;...

-Σώσανε πολλά πράματα...

Δεν είχε σωθ τίποτα. Ο πληγμένος τό κατάλαβε. Ένας πόνος πιο θάυος πιο σουβερός άπ' τον πόνο του κορμιού του, έκανε την καρδιά του να ματώση:

-Όλο... Καίκαν όλο... Τόσα χρόνια δουλειά χαμένη!

Παρανορητική, σαν άναθός άγγελος, η Μαρία του είπε:

-Μά στενοχωριέσαι!... Θα τό ξαναφτιάξουμε όλο...

-Όλα άπ' την αρχή!...

-Ναι όλο άπ' την αρχή!... Τό πρώτο είναι που σωθήκες έσύ... Τά άλλα όλο νινονται...

Ο Κώστας έκλεισε τό μάτι του. Δύο δάκρυα άστράψαν άπάνω σ'τά φλογισμένα του βλεφαρα. Η Μαρία άναστατάθηκε:

-Μήν κλαίς, Κώστα... Μήν κλαίς άναπημένο μου... Θα σε βοηθήσουμε να τό ξαναφτιάξης όλο... Όλα!...

Ο πληγμένος άνοιξε τό μάτι του και της κοινολόγησε άσπαστο:

-Άργά, όμοιομωρα, κυλήσαν οι μέρες κι' οι νύχτες σ'τό νοσοκομείο ώπου να φέρουνε τη ποθητή γιατριά. Στην αρχή, ο άρρωστος φνότανε σ'τόν πυρετό, είχε και παραληρημα. Σ'τά παραληρήματα του, πε

ρισσότερο ανακατευόταν η δουλειά του, η έπιστημή του, η φωτιά που τάχε καταστρέψει όλο και λιγότερο η Μαρία. Κι' αυτή που τάκουσε, είχε τον ήρωισμό να τού καθεύη τό μαλλιά, γεμάτη άνεξήκακη λατρεία.

Επί τέλους, έφτασε η μέρα που ο Κώστας θάβανει άπ' τό νοσοκομείο. Με λεπτά πούχε στείλει ο πατέρας του άπ' τό νησί - ύπόλοιπα άπ' τή ντομάτα του χρόνου έκείνου... Η Μαρία είχε νοικήσει έν' άλλο σπίτι, στην ίδια γειτονιά, τό είχε επιπλώσει με μερικά άπαραίτητα πράματα κι' εκεί ώδήγησε τον άναπημένο της ένα χερμωνιάτικο άπόγευμα, που τό φωτίζε ένας χλωμός κρύος ήλιος. Ο Κώστας ανέθηκε τις σκάλες, με τη Μαρία άριστερα του και τό Γιώργο δεξιά του. Τό σπίτι ήταν ολόφωτο, αίσιοδοο, χαρούμενο. Ο πληγμένος έπιασε σέ μια πολυθρόνα.

-Όμορφα δεν είναι δω;... τον ρώτησε η Μαρία κοινολόγησά.

-Εκτακτα... της άπάντησε. Σ' εύχαριστώ, Μάρθα... Σας εύχαριστώ και τους δύο σας.

Άνοιξε μία πόρτα εκείνη. Και τούδειξε ένα μεγάλο φωτεινό δωμάτιο.

αυλή του σπιτιού πουχε άνθισει μέσ' στο Γενάρη.

—Κύττα, του είπε, ή μυγδαλιά λουλούδιασε μέσ' στο χειμώνα... Είν' ένα παρά-μυροισ παλληκαριόσ για μιάς... Όλα μπορούν να ξαναθίσουνε ακόμα και μέσ' από το βαρύ χειμώνα της ζωής...

—Είσαι καλή κι' ευγενική μουμού-ρισε κοντά στο στόμα της. 'Η δύναμή σου μου δίνει καινούργια φτερά...

—Είν' ή δύναμή της αγάπης μου... του ψιθύρισε ευτυχισμένα στην αγκαλιά του. Κατακίτρινος ο Γιώργος πλησίασε τους δυό. 'Η Μάρθα κι' ο Κώστας χωρίςσιν α-ποτομα.

—Τ' είνε, Γιώργο;... τον ρώτησε ο Κώ-στας, λιγάκι νευρικός.

—Θέλω να σάς απασχολήσω με κάτι δι-κό μου, απάντησε ο νέος.

—Λέγε...

Με χαμηλωμένα μάτια, σφιγμένα χείλια, ο Γιώργος είπε:

—Θέλω να σάς ζητήσω την άδεια να φύγω.

Μ' ένα στόμα, κι' ο Κώστας κι' ή Μάρθα, ρωτήσανε ξαφνιασμένοι:

—Να φύγεις;

—Ναι...

—Απ' το εργαστήριο;... 'Εχεις δικίο, καυμένο Γιώργο, έκανε μελαγχολικά ο Κώστας. 'Εδώ μέσα δεν κερδίζεις όσα πρέπει...

—Είνε πολύ φυσικό να μην έχης τον ήρωισμό να περιμένης...

Χαμογέλασε με πίκρα ο Γιώργος:

—Είν' αλήθεια πως μου λείπει ο ήρωι-σμός;... απάντησε σιγά. 'Οχι όμως για τα λεφτά...

Ο Κώστας τόν κύτταξε πολλή ώρα, βα-θια, για πρώτη φορά από τότε που δου-λεύανε μαζί. Και για πρώτη φορά τόν δάγκωσε ή χήλεια δυνάτη, τόσο που τόν έκανε να νιώση δυνατό πόνο.

—Τι θές να πής;... τόν ρώτησε σχε-δόν εχθρικά.

—Τίποτ' άλλο απ' αυτό που είπα, απάν-τησε σταθερά ο Γιώργος. Μου λείπει ο ήρωισμός να περιμένω... χωρίς έλπίδα!

Η Μάρθα κύτταξε απλότητα τους δυό άντρες που για πρώτη φορά ορθωνόντου-σαν δίπλα της σαν αντίχλιοι. Ο Κώστας της έριξε μια ματιά.

—Μάρθα, άσε μας μια στιγμή μόνους, σέ παρακαλώ...

Με σκυμμένο κεφάλι ή Μάρθα βγήκε απ' το δωμάτιο. 'Ενοιωσε την καρδιά της φουσκωμένη από ευτυχία: 'Ο Κώστας ή διεκδικούσε, λοιπόν την αναπουσε!...

Μόλις μείνανε μόνοι τους οι δυό άν-τρες, ο Κώστας κύτταξε στα μάτια του Γιώργο. Ο Γιώργος πάλι, δεν τα χαμη-λώσε.

—Τι έννοεις λέγοντας «ήρωισμό χωρίς έλπίδα»; ρώτησε σιγά ο Κώστας, πλησιά-ζοντας το πρόσωπό του στο πρόσωπο του Γιώργου.

—Ακούστε, θα σάς μιλήσω μ' ειλικρί-νεια...

—Άσε τόν πληθυντικό! φώναξε ο Κώ-στας. 'Ο σεβασμός σου είνε υποκρισία... 'Ο Γιώργος τινάζε το κεφάλι του με μια λαμψή τα ματιά.

—Δεν ήμουν ποτέ υποκριτής!... ψιθύ-ρισε.

—Τότε, απάντησε ίσια, αντρίκια: τήν αγάπη.

—Αδίσταχτα, ο Γιώργος απάντησε με μια λέξη, μια συλλαβή, μια πνοή:

—Ναι.

Η απάντησις, μαστίγωσε τόν Κώστα σαν καμουτοκιά.

—Α, ώστε τ' όμολογείς;... μουρμού-ρισε.

—Η αγάπη μου γι' αυτήν είνε περισσό-τερο από αγάπη, περισσότερο από λα-τρεία...

—Ετσι;...

—Ναι, έτσι!... απάντησε ο Γιώργος, με φωνή που δυνάμωσε λίγο-λίγο. Τήν αγά-πησα δυό φορές' σαν γυναίκα, και σαν θύμα!...

Ο Κώστας πετάχτηκε.

—Κι' εκείνη;...

—Τι (κι' εκείνη);...

—Σ' αγάπησε σαν... προσάτη της;...

—Μην τήν προσάλης;... φώναξε ο Γιώρ-γος. Δεν είσαι άξιος να τήν προσάλης!...

—Και σ' δεν είνε άξιος να τήν υπε-ροποιήτς!...

—Γιατί; Βλέπω μιάν όλοφάνερη άδικία και τήν υπογραμμίζω...

—'Ηθελες ναμαι στρώσεις;

Ο Κώστας έφριξε τις γροθιές του:

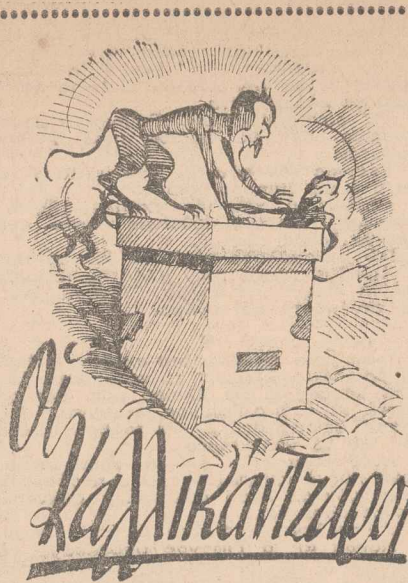
—Ποιος σ' ανακάτεψε;... Ποιος σούπε να όης;...

—'Επειδή βρέθηκες εδώ μέσα, κοντά μας, νομίζεις πως μπορείς να μής αθάριετα κι' ανάμεσα μεις;...

Ο Γιώργος αποκρίθηκε με μια ειρωνεία:

—Ανάμεσα σάς!... Και τί υπάρχει ά-νάμεσα σάς; Μια τρελή υποταγή δική της, άδικολόγητη και κουτή, και μια ά-διαφορία γεμάτη έγωισμό απ' το μέρος το δικό σου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Οι Καλλικάντζαροι

Παράδοσεις, έθιμα και προλήψεις

Τα μικρά, αλλόκοτα αυτά δαιμόνια που μάς έρχονται στις αρχές των Χριστουγέν-νων και φεύγουν την ημέρα των Φώτων, έ-χουν σε κάθε τόπο τη δική τους νομισμασία και τη δική τους ιστορία. 'Ετσι στην Κυ-νυρία τούσ λένε «Λουκαντζαράιους» και πιστεύουν ότι «ούλο το χρόνο πελεκούν με τα τσεκούρια τους να κόψουν το δέντρο που βαστάει τη γη». 'Όταν όμως πλησιάζη το δέντρο να κοπή, έρχονται τα Χριστούγεν-να, όποτε πρέπει να φύγουν για να έρθουν στη γη. Μετα των Φώτων όμως που γυρί-ζουν πίσω, βρίσκουν το δέντρο 'άκραιο κι' άσχιζούν πάλι από την αρχή.

Στη Χίο, στην Κρήτη και σε άλλα μέρη πιστεύουν πως όποιος γεννηθή τη βδομάδα των Χριστουγέννων γίνεται Καλλικάντζαρος και πως κατά τα δωδεκα-ήμερα βγαίνει απ' το σπύτι του, τη νύχτα και τριγυρίζει τους δρόμους, σαν να τόν κυνηγάν καείς. Οι Χιώτες φαντάζονται τόν Καλλικάντζαρο άγριο, με μακρυά νύ-χια, με τα όπλα θέλει να ξεσπίση τήν πρό-σωπο τών ανθρώπων. 'Επίσης αν ο Καλ-λικάντζαρος συλλαγήσθ ήρωισμώ τήν νύχτα, τόν καβαλλικεύει κι' άφου τού δώση άρκε-τές στο κεφάλι τόν ρωτάει: «Στούπος ή μολύβι;» Κι' αν ο άνθρωπος τού άπαντή-ση «στούπος» τόν άφνει και φεύγει, αν όμως πη «μολύβι» τότε τόν γτυπάει, τόν ξεσπίζει με τα νύχια του και τόν άφνει ιπ-ποστεθαμένο. Οι Χιώτες πιστεύουν ακόμα ότι ο Καλλικάντζαρος δεν περάζει εκεί-νους που φοράνε καινούργια ρούχα. Στη Χίο τέλος υπήρχε άλλοτε ένα φοβερό έθι-μο: Το παιδί που γεννιόταν τις ημέρες τών Χριστουγέννων, για να μη γίνη Καλ-λικάντζαρος, ανάδαν μια μεγάλη φωτιά στην αγορά και στη φλόγα τήν πιο μεγά-λη πλησίαζαν τα δαχτυλά των ποδιών του να καυλαστούν λίγο, κι' έλεγαν: «Να κα-υλαστούν και να καούν τα νύχια του», πι-στεύοντας έτσι ότι «χωρίς νύχια δεν υπο-ρεί να γίνη Καλλικάντζαρος».

Στη Λεϊβαδιά τούς λένε Σκα-λικαντζάρους και πιστεύουν ότι άλλοι είνε κουτοί, άλλοι στραβοί, στραβο-πόδαροι, στραβοχέρηδες, ξεπαστισμένοι κι' ότι «όλα τα κουσούρια και τα σκακιλίκια τα βρίσκεις απάνω τους». Ακόμα λένε ότι είνε κουτοί και γελοίοι. 'Ενας ψηλός π. γ. ως εκεί άπάνω καβαλλικεύει ένα μικρόν κόκκορα, ένας κοντός, καβαλλικεύει μια φο-ράδα, άλλος ένα στραβό σκυλιά κλπ, κλπ. Είνε ακόμα, όπως πιστεύουν, καυγατζήδες. Και όταν ξεκινάν να πάνε πουθενά μαλώ-νουν στο δρόμο κι' ό ένας στέκεται, ό άλ-λος τρέχει και ποτέ δεν μπορούν να πάνε όλο μαζί στη δουλειά τους.

Το γαλί τους, πιστεύουν ότ είνε σκου-λήκη, ποντίκια, Βατράχια και άλλα πα-ρόμοια άκόσαστα πράγματα.

Στη Θεσσαλία τούς λένε Κ α ρ-κ α ν τ σ έ λ ι α και τούς φαντάζονται με νταουλία στα χέρια, με φωτιές στο στόμα

να μεταμορφώνονται σε γίδια ή σε... δε-σποτάδες!

Στο Άργος λένε ότι οι Καλλικάν-τζαροι είνε μαυριδεροί με κόκκινα μάτια και τρώγινε πόδια. 'Εχουν χέρια μαϊμούς, σώμα τριχωτό και στην πλάτη έχουν μια κούνια άγκαστή μέσα στην οποία βάζουν τα μικρά παιδιά και τα κουνάνε ώσπου να ματώσουν και να πιούν το αίμα τους.

Οι Σ α μ ι ώ τ ε ς πάλι πιστεύουν ότι οι Καλλικάντζαροι κυνηγάνε τ' άβάφιστα παιδιά και τα πνίγουν. Οι μαννάδες λοι-πόν για να μη χάσουν το παιδί τους, τού κάνουν με μαύρη υπογιά ένα σταυρό στο μέτωπο!

Οι Καλλικάντζαροι έχουν μαζί τους και μια ζυγασιά που ζυγίζουν τα γνέματα τών κοριτσιών. 'Αλλοίμονο σε σ' εκείνη τήν τεμπέλα που θα της βρούν λίγο το γνέμα.

Στη Σ κ ι α θ ο τα κορίτσια δεν τολ-μούν να κάνουν νυχτερί το δωδεκάήμερο, γιατί αν τα προφτάση ο Καλλικάντζαρος, θα τα βουδάν ή θα θά σκατέψη.

Στην Ί μ β ο ο πιστεύουν ότι αν γτυ-πήσουν τόν Καλλικάντζαρο με άναμμένο δαυλί, γίνεται πάλι... άνθρωπος.

Στην Κ υ π ρ ο τούς λένε Καλλικάν-τζαρους και «Πλανήταρους» και τήν ήμερά που θα φύγουν τούς κάνουν τηγανίτες τις όποιες κρειάνε μαζί με λουκάνικα στην καπνοδόχο ψέλνοντας:

Τι τσίιν τι τσίιν, λουκάνικον, κο...άτι ξεροτήνον, να φάν οι Καλλικάντζαροι, να πσίιν είνε τόν τόπον τους.

Στην Κ ω ν σ τ α ν τ ι ν ο ύ π ο λ ι λένε ότι ο άρχηγός τών Καλλικαντζάρων λέγε-ται Μαυδοακούκος και είνε άσχημομούσος, τραγοπέδαρος και φαλακρός.

Οι Καλλικάντζαροι έχουν και γυναίκες που τις λένε Β ε ρ β ε λ ο υ δ ε ς. Αυ-τές, τήν ήμερά είνε σκαροαλωμένες σαν μαϊμούδες μέσα στις καπνιές τών τζακιών και τα μεσάνυχτα ξεγυρνάν στο σπύτι με τους σερικώδες Καλλικαντζάρους.

Στη Ν α υ π α κ τ ο γιά να τούς διώ-ξουν ρίχνουν στη φωτιά ρείκια, ή αλάτι, ή ένα κουμάτι πετσά.

Στην Κ α λ α μ ά τ α διηγούνται έ-να έορτισμο για τούς Καλλικαντζάρους: Δυό γρηές πήγαιναν μεσάνυχτα να πάρουν νε-ρό στη βουσι. 'Όταν γυρίζαν, είδαν σ' ένα άλάνη Καλλικαντζάρους να χορεύουν. Οι Καλλικαντζαροι πήγαν, τις έπιασαν και τις άνάγκασαν να χορεύουν μαζί τους.

Αυτές όμως οι πονηρές γυδύχρον τσιτσί-δι κι' άρχισαν το χορό. Κι' οι Καλλικάν-τζαροι μόλις είδαν τα γέλια και κοιμιά τους φοβήθηκαν τόσο που... ακόμα τρέχουν!

Στην Κ α ρ δ ί τ σ α πάλι πιστεύουν «ότι τόν παλιό καιρό ό άνθρωπος έδλεπών τούς Καλλικαντζάρους. Τώρα όμως έγινε-με έμεις Καλλικαντζαροι με τις κακιές μας και δεν τούς βλέπουμε».

Στην Ε υ β ο ι α γιά να έμποδίσουν τούς Καλλικαντζάρους να μπουν στα σπύτια κρεμάνε στην καπνοδόχο ένα ψιλό κόκκινο. Για να μη μέσα ο Καλλικάντζαρος πρέ-πει να μετρήση τις τρυπές, πράγμα άδύ-νατον.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Γλέντι στις φυλακές

«Ενας δημοτικός σύμβουλος της άγγλι-κής πόλεως Μπόντονγκ άγνόρασε το κτήρι-ο των παλαιών φυλακών τού τόπου και το μετέβαλε σε πολυτελέστατο κέντρον δια-σκεδάσεως, με τόν τίτλο «Λέσχη 99». Οι πελάτες περνούν ανατρίχιαζοντας απ' το μέρος όπου γίνονταν επί 150 χρόνια οι άπαχνοισμοί των καταδίκων, και μπαί-νουν σε μια αίθουσα με ανατολίτικη δια-κόσμηση. Οι παχύτεροι τοίχοι, που έκλει-ναν άλλους κλέφτες και δολοφόνους, είνε στολισμένοι με σκηνές απ' τα παραμύθια της Χαλιούμ. Παχιά ανατολίτικα χαλιά κρύβουν τις φθαρμένες πλάκες του δα-πέδου, κι' οι λυχνοί του λαδιού με τη μακάβρια τρεμουλιαστή λάμψη τους έχουν αντικατασταθή από φωτισμό με «νέον». 'Ως σίβουσα χορού, με δυό υπάρ δεξιά κι' ά-ριστερά της, χρησιμεύει ή παλιά εκκλη-σία τών φυλακών.

'Αλλόκοτοι ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

'Απαγορεύεται... να μυρίζουν τα πόδια, να βάλη κανείς φω-τιά σ' ένα... μουλάρι, να ταιγή το χείρο του με... ξυριστικές λεπίδες, να χορεύη μια άκροβά-τις μέσα σε μιά... έκκλησία, να υπαίνη κανείς στο λεωφορείο μετά... σκροδοφαγία κλπ.

«Όποιος τραγουδάει σ' ένα υπάρ στο Ουάσκονσι, ή οδηγεί ένα αυτο-κίνητο στη Μιννεάπολι, ή ώτακου-στέ στην Όκλαχόμα, ή παντρεύει τήν θετέρα του στην Κολομβία, κιν-δυνεύει να συλληφθή και να φυλακι-σθή, αν ένας δικαστής θελήση να έ-φαρμόση παλιούς τοπικούς νόμους τών 'Ηνωμ. Πολιτειών. που δεν έ-χουν ποτέ καταργηθή...

Πράγματι, υπάρχει ένα πλήθος τέτοιων νόμων στις διάφορες αμερι-κανικές πολιτείες, που έξεδόθησαν άλλοτε, για ένα ή άλλο λόγο, κι' έ-ξακολουθούν τυπικά να ισχύουν, μολοντί έχουν προ πολλού ξεχασθή. 'Ο εισαγγελέας τού 'Αγ. Λουδοβί-κου Ε. Κούκ έχει καταρτίσει μια συλλογή αυτών των νόμων, άλθθινά μοναδική στο είδος της. 'Αφιέρωσε για το σκοπό αυτό τις έλεύθερες ώ-ρες του επί 17 χρόνια. 'Αλλά οι κό-ποι του άνταμειώθηκαν, γιατί συγ-κέντρωσε περί τις 25000... νομι-κά άπολιθώματα!

Σύμφωνα με το νόμο, οι κάτοικοι τού Μπάρο, στην πολιτεία Βέρμοντ, όφείλουν να κάνουν υπάτιο κάθε Σάββατοδοξαδο. Κάθε άντρας στο ήπριένοντ της Μιννεσώτας πρέπει ν' άφνη γενειάδας. Κι' οι γυναίκες της πόλεως Προβίντενς δεν μπορούν να φορέσουν πάνω τους τίποτε διαφα-νές, ούτε καν μεταξωτές κάλτσες.

Όταν ο Κούκ δεν ήταν άκόμη εισαγγελέας αλλά άπλος δικηγόρος, ανέλαβε κάποτε τήν υπεράσπιση έ-νός νέου της Νοτίου Καρολίνας, που είχε σκοτώσει κάποιον. 'Ο κα-τηγορούμενος βεβαίωσε ότι είχε πυ-ροβολήσει από παρεξήγησι, περνών-τα το θύμα για κλέφτη. Τόν ένοχο-ποίησε όμως κυρίως το ότι κρατού-σε πάνω του όπλο. 'Ο Κούκ έφαξε στα άσχεία κι' ανέκαθεν ένα νόμο της έποχής τών πολεμών με τούς 'Ινδιάνους, ό όποιος επέβαλλε σε ό-λους τούς άπαικούς να έχουν πάνω τους όπλο, όταν πήγαιναν τήν Κυ-ριακή στην εκκλησία. Στραίχθηκε λοι-πόν σ' αυτόν, τόν έφθουσε στην πε-ρίπτωσι τού νέου, με διάφορα νομικά τετρίπια κι' έπέτυχε να κα-ταδικασθή έπιεικώς.

Στη μικρή πόλι Ούνιγκετα τού 'Ιλλινόις, ο διεθυντής ένος θεάτρου ή κινηματογράφου έχει απ' το νόμο το δικαίωμα να διώξη κάθε πελάτη που... μυρίζει τα πόδια του! 'Α-παγορεύεται να βάλη κανείς φωτιά σ' ένα μουλάρι στο Μέιν, ή να ται-σή με... ξυριστικές λεπίδες ένα χοίρο τού 'Ιλλινόις. Δεν είνε όμως αυτοί οι μόνοι έξωφρενικοί νόμοι. Στην Καλιφόρνια άπαγορεύεται να πυροβολή κανείς πάνω από ένα κι-νούμενο όχημα όποιοδήποτε θήσα-μα, έκτός... από φάλανες! Θα διερωτηθήτε τώρα πώς μπορεί να βρεθών φάλανες στις έξοχες της Καλιφόρνιας;... Μα μήπως μπορεί ποτέ να χορεύη μια άκροβάτις στο σχολή μέσα σε μια εκκλησία; Κι' ό-μως ένας νόμος τού Ούνιτσεστερ της Μασσαχουσέτης όρίζει ότι άπαγο-ρεύεται μια τέτοια σνοινοδοτική έπί-δειξις σε όποιοδήποτε μέρος της πόλεως έκτός της εκκλησίας!

Λογικότερος είνε ένας παλιός νό-μος τού Τέξας, που άπαγορεύει αυ-τοπά να κρατή κανείς έπάνω του τανάλα ή άλλο άνόλογο έργαλειο. Γιατί, μέχρι πρό όλίγων έτών άκό-μη, οι ζωοκλέπτες χρησιμοποίησαν

τέτοια έργαλεία, για να κοσουν τα σωματοπλέγματα τών κτηνάτων και να κλέβουν από μέσα τα κοπά-δια.

Η ήθική επίσης υπαγόρευσε άλ-λους παράξενους νόμους, που δεν έ-χουν καταργηθή, μολοντί έχουν πιά αλλάξει τελείως οι αντίληψεις για τις σχέσεις τών δύο φύλων. Στην 'Ορεγκόν π. γ. μια κοπέλλα δεν υπο-ρεί, κατά το νόμο, να υπή σ' ένα αυτοκίνητο μαζί μ' ένα νέο, αν δεν τή συνοδεύη μια ήλικιωμένη κυρία. 'Όταν χορεύη ένα ζευγάρι, στη Γι-ούτα, πρέπει να βόισκεται ή ντάμα σε τρή άπόσταση απ' τόν καβαλιέ-ρο, ώστε να περνά έλεύθερα το φώς ανάμεσά τους. 'Ενας άντρας, στο Λιούς τού Ντελαγουάρ, δεν μπορεί να φορή παντελόνι έφομοστό στους γοφούς. Και στο Ρήντινγκ της Πεν-συλβανίας άπαγορεύεται ν' άπλώ-νεται φανερά τα γυναικεία έσώ-ρουχα για να στεγνώσουν.

Πρό όλίγων έτών άκόμη, ένας σύ-ζυγος πλήρως πρόστιμο 15 δολλα-ρίων, γιατί φίλησε τή γυναίκα του σ' ένα πάρκο τού Σικάγου. 'Επίσης είνε άπαγορευμένο το φιλι δημοσία στη Γεωργία. Κατά τή νομοθεσία της Μασσαχουσέτης, 10 φίλιά ίσο-δυναμούν με μια πρόταση γάμου. Στη Μιννεσώτα άρκεί ένα μόνον φι-λί, έσ' όσον δίδεται επί παρουσίας τών γονέων της κοπέλλας και συνο-δεύεται απ' τήν προσφορά ζαχαρω-τών. Στο Μαϊνέ, 6 έπισκέψεις στο σπύτι ένός κοριτσιού αντίστοι-χούν με άραδνάνα.

Οι σύζυγοι τού Μίσιγκαν έχουν κατά τόν νόμο δικαίωμα ίδιοκτησίας πάνω σ' όλα τα ρούχα της γυναίκας τους και μπορούν να τής τα πάρουν αν θελήση να τούς έγκαταλείψη.

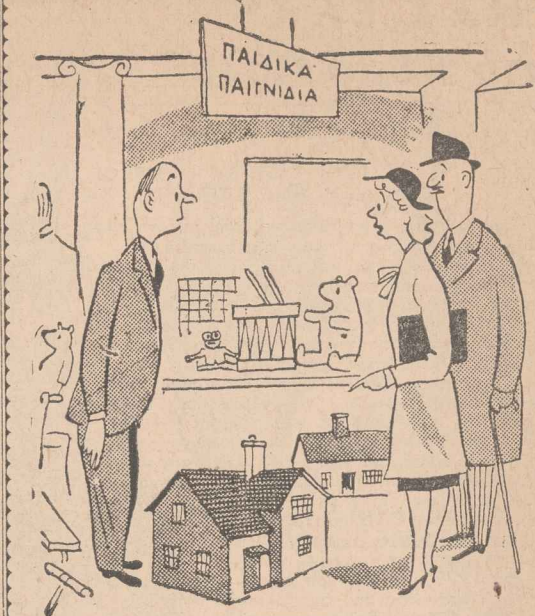
'Αλλοι παράξενοι νόμοι έγιναν για τήν προστασία της υγιεινής. Στόν 'Αγιο Φραγκίσκο π. γ. άπα-γορεύεται το σάντισμα τών ρούχων της μπουγάδας με νερό με το στό-μα. 'Επίσης είνε παράβασις, στο Ουάτερδιλ τού Μέιν, το να φουση-κανείς... τη μύτη του δημοσία. 'Ε-νας νόμος της 'Ιντιάνα χαρακτηρί-ζει το μυστάκι ως «γνωστόν φοόσα μικροβίων» κι' άπαγορεύει να το διατηρή όποιος συνιθίζει «να φιλή άνθρώπινα πλάσματα».

Οι ύποψιοι ή βουλευτάι τού Κόν-σας δεν μπορούν νομίμως να μιρά-ζουν ποια τήν ήμερά τών έκλογών 'Η νοικοκυρά που θα ξεμυαλίση και θα πείση τη μαγειρίσα μιας άλλης, στη Φλόριντα, παραδίδεται το νόμο. Στο Νιού Τζέρσεϊ, είνε παράνομο το να ρουφά κανείς με θούβο τή σού-πα του, στο Σικάγο το να δίνη στο σκύλο του ούισκο και στο Γκάρν της 'Ιντιάνα το ν' ανεβαίη στο λε-ωφορείο 4 ώρες έπειτα από σκροδο-φαγία!

Ο έξωφρενικότερος νόμος είνε αυτός που άπαγορεύει να ομιλήται... ή άγγλική γλώσσα στο 'Ιλ-ινόις! 'Ενας πατέρας, στη Ν. Υ-όρκη, δεν μπορεί κατά το νόμο να σπαργάνωσθ το μαρό του. 'Απαγο-ρεύεται στους κατοίκους της Μπό-στον νάχουν σκυλιά ψηλότερα από 25 πόντους. Και στην Τακούα της Ουάσινγκτον, ό σωφό που θα φτά-ση στην πόλι αυτή με έγκληματι-κές προθέσεις) όφείλει να σταματή-ση στα σύνορα της και να είδοποίη-ση τηλεφωνικός για τήν άφεί του το διεθυντή της αστυνομίας!

'Απαγορεύονται τα φίλια

Οι κρατικές υγιεινολογικές ύπη-ρεσίες τού Κεμπέκ τού Καναδά ά-παγόρευσαν τα φίλια για όλο το διάστημα τού χειμόνος! 'Επάρσε ή έποχή τών κρουολογημάτων — δηλώ-νουν σε μια έγκυκλιό τους — κι' ό ασφαλέςτερος τρόπος μεταδόσεως τους είνε το φιλι στο στόμα!... Συνα-στούν τέλος σ' όσους... δεν υπο-ρούν να κρατηθούν, να περιορίζωνται τουλάχιστον σε φίλιά στο μάγουλο

ΟΙ ΑΣΤΕΓΟΙ — Μήπως έχετε κανένα πιο μεγάλο σπύτι;...

'Αθηναϊκά έπίκαιρα

Μεθεέρτια

Τα Χριστούγεννα πέρασαν, ή Πρωτοχρονιά έπίσης, τ' Άν-Γιαννιού, τα όφτα πάνε και, παρ' όλο που μάς δέρνει φτώχεια γενική και εξακολουθούν ακόμα πλείστοι να γλεντοκοπάνε.

Πάντως βρίσκεται το γλέντι τώρα μάλλον εν όφέσει επειδή έκτός τών άλλων, δεν υπάρχει πλέον φράγκο κι' ό καθένας κατεργάρεται — τού άρέσει, δεν τ' ά- (ρέσει) — έχει καταλάβει ότι πρέπει πιά να μπη στόν πάγκο.

Με θαρεία λοιπόν καρδιά συνεχίστε όπως πρώτα τη ζωή σας να περνάτε και μην πάψετε ποτέ σας να ελπίζετε, παιδιά, πως... Χριστούγεννα σαν θάρουν πιθανόν να ξα- (ναφάτε)!

'Ολοι άριστοκράτες!

Ποιος μπορούσε να πιστέψη πως θα φτάναμε ως εκεί; 'Εντελώς τάχως ορασίσι από τη στιγμή εκείνη που έδίδασσα στα φύλλα ότι στην 'Αμερική βρήκανε οι κημικοί της «κυανήν αίμοσφαιρίνη».

Και στις φλέβες θα μάς βάσουν το γαλάζιο αυτό το πράγμα που — καθώς μάς λένε — θα μειώση τούς θα- (αίμα) υ- ασφαλώς εκ παραλλήλου — μην το πάρете για (ψέμμα) — θα μάς κάνουν οι λεβέντες όλους... «γαλαζοαίμα- (τους)»!

Και οι «ονάμπ» θ' άναγκαστούν, άλλα ως εκ περι- (σο) — θα τήν πιάση μυρμηρία — τή γνωστή μαντάμ Σουσο — γιατί πλέον δεν θα βρίσκρη ούτε μια «ταρκαρία»!

Κινεζική μέδα — 'Ο Τσάγκ — Κάι — Σέκ που λέτε — να το πω, παιδιά, όφειλω — άγωνίζεται, χτυπιέται — θέλοντας σεννό να κινή το άδύνατο το φύλο.

Δεν τού φτάνουν όλα τ' άλλα, παρ' τόβαλε σεβνιά έντελώς να καταργηθή τα φουστάνια τα κοντά και σαφώς όπλυνει ότι πάντα θα τα κατατρέχη. Κι' όσοι τόμαθαν φωνάζαν: —Βρέ, τί κείνη που τα (έχει)!

Διαρκής διαμαρτυρία — Χάρην τού πολυθρηλήτου τού ένοικιστάσιου που μορφή έχει προσλάβει πανικού πανδημοσίου και που όλ' οι νοικαρείοι δεν τ'ό βρήςκαν σωστό, έμειν' επί μια μέρα κάθε μαγαζί κλειστό.

Κάναν όμως κουταμάρα — πρέπει αυτό να τονισθή — και ό τρόπος τούς βεβαίως ήτανε πολύ κακός. 'Επρεπε να περιμένουν πρώτα να έφομοσθή κι' έπειτα τα μαγαζιά τους... θα κλειναν οριστικά! Κι' έτο' ή διαμαρτυρία σαματά θα προσενοούσε γιατί όλγυρα για χρόνια και καιρούς θά διορκούσε!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ στο Νότιο Πόλο

Ο Επαμεινώνδας Δήμας

Του συνεργάτου μας
κ. Κώστα Πολίτη

Ένα μικρό έκστρατευτικό σώμα από 4000 Αμερικανούς με τον αντιναύαρχο Ρίτσαρντ Μπέρντ επί κεφαλής κατευθύνεται αυτή τη στιγμή προς τις ανταρκτικές θάλασσες για την κατάκτηση των παγωμένων εκτάσεων του Νοτίου Πόλου, που περιέχουν — κατά τους υπολογισμούς των ειδικών — τεράστιες ποσότητες ούρανιου. Πέντε άλλες αποστολές εξεστράτευσαν ήδη από τη Ρωσία, τη Σουηδία, τη Νορβηγία, την Αργεντινή και τη Χιλή για το Νότιο Πόλο με τον ίδιο σκοπό: να ανακαλύψουν κοιτάσματα ούρανιου και να δημιουργήσουν δικαιώματα κυριότητας πάνω στις παγωμένες εκτάσεις. Η Αμερική όμως έχει ήδη δημιουργήσει δικαιώματα επί του Νοτίου Πόλου. Ο αντιναύαρχος Μπέρντ τον εξερεύνησε δυο προηγούμενες φορές: το 1925 και το 1929. Τη δεύτερη φορά, ξεκινώντας από τη Βάσι του της ανταρκτικής «Μικροίς Αμερικής» κατόρθωσε να πετάξει με αεροπλάνο επάνω από το υποθετικό κεντρικό σημείο του Νοτίου Πόλου και να υψώσει πάνω στους αιώνιους πάγους την αμερικανική σημαία. Η δεύτερη σημαία που υψώθηκε τότε δίπλα στην ασπερόεσσα, ήταν η... ελληνική! Την έριξε ο νεαρός τότε Έλληνας Επαμεινώνδας Δημόπουλος ή Δήμας, που ήταν στενός συνεργάτης του Μπέρντ και τον συνόδευσε μαζί με λίγους άλλους Αμερικανούς στο τουληρό και επίκινδυνο ταξίδι του. Γνώριζαν τον Δήμα λίγους μήνες αργότερα. Είχαν έλθει στην Ελλάδα να επισκεφθεί τους γονείς του που ήταν εγκατεστημένοι στο χωριό Άλισας των Πατρών. Είχε μαζί του και μία επιστολή του άρχηγού του — του δοξαμένου ναύαρχου Μπέρντ — προς την ελληνική κυβέρνηση.

Ήταν τότε 28 ετών. Από το χωριό του είχε φύγει 16 χρόνια πριν. Με τη βοήθεια των δυο αδελφών του που ήταν ήδη εγκατεστημένοι στις Ηνωμένες Πολιτείες σπούδασε αεροπόρος μηχανικός. Ο Μπέρντ τον γνώρισε τυχαία στη σχολή των Απριλίου του 1926 και τον πήρε μαζί του στο πρώτο εξερευνητικό ταξίδι που έκανε στο Βόρειο Πόλο. Από τότε τον είχε υπό την προστασία του. Όταν ξεκίνησε ο Λίντμπεργκ για την ιστορική πτήση του επάνω από τον Ατλαντικό, στο Δήμα είχε ανατεθεί η φροντίδα να ελέγξει την κανονική απογείωσή.

Όταν λοιπόν τον Ιούλιο του 1930 ήλθε στην Ελλάδα ο Δήμας για να επισκεφθεί το χωριό του, το δυνά του ήταν ήδη πασίγνωστο. Οι αμερικανικές εφημερίδες είχαν δημοσιεύσει κατ'επανάληψιν τη φωτογραφία του με κολακευτικώτατα σχόλια για τον τουληρό και άχρηστο συνεργάτη του ναύαρχου Μπέρντ. Ο Έλληνας όμως των Ηνωμένων Πολιτειών ωργόνασε προς τιμήν του μεγάλες δεξιώσεις και το περιοδικό της «Εθνικής Γεωγραφικής Εταιρείας» της Αμερικής του αφιέρωσε μερικές εξαιρετικά ένθουσιώδεις σελίδες. «Υστερα απ' όλα αυτά ο Μπέρντ, εισηγήσει του νεαρού Έλληνα συνεργάτου του έγινε μέλος της μεγάλης Ελληνοαμερικανικής Οργανώσεως. Άγέπα και φωτογραφήθηκε με το περίφημο φέσι που φορούν οι Άγέπανς.

Σε μία μακρά συνομιλία που είχα μαζί του, ο Δήμας μου αφηγήθηκε τις εντυπώσεις του από το ιστορικό εκείνο ταξίδι του, όπου είχε την εμπνευσι να καρφώσει την ελληνική σημαία στους πάγους του Νοτίου Πόλου.

— Το ταξίδι μας, μου είπε, κράτησε 18 μήνες συνολικά. Όταν ο Ναύαρχος εξεδήλωσε την πρόθεσή του να επιχειρήσει την εξερευνητική αποστολή 60 χιλιάδες άνθρωποι — μηχανικοί, αεροπόροι, μετεωρολόγοι ως επί το πλείστον — ήλθαν να τον συνοδεύσουν. Ο Μπέρντ όμως πήρε μαζί του υστερά από προσωπική επιλογή, μόνον 42 βοηθούς. Ένας απ' αυτούς ήσουν κι' εγώ. Έγκαταστήσαμε τη Βάσι μας στη «Μικρή Αμερική» κι' απ' εκεί ο Ναύαρχος έκανε

με το αεροπλάνο του τις πτήσεις του προς το μαγνητικό σημείο του Νοτίου Πόλου. Στην πρώτη και σημαντικότερη πτήση του με πήρε μαζί του. Όταν φθάσαμε πάνω από το κεντρικό σημείο της πολικής περιοχής, ο Μπέρντ άφηκε να πέσει και να καρφωθεί πάνω στους πάγους μία αμερικανική σημαία σφικτοδεμένη σ' ένα ειδικά κατασκευασμένο άσφαλμένο κοντό. Την ίδια στιγμή έριξε κι' εγώ μία ελληνική σημαία που είχα μαζί μου κι' αυτό το σκοπό. Και σε λίγα δευτερόλεπτα είδα τη γαλανόλευκη να κυματίζει στη γεμάτη κοσμογονικό μυστήριο άγανη έκταση του Ν. Πόλου, δίπλα στην ασπερόεσσα.

Δεκαοχτώ μήνες κράτησε το εξερευνητικό ταξίδι μας. Και σ' αυτό το μεταξύ δεν βλέπαμε παρά πάγους και μόνον πάγους. Χάρις στον ισχυρότατο ασύρματό μας επικοινωνούσαμε με τις Ηνωμένες Πολιτείες και διαβιζάμε όχι μόνον τις επισημικές παρατηρήσεις μας, αλλά και μηνύματα για τους δικούς μας. Όταν εξαντλήθηκαν τα τούφια μας τρώγαμε φώκιες — νοστιμότατες, κεφτέδες από κρέας φώκιες — και πικρούινους. Όλοι αυτοί οι υπνες της παραμονής μας στο Νότιο Πόλο δεν ήταν παρά όλγια μερόνυχτα. Γιατί η ανταρκτική νύχτα αρχίζει στις 19 Απριλίου και τελειώνει κατά τις αρχές Αυγούστου. Ακολουθούν 15 κανονικά ημερονύκτια και κατόπιν αρχίζει η μέρα που διαρκεί μένρι της 1ης Απριλίου. Από την 1η ως τις 19 Απριλίου μεσολαβούν πάλι κανονικά ημερονύκτια.

Ο Δήμας όπως είπα, είχε μαζί του όταν ήλθε στην Ελλάδα και μία επιστολή του ναύαρχου Μπέρντ, που την παρέδωσε στην Κυβέρνηση Βενιζέλου. Νά το κείμενό της:

«Νέα Υόρκη 14 Ιουλίου 1930

Διά του παρόντος πιστοποιείται ότι δταν το αεροπλάνο «Φλόυντ Μπένεττ» έφθασε εις τον Νότιον Πόλον, η σημαία της Ελλάδος εορίσθη επί του Πόλου από το αεροπλάνου εις τιμήν των Έλλήνων και ιδιαιτέρως προς τιμήν του αντιπροσώπου της εις την αποστολήν Επαμεινώνδας Δήμας ή Δημοπούλου. Ο Δήμας ήτο μαζί μου εις τας τρεις αποστολάς μου και τοιαύτη υπήρξεν ή φύσις της συνεισφοράς του εις την επιτυχίαν των αποστολών αυτών, ώστε ή αποστολή ήθελεσε να τον τιμήση ορίπουσα την ελληνικήν σημαίαν επί του Νοτίου Πόλου.

υπογρ. Ρ. Ε. Μπέρντ
Ναύαρχος»

Ο Επαμεινώνδας Δημόπουλος ή Δήμας που ύψωσε το 1929 την Έλληνική σημαία στους πάγους του Νοτίου Πόλου.

Επίσης ο Δήμας παρέδωσε στην Κυβέρνηση και την ακόλουθη επιστολή του υπαρχηγού της Αποστολής Μάκ Κινλέυ Γκούλτ:

«Μεταξύ των μελών της εξερευνητικής Ανταρκτικής αποστολής Μπέρντ, ουδείς άλλος εξεπλήρωσε το άνατεθεν εις αυτόν έργον, τώσον προθύμως και εύσυνειδήτως, όσον ο κ. Έπαμ. Δήμας. Ο μοναδικός μας Έλλην αντιπροσώπος. Ούτος ήτο καθ' όλον το διάστημα της αποστολής αεροπόρος μηχανικός και εις εκ των 42 ανδρών οι όποιοι διήλθον ένα δολόκληρον γειμάκι εις την Μικράν Αμερικήν του Παγωμένου φράγματος του Μεγάλου Ρόος. Η έν γένει διαγωγή του άπέναντι των συναδέλφων του ως μηχανικού και ως άτόμου υπήρξε καθ' όλα άξιεπαινος και τούτο άποτελεί τιμήν δι' αυτόν και την γνώσιν του αντιπροσωπείας.

Εξη αποστολές έφωδισάμενες με όλα τα σύγγραμα μέσα κατευθύνονταν αυτή τη στιγμή προς το Νότιο Πόλο. Ποιός ξέρει; Ίσως μέσα στους πάγους ανακαλύψουν τά ίγνη της μικροίς ελληνικής σημαίας που είχε καρφώσει πριν από 17 χρόνια στο κεντρικό Πολικό σημείο ο Έπαμεινώνδας Δημόπουλος ή Δήμας, από το χωριό Άλισας των Πατρών...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η σημερινή «ιδεώδης γυναίκα»

Το άνάστημα και ή περιφέρεια

Πριν από μερικά χρόνια, ή «ιδεώδης γυναίκα», όπως την παρίσταναν τα τραγουδάκια της εποχής, έπρεπε νάχη «ανάστημα 1,65 και μάτια γαλανά». Τώρα όμως έχουν αλλάξει τα γούστα. Κι' οι καλλονές του Χόλλυγουντ και του Μπροντγουάι δεν ανταποκρίνονται πιά σ' αυτό τον κανόνα. Πράγματι, ή ώραία Ίντα Λουπίνο έχει ύψος 1,75 κι' ή Άλεις Σμιθ κρατεί το ρεκόρ, με άνάστημα 1,82. Έχουν γίνει λοιπόν της μόδας οι ψηλές γυναίκες.

Αν ώστόσο οι ήθοιοι του Χόλλυγουντ παρουσιάζουν διαφορές στο άνάστημα και στις σωματικές διαστάσεις έν γένει, έχουν όμως όλες δυο κοινά γνωρίσματα: μέση «σφήκα» και λεπτούς αστράγαλους. Έχουν άκόμη όλες, εσθές, μελαγχρωιές ή κοκκινουαλλούσες το κύριο χαρακτηριστικό που καθιέρωσε ή Κλάρα Μπού: το σεξ-άππλ.

Πόσο διαφορετικό όμως είναι το αυτό το σεξ-άππλ απ' τη μία στην άλλη! Ένώ ή Ίντα Λουπίνο έχει 58 πόντους γύρο μέσης, ή Τζόαν Κάουφορντ δεν ντρεπεται καθόλου να δηλογήση ότι φτάνει στους 68 πόντους.

Κι' ή Τζέιν Ρούσελ, ή ήδυσπαθής Βεντέτα: Ποιός θα πίστευε ποτέ ότι αυτή έχει το ρεκόρ της χοντρός μέσης, με 70 πόντους; Οι γοφοί της έχουν γύρο 97 πόντων και το στήθος της 99!

Την άρμονικότερη μέση έχει, κατά τη γνώμη όλων των ειδικών εμπειρογνομόνων της καλλονής, ή γλυκειά Βερόνικα Λέικ, σύζυγος του διευθυντού Άντρε Τότ. Ο γύρος της είναι ο λεπτότερος των γοφών του Χόλλυγουντ. Φτάνει μόλις τους 56 πόντους.

Θέλετε να ορίσουμε τώρα μία ματιά άνάμεσα στους χθεσινούς αστέρες, που εξακολουθούν να λείπουν στο κινηματογραφικό στερέωμα: Η Μπέττυ Νταϊνς έχει άνάστημα 1,61 βάρος 50 κιλά και γύρο μέσης 60 πόντους. Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ την περνάει κατά 5 πόντους στο ύψος, έχει τον ίδιο γύρο της μέσης και ζυγίζει 2 κιλά παραπάνω.

Η Λάνα Τάρνερ, ή «βεντέτα που άνεβαίνει», δεν διακρίνεται για εξαιρετικές σωματικές αναλογίες. Έχει άνάστημα 1,62 και γύρο μέσης 62 πόντους.

Όσο γα τους αστέρες του Μπροντγουάι, παρουσιάζουν ένα παράξενο φαινόμενο: Δεν έχουν μεγάλες διαφορές στις διαστάσεις του σώματός τους. Μπορούμε λοιπόν να πάρουμε ως αντιπροσωπευτικό τύπο όλων την πιο γνωστή, την Τζούν Χάβοκ, που έχει γύρο στήθους 89 πόντους, μέσης 60 πόντους, γοφών 89 πόντους και αστραγάλου 18,75 πόντους.

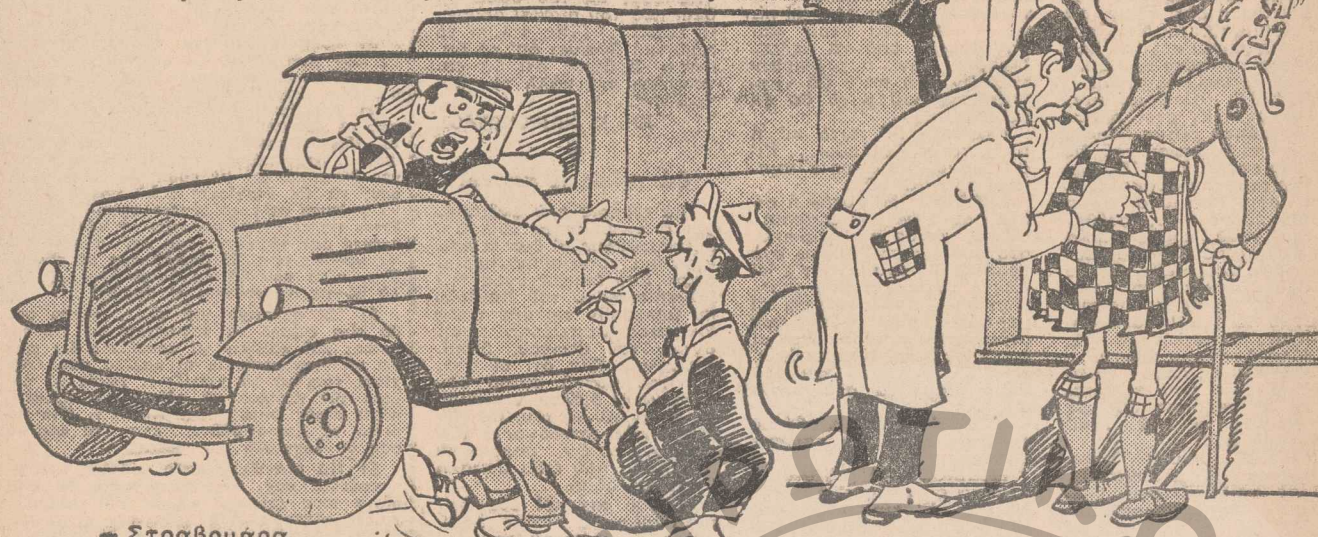
Πώς μπορεί πιά να θεωρηθ ή «ιδεώδης» μία γυναίκα με άνάστημα 1,65, σήμερα που ή Τζέιν Ρούσελ έχει ύψος 1,78, ή Λώρεν Μπάκωλ 1,80 κι' ή πρωταθλήτρια του κολυμβήματος Έστερ Ουίλλιαμς 1,82;...

Σταυρόλεξα

του κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

— Τί κακό εινε αυτό, βρέ άδερφέ;
Δέν μ' άφήσανε τραπεζομάντηλο!...

— Στραβομάρα...
— Εύχαριστώ! Αυτό ήθελα... για
το 8 καθέτως!...

— Συγγνώμην, δεσποινίς, μου λέτε
πώς λέγεται ο μπατζανάκης του
Μοντγκόμερυ; Τον θέλω για το 6 ο-
ριζόντιως...

Σταυρολεξομανία...

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θέατρο

Ο σελένης της στοργής

Εκείνος κι' εκείνη κάθον-
ται άμλιτοι σε δυο πολυ-
θρόνες, μπροστά στην ά-
νομιμένη σόμπα.

ΕΚΕΙΝΗ (ύστερ' από σιω-
πη πολλής ώρας): Αλήθεια
όμως, δεν έχω λόγους να
ν' ευχαριστήσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για ποιο λόγο;
ΕΚΕΙΝΗ: Μά ρωτάς; Έ-
σύ βρε παιδί μου, καταζο-
δεύτηκες αυτές τις μέρες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σώπα, καμμέ-
νη... Το έξοδο δεν ήταν
τίποτα μπροστά από τα χαρά
που μοίρασα και πονούωσα
ο ίδιος...

ΕΚΕΙΝΗ: Είπε πολύ ευγε-
νικό αυτό που λές. Και σ'
αγαπάμε όλοι πραγματικά.
Τό σίμπι μας είν' άδείο, αν
δεν είσαι μαζί μας. Στο τρα-
πέζι μας λείπει κάτι αν δεν
βρίσκεται το πιάτο σου άπό
νυ στο τραπέζι-μάντλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άληθινά συγ-
κινημένος): Κι' έτσι, περά-
σα τις μέρες αυτές ζεστα-
μένος στη θάλαψη του δι-
κού σου σπιτικού... Έφαγα
στό χριστουγεννιάτικο τρα-
πέζι σου, δοκίμασα τους
κουρμπιέδες σου, στάθρι-
κα σά γερο-χαζός δίπλα
στό δέντρο που άνθιζε μέσ'
στη σάλα σου με καρπούς
παιχνιδιά, ύστερα έκοβα την
πίττα κι' εύχθηκα (εύτυ-
χιμένο τό 1947!) κ'άτω άπ'
αυτή την ίδια φιλόξενη στέ-
γη — τη δική σου πάντα...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαστε πολύ
εύτυχισμένοι που καταφέ-
ραμε να περάσης άμωρφα
τις γιορτές, κι' εγώ... κι'
ο άντρας μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): 'Ο άν-
τρας σου!... (Πιο δυνατά):
Και τα παιδιά σου... Έ-
κείνος ο ξανθομάλλος Γιωρ-
γούλης με τα όλοζώντανα
μελιά ματάκια, κι' η Να-
νέττα με τα κατάμαυρα με-
τωχτά μαλλιά και τη διά-
φανη επιδερμίδα ήτανε για

μένα δυο λατρεμένα χερου-
δεύ...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η Νανέττα σέ
λατρεύει... Όταν φεύγες,
μάς τρελλαίνει με τό να μάς
ξαναλέη άμέτρητες φορές
τά παραμύθια που της έχεις
πλ' εσύ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Δεν μπο-
ρεις να νοιώσης με τι άφάν-
ταστη ευδαιμονία βάζω τη
Νανέττα στα γόνατά μου,
και πλανιέμαι μαζί της σέ
παρθένα δάση με ύπερφυσι-
κά θέρια, περνάω φανταστι-
κές ολογαλάνες θάλασσες
με όνειρεμένα πλάσματα
που κολυμπάνε στα θελου-
δένια κύματά τους, κι' ύστε-
ρα παραδιάζω τις κλειστές
όλοχαρες πόρτες των κρυ-
στάλλινων παλαιοιών, και,
συντροφευμένος πάντα άπ'
τη Νανέττα, που σφίγγει μα-
γεμένη και τρομαγμένη το
χέρι μου, ζυγνάζω τις κοι-
μισμένες βασιλοπούλες και
σκοτώνω τους δράκους με
τις καυτές αναπνοές, και πι-
νω τ' άθάνατα νερά και
μαγεύομαι άπό τα κελαί-
θρια των παραδείσιων
πουλιών που ποτέ δε γεν-
νηθήκανε και ποτέ δε θά
πεθάνουν...

ΕΚΕΙΝΗ: Γι' αυτό κι' η
Νανέττα σέ λατρεύει... Κι'
ο Γεωργούλης όμως σ' αγα-
πάει πραγματικά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' εύτον ή φι-
λία μας είνε πιο άντρική:
στηρίζεται σέ πιο χειροπια-
στά δεδομένα: Άπάντα στο
τραπέζι διοργανώνονται οι
μάχες της πιο σφοδρής στρα-
τηγικής, παρατάσσονται οι
μεροληξίες των πολυδένιων
στρατιωτών και δίνονται οι
έποποιες της Νορμανδίας,
του Έλ Άλαμίν και του
Ρίμινι μπροστά από μάτια
μας...

ΕΚΕΙΝΗ: Χτές κατεθήκα-
τε στον κήπο και παίζατε
βόλλευ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για μία στιγμή
ξέχασα έντελώς τ' άρθριτι-
κά μου. Σ' ευχαριστώ, κα-
λή μου, μου χάρισε δυο
τέτοιες χαρές, σαν τό Γε-
ωργούλη και τη Νανέττα...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Άφου σ'
άρεσουνε τόσο τα παιδιά,

άφου τρελλαίνεσαι για οι-
κογένεια, πώς δεν παν-
τρεύτηκες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν κυττάζει
στά μάτια): Δεν τό ξέ-
ρεις;... Είν' ανάγκη να
ρωτάς;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, σάπα κατα-
λαβαίνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό μακρινό
μου παιδικό όνειρο δεν ή-
τανε ποτέ γραφτό να πρα-
γματοποιηθί... Πές άπό πι-
στι, πές άπό πείσμα, δεν
θέλωσα ποτέ να τό άντικα-
ταστήσω με κάτι άλλο. Κι'
έτσι, τό χρόνια περάσανε,
κι' εγώ έμεινα σελένης
της στοργής...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι περιεργη έκ-
φραση!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου φαίνεται
πως τό λέει όα' υπάρχουν
οι σελέμυδες του τοιγάρου,
αυτοί δηλαδή που δεν α-
γοράζουνε ποτέ τοιγάρω
μία κι' έχει ο γείτονας
τους. Έγώ δεν έκανα οικο-
γένεια, μια κι' είχες εσύ...

ΕΚΕΙΝΗ (δακρυομένη):
Είσαι τόσο καλός, τόσο ευ-
γενικός... (Χτυπάει τό
κουδούνι της εξώπορτας).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι μόνο σε-
λέμυς... (σπκνύεται). Και,
τώρα πούρχεται ο πραγμα-
τικός δικαιούχος της στορ-
γής σου, άς του δώσω τη
θέσι που του άνήκει δικαιω-
ματικά... (Της φιλάει τό
χέρι και βγαίνει άπ' τό δω-
μάτιο βεβαίως ότι θα συ-
ναντηθί στο κώλλ τόν άν-
τρα της...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Όχι τρώμε... καπνό!

Μία είδησις που ένδιαφέ-
ρει ιδιαίτέρως την Έλλάδα,
δημοσιεύθηκε σ' ένα άμερι-
κανικό επιστημονικό περιο-
δικό: Δυο επιστήμονες του
Πανεπιστημίου του Κεντού,
κυ μελετούν τις θερητικές
ιδιότητες ώρισμένων προϊ-
όντων του καπνού. Διαπί-
στωσαν πρώτα ότι οι σπό-
ροι του φυτού αυτού δεν
περιέχουν διάλυο νικωτίνης,
όπως τα φύλλα του. Με την
κατάλληλη κατεργασία των
σπόρων αυτών, παράγεται
ένα λάδι, που έχει μεγάλη
θερητική αξία.

Οι δυο χημικοί έθρεψαν
ποντικούς με τέτοιο λάδι,
και τα πειράματά τους έ-
δωσαν άποτελέσματα ίκα-
νοποιητικότητας. Τα ποντί-
κια διατηρήσαν κι' άνα-
πύχθηκαν καλονικά. Ακό-
μη καλλίτερα ήσαν τό άπο-
τελέσματα, όταν προσετέθη
στο λάδι μία ποσότης (λυ-
οίνης), που είνε ένα άπ' τα
βασικά (άμινοξέα) που χρ-
σιμοποιεί ο οργανισμός μας
για την παραγωγή λευκο-
μάτων των ιστών. Τό μίγμα
αυτό του λαδιού και της
λυοίνης έχει την ίδια σκε-
δόν θερητική αξία με τό
λευκώματα του γάλατος σέ
σκόνη.

Επί πλέον, τό λάδι του
καπνού είνε έξαιρετικά ευ-
κολοχώνευτο, όσο και τό
βούτυρο του γάλατος ή τό
βαμβάκελαιον, πρό πάντων
άν έχη διατηρηθί μέσα σέ
ψυγείο ως ότου καταναλωθί.

Χάρις στή νέα μέθοδο
συνκομιδής του καπνού, κα-
τά την οποία μωζεύονται
μόνον τα φύλλα του φυτού,
χωρίς να κόβεται όλόκλη-
ρος ο κορμός, ήπορούν οι
καπνοπαραγωγοί ν' άφίσουν
να σχηματισθουν σπόροι σ'
όλο τα φυτά, κι' έτσι να
χουν μία άρκετή άπόδοσι σέ
λάδι, ως υποπροϊόν του κα-
πνού τους.

Αν λοιπόν ποτέ τό φέρη
ή κακή τύχη να πέση και
πάσι στη χώρα μας πείνα,
έλαφισις τροφίμων και ίδιως
λαδιού θά μάς βοηθήσουν
να τό βγάλουμε πέρα οι σπό-
ροι του καπνού.

Η ΤΕΧΝΗ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΕ τά φορέματά σας

Ένδεκα συμβουλές που δεν πρέπει
να ακολουθήτε

Μερικές γυναίκες κατορθώνουν να δια-
τηρούν τά φορέματά τους. Άλλες τά πα-
λύνουν και τά καταστρέφουν άπό την
πρώτη στιγμή. Άν σας άρέση τό σύστη-
μά τους, είνε άρκετό ν' ακολουθήσετε τις
έντεκα συμβουλές που δίνει πιο κάτω ή
συνεργάτις ενός γαλλικού περιοδικού. Έ-
τσι, θά ένετε την ευχάριστη να βλέπετε
τά φορέματά σας να καταστρέφονται πο-
λύ γρήγορα. Διαφορετικά, φροντίστε ν'
άπολλάγητε άπό μερικές κακές συνήθειες,
που τις έχετε ίσως χωρίς να τις προσέ-
χετε...

1) Τά κουμπιά είνε καμωμένα βέβαια
για να... κουμπώνουν και να ξεκουμπώ-
νουν. Μπορείτε να επιδοθήτε, λοιπόν, με
βίλη σας την άνισι σ' αυτή την ευχάριστη
διασκέδασι. Κουμπώμα - ξεκουμπώμα. Σε
λίγο, ή θά κοπούν τά κουμπιά ή οι κουμ-
πώτρες θα ξεχειλώσουν και θά σχισθουν
στις άκρες.

2) Μιά άλλη... ευχάριστη διασκέδασι
είνε να παίζετε αδιάκοπα με τά πέτα τοι
φορέματός σας. Μπορείτε να τά τυλίγετε
άπό πάνω ή από κάτω ή από τό έξω
προς τό μέσα... ή να τά δαγκώνετε, όταν
έχετε νεύρα. 'Η ώρα σας θά περνά ευχά-
ριστα τότε και σέ λίγο τά πέτα σας θά
έχουν χάσει όλοτελο τό σχήμα τους.

3) Τραβάτε άλύπητα τις κλωστές που
εξέγουν άπό τά φορέματα και τά ταγίερ
σας. Έτσι θά τό κάμετε να καταστραφούν
μία ώρα άργότερα.

4) Φροντίστε να μεταβάλετε τις τσέπες
σας σέ σακκιά. Βάζετε μέσα ότι μπορεί-
τε, ίδιως βαρέα αντικείμενα. Τά γοντρά
βιάζια, όταν μάλιστα τά γώνετε στις τσέ-
πες βιαστικά και με όρμη, θά σας βοηθή-
σουν να τις έσυχίσετε πολύ γρήγορα και
να φτάσετε στον ποθούμενο σκοπό. Άν δεν
ένετε τίποτε άλλο, μπορείτε να γώνετε στις
τσέπες σας τά χείρια σας και να σφίγγετε
τις γροθιές σας. Τό άποτέλεσμα θά είνε τό
ίδιο, μόνο που θά άργήσετε λίγο... άλ-
λά κόποις άποκτώνται τ' αγαθά.

5) Έξυμνητικό για τό... σκοπό σας
θά είνε επίσης να περιμένετε να τυθήτε
πρώτα και κατόπιν να προσέξετε ότι ποί-
πει να τακτοποιήσετε τά μαλλιά σας. Άρ-
γίστε τότε να τά χτενίσετε, χωρίς να τή-
ρετε την πρόνοια να ρίξετε μία πετσέτα
πάνω στους ώμους σας. Κατόπιν, είνε πε-
ριστό να έσκιονισθήτε. Έτσι, τό φορέμα
σας θά λεκιασθή γρηγορώτερα.

6) Να μία άλλη καλή μέθοδος για τό
παιούτοια σας. Μην έσφίγγετε τά κορ-
δόνια τους και πρό παντός μην χρησιμο-
ποιήτε κόκκολο όταν πρόκειται να τά φο-
ρέσετε. Θά ξεχειλώσουν και θά μεταβλη-
θούν πολύ γρήγορα σέ ασθίλες. Καλό θά
είνε επίσης, όταν τά βνάζετε άπό τά πό-
δια σας, να μην τά καθαρίζετε, αλλά να
τά πετάτε όπου τύχη. Άν σμιδή μάλιστα
να πέσουν κάτω άπό κανένα σωρό ρούχων
ή να πατήση τό πόδι της καρέκλας σας τό
ποντίκι τους θά είνε καλύτερο.

7) Οι κανόνες της ευγενείας απαιτούν
να μην βάζετε τους άγκώνες πάνω στο
τραπέζι. Και όμως αυτό είνε μία πρώτη
τάξεως μέθοδος για να κάμετε τους άγκώ-
νες του φορέματός σας να γυαλίσουν και
να τριφθούν.

8) Μην έσχνάτε τά γάντια σας. Είνε κα-
λό να τά βάζετε και να τά βνάζετε στέ-
γερια σας δέκα φορές την ώρα, να τά
τσασακώνετε και να τά τραβάτε με όλη
σας τη δύναμι. Θά ήταν, άκόμα πρακτικώ-
τερο να μασάζετε την άκρη των δακτύλων
τό άποτέλεσμα θά είνε έτσι ταχύτερο.

9) Έχετε νούνα; Μην έσχνάτε να τη
γαϊδεύετε αδιάκοπα. Άν, μάλιστα, άποφα-
οίσετε να τραβάτε κάπου - κάπου και καμ-
ιά τρίχα, θά ήταν καλύτερο. Έτσι, σέ
λίγο καιρό, θά σας μείνι μόνο τό δέρμα.

10) 'Η ζωή των φορεμάτων σας θά συν-
τομευθί πολύ, αν ένετε την... καλή συή-
θεια να μην μωρφήτε να καθήσετε δυο λε-
πτά στην ίδια θέσι και νοιώθετε την άνάγκη
να σηκωνώσσετε κάθε τόσο, για να ξανα-
καθήσετε άμείως έπειτα. Άν, μάλιστα,
δεν έσχνάτε να τραβήξετε κάθε φορά τό
πόσειμά σας, τό πόντημα θά είνε καλύτερο.
'Η φούστα σας θά γέση όλοτελο τό σχήμα
της και θά μεταβληθί σέ κουρέλι.

11) Μιά τελευταία συμβουλή για να
φθείρετε συντομώτερα τά φορέματά σας:
πετάτε τα όπου τύχη! Καί, αν τά βάζετε
μέσα σέ ντυλόπα, σπιδέρετέ τα σέ τό-
πο που να γυαλίσουν τά πέτα, τά μαγιόκια,
οι πλισσέδες τους... Έτσι, όταν θά έλ-
θι ή στιγμή να τά βνάζετε για να τά φο-
ρέσετε, θά είνε όλοτελο άνυπόστη...

Ο «χιονοδρόμος» Ντικ Χάιμς.

Οι φίλαθλοι ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τρεις «άσοι» του τέννις, του σκι
και της μπάλλας

ΕΙΝΕ βέβαια γνωστό ότι οι περισσότεροι άπό τους «ά-
σους» είνε έξαιρετικά φίλαθλοι. Μερικοί όμως άπ'
αυτούς είνε μανιώδεις στο σπόρ και πιο πολύ άπ' όλους
ο «γόνος» Πώλ Χενράιτ και ο δημοφιλέστατος Ντικ Χάιμς.
Ο Πώλ Χενράιτ λατρεύει κυριολεκτικά τό τέννις και
μόλις τελειώση τη δουλειά του σπουντίο βρίσκει με-
γάλη ευχαρίστησι παίζοντας μερικές παρτίδες με τους
φίλους του και τις όμορφες θαυμάστριές του. Είνε πε-
ρισμένος παίκτης, περιζήτητος άπό τους ύψηλους ζέ-
λους που περνούν άπό τό Χόλλυγουντ. Υπερφανεύεται
ότι έχει κερδίσει στο τέννις τόν Δούκα του Ουίνδσορ,
τόν μακαργάτη της Γκισπούρ και πολλούς Ευρωπαίους
πρίγκιπες. Αυτός οι δάφνες του, όπως είνε φυσικό του
δίνουν μια ιδιαιτερή αίγλη και τόν κάνουν επίφοδο άν-
τίπαλο.

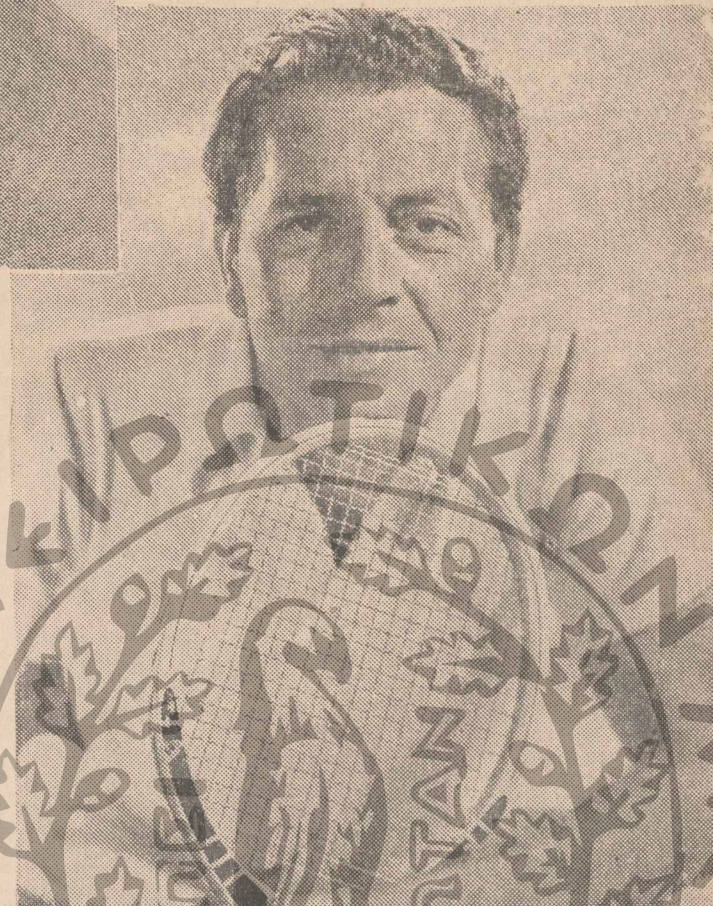
Μία ημέρα, παίζοντας τέννις με τόν πρίγκιπα Ό-
λαφ της Σουηδίας, έξάρθρωσε
το χέρι του με μία άποτόμην
κίνησι. Κι' όμως, παρ' όλους
τους πόνους του, δεν έγκατέ-
λειψε τόν αγώνα και τελείωσε
τό παιχνίδι κρατώντας τη ρα-
κέττα με τό άριστερό χέρι.

Μιά άλλη φορά έπαίξε τέν-
νις με τό γυνί τοι μακαρίτη
Προέδρου Ρουζβελτ, τόν Έλ-
λιωτ, στο γήπεδο ενός κομο-
πολιτικού ξενοδοχείου στη Χα-
δά. Ο Πώλ Χενράιτ έκείνη
την ημέρα δεν βρισκόταν σέ
καλή (φόρμη) και σέ μία στιγ-
μή γλύστρησε και έσπλώθηκε
χάμη, φορδός πλατύς, Σηκό-
θικος όπως άμείως, μ' ένα πλ.
όμμα αϊλούρου και έξακολού-

θησε την παρτίδα. Είχε χτυπή-
σει σοβαρά στο γόνατο και ά-
ναγκάσθηκε άπό τό βράδυ της
ίδιες ημέρας να τό βάλι στο
γύψο και να μείνη άκίνητος στο
κρεβάτι δυο όλόκληρες έβδο-
μάδες.

Ο Πώλ Χενράιτ είνε τό καί-
δεμένο παιδί των Άμερικανών
Κροισών. Όλες οι κόρες των
διαφόρων «βασιλέων του δολ-
λαρίου» τόν καλούν στα «πάρ-
τι» τους και θεωρούν έξαιρε-
τική τιμή να παίξουν μαζί του
τέννις. Ο ήθοποιός αυτός δεν
είνε μόνο ένας «γόνος» της ο-
θόνης αλλά κι' ένας «γόνος» της
ρακέτας!

Άλλα και ο Ντικ Χάιμς είνε
περίφηρος φίλαθλος και μάλιστα
ένας «άσος» της χιονοδρομίας. Ο σπουφίλης Ντικ, που
ζετρελλαίνει σήμερα τις Άμερικανίδες, λατρεύει τό
χιόνι και τόν ήλιγο τοι ταχύτητας στις χιονισμένες
πλαγιές των βουνών. Όλες τις διακοπές του τις πε-
νάει στον Καναδά και ποτέ δεν παραλείπει να λάβι
μέρος στους μεγάλους αγώνες χιονοδρομίας του Νέου
Κόσμου. Έχει πάρει πολλά βραβεία κι' είχε άλλω-
στ' τόν τίτλο τοι πρωταθλητού. Οι περιπέτειες του Ντικ
Χάιμς στα χιόνια είνε άνεκδιήγητες. Ο ίδιος τις έξιστο-
ρει με άφέλεια, γελώντας με την έκφρασι τοι τώμου
που παίρνει τό πρόσωπο τοι άκροστού τοι. Πολλές φο-
ρές έχει πέσει σέ βαθιές χαράδες, γιατί ή τόλη τοι
είνε άφάνταστη και θάβει: στα όρια της τρέλλας. Τρείς
φορές ώγονανώθηκε είδική άποστολή άπό έμπειρους Κι-
νοδούς χιονοδρόμους για την άνσκάφυσι τοι και τη
σωτηρία τοι. Κάποτε μάλιστα τόν βρήκαν πανωμένο κα-
τόν μετέφεραν με φορείο σέ μία κλινική, για να τό...

Ο περίφημος «τέντισμαν» Πώλ Χενράιτ.

... αναστήσουν εύτυχώς ύστερ' άπό λίγο οι γιατροί με υπεράνθρω-
πες προσπάθειες!

Περίφημος επίσης φίλαθλος τοι Χόλλυγουντ είνε ο μανιώδης
ποδοσφαιριστής Μπόμπ Χόπ. Ο έξυπνος και εύθυμος αυτός ήθι-
ποιός παίζει (ράγκμπι), σαν παλμός επαγγελματίας. 'Η συμμε-
τοχή τοι σέ μία ομάδα, έσφαλίζει τη νίκη τοι. Ο Μπόμπ με την
παρουσία τοι, τό ανεξαντήλο χέρι τοι και την έκπληκτική έτοι-
μότητά τοι, δίνει πτερά στα πόδια των συντρόφων τοι και κατο-
πλήσσει τούς αντίπαλους τοι.

— Άν δεν ήμουν «άστέρας», συνηθίζει να λέη ο Μπόμπ Χόπ,
θά ήθελα να είχα για κεφάλι ένα φουτιπάλι!

Γι' αυτό και οι Άμερικανοί νελο οργάνωσι σκιτάρουν τόν ευ-
θυμο Μπόμπ Χόπ με μία μεγάλη μπάλλα ποδοσφαίρου στη θέσι τοι
κεφαλή τοι!...

Τ. ΠΗΡΕΩΝ

ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ στή Ν. 'Αμερική

‘Αλλοίμονο αν γρατσούνισετε
τον κλέφτη που πιάσατε
μέσ’ το σπίτι σας!

Οι γκάνγκστερς της Νοτίου ‘Αμερικής δεν μοιάζουν καθόλου με τους συναδέλφους των τών ‘Ηνωμένων Πολιτειών. Αυτοί δεν ληστεύουν τράπεζες με την απειλή αυτόματων όπλων, ούτε σταματούν τα τρέινα σκορπίζοντας το θάνατο γύρω τους. Αυτό δεν συμβαίνει γιατί φοβούνται το σκηνικό της κρεμάλας, αλλά γιατί είναι κάπως πιο... φιλόφρονες (!), από τους άλλους κακοποιούς της ‘Αμερικής.

Και οι νόμοι όμως στη Νότιο ‘Αμερική είναι προστατευτικοί μάλλον, μπορεί να πη κανείς, για τους κακοποιούς.

Στο ‘Εκουαντώ, παραδείγματος χάριν, μπορεί κανείς ν’ ανατινάξει ολόκληρη τη γειτονία του στον αέρα ή να δηλητηριάσει μια ολόκληρη κοινότητα, με την πεποίθηση ότι η μεγαλύτερη ποινή που θα του επιβληθεί από το δικαστήριο δεν θα υπερβείν τα δεκάετη χρόνια! ‘Αν δείξη μάλιστα μέσ’ τη φυλακή καλή συμπεριφορά και υποσχεθεί ότι θα γίνει ένας καλός άνθρωπος θα του χαρίσουν κατά πάσαν πιθανότητα, τα μισά χρόνια!

Οι διάφοροι εγκληματολόγοι της ‘Αμερικής υποστηρίζουν ότι η υπερβολική αυτή καλωσύνη, ενθαρρύνει μάλλον, και ενισχύει το έγκλημα και τη διαφθορά.

Και όμως τα εγκλήματα που συμβαίνουν στη Νότιο ‘Αμερική είναι πολύ λιγότερα από εκείνα που γίνονται στην υπόλοιπη ‘Αμερική και στην Ευρώπη. ‘Εκτός βέβαια από τους διαδοχικούς φόρους που γίνονται, όταν οι ρεπουμπλικάνοι γιορτάζουν την εκλογική τους επιτυχία με... σφαίρες!

Όσοι έμειναν επί αρκετόν καιρό στη Ν. ‘Αμερική κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι οι επαναστάσεις και οι οδομαχίες είναι το εθνικό σπόρ των Νοτιοαμερικανών!

Στο ‘Εκουαντώ ο νόμος λέει ρητώς ότι όταν πιάσει επ’ αυτοφώρω έναν κλέφτη μέσα στο σπίτι σου, θα τον κρατήσεις επί τόπου, χωρίς όμως να του προσεγγίσης την παρρηλική αμύνη! Κατόπιν αφού φωνάξεις τρεις μάστερες θα τον παραδώσεις στον πρώτο αστυφύλακα που θα εμφανισθεί. Αυτό όμως είναι λιγάκι δύσκολο. Γιατί ο κλέφτης δεν είναι μικρό παιδί για να υπορέσει να τον περιορίσης σ’ ένα δωμάτιο όσο να φωνάξουν τρεις μάστερες (δχι λιγότερους των τριών!).

Νά και ένα σχετικά έπεισόδιο: ‘Ενας ‘Αμερικανός στη Λίμα του

Περου, πριν από λίγον καιρό ζήτησε ξαφνικά κι’ αντίκρισε μέσα στο δωμάτιό του ένα λαποδύτη που άδειαζε τα συρτάκια του κι’ έρριχνε το περιεχόμενό τους μέσα σ’ έναν σάκκο. ‘Ωρμησε άμέσως επάνω του και κατά τη συμπλοκή που έπακολούθησε ο νοικοκύρης του σπιτιού έβωσε μια γροθιά στο στήθος και τον έπληξε άσίσθητο στο πάτωμα. Σέ λίγο κατέθεσε κι’ ένας πόλισμαν κι’ ώδηγησαν τον διαδρόμη στο αυτόφωρο.

Θέλετε τώρα το αποτέλεσμα: ‘Ενοχοι και οι δυο!... ‘Η ποινή ήταν όμως ένα μικρό πρόστιμο το οποίο... φιλοτιμήθηκε να πληρώσει ο λαποδύτης!

‘Ετσι ο ‘Αμερικανός γύρισε στο διαμέρισμά του... ο κακοποιός έφυγε... για να πάη ίσως να διασπείρη κανένα άλλο διαμέρισμα που ο ιδιοκτήτης του θα κοιμόταν βαούτερη!

Αυτά συμβαίνουν στη Ν. ‘Αμερική.

‘Ο σεισμός τον έκαμε πλούσιο

Ουδέν κακόν άμιγές καλόν

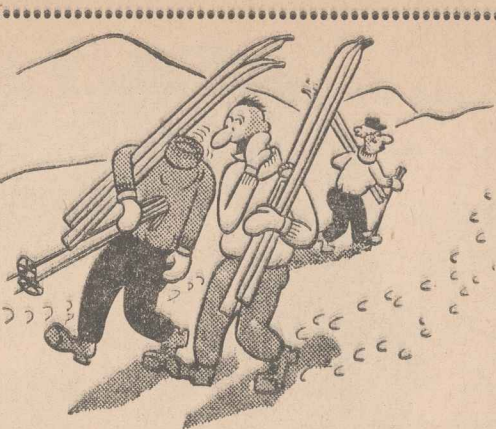
Λίγο μετά το μεσημέρι της 12ης Νοεμβρίου, οι κάτοικοι της μικρής πόλεως Κοντσούκος του Περου προσπαθούσαν μάταια να κοιμηθούν, παρ’ όλη τη δυνατή ζέση που τους απογαύωνε. ‘Αλλά και τα ζώα επίσης έδειχναν μια παράξενη ανησυχία... ‘Αφνικά, άρχισε να τρέμει η γη. ‘Ηταν ένας σεισμός, και μάλιστα απ’ τους πιο καταστροφικούς. Τρεις χιλιάδες ‘Ινδιάνοι, σαν λίμνη, χιλιάδες λευκοί βόηκαν το θάνατο, μέσα σε λίγες στιγμές...

‘Αλλά ούδέν κακόν άμιγές καλόν, όπως λέει η άνοια παροιμία. Μετά το σεισμό, όλοι είχαν διασωθεί. Ξεπρόβαλαν δειλά απ’ τα σπίτια τους, κι’ είδαν τότε με έκπληξη ότι, στη θέση του γειτονικού βράιου δάσους, απλώνονταν τώρα ένα άπειρο στρώμα ύγρου, σαν λίμνη. ‘Ετυχε τότε να βρισκείται στο Κοντσούκος ο Τούρκος Σαφίζ, που είχε ένοχληθεί άλλοτε στις πετρελαιοπηγές της Ρουμανίας. Μια ιδέα πέρασε ξαφνικά απ’ το μυαλό του, όταν είδε το ύγρο εκείνο. Μάζεψε λίγο νερό σ’ ένα δοχείο, δοκίμασε τη γεύση του, είδε ότι έπαιρνε φωτιά μ’ ένα αναμμένο σπίρτο... Ξεκίνησε τότε πεζός προς το πλησιέστερο τηλεγραφείο που απέχει 200 χιλιόμετρα, έφτασε εκεί σε 3 ημέρες κι’ έστειλε ένα τηλεγράφημα στη Ν. ‘Υόρκη.

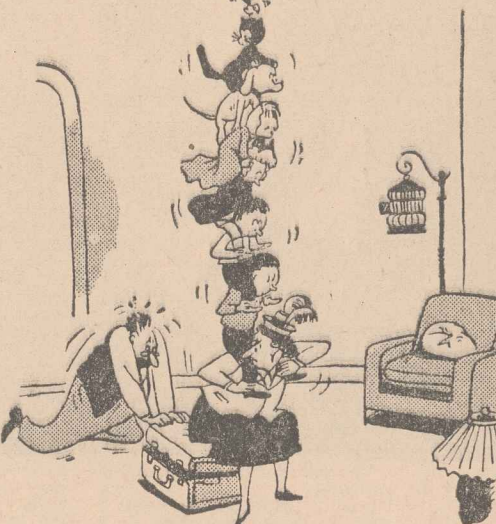
Σε 2 μέρες, έφτασε αεροπορικάς ένας πράκτωρ της αμερικανικής ‘Διεθνούς ‘Εταιρείας Πετρελαίων. ‘Επειτα από μια υποστηρίχτη συνομιλία του με το Σαφίζ, έφυγε για την πρωτεύουσα του Περου κι’ έκει κατάφερε να υπογράψει ένα συμβόλαιο με την Κυβέρνηση. ‘Η εταιρεία απόκτησε έτσι το δικαίωμα να εξετάσει και να εκμεταλλευθεί μια έκταση 5 εκατομμυρίων στρεμμάτων. ‘Ανέλαβε δε την υποχρέωση να αποζημιώσει όλα τα θύματα του σεισμού που απεκάλυψε τα υπόγεια κοιτάσματα πετρελαίου, να εξυγιάνη ολόκληρη την περιφέρεια, να εξοντώσει τα έντομα και τα φειδιά, να δημιουργήσει σχολεία και νοσοκεία, να φτιάξη διώρυγες και δρόμους. ‘Εξ άλλου, η Κυβέρνηση θα παίρνει τα μισά κέρδη της, που θα της επιτρέψουν να ελαιοπώση τους πόρους. ‘Οπως οι ‘Αμερικανοί μέτοχοι της εταιρείας προβλέπουν μερίσματα 12—15%.

‘Ο τυχερός Σαφίζ έχει ένα καταστάθ κι’ όλες στο «Γουόλντοφ Άστορία», το ακριβότερο ξενοδοχείο της Ν. ‘Υόρκης. ‘Όταν τον ρώτησαν οι δημοσιογράφοι ποιά είναι η προσφιλέστερη επιθυμία του, απάντησε: —Νά ζω σε μια χώρα που δεν έχει σειμούς!

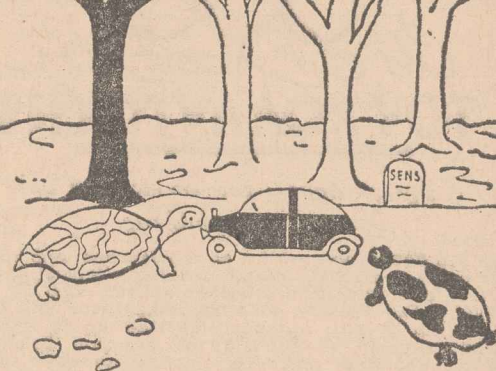
Τι άχαριστος, αλήθεια!...

—Βγάλε τώρα το κεφάλι σου! Δεν σε γνώρισε η γυναίκα σου!...

—Κουράγιο, παιδιά, και την κλείσαμε!...

—Για δες αυτή τη μικρή χελώνα!

—Στη θέσι σου εγώ θα της έσπαζα ένα πιάτο στο κεφάλι!
—Τό έκανα μια φορά και μ’ έβαλε να πλύνω και να σκουπίσω ένα-ένα τα κομματάκια!...

‘Αλις Φαίη

Πώς ντύνονται ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

‘Όταν λείπουν τα ύλικά

Μολονότι τελείωσε ο πόλεμος, είναι ακόμη πολύ δύσκολο να βρεθούν ύφασμα ύφασμα στην ‘Αμερική. Κι’ οι ράφτες του Χόλλυγουντ αναγκάζονται να κάνουν δαύματα έφευρετικής για να τα βγάλουν πέρα... Χίλιοι ‘ένδυματολόγοι — μερικοί απ’ τους οποίους προέρχονται απ’ την Ευρώπη — έχουν αναλάβει να ντύσουν τις βεντέτες της θόνης. Κι’ η έφευρετικότητά τους έχει γίνει πια θρυλική στους κινηματογραφικούς κύκλους.

Μια μέρα, μια νέα γυναίκα μπήκε σ’ ένα κατάστημα του Λος Άντζελες και αγόρασε 4 μικρά δαντελένια τραπεζομάντιλα.

—Τι τα θέλετε, τόσο πολλά; τη ρώτησε μ’ αφορία ο καταστηματάρχης.

—Νά τα κόψω, απάντησε εκείνη ψυχρά.

Και πράγματι, η Ντόροθι Στέπλινγκ, σκεδιάστρια μοντέρων μιας μεγάλης κινηματογραφικής εταιρείας έλεγε την αλήθεια. Γύρισε στο στούντιο, έκοψε καταλλήλως τα τραπεζομάντιλα και γαργάρισε μ’ αυτά ένα θαυμάσιο φόρεμα για τη Τζίν Τίρεντ. Είχε λύσει έτσι το πρόβλημα της δαντέλλας, που είναι σπάνια ακόμη και στην ‘Αμερική.

‘Η ‘Αλις Φαίη φόρεσε κάποτε μια κόκκινη βελούδινη του. αλέτα, φτιαγμένη απ’ το ύφασμα της ταπεταρίας μιας πολυθρόνας!

Κατά το διάστημα του πολέμου, ήταν δύσκολο να παπουτσία. ‘Ετσι λοιπόν, ο ‘ένδυματολόγος ‘Αντόνιο Λέ Μαίρ πήγε να τρελλαθεί, όταν του ανήγγειλαν ότι θα γυριζόταν ένα φιλμ, όπου 68 γκέρλες έπρεπε να χορεύουν φορώντας ποικιλία παπουτσιών 9 διαφόρων χρωμάτων. ‘Αγόρασε τότε όλα τα άσπρα παπούτσια για το σπίτι που μπόρεσε να βρή, και τάδεψε σ’ έναν παπουτοπώ για να τα μεταποιήσει. ‘Επειτα η σκηνή του μπαλέτου άρχισε να κινηματογραφείται λίγο λίγο: Στην αρχή, οι χορεύτριες φορούσαν άσπρα παπούτσια, κατόπιν ανοικτόχρωμα, έπειτα ροζορότερα και τέλος μαύρα. ‘Ηταν κάθε φορά τα ίδια παπούτσια που είχαν περάσει απ’ το βαφείο...

Τα πράγματα έμπλεζαν, όταν ο διευθυντής αποφάσισε να προσθέσει στο μπαλέτο κι’ ένα «ταμπλό» με παπούτσια χρυσά. Το βαφείο σκέφτηκε τότε τα πολυπαθή παπούτσια μ’ ένα στρώμα χρυσής βαφής, που ήταν όμως τόσο παχύ και βαρύ ώστε μόλις μπορούσαν να σπκώσουν τα πόδια τους οι χορεύτριες! Χρειάστηκε δε 2 ή-

μερών εργασία για να το άφαιρέσει και να το αντικαταστήσει με άλλο ελαφρότερο...

‘Ο «τεχνικός του χρώματος» των εγκώρων φιλμ είναι ο τρόμος των ‘ένδυματολόγων, γιατί πολλές φορές, ενώ έχουν πιάσει δημιουργήσει τα κατάλληλα φορέματα για τις ηθοποιούς, αυτές ταίριαξαν, αυτές άποφασίζε ξαφνικά να αλλάξουν το χρώμα ή να γίνουν σκουρότερες...

‘Ο πόλεμος ανάγκασε τα στούντιο του Χόλλυγουντ να μην εξαρτώνται πια απ’ το έξωτερικό. Το μετάξι, που έρχόταν απ’ την ‘Ιαπωνία, αντικαταστάθηκε με αμερικανικό ρεγιόν. ‘Η Τσεχοσλοβακία, η Γαλλία κι’ η Γερμανία έσπωσαν να προμηθεύουν κεντήματα και παγιέτες.

Μια Μεξικανίδα, λοιπόν η σεβιόρα Πιεντάντ ‘Απρίτες, είδε, κούνησε στίς παγιέτες και στο φλουριά. Ράβει τα φλουριά απ’ το μέσο μέρος του υφάσματος. Χρειάστηκαν χιλιάδες μικρά φλουριά για ένα φόρεμα κοριού της Μπέττυ Γκρανίμπα.

‘Όπως κι’ οι άστερες, έτσι και οι ράφτες τους λαμβάνουν αμέτρητα γράμματα. Διάφορα καταστήματα νεωτερισμών τους ζητούν το δικαίωμα ν’ αντιγράψουν το φόρεμα της τάδε βεντέτας, ή κάποια κοπέλλα που το θαύμασε ζήτησε τα («πατρόν»).

‘Η απάντηση είναι πάντοτε ότι τα σχέδια καταστρέφονται μόλις ετοιμασθεί το φόρεμα — όπως και συμβαίνει πράγματι. Το πιο άσυνήθιστο όμως απ’ όλα ήταν το εξής γράμμα, που έλαβε ο Λέ Μαίρ από κάποιο στρατιώτη, απ’ την ‘Ιαπωνία: «‘Η αρραβωνιαστικιά μου φαίνεται πως απομεινύεται από μένα. ‘Αν μου υποδείξετε πως ν’ αντιγράψω το ροζ φόρεμα που φορούσε η Τζίν Κρέιν, πιστεύω ότι θα μπορέσω να το φτιάσω ένας ‘Ιαπωνέζος ράφτης. Κι’ η μνηστή μου θα ένθουσιασθή τότε, στή σκέψη ότι ένδιαφέρθηκα ιδιαίτερος γι’ αυτήν».

‘Ο Λέ Μαίρ συγκινήθηκε κι’ έστειλε τα («πατρόν») του φορέματος, ένα δείγμα του υφάσματος κι’ ένα γράμμα με οδηγίες. ‘Επειτα από μερικές έβδομάδες ο στρατιώτης του έαγράψε, στέλνοντάς του μαζί τη φωτογραφία μιας νέας κι’ ωραίας κοπέλλας.

«‘Ελπίζω ν’ αναγνωρίσετε το φόρεμα...» τούγραφε. Μούφερε ευτυχία. ‘Η μνηστή μου το φύλαξε ως την επιστροφή μου και το φόρεσε την ημέρα των γάμων μας».

Και μια τελευταία ένδιαφέρουσα λεπτομέρεια: ‘Υπολογίζεται ότι τα έξοδα για το ντύσιμο των άστέρων στα φιλμ του Χόλλυγουντ ανεβαίνουν σε 8 εκατομμύρια δολάρια το έτος!

Κινηματογραφικές πεννιές

★Στη Μόσχα σημειώνει και ταπληκτική επιτυχία το γνωστό και σ’ εμάς φιλμ «Ο κλέφτης της Βαγδάτης». Τα παιδιά που στη Ρωσία τρελλαίνονται για τον κινηματογράφο — γελίζουν κάθε πρωί τις αβούρες όπου προβάλλεται το φιλμ αυτό που — δικαίως — τα έχει κοτενθουσιάζει.

★‘Η Γαλλία διαθέτει σήμερα 14 κινηματογραφικά στούντιο: 11 στην περιοχή των Παρισιών, 1 στο Βορτώ, 1 στην Μασσαλία και 1 στη Νίκαια.

★Το Παρίσι έχει 340 κινηματογραφικές αίθουσες και 450 στα πρόσεται.

★Οκτώ εκατομμύρια Γάλλοι επισκέπτονται κάθε έβδομάδα τους κινηματογράφους της Γαλλίας.

★Κατά τους 8 πρώτους μήνες του 1946 προεβλήθησαν στο Παρίσι 126 νέα φιλμ: 47 γαλλικά, 58 αμερικανικά, 13 αγγλικά, 4 ρωσικά, 2 βελγικά και 2 έλβετικά.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ ‘Ιστορίες της ζωής

‘Η Νανά με σκέπτεται

‘Τα μικρά δώρα συγκρατούν τις μεγάλες αγάπες, έχει πη κάποιος, πολύ σωστά. Καί τα μεγάλα δώρα δυναμώνουν τις μικρές, έχω συμπληρώσει εγώ, για να είναι τέλεια αυτή η φιλοσοφία. ‘Ας πούμε, αγαπητέ μου φίλε, πως έχω μια φιλενοδούλα, που την αγαπάς και τη σκέπτεσαι. Και θέλεις να σε σκέπτεται κι’ αυτή, να σ’ έχει διαρκώς στο νού της. Γιατί τί άλλο είναι ο έρωτας παρά μια διάρκής σκέψη του προσώπου που αγαπούμε; Τη σκέπτομαι — άρα την αγαπώ. (Κι’ αυτή είναι δική μου φιλοσοφία). ‘Από τη στιγμή που θα πάψουμε να σκεπτόμαστε αυτό το ώριμένο πρόσωπο, κι’ από τη στιγμή που αυτό το ώριμένο πρόσωπο θα πάψει να σκέπτεται εμάς, μπορούμε να πούμε: ‘Αντίο έρωσ και εις άλλα με θύειαν!...

Λοιπόν, κύριε, στο χέρι μας είναι να κάνουμε το αγαπημένο μας πρόσωπο να μας σκέπτεται χωρίς διακοπή. Κυριολεκτικά στο χέρι μας, με την προϋπόθεση ότι αυτό το χέρι θα παίζει τακτικά στην τσέπη, και θα τραβή ένα ποσόν, θα το ανταλλάσσει με ένα αντίκειμενο αξίας και θα το στέλνει σε εκείνη που επιθυμούμε να μας σολογίζεται. Και πως μπορεί να κάνουν αλλιώς η αγαπημένη μας, όταν θάχει διαρκώς μπροστά της κάτι που θα της θυμίζει την ύπαρξή μας;

Αυτή η ιδέα με ώδηγησε και στην υπόθεσι της Νανάς, που έχω την ευχάριστη να σας αφηγηθώ σήμερα. Μάλιστα, δεν παρσιλείω να τονίσω — γιατί έχει σημασία — ότι την τρώτη νύξή μου την έδωσε η ίδια η Νανά, ένα απόγευμα που βρεθήκαμε στην έζοξη, τον πρώτο μήνα που συνδεθήκαμε κι’ όλας. ‘Εγώ της έλεγα δημοφιλή λόγια αγάπης κι’ εκείνη διάβαζε ένα περιοδικό, ‘Εαφνικά μούδειξε ένα γυναικείο σε μια σελίδα και μου είπε:

—Κύτταξε τί ωραία σκέψη αυτή!

Κύτταξε και διάβασα ακριβώς αυτό που έλεγα την τιμή να σας πω στην αρχή: ‘Τα μικρά δώρα συγκρατούν τις μεγάλες αγάπες». Πολύ υπολογισμένη, συνέχισε η Νανά. Δεν νομίζεις; Και βέβαια που το νομίζα...

★

Της έφηρα πρώτα-πρώτα ένα δαχτυλίδι.

—Κάθε φορά —είπα στον εαυτό μου —που θα κυττάη το χεράκι της, θα βλέπει το δαχτυλίδι και θα με θυμάται.

‘Εβλεπε ανυπόκριτη χαρά κι’ ένθουσιασμό όταν της το χάρισα.

★

Και όταν βρεθή —είπα —δεν θα με σκέπτεται; ‘Α! όχι!... Της πήρα, λοιπόν και αδιάφορο...

Κι’ αυτό με πλημμύρισε με τα πιο τρυφερά αισθήματα. ‘Επειτα από λίγον καιρό παρατήρησα πως το ένδιαφέρον της είχε άρchiσει να παθαίνει ύποθερμια. Της έφηρα, λοιπόν, ένα πολύ νόστιμο μεταξώτο φορεματάκι.

—Όταν θα το βγάξω —είπα —για να το φορέσει, θα φέρνη πάντα στο νού της εκείνον που της το ‘χάρισε!

‘Αλλά οι γυναίκες δεν συνηθίζουν να φορνή συνεχώς το ίδιο φόρεμα. ‘Εχουν την πιο λογική ιδιοτροπία να τ’ αλλάζουν, για να μάς κάνουν ευχάριστες, καλίσσες έντυπες. Φαντάσου, λοιπόν, —είπα —να με σκέπτεται η Νανά μου μονάχα όταν φοράει το φόρεμα που έγώ της είχα χάρισει. Κι’ όταν φοράει τ’ άλλα, τί γίνεται; ‘Α! όχι. Αυτό δεν θα το επέτρεπα ποτέ. Δεν θα της έκανα έγω τη χάρι να μ’ αοίση από το νού της, στιγμή. Θέλεις δεν θέλεις κυρία μου, θα με σκέπτεσαι! Κι’ έκανα μια αξιολογία: η Νανά μου σκέπτεται με μια μαστίχ και πολύ έντυπη χειρονομία: Της πήρα όχτώ φορέματα μαζεμένα.

—Κάθε φορά που άνοιγεις τη ντουλάπα σου, κοπέλλα μου, είπα, θα μ’ έχεις μπροστά στα μάτια σου!

Είπε περιττό να σας διηγηθώ τη συγκινητική σκηνή που ακολούθησε. ‘Επί τρεις βδομάδες συνεχώς, εκτός που πύκνισαν οι συναντήσεις μας, μ’ έπαιρνε δύο και τρεις φορές την ημέρα στο τηλέφωνο για να μου πη μια καλημέρα... Κάτι παπούτσια, κάτι κατελάκια, κάτι παντοφλές, κάτι μαγιό, συμπληρώναν την κατακαίρινη γκαρνταρόμια. ‘Ημιον εύχρηστο.

Το καλοκαίρι πέρασε, ήρθε το φθινόπωρο με τα πρώτα κρύα. Τί θα γινόταν, λοιπόν; ‘Ο αφοη των καλοκαιριών εαυτώ μου έεασμένο στο ντουλάπι μου πύκνισμένο με ναφθαλίνη ένα ολόκληρο σεϊμάν: ‘Όχι, δεσποινίς Νανά, αυτό το γατήρι δεν θα σου το κάνω —είπα. Κατ’ ευθείαν, λοιπόν, στα έμπορικά: Χειμωνιάτικα φορέματα, ένα κομμάτιο παλτό και μια γούνα. ‘Αν θέλεις πάλι, μ’ ημ’ σκέπτεσαι —είπα. Με την πρώτη βροχούλα όμως καταλάσα μια γκαφα που εγώ κάνε. Είχα ξεχάσει το αδιάφορο.

Και όταν βρεθή —είπα —δεν θα με σκέπτεται; ‘Α! όχι!... Της πήρα, λοιπόν και αδιάφορο...

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΕΙΣΠΡΑΧΤΟΡΑΣ
—Είπε πλήρες!...

χο και γαλότσες. Και κάθε φορά που συναντιόμασταν ο ουρανός, έλεγαν: —Τώρα θα βγάλλω το αδιάφορο χάλκι της και θα λέει: "Ο Νίκος μου το χόρσιε!".

Και η γοργά μου δεν λέγεται. 'Αλλά και η δική της δεν ήταν μικρότερη. Έπειτα από κάθε δώρο μου, μ' αγκάλιαζε, με φιλούσε με συγκίνηση και μου έλεγε: —Νική μου, μάγκα μου, μάγκα μου, μάγκα μου!

—Γιατί, Νανά μου;

—Όλο μέρα στο μυαλό μου τριγυρίζεις! Δεν φεύγεις ούτε ώρα από τη σκέψη μου!

Χαμογέλασα πονηρά και είπα μέσα μου: Τι άφελος που είσαι καμμενοβλά! Δεν μπορείς να καταλάβεις γιατί με σκέπτεσαι χωρίς διακοπή; Θα σε κάνω όμως εγώ να τρελλάθεις για μένα!...

Είδα πως φορούσε ένα ρολόγκι στο χέρι της, όχι και σπουδαίο πράγμα. Νά μια ευκαιρία, είπα. Της πήρα, λοιπόν, ένα πολύ κοινό, μοντέρνο ρολόγκι και μάλιστα χρυσό. 'Α! βέβαια. Πρέπει να σάς πω και κάτι άλλο πολύ σοφό, για να τύχετε υπ' όψιν σας: Το δώρο σας πρέπει να είναι πάντα καλής ποιότητας και όχι ψεύτικο. Γιατί το ψεύτικο χαλάει νύχτορα, μαυρίζει, προσκίζει, εκκλίνει, φυσικά, το πετάει και τότε πάει η σκέψη σας από το μυαλό της. 'Ενδο το καλό πράγμα διατηρείται πολλά χρόνια και μαζί ακολουθεί κι' η σκέψη σας...

—Αυτό το ρολόγκι δεν μ' αρέσει, είπα στη Νανά. Θα το βγάλω και θα φάω αυτό!

Πώς έκανε η καμμενοβλά! Κι' εγώ έλεγα από μέσα μου: —Κάθε φορά που θα κούτας την ώρα, κοπέλα μου, θα σκέπτεσαι το Νίκο. Και κάθε επίσκεψη «τίκ-τάκ» που θα κάνει το ρολόγκι θα είναι σαν να λέει «Νί-κός» — Νί-κός... Για να συμπληρώσω μάλιστα, το κεφάλαιο της ώρας, της έπιασα κι' ένα ερμηνοήρι. 'Όστε και το πρωινό ερμηνοήρι της ακόμα να της θυμίζει μένα...

Ξυπνηθήρι!... Το ερμηνοήρι μουδωσε μια άλλη ιδέα. Δεν είχα υποχρέωση, απέναντι του εαυτού μου, να της τόν θυμίζω και την ώρα που θα πέφτι να κοιμηθώ; Πώς το είχα ξεχάσει; Της πήρα, λοιπόν, κάτι περιφημες μεταξωτές πιτζάμες.

—Κάθε βράδυ που τις φοράς —είπα μέσα μου σαν να τολύνα σε κείνη— δες δες θα θυμάσαι εκείνον που σου τις χάρισε.

Και οι πιτζάμες συνοδεύθηκαν με μια πολύ όμορφη ρομπ ντέ σάμπρ κι' ένα ζευγάρι πασουμάκια.

—'Όστερα ακολουθήσε ένα άεσο-σουάρ τουαλέτας, πουντες, κρέμες, ρούζ, αρώματα και όλα τα σχετικά.

—'Όχι μόνο θα με σκέπτεσαι —είπα— αλλά θα με μυρίζεις κι' όλες, κοπέλα μου!

Έκείνη δεχόταν τα δώρα μου μ' έναν ένθουσιασμό γεμάτο ελκρινεία και αφέλεια. Πού να φαντασθώ κανείς τους πονηρούς μου σκοπούς και την υστεροβουλία μου!...

★

—'Ενα παγωμένο Δεκεμβριανό απόγευμα κι' ήρθε συναγωγή: —Κρύωσες, αγάπη μου, της είπα.

—Ναι... Είναι τόσο κρύο στο σπίτι!

—Δεν έχετε θέρμανση;

—Όχι.

Χαμογέλασα με νόημα. Πρωτοί για σόμπα διαρκώς καυσώς και ένας τόνος ανδρακτιή, χτυπούσαν την πόρτα της. Κι' εγώ έλεγα: —Καθώς η γλυκεία ζεστασιά θα σε χαλάρωσει με τη θαλαπυρτή της, δες δες θα σε σκέπτεται αυτόν που σε προφυλάσσει από τα κρυολογήματα.

Κατόπιν ακολούθησε μια ηλεκτρική κουζίνα για να με σκέπτεται κι' όταν ασχολούμαι με το φαί. 'Αλλά γιατί να μη με σκέπτεται και όταν τρώω; 'Αν της χάρισα ένα σερίφτιο. Και γιατί μόνο σερίφτιο και όχι δολοκλήρη την επίλωσι του σπιτιού; 'Όχι, κυρία μου. Και το κρεβάτι που θα κοιμάσαι, και η ντουλάπα που θα βάζεις τα φορέματά σου, και η τραπεζαρία που θα

τρώς, και το σαλόνι που θα θέ-
χασαι, και το ναλί που θα παίζας
και οι κουρτίνες που θα τρεφάς,
και τα πολύφωτα που θα σε φω-
τίσουν, όλα, ανεξαιρέτως όλα θα
σε αναγκάζουν να θυμάσαι το Νί-
κο... Και τόκανα κι' αυτό.

Και ύστερα έκανα και κάτι
άλλο, πολύ πιο σοφό και πιο
αποτελεσματικό: Της έπιασα ένα
σπίτι! Μια κουκλιότικη μονοκατο-
ικία, τριγυρισμένη από ένα χαρι-
τωμένο κήπο, γεμάτο λευκοδέν-
δια. 'Ετσι και οι τοίχοι και τα τζα-
νιά, και οι πόρτες και τα παρα-
θυρα θα της θυμίζαν το Νική της.
Της είπα: —'Εμουν πολύ ευχαριστημένος
και με την τελευταία αυτή εμπνεύ-
ση μου, που ήταν πραγματικά η
τελευταία. Είχα ξοδέψει όλη μου
την περιουσία, όλες μου τις οίκο-
νομίες και δεν είχα πια ούτε δραχ-
μή. Μάλιστα είχα δανεισθεί και
ένα ποσό για να της αγοράσω
το σπίτι, γιατί τα δικά μου δεν
έφταναν. 'Αλλά ήμουν ένθουσια-
σμένος, πολύ ένθουσιασμένος, κι'
έκείνη φυσικά — περισσότερο,
γιατί δεν φανταζόταν — η καμ-
μενοβλά — τον εγωϊστικό μου
σκοπό! Με το σπίτι είχα εξασφα-
λίσει πια κι' εγώ την ερμητική
μου κατοικία στη σκέψη της.
Γιατί, όσο κι' αν της τα φορέματα
λινόβουν, τα επίπλα φθελονται, η
σώμα σφύζει το ρολόι χαλάρει.
'Αλλά το σπίτι μένει εκεί, στη θέ-
ση του, βράχος ακλόνητος, για να
θυμίζει τον ευγενικό άνθρωπο που
το χάρισε...

★

—'Από κεί και πέρα δεν είχα πια
να της χαρίσω τίποτα. Ούτε ένα
πράσινο φύλλο που λένε. Πέρα-
σαν έτσι δυο μήνες, πέρασαν
τρεις, πέρασαν τέσσερις. Η Νανά
αράωνσε τις ευτυχισμένες στιγμές
που μου χάριζε. 'Όταν έρχόταν
έφτανε άρσά κι' έφευγε βιαστική,
κι' ύστερα δεν έρχόταν καθόλου
κι' ύστερα μουστειλε ένα νύκταμα
για να μου πη ότι κός εδω ήταν
το ρωμάντο μας... Και δεν
την έβασα...

Δεν έχω τίποτα με την κοπέ-
λα —καλή της ώρα. 'Όλο το
παιδίμο έινε δικό μου. 'Αφού δεν
είχα πια τη δύναμη να της κάνω
ένα δώρο, πως μπορούσα ναχώ την
απαιτησι να με σκέπτεται δια-
ρκώς; Θα πητε ότι το σπίτι είναι
αλάνος βράχος και τα λοιπά. Αί,
καλά. Και το σπίτι φαίνεται ότι
το συνείσχε και δεν της έκανε
πια καμμία ιδιαιτερή έντύπωση.
Τώρα νρεαζόταν με κάθορα, ένα
νιάτο, ένα τρώμ, ή κάτι τέτοιο...
Δεν υπόρσα να της το προσέ-
χω και η Νανά με άφισε... Με
όλο της το δίκιο — καλή της
ώρα... 'Όπως οδύνη — καλή της
σκέπτεται πάντα, ιδίως μάλιστα τό-
ρα που έλωσε το σαρκάκι μου
και δεν έχω να πωω άλλο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

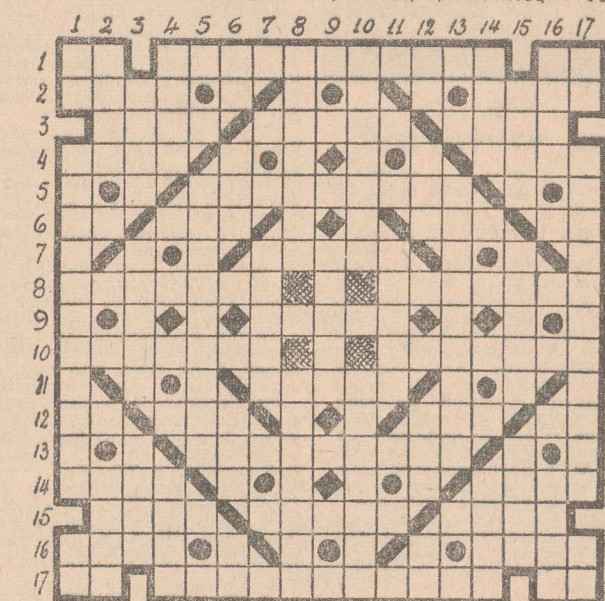
Δισεκατομμυριοῦχοι που
πεθαίνουν της πείνας

—'Η μικρή αυστραλιανή πόλις
Κάλγκουρλι είναι πιθανότατα η
πλουσιώτερη του κόσμου, για-
τί βρίσκεται πάνω σε χρυσο-
φόρα κοιτάσματα που αποδι-
δουν 10.000.000 χρυσές λίρες
το χρόνο. Μία καινούργια φλέ-
δα, που ανακαλύφθηκε τελευ-
ταίως, απέδωσε σε λίγους μή-
νες χρυσάφι 250.000 λίρών. Ο-
λα στο Κάλγκουρλι γίνονται με
ηλεκτρισμό, σύμφωνα με τις
πιο μοντέρνες τεχνικές μεθο-
δους. Οι δρόμοι πλένονται πολ-
λές φορές την ημέρα, χάρις
σε ένα υδραγωγείο που παρέ-
χει 20.000 κυβικά μέτρα νερό
την ημέρα. Κι' όμως οι πλού-
τιοι και οι κάτοικοι του Κάλγ-
κουρλι κινδυνεύουν να πεθα-
νουν της πείνας, γιατί μία α-
περγία των εργατών της γει-
τονικής πόλεως Πέρθς τους
εστέρησε απ' το ηλεκτρικό
ρεύμα κι' απ' τα μεταφορικά
μέσα, κι' έτσι τους έλειψε, τα
κρέας, το ψωμί, τα λαχανικά,
τα ποτά, κλπ. 'Εστειλαν λοι-
πόν επείγοντα τηλεγραφήματα
στην αυστραλιανή Κυβέρνηση,
ζητώντας τρόφιμα και δηλώ-
νοντας ότι αδιαφορούν τελείως
για την τιμή.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.102

Οριζοντίως

- 1) Πρόθεσις (όταν βρίσκεται μπροστά σε φωνήεν). — Μένος πολιτικός, στρατηγός και ναύ-αρχος των αρχαίων Αθηνών. — Νότα μουσικής.
- 2) Σύνκρουσις αντίπαλων στρατευμάτων. — Το μυτερό ά-κρο μιας βελόνας.
- 3) Αρχαίο μουσικό όργανο. — Τουρκικό νόστιμο μπαμινής ά-ζιας.
- 4) Κλωστή. — Ονομα (θελ.).
- 5) 'Ηρως του 21 (επώνυμον).
- 6) Αναφορική αντωνυμία.

- 13) Κατηγορώ κάποιον ψευ-
δώς.
- 14) Τροφή ζώων (πληθ.). — Ζώο που τρέφεται με την προ-
νομηθείσα τροφή.
- 15) Κράτος της 'Ασίας. — Κρά-
μα. — Το θύμα του πρώτου έν-
κλήματος που διεπράχθη πάνω
στο γή.
- 16) Επίρρημα: πολύ. — Ση-
μείο της αριθμητικής.
- 17) Δηλώνει συγκατάβαση. — 'Η εισαγωγή της είναι άπα-
ραιτήτη για να ανοικοδομηθώ-
με ό,τι μας κατέστρεψαν οι έχ-
θροι μας. — Το «δχι» σε πολλές
ξένες γλώσσες.
- ΜΠΑΜΠΗΣ ΧΑΡΑΚΑΚΟΣ

Η λύσις του 101ου

Οριζοντίως

- 1) ΚΟΡΕΑ — ΣΥΤΗΡ. 2) ΤΡΙ-
ΤΗ. 3) ΣΤΟΜΑΧΙ — ΣΟΥΝΔΙΑ.
4) ΙΗ — ΑΝΑ — ΣΙ. 5) ΟΣ —
ΜΑΣ — ΡΑΣΟ — ΚΑΙ. 6) ΟΣΙΑ —
ΤΑΣ — ΑΡΤΙ. 7) ΣΟΣ — ΔΟΣΙΣ —
ΑΡΑ. 8) ΠΑΡΙΣ — ΣΤΑΝΗ. 9)
ΒΟΡΑ — ΙΑ — ΕΝ — ΔΕΜΑ. 10)
ΣΚΟΝΗ — ΕΚΑΒΗ. 11) ΑΑΡ — Α.
ΔΟΞΑ — ΑΣΕ. 12) ΑΣΜΑ — ΟΣΟ —
ΙΜΑΣ. 13) ΚΩΚ — ΑΚΩΝ — ΧΑ-
ΡΑ — ΠΡΟ. 14) ΙΑ — ΗΒΗ — ΣΑ.
15) ΣΥΝΗΘΕΣ — ΠΝΕΥΜΑ. 16)
ΙΣΤΟΙ. 17) ΣΚΑΛΑ — ΟΡΑΜΑ.

Καθέτως

- 1) ΣΑΦΗΣ — ΑΣΚΟΣ. 2) Ο-
ΝΟΜΑ. 3) ΚΡΙΟΣΟΣ — ΡΑΚΙΝΑΣ.
4) ΜΗ — ΠΑΣ — ΑΗ. 5) ΡΕΑ —
ΟΙΔΑ — ΚΥΜΑ — ΘΕΑ. 6) ΧΩΜΑ —
ΡΙΟ — ΑΚΤΗ. 7) ΑΤΙ — ΔΙΑ-
ΝΑ — ΣΙΑ. 8) ΑΣΤΟΣ — ΗΑΘΝ. 9)
ΑΙΩΝ — ΑΣ — ΟΣ — ΒΕΤΟ. 10)
ΑΡΙΣΙΣ — ΕΞΟΧΗ. 11) ΣΗΣ —
ΣΤΕΚΑ — ΠΙΟ. 12) ΟΣΣΑ —
ΑΝΑ — ΙΡΑΝ. 13) ΤΟΥ — ΟΡΑΝ —
ΒΗΜΑ — ΕΥΑ. 14) ΗΣ — ΝΑΗ —
ΣΥ. 15) ΡΑΔΙΚΑ — ΑΣΠΑ-
ΣΙΑ. 16) ΡΩΜΟΣ. 17) ΑΔΙΚΑ —
ΕΞΟΔΑ.

- 1) Αντιθετικός σύνδεσμος
(δημοτ.). — Μετέσχε της άλώ-
σεως της Τροίας, εισήλθε στον
Δούρειο Ίππο και εφόνευσε τον
Πρίαμο. — Νότα μουσικής.
- 2) Αγών που έχει ως σκοπόν
την υπερίσχυση αντιπάλου. —
Είπε αφιερωμένα στο θεό ή στη
λατρεία του.
- 3) 'Ετσι αγοράζει τα τσιγά-
ρα της ή φτωχολογιά — Είπε
περιμένα ανάσκελα. — 'Ημερα.
- 4) Νποι των Κυκλάδων. — Α-
θλητική επίδοσις (υπάρχουν
πολλών ειδών).
- 5) 'Αθηνάιος στρατηγός, νι-
κητής των Περσών στον Μαρα-
θώνα.
- 6) Απαγορευτικό μόριο. —
Πρόθεσις. — Σημειον της αριθ-
μητικής. — 'Αρθρον.
- 7) Μυρωδιάς.
- 8) 'Ο άγρός αυτός είναι ε-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ «ΑΤΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙ»

Τα άγαθά της ραδιενεργείας

Οι εργασίες συνεχίζονται έντατι-
κά στο "Οκ Ριτζ", την «ατομική πό-
λι» της 'Αμερικής, τόσο για πολεμι-
κούς όσο και για ειρηνικούς σκο-
πούς. 'Ελάχιστοι ξένοι παίρνουν την
άδεια να εισχωρήσουν στο μυστικό
αυτό κι' άπεραντο εργοστάσιο. Κι'
αυτοί πάλι βλέπουν μόνον ό,τι επι-
τρέπεται να ιδούν. Τα άλλα, τα
σπουδαιότερα και βασικότερα, εξα-
κολουθούν να είναι γνωστά μόνον σε
μια μικρή ομάδα ανθρώπων.

Στο "Οκ Ριτζ", οι επιστήμονες κι'
οι τεχνικοί εργάζονται συχνά με ά-
πειρολάχιστες ποσότητες υλικών,
μ' εκατομμυριοστά του γραμμαρίου,
που δεν διακρίνονται καν με γυμνό
μάτι. Μερικά απ' αυτά τα υπομύρι-
στά της ατομικής βόμβας είναι έντε-
λως ακίνδυνα, ενώ άλλα εκπέμπουν
ακτίνες ικανές να σκοτώσουν ένα
ζωντανό πλάσμα μέσα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα.

Μιά απ' τις πιο ενδιαφέρουσες έρ-
γασίες είναι η παραγωγή «ραδιενε-
ργών ισότοπων», που χρησιμοποιούν για
θεραπευτικούς και βιολογικούς σκο-
πούς. 'Όπως έχουμε εξηγήσει κι' άλ-
λοτε, τα «ισότοπα» των χημικών
στοιχείων είναι στοιχεία που έχουν
τις ίδιες ιδιότητες με τα κοινά, άλ-
λά διαφορετικό ατομικό βάρος. Τα
ραδιενεργά έχουν επί πλέον — όπως
λέει το όνομά τους — και τη ραδιε-
νέργεια. Το ραδιενεργόν ισότοπον π.
... μοιάζει σε όλα με το κοινό ισότιο,
επί πλέον όμως εκπέμπει ακτίνες.

Γουν παρασκευασθώ ως τώρα
50 ραδιενεργά ισότοπα. 'Αλλα απ'
αυτά ελπίζεται ν' αποτελέσουν νέα
ισχυρά όπλα στον άγώνα κατά του
καρκίνου, κι' άλλα νοσημεύουν ήδη
για τη μελέτη άλλων ασθενειών. Στη
δεύτερη κατηγορία ανήκει μια ουσία
που έχει ονομασθώ «Καρυμπόν 14».
Είπε ένα μίγμα κοινού και ραδιενε-
ργού «άνθρακικού βορίου». Συσκευά-
ζεται σε ποσότητες λίγων χιλιοστών
του γραμμαρίου μέσα σε μικροσκο-
πικά —άλλα σωληνάκια, κλεισμένα
σε μια «αλυδδίνη θήκη και κατόπιν
σε ένα ξύλινο κουτί. Κάθε τέτοιο σω-
ληνάριο εκπέμπει 37 εκατομμύρια η-
λεκτρονικά σωματίδια (δηλαδή ά-
κτίνες) στο δευτερόλεπτο. Παρ'εί με
να περάσουν 10.000 χρόνια, για να

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ

- 'Η ποίησις των αισθήσεων.
(Μπαλζάκ).
- Για τις κοινές ψυχές μία
κατάκτησις, για τις ανώτερες
μία θυσία. (Θράνε).
- Μία επιδημία οάν όλες τις
άλλες: 'Όσο την φοβάται κα-
νείς, τόσο εύκολα προσβάλλε-
ται. (Σαμφόρ).
- 'Ενας πυρετός. (Σταντάλ).
- 'Ενα σπάνιο λουλούδι.
('Αντρέ Τεριέ).
- 'Ενας αδυσώπητος τύραννος
που δεν φειδεται κανενός.
(Κορνέιγ).
- Μία θεαλλώδης συναλλαγή
που καταλήγει πάντοτε σε χρε-
ωκοπία. (Σαμφόρ).
- 'Ενα δυστύχημα. (Κουλαζιόν).
- 'Ο έγωισμός δυο προσώπων,
(Μπουφφλέν).
- Κάτι που δίνει πνεύμα σ' έ-
κείνους που δεν έχουν, που
προσβάτει πνεύμα σ' εκείνους
που έχουν λίγο και που αφαιρεί
όλο το πνεύμα εκείνων που δια-
βέτουν άθρονα. (Σοπενάουερ).
- 'Ενας μεγάλος δάσκαλος.
(Μολιέρους).
- 'Η ιστορία της ζωής των νυ-
γαίων. 'Ενα επεισόδιο από τη
ζωή των ανθρώπων. (Κα ντε Στάελ).

έξαντληθή ή μισή ραδιενέργειά του.
Πως παρασκευάζονται τα ραδιε-
νεργά ι-... οπα; Με τον βοιδαοδισμό
της πρώτης ύλης με ηλεκτρισμένα
σωματίδια, μέσα σε μία «ατομική
στήλη». 'Η «στήλη» αυτή είναι μια
συσκευή, μέσα στην οποία γίνεται
διάσπασις των ατόμων με άργο ρυθ-
μιζ' κι' όχι με έκρηξη, όπως στη βόμ-
βα. Οι επιστήμονες μπορούν να δια-
κρίνουν αυτή τη διαδικασία, όταν θε-
λήσουν με τη μετακίνησι άπομονω-
τικώ διαφωγμάτων που εισχωρούν
μέσα στη μάζα του ουρανίου κι' έμ-
ποδίζουν το πέραςμα των ηλεκτρι-
σμένων σωματιδίων.

Μέσα λοιπόν στη «στήλη» τοπο-
θετείται μία μικρή ποσότης πρώτης
ύλης, που θα μεταδληθή σε ραδιε-
νεργό ισότοπον. 'Η ουσία αυτή είναι
συνήθως ένα κοινό άλας, π. χ. αλάτι
του φαγητού, ή ένα συνηθισμένο μέ-
ταλλο, όπως ο σίδηρος, ή ισόδιον ή
φωσφόρος, κλπ. Περιέχεται μέσα σ'
ένα σωληνάριο από αλουμίνιο, μεγέ-
θους ανθρώπινου δακτύλου. 'Αφού
τα σωληνάκια τοποθετούνται μέ-
σα σε τούβλες ενός όγκου από γρα-
φίτη, ό οποίος εισάγεται στη
«στήλη».

Κατόπιν οι επιστήμονες τραβούν
τα άπομονωτικά διαφωγματά κι' η
«στήλη» αρχίζει να λειτουργή. 'Η
ουσία μένει εκεί μέσα επί χρονικό
διάστημα που κυμαίνεται από μια
ώρ άρκετες εβδομάδες. 'Επειτα δια-
κόπεται η λειτουργία της «στήλης»,
αφαιρείται η άπομονωτική θύρις της,
εξάγεται ο όγκος του γραφίτη και
τοποθετείται μέσα σ' ένα μολυβένιο
κιβώτιο — γιατί το μολύβι έμποδι-
ζει — ακτίνες από εκπέμπονται τώ-
ρα απ' τη «στήλη» κι' απ' το πε-
ριεχόμενό τους.

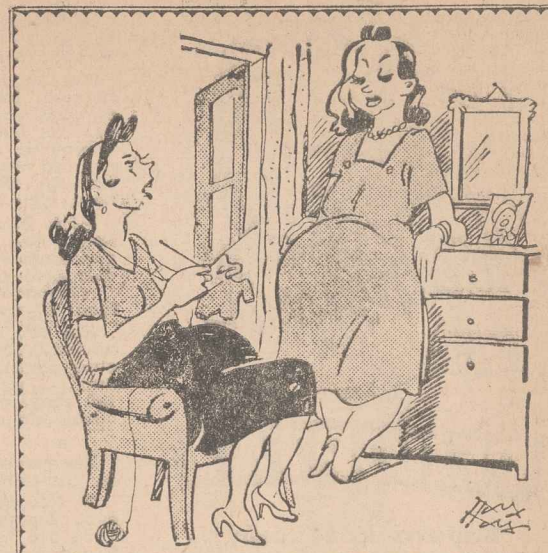
Μόνο μια μικρή ποσότης της
πρώτης ύλης έχει μεταδληθή έτσι σε
ραδιενεργόν ισότοπον. Κι' αυτή πρέ-
πει να διαχωρισθώ απ' την υπόλοιπη
ουσία, με λεπτές και πολύπλοκες
μεθόδους.

Σ' όλες τις φάσεις της εργασίας,
οι επιστήμονες μετακινούν τα σωλη-
νάκια με μακρές τσιμπίδες, έτσι ώ-
στε να βρίσκονται σε άπασασι απ'
τις επικίνδυνες ακτινοβολίες. Συχνά
προφυλάσσονται πίσω από γονι-
τρούς τούχους από τοιμεντό και
μολύβι και παρακολουθούν την έρ-
γασία με περιοσκόπια.

Είπε αμέτρητες οι πιθανές γοή-
σεις των ραδιενεργών ισότοπων. 'Η
'Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου
της Πενσυλβανίας έλπίζει να λύση
διάφορα προβλήματα του «διαβή-
του», παρακολουθώντας τη διαδρομή
μέσα στον οργανισμό των άρρώστων
μιας μικρής ποσότητος χρώματος που
περιέχει ραδιενεργά άτομα. Το Πα-
νεπιστήμιο του Σικάγου θα μετα-
νευρισθώ το «καρυμπόν 14» για τη
μελέτη του τρόπου με τον οποίο τα
φυτά απορροφούν κι' αποχωμαίνουν
την ήλιακή ενέργεια. Το Πανεπιστή-
μιο της Μινнесότα θα μετανευρισθώ
ραδιενεργόν άνθρακα για να μελε-
τήση την διάπλασι των δοντιών και
των οστών. Με το «καρυμπόν 14», το
Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας θα έ-
ξακριβώση πως χρησιμοποιούνται
τα λίπη των τροφών απ' το σπλάι,
τους υς και το αίμα.

Είπε πολύ πιθανόν εξ άλλου ότι
με τη ραδιενέργεια θα επιδραθούν
στο μέλλον τα νεράματα. Γιατί
έχει παρατηρηθώ ήδη η αντίθετη έ-
νέργεια ώριμειαν ακτινοβολιών που
κάνουν τα ποτιτρία να ενηλικιώνω-
νται και να φουδών πώωωω. Με την
κατάλληλη λοιπόν νοσησιμετρία και
δοσί των ακτίνων, θα μπορούμε πι-
θανότατα οι επιστήμονες να παρα-
τείνουν τη νεότητα.

Τέλος, έλπίζεται ότι με τη ραδιε-
νέργεια θα κατορθώσουν οι βιολόγοι
να επιδρασουν στα φαινόμενα της
κληρονομικότητος και να δημιουργή-
σουν καινούργια ζωικά είδη, βου-
δαοδίζοντας τα γεννητικά κύτταρα
των ζώων με «ατομικές» ακτίνες.

—Κι' ύστερα σου λένε ότι οι 'Εγγλέζοι δεν έπε-
ραίνουν στα έσωτερικά μας. (Σκίτσος Π. Παυλίδης)

ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τών Φώτων

Τών Φώτων. Θεοφάνεια, άλλα και της Βοηπίσεως.
ή μέρα αυτή ονομάζεται, κατά τα είωθότα
άν κι' έπρεπε να λεγεται ημέρα αναγκατήσεως
εφ' όσον εορτάζουμε τών Φώτων δίχως «φω τ α».

Τών Φώτων είναι σήμερα. Κι' αυτοί που μας... βο-
πλωτόν σταθμόν υπόσχονται να φέρουν απ' τη Λύσι
και με το φτάνει, έφτασε, σε λίγες μέρες θάνατι...
από του θέρους την αρχή μας έχουνε... σκοτί-
(σε ι).

Τών Φώτων... 'Εφαρμόζεται το ένοικιοστάσιον
τ' ώραιον και θαυμασίον
και κάτι πάρα πάνυ,
κατά τόν... Χατζηπάνο.
και βλέπει και παρατρεί, αυτός που θα προσέξω
ότι για λίγους προύχοντας και μόνον έχει... φέ-
(ζε ι).

Παραμονή Βοηπίσεως!... Αιώνες στη σειρά
παπάδες περιέρχονται κι' αγιάζουν τα νερά.
Μά, να ζητήση έλπερε, ο κόσμος έπιμωνας
ν' αγιάσουν φέτος, πρό παντός, τη λίμνη Μαραθώ.
(νος).

Μ' αυτόν τον τρόπο θαδίωναν την ματαιοπονία
απ' του Κλεινίου μας. 'Ασπες τον δολίο πληθυσμό
κι' αφού δεν βάζη, φυσικά, νερό εν άφρονία
θα σκέπτεται, τουλάχιστον πως πίνει... άγισμό!

—'Ημέρα της Βοηπίσεως! Κι' ο Παπανδρέου πλέον,
κυντώντας την κατάστασι τα χάνει, τα σαστίζει
και πνί να μείνη μόνος του, ή ένας άλλα λέων,
βουταί εύθως, το Κομμα του και το... ζανναβα.
(πι τίζει ι).

Τριάδα... α δ ι α ι ρ ε τ ο ν όνειρεσθαι ναχθ.
συνκράνως κι' όμοούσων Ε.Π.Ε. μέχρι το τέλος,
μ' αυτός κι' ο Κανελαόπουλος όπμιεναν μονάχοι,
ό,τι άπεσκήρτησε προχθές ο Βανιζέλος.

Μετανοήσας φαίνεται ο Σοφοκλής οκτρούς
στο τέλος ήκολούθησεν τό... πνεύμα του πα-
... (τρος).

Κι' έλπίζει όπωσδήποτε — έταύτη τη φορά —
να καταφέρη και να βγώ... Λευκή περισσότεραι
... (σο θ).

—'Αλλά και νέα βάπτισα εδώ θα χρειασθώ
ως άρχηγος του Κομματος ποίος πρέπει να... χρι-
... (σο θ).

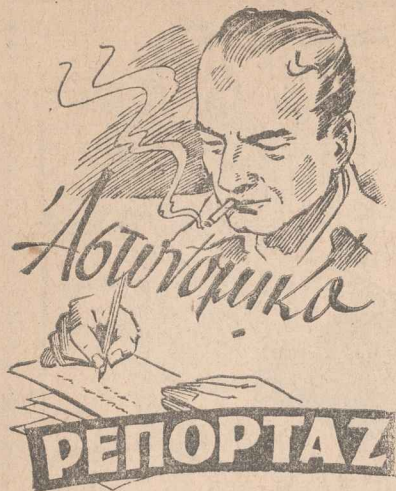
Και τίθεται το δίλημα, μ' αυτή την ευκαιρία:
Θεωσοκλής ή Σοφοκλής; 'Ιδού ή άπορία!

—'Επικράτει παρ' όλ' αυτά ή σκέψις ή σωστή
ότι συντόμως πρόκειται να φύγη αυτό το νεφός
και άρχηγός ισόβιος έν τεινί να χριστή.
Θεωσοκλής ή Σάμιος, κινώσας... ό... θείος βρέ-
(φο ς ι).

—'Εν τέλει για παράδειγμα κι' έμμεσ υπορείς να πάρης
κι' από την αναγκαστή, δικαιοσ, να κρατήσης,
διότι, λένε, ή χώρα μας υπήρξε κάποια μέρα
που σκόρπισε τα όψη της σ' ολόκληρη τη Σφαίρα
κι' οι φίλοι που μας έταζαν κι' έμμεσ ζωή και κόττα
τον τελευταίο τον καιρό μας... 'Αλλα ζαν... τα
(φω τ α).

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΙΒΙΟΣ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Οι αστυνομικοί στην εκτέλεση του καθήκοντός τους πολύ συχνά δοκιμάζουν απογοητεύσεις. Μά πολλές φορές δισκο-ζάζουν κιόλας με τα διάφορα επεισόδια που τους συμβαίνουν με τους κακοποιούς. Ο κ. Άγγελος Άγγελόπουλος από τα παλιά «λαγωνικά» της Γενικής Ασφαλείας, ένα βράδυ στη «Λέσχη των Αστυνομικών» μάς διηγήθηκε μερικά από τα πιο συναρπαστικά αυτά επεισόδια.

Στις αρχές του 1936 είχε πάρει εντολή να παρακολουθή έναν «άξιωματο» κύριο που καθόταν στα «Εξάρχεια». Ο άνθρωπος αυτός μαζί με τον αδελφό του είχε ένα μεγάλο μεταναστευτικό γραφείο στην Πειραιά. Η αστυνομία όμως είχε την πληροφορία ότι ο «κύριος» αυτός διενεργούσε λαθρεμπόριο μεταξωτών. Τα διάφορα «ντερούκια» των ντυμένων, τα φινιά ευρωπαϊκά υφάσματα, έρχονταν μυστηριωδώς στα χέρια του από τους άνδρες των πληρωμάτων των ξένων καραβιών κι αυτός φρόντιζε και τα «πλάσαρίδια» στην αγορά. Έτσι το κράτος ζημιωνόταν τον τελωνειακό δασμό και τον φόρο πολυτελείας. Το κακό αυτό όμως έπρεπε να σταματήσει. Η αστυνομία έλαβε τα μέτρα της. Κι ο κ. Άγγελόπουλος διατάχθηκε να «φέρη εις πέρας τη δουλειά».

Πράγματι, ο καλός αστυνομικός, επί δύο εβδομάδες παρακολουθούσε, φωνώντας πολιτικά, τον κ. Γ. από το σπίτι του ως την Πειραιά όπου ήταν το γραφείο του. Έπειτα όλη την ημέρα του έπινε «καφέ» έβλεπε ποιους συναντούσε και συλλογιστόταν και το βράδυ τον συνόδευε άβυσσος στα όνειρα του. Ο κ. Γ. δεν είχε πάρει είδηση έννοιες από αυτή την παρακολούθηση. Έτσι την δεκάτη πέμπτη ημέρα εμφανίστηκε να κρατά ένα δέμα στο χέρι του. Ο αστυνομικός τον είδε να κατευθύνεται σ' ένα κατάστημα της οδού Βουλής. Όταν έφυγε, ο κ. Άγγελόπουλος μπήκε στο κατάστημα, δήλωσε την ταυτότητά του κι έτσι έμαθε από τον άδωχο έμπορο ότι ο κ. Γ. του είχε παρουσιάσει ως «πλάσι» κι ότι του είχε υποσχεθεί να του φέρη το βράδυ σε τιμή λογική 500 ζεγάρια φίνες μεταξωτές καλτσες. Του είχε δώσει δε και οχετική δείγματα. Έτσι την ύριμενη ώρα ο αστυνομικός συνέλαβε τον λαθρέμπορο στο κατάστημα της οδού Βουλής και τον ώδηγησε στην Γενική Ασφάλεια. Ή εκεί ο λαθρέμπορος υπεβλήθη σε ανάκριση και αποκάλυψε ότι την 10 ημ. της επομένης σ' ένα καφενείο του Ρολογιού, στην Πειραιά, είχε ραντεβού με έναν συνένοχο του. Φυσικά οι αστυνομικοί θέλησαν να τον συνοδεύσουν ως το καφενείο για να συλλάβουν και τον συνεργάτη του. Και, πράγματι, ο κ. Άγγελόπουλος ανέλαβε να τον συνοδεύει. Όταν όμως κατέβηκαν στον «Ηλεκτρικό», ο κ. Άγγελόπουλος θέλησε να πάη για μία στιγμή στο W. C. κι έκανε νόημα σ' έναν συνοδευτικό του που του χάλασε βρήθηκε στον σταθμό να παρακολουθή τον λαθρέμπορο. Ής να τον αναγνωρίσει όμως ο άλλος και να τον ακολουθήσει, το τράινο ήρθε, μπήκαν μέσα οι επιβάτες κι ο λαθρέμπορος μαζί με αυτούς, εκλέσας απ' όποιον κι ο αστυνομικός έβρισκε απ' έξω. Σαν τρελλός είδε το τράινο να φεύγει με τον λαθρέμπορο, χωρίς να μπορεί να το σταματήσει. Στενοχωρημένος συνάντησε σ' λίγο τον κ. Άγγελόπουλο.

—Μ' έκαψες, του δήλωσε κι' έχω παιδιά! Τι έα πά τώρα στην υπηρεσία μου; Ο Άγγελόπουλος τον παρηγόρησε: —Άφους να ιδούμε πρώτα τί θα γίνει, του είπε. Έχω την διεύθυνση του καφενείου στο Ρολόι. Πάμε ως εκεί... Και πήραν το επόμενο τράινο για τον Πειραιά. Μά κι' οι δυο είχαν ελάχιστες ελπίδες να βρουν το λαθρέμπορο. Φαντασθήτε όμως την έκπληξή τους όταν πλησιάζοντας στο καφενείο είδαν τον κακοποιό να πίνει ήσυχος τον καφέ του και να καπνίζει. Μόλις τους είδε, τους χαμογέλασε ειρηνικά, και τους φώναξε: —Ρέ, δεν τ' αφήνεται αυτά τ' αστυφυλακίστικα;... Έβάλατε άλλους και με παρακολουθούν κι' εσείς κάνετε πως χάσατε το τράινο για να με βάλετε στα βάσανα... —Μπράβο! του δήλωσαν οι αστυνομικοί. Είσαι έξυπνος λαθρέμπορος... Και τον συνέλαβαν για δεύτερη φορά και τον έβαλαν να τους υποδείξει τους συνένοχους του για να τους πιάσουν, όπως κι' έγινε. Έννοιες ότι ποτέ δεν του είπαν ότι πραγματικά είχαν χάσει κι' αυτόν και το τράινο!...

Χαρακτηριστικό είναι επίσης το ακόλουθο επεισόδιο που συνέβη το 1935: Η Γενική Ασφάλεια ήταν επί τα ίχνη ενός διασημού πλαστογράφου επιταγών. Τόσο στο χρηματιστήριο όσο και στις διάφορες επιχειρήσεις είχαν κάνει την εμφάνισή τους πλαστά «ταξέ» που ή εξέτασής τους απέδειξε ότι είχαν κατασκευασθεί από έναν και τον αυτόν κακοποιό. Τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου που τα κυκλοφορούσε, ταίριαζαν, όπως απέδειξε η προανακριση, με τα χαρακτηριστικά ενός γνωστού στην αστυνομία παραχαράκτη πλαστογράφων του «Αργύρη Κ...». Οι αστυνομικοί δεν ξέραν ποιά ακριβώς ήταν η μονίμη κατοικία του. Από διάφορες πληροφορίες όμως κατάρθισαν να μάθουν ότι καθόταν στο σπίτι ενός εξαδέλφου του σωφέρ προς το νταμάρι του Στρέφ. Έμειναν ακόμη τον άριμο του αυτοκινήτου του του σωφέρ αυτού κι' ότι έκανε συχνά «πιάτρα» έξω από το καφενείο «Γαμβέτες». Ένας από τους αστυνομικούς προσποιούμενος τον... πελάτη μπήκε σ' αυτό το κίνητο και του είπε να στρίψει την όδο Κοραή για να παραλάβουν και την πορεία του. Έτσι μπήκαν μέσα και άλλοι τέσσερις αστυνομικοί με πολιτικά και δήλωσαν στο σωφέρ: —Θα μās πās άμέσως στο σπίτι σου! Θα κάνουμε έρευνα!...

Εκείνος φυσικά δεν τόλμησε να φέρη αντίσταση ή να αρνηθή. Έτσι όταν έφθασαν κοντά στο σπίτι οι αστυνομικοί το κύκλωσαν. Έτοιμαζόντουσαν δε δυο απ' αυτούς να χτυπήσουν την πόρτα και να ζητήσουν να κάνουν έρευνα. Ο αστυνομικός όμως που φρουρούσε το πίσω μέρος του σπιτιού είδε από την πόρτα της υπηρεσίας να βγαίνει κρυφά ένα άτομο και να προσπαθή να τους ξεφύγη. Τράβηξε τότε το πιστόλι του και του φώναξε: —Μη κουνήθεις γιατί στην άναψη! Ψηλά τα χέρια!... Αστυνομία. Ο άνθρωπος αυτός στάθηκε άμέσως. Ήταν ο κακοποιός που ζητούσαν. Μά όταν του πέρασαν τις χειροπέδες και τον φέρωσαν σ' αυτόκινητο, έντυπω έκανε στους αστυνομικούς το κέφι του. —Σαν πολύ κεφάτος είσαι, μωρέ φίλε! του παρεθύρησαν. —Είνε, τους δήλωσε ο πλαστογράφος, να μην έχω κέφι; Καλά κάνετε και ήρθατε. Είχα βαρεθεί πια το χτυποκάρδι. Δεν κοιμόμουν για να στήνω διαρκώς αυτή την έρευνα να με πιάσουν... Δεν μπορούσα να βγω καθόλου από το σπίτι γιατί είχα μάθει ότι είχαν ανακαλυφθεί οι πλαστογραφίες μου. Ήμουν διαρκώς κλειμένος μέσα σ' ένα δωμάτιο χειρότερο από φυλακή. Είχε πια «μαυρίσει η ψυχή μου». Πήγαινα να σκάσω. Μά σαν να μη μου έφτανε η στενοχωρία μου είχα πάθει και την εξής δουλειά: «Από λόγω λόγου, οι γυναίκες είχαν διαδοθεί...» επιμυστικά σ' όλη τη γειτονιά το μυστικό μου. Δυο μικροί αλτς που το έμαθαν κι' αυτοί έρχονταν κάθε πρωί και μου χτυπούσαν την πόρτα: «—Καλή μέρα, αφεντικό, μου δόλωσαν. Τη γλύτωσε και σήμερα. Δώσε μας από ένα εκατοστάρικο για να μη σε μαρτυρήσουμε!...» Κι' εγώ ήμουν αναγκασμένος να τους δίνω κάθε πρωί λεφτά για να μη με προδώσουν. Έτσι είχα καταστήσει μαρτύριο η ζωή μου. Καλά κάνετε και με πιάσατε! Τώρα θα μπορώ να κοιμηθώ ήσυχος. Ότι ήταν να γίνει έγινε. Μά από λυσιπώω από τα χτυποκάρδια κι' από τους δυο αλτς, τους εκβίασας μου!...

Κι' ο Αργύρης Κ... ώδηγήθηκε στην Γενική Ασφάλεια κι' από εκεί με τη σχετική δικογραφία στάλθηκε στην Εισαγγελία και στο δικαστήριο για να... ηουχάσει μερικά χρόνια στη φυλακή. Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ «ΜΑΥΡΗΣ» στη Μεγ. Βρεταννία

Τί λέγεται και τί γίνεται

«Στην Άγγλία δεν υπάρχει μαύρη αγορά!» βεβαιώνουν οι Άγγλοι με περηφάνεια. Κι' είναι ειλικρινείς... γιατί αγνοούν ότι το μεγάλο νησί τους έχει γίνει σήμερα το σπουδαιότερο ευρωπαϊκό κέντρο λαθρεμπορίου υφασμάτων και ειδών νεωτερισμού.

Άσκει να πούμε ότι τα ικανότερα λαγωνικά της Σκωτίας Γιάρο έχουν ριπτή με μαρτίνα στην καταδίωξη δυο άγνωστων ακόμη προσώπων. που διευθύνουν αυτό το λαθρεμπόριο και που είναι γνωστοί στην αστυνομία με τα όνομα «Μίστερ Σμιθ» και «ο Μίστερ απ' το Μάντσεστερ». Κατά τους Άγγλους εγκλημασιολόγους, πρόκειται για δυο απ' τους αντιπροσωπευτικότερους τύπους των «Μείστερ Μάιντ» δηλαδή των ληστών μεγάλης ολκής, αρχηγών ισχυροτάτων οργανώσεων, που προετοιμάζουν τα «κόλπα» τους με τους κανόνες της τριμυροειδούς στρατηγικής.

Φαίνεται ότι ο «Μίστερ Σμιθ» έχει δημιουργήσει τεραστίες περιουσίες απ' τη μαύρη αγορά υφασμάτων. Ής τώρα παρ' όλες τις προσπάθειες των καλύτερων ντετέκτιβ, δεν έχει εξακριβωθεί γι' αυτόν, παρά μόνον ότι κατοικεί στο μεγάλο υφασματοπαραγωγικό κέντρο του Λίντς κι' ότι είναι ηλικίας 45 ετών.

Προμπεύεται το «εμπόρευσμά» του είτε αγοράζοντας το από κάποιον κατασκευαστή με ελαστική συνείδηση, είτε απλούστερα και οικονομικότερα — κλέδοντας το! Έχει τόση... επαγγελματική ευσυνηδηνία, ώστε δεν θέλει στις κουφές αποθήκες του, παρά μόνον υφάσματα εξαιρετικής ποιότητας! Διαθέτει λοιπόν ένα εμπειρογνώμονα, γνωστόν στους κύκλους του με το όνομα «Ράφτης», ο οποίος γυρίζει εδώ κι' εκεί, με διάφορες μεταμορφώσεις, κι' επισημαίνει τα καλύτερα υφάσματα. Έπειτα υποβάλλει λεπτομερή αναφορά σ' ο «Μίστερ Σμιθ». Και σε μερικές ημέρες, κλέδονται απ' την ώριμενη αποθήκη τα είδη μόνον που υπέδειξε ο «Ράφτης».

Ο δεύτερος μυστηριώδης αρχιλαθρέμπορος έχει επωνυμάσει «ο Μίστερ απ' το Μάντσεστερ», γιατί φαίνεται ότι ένει την έδρα του σ' αυτή την πόλη. Πηγαίνει άσπαστο συχνά στο Λονδίνο για υποθέσεις του και για να γλεντήσει στα ακριβότερα νυκτερινά κέντρα. Αυτός εφοδιάζει τα άγγλικά καταστήματα πολυτελείας με τα τελευταία πασιζιάνικα είδη νεωτερισμών, τα οποία είσαι στην Άγγλία χωρίς να πληρώσει τον ακριβώτατο τελωνειακό δασμό.

Τα εμπόρευσμά του συγκεντρώνονται κρυφά στη Βουλώνη, όπου μερικοί Γάλλοι ψαράδες πληρωμένοι απ' αυτόν, αναλαυδάνουν να τα περάσουν απ' τη Μάγνη. Σε κάποια άπστασι απ' τις άγγλικές ακτές, τα γαλλικά ψαροκάικα σταματούν και βάζουν τα λαθραία μέσα σε αδιάδροχους σάκκους, τους οποίους δένουν κατόπιν σε περάστρες σηματοδούς. Από εκεί τα παραλαυδάνουν άλλα τέτοια σκάφη, άγγλικά, και τα μεταφέρουν στην Εγγρά όπου φορτώνονται σε καμιόνια και φεύγουν προς τα αγοραστικά κέντρα.

Η άγγλική τελωνειακή υπηρεσία έχει επικαλεσθή την εντιμότητα των Άγγλων ναυτικών, χωρίς μεγάλη έλπιδα όμως, γιατί έρεει καλά ότι κάθε ψαροκάικα πληρώνεται 50.000 γαλλικά φράγκα ή 500 λίρες για ένα ταξίδι! Άλλά ο «Μίστερ απ' το Μάντσεστερ» έκανε, τελευταίως ένα μεγάλο σφάλμα: Θέλοντας να εύρνη τον κύκλο των ενοργασιών του, πρότεινε συνεργασία σ' Ισπανούς ψαράδες. Οι Γάλλοι θυώσαν γι' αυτό τον ανταγωνισμό, κι' έτσι η άγγλική αστυνομία έλπιζει να επωφεληθή απ' την αντίηλξη τους για να βάλει επιτέλους στο χέρι τον ασύλληπτο «Μίστερ απ' το Μάντσεστερ».

ΝΕΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ στο Λονδίνο!

Τρεις «αριστοκρατίσες» της θόδνης

ΤΡΙΑ νέα άγγλικά «αστέρια» ανέτειλαν σήμερα μ' έκτυφλωτική λαμπρότητα στο στερέωμα του κινηματογράφου. Το πρώτο, η γοητευτική Τζιν Κέντ με την ταινιόγραφη διαμορφία, γεννήθηκε τον Ιούνιο του 1921 στο Λονδίνο και σπούδασε σ' ένα αυστηρό μοναστήρι καλονοισών. Αργότερα, μπήκε σε μία σχολή χορού, γιατί ήθελε να γίνει διάσημη μπαλαρίνα σαν την ένδοξη Ρωσίδα Άννα Παύλοβα. Κι' η ευκαιρία να εμφανισθή στη σκηνή της δόθηκε πολύ γρήγορα. Το 1933 η μητέρα της, που ήταν χορεύτρια στο μπαλέτο του Βασιλικού Θεάτρου, έπαθε ένα μικρό άτύχημα κατά την ώρα μιας παραστάσεως και την αντικατέστησε άμέσως η μικρούλα Τζιν, με μεγάλη επιτυχία. Έγινε λοιπόν γρήγορα γνωστή στους καλλιτεχνικούς κύκλους του Λονδίνου και από το 1935 ως το 1938 η Τζιν ήταν συμπτέτα στο περίφημο «Βιντλ» Θέατρο. Έξασφα όμως το εγκατέλειψε για να γίνει συνοδός της λαίδης Έντρυ Λότινγκ και να γνωρίση τη ζωή της άγγλικής αριστοκρατίας.

Άλλά δεν μπορούσε να ξεχάση το μουσικό θέατρο και ζανονόρισε σ' αυτό με τον πιο θριαμβευτικό τρόπο ως πωταγωνίστρια σε διάφορες επιθεωρήσεις. Σε μια απ' αυτές τότε την προσέει ιδιαίτερα ένας σκηνοθέτης της εταιρείας «Γκα. νομπορού Πικτορ» και την έπεισε να παίξη στον κινηματογράφο. Η επιτυχία της στα πρώτα της φίλμ και κυρίως στο «Λουλουδι της Άμαρτίας» και στη «Μαντόνα των 7 φεγγαριών» της έασφάλισε μια από τις καλύτερες θέσεις στον άγγλικό κινηματογράφο. Αμέσως κατόπιν της έδωσαν τον πρώτο ρόλο στην ταινία «Καροβάιν», όπου η Τζιν έδειξε όχι μόνο το μεγάλο χορευτικό τάλεντο της, αλλά και την θεατρική φωνή της. Κατά το γύρισμα της ταινίας αυτής η

Η διασημή Άνν Κράουφορντ

Η «Βενέττα» Πατρίτσια Ράκ

Τζιν Κέντ έχει δυο αδελφές: να γραφή σατυρικά ποιήματα και να μαεύη παλιά και σπάνια γαλλικά σερίσις ταινιού από πορσελάνη.

Παρόμοιες περιργες αδυναμίες έχει και το δεύτερο από τα νέα «αστέρια» του Λονδίνου η «γόνισα» Πατρίτσια Ράκ. Η καινούργια αυτή ηθοποιός με την αριστοκρατική εμφάνιση και τους άδωτους τρόπους ζωγραφίζει με εξαιρετική τέχνη λουλούδια και αναπαί με πάθος τα βαρύτητα και πολυτελή ανατολίτικα υφάσματα, οτιδήποτε τις ταλαέττες της από κινεζικό μεταξωτό, που είναι σε αληθεία άρραχνούσαντα και από ατλάντα του Ισπαχάν και της Βεουχάρας.

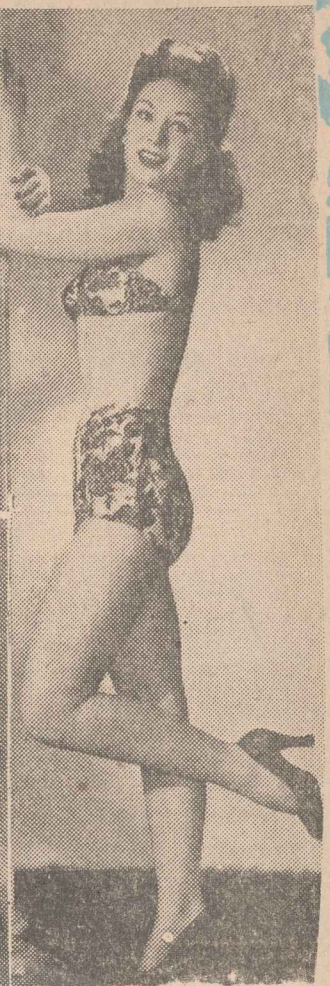
Η Πατρίτσια Ράκ έκανε λαμπρές σπουδές σ' ένα αριστοκρατικό κολέγιο του Λονδίνου και δεν συλλογιόταν διάλου τον κινηματογράφο. Ής την ημέρα που συνάντησε σε μία επίσημη δεξίωση έναν σκηνοθέτη φίλο του πατέρα της. Η περιγραφή της ζωής του στο νητο που άκουσε από αυτόν τη σκανοάλια σε τέτοιο βαθμό, που θέλησε την άλλη ημέρα να τη γνωρίση. Κι' έτσι έπεσε στην παγίδα που της είχε ατήσει ο φίλος του πατέρα της κι' έγινε «κατά» χωρίς ποτέ να έχη ονειρευθή την φαντασμαγορική δόξα της θόδνης.

Το τρίτο από τα καινούργια αυτά «αστέρια» είναι η όμορφη Άνν Κράουφορντ, η «γυναικα» με το πιο γλυκό χαμόγελο της Άγγλίας. Όταν τη σάουνη πας της ήρε η ιδέα να παίξη στον κινηματογράφο, άπάντησε συνήθως μ' ένα οίμητο κούρσο.

—Ερεβόκα να κυτάρω τον εαυτό μου στον καθρέφτη και θέλησα να τον δω στην θόδνη!...

Η Άνν Κράουφορντ είναι από καλή οικογένεια και έχει κάνει άνωτες μουσικές σπουδές. Της άρεσαν οι σάμψεις και τα καθάρσιμα άλογα. Τ' όνειρό της είναι η αποκρίση δικούς της σαυλούς. Προς το παρόν όμως διασκεδάει χάνοντας μεγάλα ποσα στις κούρσες.

Ε ΝΟΡΜΤΜΑΝ

Η γοητευτική Τζιν Κέντ.

Τζιν αρραβωνιάστηκε, αλλά το «λουλούδι» της δεν κράτησε πολύ καιρό. Έμεινε πάλι ελεύθερη κι' άφοσιώθηκε στην τέχνη της, περιμένοντας να συναντήση το μεγάλο έρωτα, που θα συνικλονισή τη ζωή της.

Η Τζιν Κέντ είναι κοκκινούλα και έχει ύψος 5' 6". Κρατά μάτια. Είναι δε απόγονος δυο διασημών καλλιωών του περασμένου αιώνα. Το μόνο πράγμα που τη στενοχωρεί είναι ότι δεν τραγουδάει συχνά στα διάφορα φίλμ της. Εκτελεί όμως πολλά τραγούδια στο ραδιόφωνο και σε μεγάλα κόνσέρτα. Η

Τό κινέζικο άγαλματάκι

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο κ. Ντυπόν, η κ. Ντυπόν, και ο κ. Παφλέτ, στενός φίλος του κ. Ντυπόν.
(Στο σπίτι των Ντυπόν. Ο κ. Ντυπόν στο τηλέφωνο).

ΝΤΥΠΟΝ: Έμπρός... Έμπρός... Έσύ είσαι, Παφλέτ; Γεια σου. Τι μου γίγνεσαι; Έχουμε μέρες να παίξουμε πικέτο. Άκουσε, φίλε μου, έχω να σου ζητήσω μια μεγάλη χάρη. Την πρωτοχρονιά ή πεθερά μου — ο Θεός να της κόβη ημέρες — έστειλε στη γυναίκα μου — ο Θεός να της κόβη τη λήσση — ένα δώρο, που μάς έχει κάνει άνω-κάτω. Είναι ένα κινέζικο άγαλματάκι, με μια άσχημη φάτσα, που μου δίνει στα νεύρα. Αντιθέτως η γυναίκα μου το λατρεύει. Φαντάζεσαι λοιπόν, τί γκρίνια γίνεται στο σπίτι από το πρωί ως το βράδυ. Το κακό φαίνεται πως θα έχω και συνέχεια κι' έτσι κινδυνεύω να χάσω την ήσυχία μου... Ένα λοιπόν μέσον έχω για να λυτρωθώ από τη συμφορά που με βόηκε: Να βρω τρόπο να εξασφαλίσω αυτό το άγαλματάκι, που είναι η αιτία όλου του κακού.

»Σκέφθηκα αγαπητέ μου, να το σπάσω, χωρίς να φανή πως το έκαμα επίτηδες, εννοείται... αλλά η γυναίκα μου με υποπτεύεται και καταλαβαίνει, ότι τα πράγματα θα πάνουν έτσι άσχημα τέλος. Είμαι λοιπόν απελπισμένος, φίλε μου, και αποτινόμενοι σε σένα, τον πιο αγαπητό, τον πιο παλιό μου φίλο, τον πιο έμπιστο. Έσύ μονάχα μπορείς να με σώσεις εξασφαλίζοντας αυτό το γουσουζικό άγαλμα.

ΠΑΦΛΕΤ: Αγαπητέ μου, δεν έχω αντίορση. Δέχομαι να σε εξυπηρετήσω, αλλά φοβούμαι μήπως με γνωρίσει η γυναίκα σου.

ΝΤΥΠΟΝ: Μείνε ήσυχος, φίλε μου. Ούτε θα σε πάση μυρουδιά. Έχω ένα μεγαλεπήβολο σχέδιο. Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκα. Κατέστρωσα το σχέδιο πως θα γίνει η κλοπή...

ΠΑΦΛΕΤ (έκπληκτος): Τί είπες; Κλοπή;

ΝΤΥΠΟΝ: Άκουσε πρώτα τί θα σου πω. Μην ξαφνιάζεσαι έτσι εύκολα. Λοιπόν, αγαπητέ μου, σου ζητώ ως χάρην νόρθης τη νύχτα, να πάρεις σιγά-σιγά το έλεγινό αυτό δώρο της πεθεράς μου. Θ' αφήσω άνοιχτό το παράθυρο της τραπεζάριας. Από τον κήπο μπορεί κανείς να πηδήσει, εύκολα μέσα γιατί είναι χαμηλά...

ΠΑΦΛΕΤ: Να πηδήσω;

ΝΤΥΠΟΝ: Ναι, να πηδήσεις. Είναι τόσο χαμηλά... Λοιπόν θα πηδήσεις, θα το πάρεις και κάνε το κατόπιν ό,τι θέλεις. Θέλεις κρατήσε το έου για ενθύμιο... της πεθεράς μου, θέλεις πέταξέ το στο ποτάμι, θέλεις... ό,τι θέλεις κάνε το, άρκει έγω να μη το ξαναδώ στα μάτια μου...

ΠΑΦΛΕΤ: Τί; Να το πάρω;

ΝΤΥΠΟΝ: Να το πάρεις. ΈΕ άλλου δεν πρόκειται να σε δη κανείς... Η γυναίκα μου κι' έγω ανεβάζουμε στην κάμαρά μας στις έντεκα, την ώρα που η υπηρέτρια πάει κι' αυτή να κοιμηθώ. Έλα τη νύχτα. Έλα προς Θεού, να με απαλλάξεις. Για σένα φαντάζομαι αυτό θα είναι ένα παιγνίδι...

Μη λησιμονείς πόσες τέτοιες τρέλλες έκάναμε, όταν ήμαστε παιδιά.

ΠΑΦΛΕΤ: Άλήθεια, Ντυπόν, θυμάσαι; ΝΤΥΠΟΝ: Θυμάμαι... Μην ξεχνάς, αγαπητέ μου, την ώρα της κλοπής ν' αναποδογυρίσεις μερικές καρέκλες, ν' ανοίξεις τα συρτάκια, να πετάξεις χάμω ό,τι βόσκεις μπροστά σου για να φανή πιο άληθινή η κλοπή...

ΠΑΦΛΕΤ: Να κάνω το σπίτι άνω-κάτω δηλαδή;

ΝΤΥΠΟΝ: Σε ξέρω πως έχεις φαντασία κι' έμπιστεύομαι σε σένα το άριστοτεχνικό αυτό παιγνίδι... Λοιπόν; Ναι; Δέχεσαι;

ΠΑΦΛΕΤ: Μπορώ και να σου άρνηθώ; Είσαι φίλος μου.

ΝΤΥΠΟΝ: Σ' εύχαριστώ. Κοντεύω να τρελλαθώ μ' αυτή την ιστορία. Λοιπόν, σύμφωνοι, άπόψε τα μεσάνυχτα. Το παράθυρο θα είναι άνοιχτό... και το άπαισιο δώρο θα είναι στο τζάκι... Και πάλι σ' εύχαριστώ. Άύριο το πρωί, περνώντας από την άστυνομία που θα πάω να την είδοποιήσω βέβαια για την κλοπή, θα έρθω να σε δω και να σου σφίξω το χέρι...

(Ο Ντυπόν κρεμάει το άκουστικό χαρούμενος.

Την άλλη μέρα το πρωί το σπίτι είναι άνάστατο. Συρτάκια άνοιχτά, χαοτικά πεταγμένα χάμω, τα έπιπλα άνω-κάτω).

Η κ. ΝΤΥΠΟΝ (υπναινει και βλέποντας αυτό το χάλι ξεφωνίζει): Άχ! Θεέ μου! Τί συνέβη; (φωνάζει τον άνδρα της). Ντυπόν, έλα γρήγορα! Κατέβα, Ντυπόν! Μας έκλεψαν άπόψε!...

Η φωνή του ΝΤΥΠΟΝ (δ όποιος προσπαθεί να κάνει τον έκπληκτο): Τί; Μας έκλεψαν; Όχι δά. Πώς τόλμησαν;... Ά, οι παλάνθρωποι!...

Η κ. ΝΤΥΠΟΝ (άνυπόμονη): Μά κατέβα λοιπόν γρήγορα. Τρέχα να δεις τί μας πήραν...

Ο ΝΤΥΠΟΝ (παρουσιάζεται επί τέλους και έπιθεωρεί με το βλέμμα του την άταξία του σπιτιού του): Μά αυτό δεν είναι κλοπή, αυτό είναι ληλασία!... Θα τρέξω άμέσως στην άστυνομία!

Η κ. ΝΤΥΠΟΝ (άνοίγοντας το κουτί που είχε κρύψει τα κοσμήματά της): Κύττα, πάει η γουστή άλυσίδα μου!... Πάει η σιγαροθήκη σου!... Πάει το χρυσό ώρολόγι μου!... (Άνοίγει το συρτάκι του μπουφέ). Και τα δώδεκα άσημένια κουταλάκια του γλυκού πάνε κι' αυτά. (Άνοίγει άλλο συρτάκι). Κι' αυτό άδειο (κλαίγοντας). Ω. Θεέ μου, Θεέ μου!...

Ο κ. ΝΤΥΠΟΝ (μέσα του): Αυτός ο Παφλέτ είναι δαίμονας! Κατάφερε καλά τη δουλειά... (Τη στιγμή εκείνη άκούγεται το κουνούσινα του τηλεφώνου).

Ο κ. ΝΤΥΠΟΝ, (τρέχει και παίρνει το άκουστικό): Έμπρός... Ναι, είμαι έγω ο ίδιος. Έσύ είσαι Παφλέτ; Τί μου λές; Σου ήταν άδύνατο να έρθης γχες το βράδυ!... Θάρθης άπόψε;... Μά τότε... πρόκειται για άληθινή κλοπή!

(Εσφηνικά τον πλησιάζει η γυναίκα του και πνίγοντας τα δάκρυά της του λέει τρυφερά σφίγγοντας κάτι στο στήθος της):

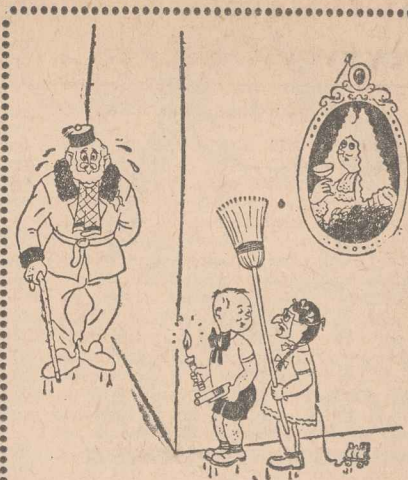
Η κ. ΝΤΥΠΟΝ: Κύτταξε, αγάπη μου, τί τύχη μέσα στη δυστυχία μας! Ο κλέφτης δεν έπηρε το άγαλματάκι της μας!

(Ο κ. Ντυπόν πέφτει λιπόθυμος!)

ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

Οί δυσχερεστημένες άγελάδες και το νέστιμο τυρί

Στην περιφέρεια Γκοργκονζόλα της Ιταλίας παράγεται ένα όνομαστό και νοστιμώτατο τυρί, γνωστό στους κατοίκους της άλου του κόσμου. Όπως λοιπόν άναλάβει ένας Άγγλος στρατιωτικός, που υπηρέτησε στην περιφέρεια αυτή και γνωρίσθηκε με τους νέστιμους, οι κτηνοτρόφοι... καλούν το κέφι των άγελάδων τους για να έπιτύχουν γάλα κατάλληλο για την κατασκευή τέτοιου τυριού! Όλη τη νύχτα μπαίνουν στο στέυλο, κατά κανονικά διαστήματα, και έμπνουν τις άγελάδες, τρυπώντας τις με μυτερά ραβδιά. Τα δυστυχήματα ζωά είναι το πρωί κουρασμένα και κακόκοφα. Αυτή άκριβώς ή νευρική τους κατάσταση έπιδρά στο γάλα τους και του δίνει μία χαρακτηριστική γεύση, που περνάει κατόπιν και στο τυρί.

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Τώρα θα δούμε αν είναι στ' αλήθεια καρδιακός!...

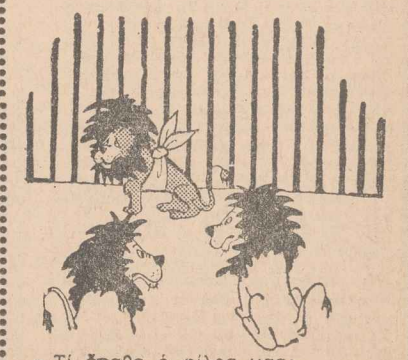

—Αγαπώμε μου φίλε, αυτό το σπίτι έχει άσχημη διαρρύθμιση... Για να πάν κανείς στο μπάνιο, πρέπει να περάσει από το σαλόνι!...

ΡΕΚΟΡ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

—Μπορώ να σάς συνοδεύσω;

—Τί έπαθε ο φίλος μας;
—Τον δάγκωσε ο θηριοδασατής!...

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ γεγόνασιν άνδρες...

...Και οι άνδρες γυναίκες!

Με την καταδίκη της νεαρής μίς Έλεν Γιούνγκ σε 9 μηνών φυλάκιση, τελείωσε μία υπόθεση, που είχε προκαλέσει τόση άίσθηση και τόσα πομπώδη γαυόμελα στην Άγγλία. Θα την θυμούνται ίσως οι άναγνώσται μας, γιατί έχουμε γράψει λεπτομερώς γι' αυτήν. Πρόκειται για το γάμο της μίς Γιούνγκ, μεταφιστευμένης σε άντρα, με τη χαριτωμένη μίς Πάλμερ. Ποίος μπορεί ν' άμφισβητήσει ότι, στην ιστορία αυτή, η ύψη κατέριψε το ρεκόρ της... άπειρίας στα συζυγικά ζητήματα!

Έν τούτοις τα δικαστικά χρονικά της Μεγ. Βρετανίας μας πληροφορούν ότι έχουν προηγηθώ κι' άλλες παρόμοιες περιπτώσεις κι' ότι αυτή η τελευταία δεν ήταν παρ' όλην άμνηση των προηγουμένων...

Τον Μάιο του 1937, π. χ., η μίς Ρούθ Μπάικερ, κόρη υπηνετικού, ηλικίας 25 ετών, είχε παντρευθώ με το φοιτητή της Ιατρικής Τζών Ντίνι, μικρότερο της κατά 4 χρόνια. Η άστυνομία όμως πληροφορήθηκε ότι ο μέλλων γαίμαος δεν ήταν παρ' όλην νοσοκόμος ψυχιατρικής κλινικής κι' ότι λεγόταν πραγματικώς Γιόχαν Κόνινγκ, Περισσότερο απ' όλους σάστισε ο ίδιος κήτης της πασιόν, όπου οι νέονυφοι περνοσαν το μήνα του μέλιτος, που είχε διακοπή τόσο άπότομα.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε!... δάλωσε. Ο «σύζυγος» νάπνιζε σαν ναυτικός και φερόταν γενικώς σαν άντρας... και μάστιχα σαν άντρας καθόλου Βολικός! Όσο για τη γυναίκα, φαίνονταν άπόλυτα εύτυχισμένη...

Όπως βεβαίωσαν οι ειδικοί εγκληματολόγοι και άστυνομικοί, με την εύκαιρία της δικής της μίς Γιούνγκ, είχε πολλές στον αιώνα μας οι γυναίκες που, για διαφόρους λόγους, έζησαν σαν άντρες. Στις παρανοές του πολέμου, κάποια κυρία Μάτιο κατάγγειλε στην άστυνομία ότι της είχαν κλέψει τ' άσπινάκι της. Η άστυνομία άνέκρινε, φυσικά, τον «μαϊό-ντ' ότέλ» του σπιτιού της, κάποιον Τζέιμς Χούντ, άθλητικό τύπο, με υψηλό ανάστημα και με μυώνες μπροστά. Ανακάλυψε τότε ότι ήταν στην πραγματικότητα γυναίκα κι' ότι λεγόταν μίς Βάλερ Σμιθ! Η κ. Μάτιο ωστόσο δεν άπόρεσε να μην άναγνωρίσει ότι έκανε τη δουλειά της καλύτερα από κάθε άντρα.

Οί Ηνωμ. Πολιτείες, ή χώρα της

Πολύτιμες γνώσεις

★ Για να βράσετε τα αυγά σας όσο χρειάζεται μελάτα, τα ρίχνετε μέσα στο νερό όταν αυτό άρχίζει να κοχλάζει, βράζετε κατόπιν την κατασρόλα απ' τη φωτιά, τα άφινετε μέσα στο νερό 4 έως 5 λεπτά της ώρας κι' ύστερα τα βγάζετε.

★ Θέλετε μία καλή κόλλα; Μεταχειρισθώτε κόλλα από ρυζί. Η κόλλα αυτή που έχει ένα ώροιο λευκό διαφανές χρώμα κατασκευάζεται ως έξης: Διαλύετε 2 κουταλιές ρυζάλευρο μέσα σ' ένα μεγάλο ποτήρι νερό και το βάζετε να βράση σε σιγανή φωτιά. Τα χαοτιά που θα κολλήσετε με την κόλλα αυτή θα σκισθούν, αλλά δεν θα ξεκολλήσουν.

★ Πριν στείλετε τις πετσέτες του τραπέζιου στη μπουγάδα καθαρίζετε τις κηλίδες από υγρό πλύνοντάς τις με κρύο νερό και τρίβοντάς τις με μία σκληρή βούρτσά. Αν οι κηλίδες δεν είναι πολύ παλιές, δεν χρειάζεται καν σαπούνι.

έκκεντρικότητας, δεν μπορούσε να μην έχουν κι' αυτές άνάλογες περιπτώσεις άλλαγής φύλου. Μόνο που εκεί συμβαίνει το αντίθετο: οι άντρες μεταμφιέζονται σε γυναίκες.

Σε κάποιο μεγάλο άμερικανικό τσίρκο, μία γυναίκα, η Έλσι Μάκ, παρουσίασε κάτ' έσθου ένα νούμερο καταπληκτικό: Έπαίξε μ' ένα φέιδι «κόμπρα», απ' τα πιο δηλητηριώδη. Μία μέρα όμως, τη δάγκωσε στο έσπετό, και σε λίγο πέθανε. Τότε διαπιστώθηκε ότι ήταν στην πραγματικότητα ένας Ίνδός, που είχε κατορθώσει να ξεγελάσει τους θεατές επί 18 νύχτας! Στο διάστημα αυτό, είχε παντρευθώ νομίμως τρεις φορές. Ο τελευταίος σύζυγος ήταν ένας άγαθος μηχανουργός. Όταν έμαθε ότι είχε παντρευθώ μ' έναν άντρα... έπαθε κούρη!

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στις γυναίκες, τις μεταμφιεσμένες σε άντρες. Ός επί το πλείστον, τις σπρώχνουν λόγοι έγκληματικοί. Δεν ήταν όμως αυτή η περίπτωση της περίφημης «συνταγματάρχου Μπάικερ», πλούσιας Άγγλιδας άστικής οικογενείας. Αυτή κρατεί τέτοια μοναδική θέση, άνάμεσα στις γυναίκες που έγιναν άντρες, ώστε πιθανώτατα δεν θα καταρριφθώ ποτέ το ρεκόρ της.

Η Μπάικερ είχε άρίστη άνατομή και μορφώση. Είχε περάσει 2 χρόνια σ' ένα βελγικό μοναστήρι, όπου σκανδαλίζει συχνά τις καλές μοναχές με τις τρέλλες της. Ντυνόταν άνδρικά, κάπνιζε και κάλπαζε με το όλο σαν άνδριο.

Αφού τελείωσε τις σπουδές της, έπιδόθηκε σ' ένα καλλιτεχνικό στάδιο. Έπειτα, με την κούρη του πολέμου, κατατάχθηκε στις βοηθητικές γυναίκες ύπηρεσίας και παντρεύτηκε μ' ένα νέο άξιωματικό. Σε 6 βδομάδες, έγκατέλειψε το σύζυγό της και ξαναπαντρεύτηκε μ' έναν Αύστρ—ακό με τον όποιο άπόκτησε 2 «ιδιά. Κι' ο δεύτερος όμως γάμος της άπέτυχε. Και βρήκε επί τέλους το... ταλέντο της και την εύτυχία της παίρνοντας άριστικά άνδρική ταυτότητα!

Ός άντρας πιά, παντρεύτηκε στο Μπαρίτον με τη νεαρή μίς Χάουσαντ κι' έζησε μαζί της 6 μήνες... δηλαδή ως ότου τη συνέλαβαν για άπάτη και για έκδοσι τσέκ χωρίς άντίκρουση. Δικάστηκε τότε και καταδικάστηκε — ως άντρας πάντοτε — σε φυλάκιση. Την έστειλαν στις άδικές φυλάκες του Μπρίστον. Μόλις όμως έφτασε εκεί, ζήτησε να έδω το διευθυντή και, χαμογελώντας είρωνικά, για την κατάληξή του. Ζήτησε τη μεταφορά της σε γυναικείες φυλάκες!

Όταν οι δημοσιογράφοι τη ρώτησαν τί σκόπευε να κάνει μετά το τ'ος της ποινής της, απάντησε:

—Θ' άναζητήσω τη γάληνη και τη λησιμονία... αλλά θα μείνω πιστή στο άνδρικό παντελόνι!

Άκριβε πληρωμένο μεθύσι

Ένα βράδυ, πρό όλίγων ετών, κάποιος Νεοϋορκέζος ήπιε πάρα πολλή μύρα κι' έπειτα, ζαλισμένος απ' το ποτό, εσπλώθηκε κι' άποκοιμήθηκε σ' έναν πάγκο, στο λιμάνι. Δυστυχώς, ο πάγκος αυτός... άνήκε σε μία μεγάλη βάρκα, κι' αυτή πάλι βρισκόταν πάνω σ' ένα ιταλικό πλοίο άγκυροβολημένο στο λιμάνι! Τα έμπρησματα, το πλοίο έφυνε, προτού ξυπνήσει ο μεθυμένος απ' το βαθύ του ύπνο, κι' έκανε, χωρίς καμμία ενδίαυση, προσέγγισι, το ταξείδι ως τη Νεάπολι. Μόλις έφτασε εκεί, κηρύχθηκε ο πόλεμος του Άξονος και των Ηνωμ. Πολιτειών. Ο άκούσιος λαθροπιδάτης κλείστηκε σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως, όπου έμεινε επί 4 χρόνια. Είχε πληρώσει πολύ άκριβά το μεθύσι του! Γι' αυτό, έχει κάνει όρκo να μην ξαναβάλει μύρα στο στόμα του...

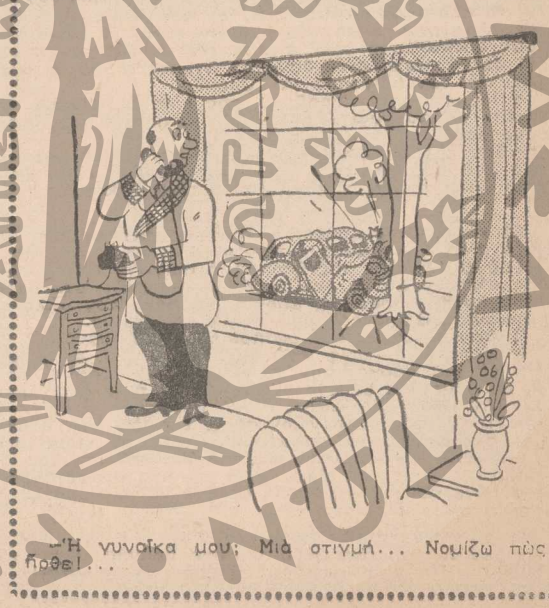

Τα καλά των μπουναμάδων...

ΣΤΗ ΟΥΛΑΚΗ

Ο φύλακας: Άπό πού ξεφύτρωσε έσύ; Ο δροπέτης: Είναι ύποπτος, κύρ δεσμοφύλακα!...

Η γυναίκα μου: Μία στιγμή... Νομίζω πως παθε!...

«Η περίπτωση, που με προ-
καλεί μία νέα να εξετάσω,
σήμερα, δεν είναι συνηθι-
σμένη, αλλά δεν πιστεύω
να είναι κάτι σπάνιο στην έ-
ποχή μας. Είπ' ένα κορίτσι
μολις δεκαεννέα ετών, α-
πό οικογένεια εύπορη, με
καλή ανατροφή, με πολλά
φυσικά χαρίσματα, όπως,
τουλάχιστον μου γράφει,
και πρό πάντων με μεγά-
λη ιδέα για την αγάπη:
(Δεν είμαι, μου λέει στο
γράμμα της, καθόλου συμ-
φωνη με τις φίλες μου σ'
αυτό το ζήτημα... Αυτές
φευγάρουν επιπόλαια, κυ-
νηγούν τη στιγμή, το εφέ-
μερο, το πρόχειρο, δρέ-
πουν τη χαρά όπου και θί-
πως τη βρούν! Έγώ δεν
είμ' έτσι. Θέλω να δοθώ
και να μου δοθούν ακέ-
ραια, γεμάτα, για πάντα.
Βέβαια, το ζέρω: «Για πά-
να» είναι μεγάλος λόγος! Κι
αυτή την αγάπη αυτή, όπως
εγώ τη νοιώθω, δεν τη βρί-
σκε εύκολα μία κοπέλλα
σήμερα. Οι νέοι παίζουν,
γλεντούν, κυτάνε να έπω-
ληθούν, δεν σβαρδεύον-
ται. «Ως πού ν' απολαύσουν
αυτό που θέλουν, είναι οι
νόμοι να παριστάνουν όπως οι
ήθοιοι στο θέατρο, ακό-
μα και να κλαίνε!... Κι
έπειτα, όταν τρυφούν τον
καρπό και βρεθούν στη
γλύκα του - κι' αυτό γίνε-
ται πολύ γρήγορα - αν-
τί!... Πού σε είδα πού
σε ζέρω!... Έτσι παρο-
υσίασες στη ζωή μου, έ-
δω κι' ένα μισό χρόνο, κά-
ποιος νέος, κουκλός σω-
στός και πού φαίνονταν τί-
μιος και άθωος, ένας αν-
γέλός!... Δεν τον ήξερα
καθόλου. Τον άπαντσα σ'
ένα κινηματογράφο. «Η
μουνα με μία φίλη μου, κα-
θόταν πλάι μας. Κι' αν τον
ρωτούσατε τι είδε, όταν τε-
λείωσε η ταινία, είναι ζήτη-
μα αν θα μπορούσε να σας
πιάσει λέει. Δεν είχε πα-
ρακαλούθησε τίποτα. «Εν-
νοώσα όλη την ώρα το
βλέμμα του κολλημένο α-
πάνω μου... Την πρώτη
ώρα είχα θυμώσει μ' αυτή
την επίμονη ματιά που μου
φαίνονταν πως έκανε το
δέρμα μου να τσουζν. «Η
θέλω να γυρίσω και να του
πώ απότομα:
«-Δεν κυττάζουν ένα
κορίτσι έτσι, κυριε!...
«Κι' αν εξακολουθούσε,
να τον χαστούκιζω. «Όταν
αναφαν το φως, για να
φύγουν, δεν είχα πιά την
idia διάθεση. Ήταν από τους
τύπους, που άμα τους ρίξεις
μία ματιά, κάτι παθαίνεις...
Στην έξοδο μας πλησίασε:
«-Μπορώ, μάς είπε, να
σας προσφέρω μία πάστα,
αυτό το ζαχαροπλαστικό
απέναντί...
«-Τρελάθηκατε; του εί-
πα, τρέμοντας από άνα-
κτοι. Για ποιά μας περά-
σατε; Πως θα δεχτούμε από
σας ό τι δώσετε; «Εμείς δεν
σας ξέρουμε κανί!...
«-Ενας λόγος περισό-
τερος! είπε. Είπ' ένας τρό-
πος να νυμιοτούμε!...
«Κι' αυτοσυστήθηκε, με

ματισμούς, από τις φωτει-
νές χαρές ως τις πιο σκο-
τεινές τύψεις. Το κάθε ή-
δονικό ανάλασμα, το πλά-
κινα ύστερα με κρυφούς
στεναγμούς και μυστικά δά-
κρυα. «Υπόφερα, μ' έβλεπε
και σιωπούσε. Κάποτε του
είπα να πάμε μαζί στους
γονείς μου, να το φανερώ-
σουμε όλα και να παντρευ-
τούμε.
«-Πρέπει να πάρω πρώ-
τα το δίπλωμά μου!... α-
πάντησε ξερά.
Μου φάνηκε λογικό αυτό
που μου είπε, υποτάχτηκα,
μ' όλο που πονούσα. Πάνω
στους 4 μήνες, έκαμα τη
φοβερή ανακάλυψη: Τα είχε
πιάσει με άλλη. Και την
πληγαίει κι' αυτή στο σπίτι
του. Ήταν παντρεμένη.
Βρήκα μία φουρκέτισα απ'
το φιά της πάνω στο χαλί.
Χύμηξα να του βγάλω τα
μάτια μ' αυτή. Τον μπάτοι-
σα κι' έφυγα, με την καρδιά
οπασμένη, με τη ζωή συν-
τριμμένη. Ματαία ζήτησε να
με ξαναβεί. Κλειστικά μέ-
σα, θάφτηκε ζωντανή, δεν
έβρωγα, δεν κοιμώμουν,
σούρωσα. Οι γονείς μου, α-
νθρώποι, μου παρουσίασαν,
εδώ και λίγους μήνες, ένα
νέο, τρίτο μου ξάδερφο,
που μ' άναπονη, λέει, από
μαμήτρια. Εγώ δεν θυμώ-
μουν τίποτα πρηνά, «Ως
τόσο αυτή επέμειναν. Μια
μέρα μου είπαν πως με ζή-
τησε, πως αυτή τον θέλουν
και πως μ' αρραβώνισαν.
Τον έπανουσαν πολύ. Και
δεν είχα καθόλου αδικία:
Τώρα πούρεται τακτικά και
τον γνώρισα όλην κι' εγώ
τις χαρές του! Είπε σοφά-
ράς, κυττάει τη δουλειά
του - διευθύνει μεγάλη ε-
πιχείρηση - έχει μία καλή
μόρφωση, φέρεται πολύ λε-
πτά μαζί μου, τσεκίζεται να
με περιποιηθ. δείχνει αφο-
ρμώ και σπορνή απεριόρι-
στη. Είναι πολύ συμπαθη-
τός. «Εμείς όμως με τρώει
το σαράκι, με θραίνει σαν
πλάκα μολύβδινη το φριχτό
μυστικό μου. Βλέπω πως α-
κόμα ο άνθρωπος είναι η ε-
υτυχία μου. Μα τρέμω να τον
δεχτώ. Τρέμω τη φοβερή
στιγμή που θα ξεκαπαρτί-
μοιραία το παρελθόν! «Η
συνείδησή μου δεν δεχέ-
ται να μεταχειριστώ α-
πάτη, ούτε να προχωρήσω
στο γάμο, χωρίς να του πω
την αλήθεια. Μ' αν του φα-
νέρωνα τώρα το μυστικό
μου - και ώρες - ώρες μου-
ρεχεται να το κάμω - τι θα
γινόταν; Να φύγω, να τον
χάσω, είναι το λιγότερο!...
«Εγώ ρωτώμια: «Εχω το δι-
κάμω να δώσω τόσο πίκρα
και τόσο πόνο σ' αυτό τον
άνθρωπο, που με πιστεύει α-
γνή και μ' αγαπάει και πλά-
θει τόσο όνειρα για τη ζωή
μας;... Κι' αν ξεπεράσω
αυτό τον πόνο και συχωρέ-
ω το λάθος μου, δε θα ο-
ρεχτεί, άργότερα, το παρελ-
θόν να επλημμερίσει την ευ-
τυχία μας;... Εσείς, κύ-
ριε, που είμαι βέβαιη πως
νοιώθετε τη θεία μου δω-
στε μου μία συμβουλή. Τι
να κάμω;»
Τι συμβουλή να σας δώ-
σω, δεσποινίς; «Ενας και
μόνος δρόμος υπάρχει: Να
τα πείτε όλα!... Αυτό είναι
απαράτητο και για τον κα-
βαρμό σας απέναντί του,
αλλά και για να μάθετε αν
αυτός ό μνηστήρας κάνει
για άντρας σας. Γιατί αν
πάρω σφουγγαρί και σβύσω
το λάθος σας, υπάρχει έλ-
πίς να ζήσετε μαζί και να
ευτυχέσετε μαζί. «Αν ό-
μως είναι τόσο απολιτιστός,
ώστε να εξαγριωθεί, καλλι-
τέρα να το ζερετε πριν βί-
λετε στεφάνι. Γιατί να προ-
θέρετε στη δοκιμασία σας
και την περιπέτεια ενός
οκανδαλώδους διαζυγίου;
Είπε περητιή!

ΣΤΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Τά μαργαριτάρια ΕΛΑΓΙΝΑΝ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το σχήμα, το χρώμα και η
αξία τους

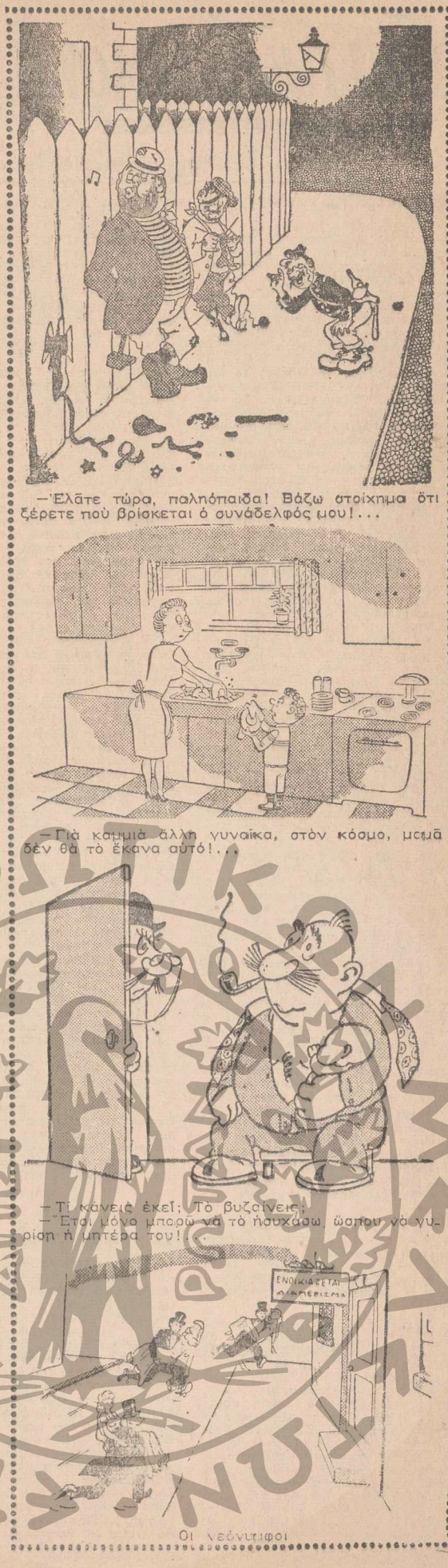
Χάρη στη βασιλίσσα της Αγγλίας και
στη δούκισσα του Κεντ, που λαγόριασαν
τη μόδα των μαργαριταριών, τα διαμάντια
έγασαν τα πρώτα τους. Το άκρον άωτον
της γυναικείας κομψότητας είναι τώρα τα
μαργαριτάρια. «Μαργαριτάρια! άπατούν
αδίστακτα οι ώριμες κυρίες της ανώτερης
κοινωνικής τάξεως, όταν οι σύζυγοί τους
κάνουν την άπρονοήσια να τις ρωτή-
σουν τι δώρο θέλουν για τη γιορτή τους
ή για την Πρωτοχρονιά!
Δεν προκειται ωστόσο για κάτι καινού-
ριο, γιατί τα μαργαριτάρια έθεωρούντο
κοσμήματα μεγάλης αξίας από αρχαιοτά-
της εποχής κι' αναφέρονται συχνά στην Ι-
στορία. Πούδ δεν έχει διαβάσει π.χ. η
τά θαμνάσια μαργαριταρένια σκουλαρίκια
της Κλεοπάτρας; Σύμφωνα με την παρά-
δοση, η έστεμμένη αυτή σειράνα, θέλοντας
να θαυμάσει τον έραστή της 'Αντώνιο με
το κόστος ενός σμυλαιού που του προσέ-
φερε, έλαωσε το ένα μαργαριτάρι σε έδρι
και το ήπιε. Το δεύτερο πέρασε άργότερα
στην κατοχή του Ρωμαίου ύπατου 'Αγρίπ-
πα, ο όποιος τόκομε στα δύο και το πρό-
σφερε, δεμένο σε σκουλαρίκια, στη θεά 'Α-
φροδίτη.
«Ωστόσο η ιστορία αυτή της διαλεύσεως
του μαργαριταριού σε έδρι δεν φαίνεται
νανε άληθινή. «Ενας Γάλλος κοσμηματο-
πώλης, που επεχείρησε για δοκιμή να κά-
μη το ίδιο πράγμα, διαπίστωσε ότι και το
δυσκολότερο άκρον έδρι δεν προσβάλλει τα
μαργαριτάρια, παρά μόνον έλαχιστα κι'
επιφανειακά.
«Ενα άπ' τα βαρυντικότερα μαργαριτάρια
της άρχαιότητας ήταν εκείνο που προσέφερε
ο 'Ιουλιός Καίσαρ στη μητέρα του 'Βρού-
του - ο όποιος, ως γνωστόν, έκαθε άργό-
τερος μέρος στη δολοφονία του ευεργέτου
του. «Η αξία του υπολογίζεται σήμερα σε
35.000 άγγλικές λίρες.
«Άκόμη ακριβότερο - 64.000 λίρες -
ήταν ένα μαργαριτάρι που άγοράσε το
1633 ο τότε Σάχης της Περσίας.
«Ήταν φυσικό ν' αποκτιούν τέτοια έ-
ξέχονα θέα τα μαργαριτάρια, γιατί είναι
μικρά άριστοτεργήματα της Φύσεως, με την
όχι πολύ τυχερή στυλισητά τους και με
το κομψό κι' άπλοο τους σχήμα. «Θάλε-
γε κανείς ότι δημιουργήθηκαν έπιτηδες, για
να στολίζουν τους ώριους γυναικίους
λαιμούς και τ' αυτιά. «Όπως λέει κάποιος
συγγραφέας, «ένα μόνον πράγμα στον κό-
σμο είναι άρωτιότερο άπ' το μαργαριτάρι:
η άωροφη γυναίκα». «Η αξία των μαργαριταριών εξαστάται
άπ' το κανονικό σπορηνόλο τους σχήμα και
την έλαψία άνωληλάν. «Ωστόσο, σε πο-
λλές περιπτώσεις, σμεταίνει το αντίθετο:
Άπλοση ένα μαργαριτάρι, που κανονικά θα
έχει μικρή σχετική αξία, πουλιέται πανά-
κριθα έπειδή έχει σχήμα παράξενο κι' α-
συνηθιστό. Π. χ. ένα μαργαριτάρι σε σχή-
μα καρδιάς βάρους 40 γραμμαρίων, έπέ-
τυχε τιμή 56.000 λίρων. «Επίσης περιήρη-
σε και πανάκριβο ήταν ένα άλλο, πουλιάσε
με σταυρό και που βρέθηκε στις θρύκες
άκτες της Αυστραλίας το 1883.
«Άλλο σπουδαίο στοιχείον είναι το χρώ-
μα των μαργαριταριών. Τα ακριβέστερα εί-
νε τα άσπρα που έχουν έναν έλαφρό ιρι-
διομό. Κατά τους ειδικούς, αυτά παρύν-
ται από άσπρα και ογιά, ενώ οι άρρώστες
των στρείδιών δίνουν διάφορες χασακτι-
ριστικές άποχρώσεις στα μαργαριτάρια
τους: μαύρο, ρόζ, κλπ.
Τα περισσότερα μαργαριτάρια φασεύον-
ται στον 'Ινδικό Άόκεανό και στον Περσικό
Κόλπο. Τώρα όμως γίνεται και σε πολλά
άλλα μέρη του κόσμου συστηματική καλ-
λιέργεια των μαργαριτοφόρων στρείδιών.
«Υπόθεω και μαργαριτάρια από άστρα-
κα ποταμιά, που βρίσκονται στη Σκωτία
και στην Ουγγαρία. «Άλλοτε μάλιστα γι-
νόταν συστηματική έκμετάλλευσή τους, α-
λλά όμως είναι πολύ κατώτερα άπ' τα θα-
λάσσινα στην όμορφιά και τη λάμψη.
Με την εύκαιρία της καινούριας μόδας
των μαργαριταριών, οι ειδικοί κοσμηματο-
πώλες τονίζουν ότι τα κοσμήματα αυτά πη-
γαίνουν σε όποιόδήποτε ποιοτικόμωία, ενώ
τα διαμάντια δεν παριστάνουν με μαγούλα
λίγο θαυμάσια, γιατί η ανακάλυψή της
λαίμωκός τους κάνει να διακρίνεται περισ-
σότερο το μικρό αυτό ελάττωμα του προ-
σώπου.
«Όταν λοιπόν υπή στο κατάστημα τους
μία καινούρια πελάτισσα, εξετάζουν μεθο-
δικά το πρόσωπό της, πριν της συστήσουν
ποιο κοσμήμα να διαλέξη.

Το μυθιστόρημα ΓΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ

Περιπέτειες γραμμένες με αίμα

«Ενα μυθιστόρημα που δεν έχει
γραφη άκόμη, είναι εκείνο των περι-
πέτων διαμαντιών που υπάρχουν ση-
μερα στον κόσμο. Στην πραγματι-
κότητα, πρόκειται για μία σειρά άπ'
το μυθιστορήματα, γιατί καένα άπ'
αυτά έχει δικές του περιπέτειες, πού,
πολλές φορές, έχουν γραφή με αίμα.
«Ενα από τα περιφημότερα δια-
μάντια είναι ο «Ορλώφ». Κατά τα
μέσα του 18ου αιώνα άποτελούσε
στο έσωτερικό ενός βραχυανικού
ναού το ένα από τα μάτια του εί-
δωλου του θεού Σερινγκάμ. «Ενας
Γάλλος στρατιώτης του σώματος του
Ντουπλέρ άποφάσισε τότε να τον
κλέψη. Προσέληθε, λοιπόν, στη βρα-
χυανική θρησκεία, κέρδισε την έπι-
στολή των φυλάκων του ναού και
μία νύχτα πήρε μέσα στο ιερό, με
την πρόφασι ότι ήθελε να προσε-
υχθή και έβγαλε το διαμάντι από το
είδωλο του θεού. Είχε σκοπό να
βγάλει και το άλλο μάτι του Σεριν-
γκάμ, αλλά ένας ξαδνικός θούρκος
που άκουσε, τον έκαμε να παρατη-
θή άπ' αυτή την προσπάθεια και να
φύγη τρέχοντας με το ένα από τα
δύο διαμάντια που είχε κατορθώσει
να κλέψει. «Ο Γάλλος αυτός στρα-
τιώτης έφτασε σε λίγο στο Μαντράς,
όπου πούλησε αυτή την πολύτιμη
πέτρα σ' έναν Άγγλο αξιωματικό
στην τιμή των 75.000 φράγκων. «Ο
«Ορλώφ» άγοράσθηκε άργότερα ά-
πό τον πρίγκιπα «Ορλώφ για λογα-
ριασμό της Αικατερίνης της Ρω-
σίας στην τιμή των 3.250.000 φρά-
γκων και παρέμεινε ιδιοκτησία των
τσάρων ως την έποχή της Έπανα-
στάσεως. Άπό τότε άποτελεί ιδιο-
κτησία της αωστικής κυβερνήσεως.
Το σημερινό του βάρος, έπειτα από
τις άλλεπάλλες επεξεργασίες που
έχει ύποστη, είναι 194 καράτια (43
περίπου γραμμαρία).
«Ενα άλλο περίφημο διαμάντι εί-
νε ο «Αντιβασιλεύς», που βρέθηκε
κατά τον 18ον αιώνα στα όρυχεία
του Πετουάλ, κοντά στη Γκολκόνδη,
στις 'Ινδίες. «Εχει τετράγωνο σχή-
μα και κάθε πλευρά του έχει έκτα-
σι 30 περίπου τετραγωνικών χίλιο-
στομέτρων. Το άρχικό του βάρος ή-
ταν 410 καράτια, αλλά σήμερα ζυ-
γίζει μόνον 130 (30 περίπου γραμ-
μαρία).
«Ο Ωμάς Πίτ τον πούλησε στον
αντιβασιλέα της Γαλλίας Φίλιππο
της «Ορλεάνης στην τιμή των
3.125.000 φράγκων. Άπό τότε άπο-
τελούσε ιδιοκτησία του Γαλλικού
στέματος. «Εκλάδη όμως κατά την
έποχή της Έπαναστάσεως και βρέ-
θηκε άργότερα πεταμένος σ' ένα
ρείθρο της λεωφόρου των 'Ηλυσίων
Πεδίων. «Ο Ναπολέων στόλισε μ'
αυτών τη λαβή του έίθους του. Άρ-
γότερα, όμως, έχοντας ανάγκη ά-
πό γηνάματα, τον έδωκε ένεχυρο σ'
έναν Γερμανό τραπεζίτη. «Ο «Αντι-
βασιλεύς» εξαγοράστηκε άργότερα στη
Γαλλία και βρίσκεται σήμερα σε
μία προθήκη του μουσείου του Λού-
βρου, όπου ειδικά άστυνομικοί ά-
γουντων νύχτα και μέρα, για να
τον προστατεύουν από τον κίνδυ-
νο κλ-π. «Η «Κονινόρ», ένα άλλο περίφημο
διαμάντι, είναι ίσως το παλαιότερο
ό τα γνωστά σήμερα. Κατά τον
16ον αιώνα ήταν κιάλας γνωστός σ'
όλες τις 'Ινδίες. «Ως το 1850 ανή-
κε στον Βασιλέα της Λαχόρης. Οι
Άγγλοι τον πήραν άργότερα στην
κατοχή τους και τον προσέφεραν στη
Βικτωρία Βικτωρία. Το άρχικό του
βάρος ήταν 900 καράτια. Σήμερα,
όμως, ζυγίζει μόνον 103 (22½ περί-
που γραμμαρία).
«Ο «Σανσύ» είναι ένα άλλο διαμάν-
τι. Ινδικής επίσης προελεύσεως, που

είναι άγνωσθή από τον Κάρολο τον
Τολμηρό της Βουργουνδίας. «Ο δού-
κας τον είχε επάνω του στη μάχη
του Ναυού, όπου σκοτώθηκε και ο
«Σανσύ» βρέθηκε κατόπιν από έναν
Έλβετο στρατιώτη, που έωαχνε ά-
νάμεσα στα πτώματα. «Ο στρατιώ-
της αυτός τον πούλησε για είκοσι
σολδία (1 φράγκο) σ' έναν καλό-
γγο, που κι' αυτός τον πούλησε σ'
έναν 'Ιταλό έμπορο για είκοσι φράγ-
κα. «Επειτα από πολλές περιπέ-
τειες, το διαμάντι αυτό πέρασε στην
κατοχή του βασιλέως της Πορτογα-
λίας, που τον πούλησε άργότερα
άντι 100.000 φράγκων στον άρχον-
τα του Σανσύ, μέγα θησαυροφύλακα
του βασιλέως της Γαλλίας Ερρίκου
του 3ου. Μία μέρα, ο βασιλεύς Ερ-
ρίκος παρήγγειλε στον Σανσύ, που
έμενε τότε στο Σαλό της 'Ελβε-
τίας, να του στείλη αυτό το διαμάν-
τι. «Ο Σανσύ το έμπιστεύθηκε τότε
σ' έναν πιστό ύπηρέτη του για να
το φέρη στη Γαλλία. Μεταξύ του
Σανσύ και του ύπηρέτου είχε συμ-
φωνηθή ότι αν ο τελευταίος έπεφτε
σε χείρα ληστών και έβλεπε πως δεν
μπορούσε να σωθ, θα κατόπινε το
διαμάντι. «Έτσι έγινε πραγματικά.
«Ο ύπηρέτης έπεσε σε χείρα ληστών,
πού, άφου του πήραν όσα χρήματα
είχε, τον σκότωσαν και τον άφησαν
στη μέση του δρόμου. «Ο Σανσύ
βρήκε άργότερα το πτώμα του, διά-
ταξε ν' ανοίξουν το στομάχι του,
βρήκε και πήρε το διαμάντι. «Ο Σαν-
σύ ζυγίζει σήμερα 53 καράτια (12
περίπου γραμμαρία).
«Ενα άλλο διαμάντι, που ανήκε
έπίσης στον δούκα της Βουργουν-
δίας Κάρολο τον Τολμηρό ήταν ο
«Φλωρεντινός». Κατά την παναλεβία
που έπαθε στη μάχη του Γκρανσόν,
ο δούκας έχασε αυτό το διαμάντι,
που βρέθηκε άργότερα από ένα Βο-
σκό. «Ο τελευταίος τον πούλησε σ'
έναν έμπορο από τη Γένουα, που τον
πούλησε κι' αυτός άργότερα στον
δούκα της Τοσκάνης. «Ο «Φλωρεντι-
νός» ανήκει σήμερα στο άγγλικό
στέμμα. Το βάρος του είναι 139 κα-
ράτια (31 περίπου γραμμαρία).
«Άλλ' ο μεγαλύτερος και λαμπρό-
τερος από όλους τους γνωστούς ά-
δάμαντας είναι ο «Πρώτος», που βρέ-
θηκε το 1905 στο όρυχείο του Έ-
λαντοφοντέιν, κοντά στο Γιόχανε-
μποργκ. Το βάρος του είναι 3032
καράτια, δηλαδή 623 γραμμαρία.
Για τη μεταφορά του στην Άγγλία
πληρώθηκαν στην άσφαλιστική εται-
ρία που ανέλαβε όλους τους κινδύ-
νους άπώλειας ή κλοπής 30.000 λί-
ρες. «Η αξία του υπολογίζεται σημε-
ρα γύρω από το έναίμισι εκατομμύ-
ριο λίρών.
«Αξίζει να σημειωθεί με την εύκαι-
ρία, ότι η μεταφορά από την 'Αφρί-
κη στο Λονδίνο ενός άλλου περίφη-
μου διαμαντιού, του «Ζορκερ», που
ανακαλύφθηκε το 1934, έγινε με ά-
πλο ταχυδρομικό δέμα. «Έτσι, το
διαμάντι αυτό δεν διέτρεξε κανένα
κίνδυνο, γιατί κανείς δεν μπορούσε
να φαντασθή πως η άποστολή του
θα γινόταν με τέτοιο τρόπο.
«Άλλα περίφημα διαμάντια είναι ο
Σάχης (95 καράτια), το «Άσπρον
του Νότου (125 καράτια), ο Μπρα-
γκάνε (367 καράτια), ο Μαχαρα-
γιάς (318 καράτια) κλπ.
«Όπως γράφουμε και παραπάνω,
τα περισσότερα από τα διαμάντια
αυτά έχουν μία άδυστηχητή ιστορία,
μία ιστορία άίματος και θανάτου,
σαν να τα βαρύνει κάποια κατάρα.
Οι άδυστηχητοί του Άπστερ-
νται υπολογίζουν ότι κυκλοφορούν
σήμερα στον κόσμο πενήντα τόννοι
κατεργασμένων διαμαντιών, που εί-
νε περασμένοι σε κοσμήματα. Σ'
αυτή την ποσότητα δεν υπολογίζο-
νται τα διαμάντια που άνακαλύφθη-
καν τελευταία στην Ταγκανίκα, ού-
τε το σάκ της «άδυστηχητοφιλίας
του Άλεξάντερ Μπού», που οι έμπο-
ροι του Λονδίου δεν φέρνουν στην
άγορά για να μην πέση η αξία των
πολυτίμων αυτών λίθων.

—Ελάτε τώρα, παλινόπαιδα! Βάζω στοίχημα ότι
ξέρετε πού βρίσκεται ο συνάδελφός μου!...

—Για καμιά άλλη γυναίκα, στον κόσμο, μεμιά
δεν θα το έκανα αυτό!...

—Τι κανείς εκεί; Το βυζαντινέ;
—Ετσι μόνο μπορώ να το πω κάπως, όπου να γυ-
ρισή η υπέρα του!

Τό λουλούδι του κορασίου

Αισθηματικό διήγημα

ΕΙΝΕ ένα πολύ κακό πράγμα για μια γυναίκα ν' αγαπά τον άντρα της άλλης. Κι' είχε ακόμη χειρότερο, όταν κι' εκείνος την αγαπάει... Χάϊ-Γιά!...

«Στὸ μυαλό μου, τὴν ὥρα τούτῃ τοῦ δειλινοῦ, συνέχισε ἡ γοργά 'Αυπάτσα, περνάει ἡ ἱστορία τῆς Λούπια, πού ὁλοι τὴν ἔλεγαν «Λουλούδι τοῦ Κορασίου». γιὰτί καμιά δὲν εἶχε τὴ γοργά καὶ τὴν ὁμορφιά τῶν ὁλόμυρων ματιῶν της καὶ τοῦ φιδίσου κορμιοῦ της... Χάϊ-Γιά!... Μιά ὥρα σὰν καὶ τούτῃ πρωτοσυμνητήθηκαν μετὰ τὸ Σαμπουντίν, τὸν ἑακουσμένο σείνη τοῦ 'Ογκάξ.

«Ἡ Λούπια ἦταν γυναίκα τοῦ σείνη Οὐλλὰν Φαίξ, πού ἦταν ὁ πλουσιώτερος ἀνθρώπος τοῦ Κορασίου. Μὰ ἦταν γέρος πιά κι' ὁ Σαμπουντίν ἦταν πλάϊ του σὰν τὸ νεαρό Βλαστάρι πού βγαίνει ἀπὸ τὴ γῆ...

«Ὁ Σαμπουντίν, πού ὅλοι μιλούσαν γιὰ τὴν ἀνδρεία καὶ τὸ θάρρος τοῦ ἦταν κι' αὐτὸς παντρεμένος... Χάϊ-γιά... μὰ ἡ γυναίκα τοῦ ἦταν ἀσχημὴ κι' εἶχε ἕναν ψηλὸ κι' ἀδύνατο λαιμὸ σὰν τῆς κόττας.

«Ὅλοι στὸ Κορασίου ἔλεγαν πὼς ἡ Λούπια κι' ὁ Σαμπουντίν θ' ἀγαπιώταν μιά μέρα. Κι' αὐτὸ ἐγένετο ἀληθινόν, τὴν ὥρα πού ἡ νεαρή γυναίκα γύριζε ἀπὸ τὸ τζαμί, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ κάμῃ τὴν βραδυνὴν προσευχὴ της.

«Ἡ τύχη τώφερε νὰ περάσῃ πλάϊ ἀπὸ τὸν Σαμπουντίν, πού, μέσα ἀπὸ τὸ λεπτὸ πέπλο πού σκέπαζε τὸ πρόσωπό της, μύησε τὴν ὁμορφιά της καὶ γοητεύθηκε ἀπὸ τὸ ἀνάλαφο, σὰν τοῦ ζοκαδιοῦ περπατήματός της.

«Χάϊ-Γιά... ἡ τύχη κάθε ἀνθρώπου εἶναι γραμμένη στὰ βήματά του... Ἔτσι, λοιπόν, ἦταν γοργὸ ν' ἀγαπηθοῦν ἡ Λούπια κι' ὁ Σαμπουντίν.

«Μόλις τέλειωσε τὸ βραδυνὸ φαγητὸ καὶ τὰ νιοσυρίσματα τῶν τσακαλιῶν ἀνοίξαν ν' ἀκούγονται ὁλόγυρα, ἡ Λούπια γλυστοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἔτρενε γιὰ νὰ βοῇ τὸν ἀγαπημένο της, πού τὴν περιμένε στὴ σκιά ἑνὸς μεγάλου βράχου, πού βοισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πόλι.

«Ποίος θὰ μπορούσε νὰ πῇ πὼς ὡρεὶς ἔμεναν μαζὶ ἐκεῖ; Ὅταν ἡ νεαρὴ γυναίκα γύριζε στὸ σπίτι της, εὐρίσκει τὸν ἄντρα της νὰ κοιμάται ἥρεμος κι' ἀνύπνους.

«Ἔτσι γινόταν γιὰ πολὺν καιρὸ. Μὰ ἡ γυναίκα τοῦ Σαμπουντίν μύησε μιά μέρα τὴν ἀλήθεια κι' ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βοῇ τὸν Οὐλλὰν Φαίξ καὶ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν ἀπιστία τῆς Λούπια μετὰ τὸν ὄπτοα της.

«Ὁ Οὐλλὰν Φαίξ παραμένεσε τότε καὶ εἶδε μετὰ τὰ μάτια τοῦ ἐκείνου πού θὰ ἦταν καλύτερο νὰ μὴ μάθῃ ποτέ. Μὰ σὰν φονίμιος ἀνθρώπος πού ἦταν, οὔτε φώναξε, οὔτε θύωσε, οὔτε ἄφησε νὰ φανῇ πὼς ἤξερε τὴ δυστυχία πού τὸν εἶχε βοῇ.

«Ἡ γυναίκα τοῦ Σαμπουντίν τὸν πολιορκοῦσε κάθε τόσο μετὰ τίς ἐρωτήσεις της. Τί θὰ ἔκανε λοιπόν; Θ' ἄφνε ἀτιμωοῦντο ὑπὲρ τὴν προσβολὴ πού τοῦ γινόταν;

«Πήγαινε τὸ δρόμο σου, τῆς ἀπαντοῦσε ὁ Οὐλλὰν Φαίξ. Γιὰτί θέλεις νὰ πιστέψω τίς φλυαρίες σου;

«Μιά μέρα, τέλος, εἶπε στὴ γυναίκα τοῦ πὼς θάφευγε γιὰ νὰ πάῃ σ' ἕνα γειτονικὸ χωριό.

«Δὲν ποῖτε ν' ἀνησυχῆς, πρόσθεσε, θὰ λείψω τέσσερες ἡμέρες. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα θάσαι ἡ βασίλισσα τοῦ σπιτιοῦ μου... Ἡ σκέψις μου θὰ σε συντροφεύῃ πάντα.

«Τὸ ἄλλο πρωί, ἐξέκρινε ἀγόνα, παίρνοντας τὸ δρόμο πού ἔφευγε σὴν ἔξω.

«Τότε, ἡ Λούπια καὶ ὁ Σαμπουντίν, ἐλεύθεροι σὰν τὰ πουλιά, δόθηκαν ὁλότελα στὴν ἀγάπη τους. Εἶχαν τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύκτες στὴ διάθεσί τους. Ποιὰ μεγαλύτερη εὐτυχία ἂν μπορούσαν νὰ ἐπιθυμήσουν;

«Ὁ Οὐλλὰν Φαίξ γύρισε τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας. Ἐκαμε ἀγόνα τὸ γυρο τοῦ σπιτιοῦ του καὶ εἶδε πὼς ὅλοι κοιμώταν. Μόνο τὸ δωματίο τῆς γυναίκας τοῦ ἦταν φωτισμένο ἀκόμη. Ἐκείνη ὡρεὶς ἔλειπε. Πρὸ ἡμῶν;

«Ὁ Οὐλλὰν Φαίξ ἦταν βέβαιος πὼς βοισκόταν στὸν κῆπο μετὰ τὸν ἀγαπημένο της.

«Γλύσθηκε τότε κρυφὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἔφτασε πατώντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν του στὸν κῆπο.

«Χάϊ-Γιά!... Τὸ σκοτάδι ἦταν ἀκετὰ βαθύ, ἀλλὰ ὁ Οὐλλὰν Φαίξ ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια τοῦ καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του.

«Διέκρινε τότε τὴν ὁμορφὴν Λούπια, ἡ γυναίκα τοῦ, στὴν ἀγκαλιά τοῦ Σαμπουντίν, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ὁ ὁμορφὸς σείνης τὴν ἐσφίγγε στὰ γόνατά του κι' ἐκείνη ἔμενε τὸ κορμὶ της διψασμένη γιὰ τὴν φιλιὰ του. Οἱ λαχανιασμένοι ἀναπνοὲς τους ἐσμίγαν κάνοντας ἕνα θοῦβο πού ἀνασάτωνε τὰ σπινθάρια τοῦ Οὐλλὰν Φαίξ.

«Ὁ γέρο-σεῖνης ἔμενε ἀρετὴ ὥρα σ' αὐτὴ τὴ θέσι. Ἐπειὰ ἔδωλε κάτω ἀπὸ τὸν ὁλόλευκο γιγῶνα τοῦ ἕνα κἀνι-ρο πού ἐκούβε ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή ἐκεῖ. Ἄφησε κατόπιν αὐτὸ τὸ κἀνιστρο κάτω καὶ τρεβῆσε μ' ἕνα σπᾶγγο τὸ πανὶ πού τὸ σκέπαζε.

«Ἐνας ὁλόμυρος κόμπια τινάχθηκε ἀμέσως ἀπὸ κεῖ, σύρθηκε πάνω στὴ γλῶσσι καὶ ἔφτασε στὸ μέρος πού ἦταν ἐκτεταμένη ἡ Λούπια μετὰ τὸν ἀγαπημένο της.

«Ὁ Οὐλλὰν Φαίξ ἔφυγε ἀμέσως ἐπειτὶ σιγὰ-σιγὰ, γοργὸ νὰ τὸν κατελάβουν.

«Τὴν ἄλλη μέρα, βοήκαν τὴ Λούπια καὶ τὸ Σαμπουντίν νεκροὺς πάνω στὴ γλῶσσι. Τὰ κορμιά τους εἶχαν γίνῃ ὁλόμυρος καὶ δυσκαλύπταν νὰ τοὺς ἀναγνωρίσουν.

«Ὁ Φαίξ εἶχε ἐκδικηθῇ σκληρὰ. «Χάϊ-Γιά!... Ἡ υἱὸς κάθε ἀνθρώπου εἶναι γραμμένη στὰ βήματά του».

ΜΑΙΡΗ ΜΠΡΕΤ

Κουφότητες καὶ δυστυχήματα

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Ἀμερικανοῦ Τζὼν Ρίς εἰδικοῦ στὰ ζητήματα «γενικῆς ἀσφαλείας» τὸ ντύσιμο τῶν κομψῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς μας συνεπάγεται πολλὰ δυστυχήματα, ἀκόμη καὶ πυρκαγιές! Πρῶτα ἀπ' ὅλα, μετὰ τὰ ψηλά τοκοῦνια οἱ γυναῖκες χάνουν τὴν ἰσορροπία τους πέρφουν καὶ σπάζουν ὁ στραμπουλιζοῦν τὰ πόδια τους. Τὰ δαχτυλίδια καὶ τὰ βραχιόλια προκαλοῦν διάφορα ἀτυχήματα στὰ ἐργοστάσια καὶ στὰ γραφεῖα γιὰτί υπλάνονται στὶς μηχανές καὶ σ' ὅλα γενικῶς τὰ κινούμενα ἀντικείμενα.

Γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε τὸν χαρακτήρα της.

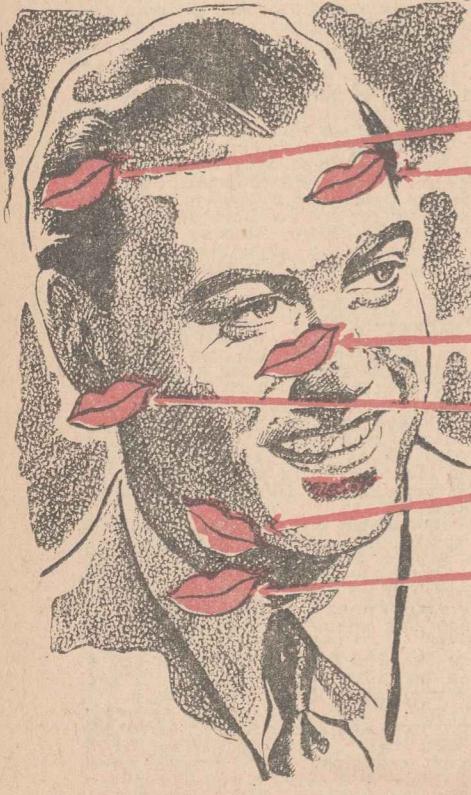
Οὐ συνηθίζει νὰ σὰς φιλήσῃ ἡ ἀγαπημένη σας ἢ ἡ γυναικα σας; Δὲν τὸ ἔχετε προσέξει; Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ὡς σιμασία. Γιὰτί ἂν προσέξετε αὐτὴ τὴ μικρὴ λεπτομέρεια, θὰ υπολάβετε νὰ βγάλετε ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα γιὰ τὸ χαρακτήρα, τὰ αἰσθηματά της καὶ τίς διαθέσεις της ἀπέναντί σας.

Υπάρχουν μερικὲς γυναῖκες πού συνηθίζουν νὰ φιλοῦν τοὺς ἄνδρες στὰ μαλλιά, πρὸς τὸ μέρος τῶν κορτάφων. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἐγείνῃ μεγάλη ἐμπιστοσύνη. Εἶναι ὡσαντικὲς, πασιπληκτικὲς καὶ ζοῦν συνήθως μακριὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Βλέπουν τὴ ζωὴ σὰν ἕνα μυθιστόρημα καὶ μυθιστοριοποιοῦν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὰ πρὸ ἀσθηματὰ πρᾶγματα. Ἀναστενάζουν συχνὰ χωρὶς λόγο καὶ παραδέχονται στὰ σύννεφα. Ἡ ἀγάπη τους εἶναι μιά νοσηρὴ ἐκδήλωση, κατὰ σὰν ἀσώστες. Κατὰ βάθος δὲν σὰς ἀγαποῦν. Τοὺς ἀρέσει ὅμως νὰ νομίζουν πὼς εἶναι ἐρωτευμένες. Διαφορετικὰ, δὲν βρίσκουν κανένα νόημα στὴ ζωὴ.

Ἔχετε ὥρασιό μὲτωπο; Ὀχι; Ἀδιάφορο. Ἡ γυναίκα πού σὰς φιλεῖ στὸ μὲτωπο, σὰς βλέπει σὰν πνευματικὸ ὄν καὶ δὲν ἐκτιμᾷ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μυαλό σας. Ὅλα τὰ ἄλλα δὲν ἔχουν σημασία γι' αὐτήν. Ὁ ἄνδρας στὰ μάτια της εἶναι ὅν πού ἀξίζει μόνον γιὰ τὸ μυαλό του. Τὸν θαυμάζει, γιὰτί τὸν νομίζει εὐφυέστερο ἀπ' αὐτήν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ περηνεῖτε μεγάλὰ αἰσθηματὰ ἀπὸ μιά γυναίκα πού σὰς φιλεῖ στὸ μὲτωπο. Εἶναι ψυχρὴ στὶς ἐκδηλώσεις της, ἀλλὰ πολὺ περηνεπτική καὶ γεμάτη φροντίδες γιὰ σὰς. Εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα, ἄλλωστε, πού μπορεῖ νὰ σὰς προσδέσῃ.

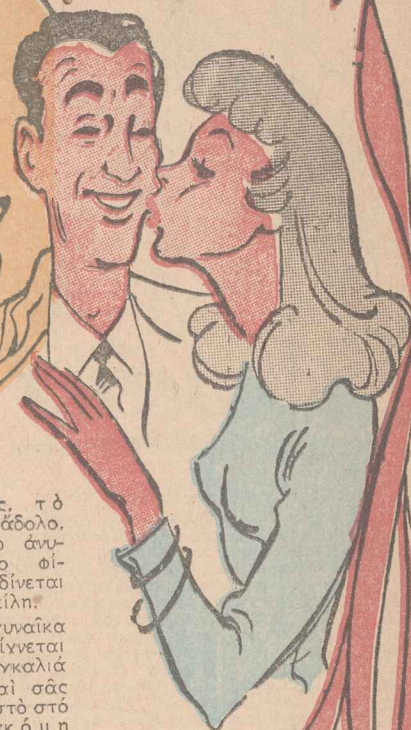
Οἱ γυναῖκες πού σὰς φιλοῦν στὴ μύτη σὰς θέλουν μόνον δικὸν τους. Εἶναι ἐγωίστριες καὶ ἀπαιτητικὲς στὴν ἀγάπη τους. Ἀλλ' ἀντίθετα εἶναι πολὺ τρυφερὲς καὶ παραμένουν πιστές. Φυλαχθεῖτε ὅμως ἀπὸ τὴ ζήλεια τους. Μὴν τοὺς κάνετε ἀπιστίες. Εἶναι πολὺ πιθανόν ὅτι θὰ σὰς πληρώσουν μετὰ τὸ ἴδιο νόμισμα. Ἡ ζωὴ κοντὰ τους εἶναι πολὺ εὐχάριστη. Γιὰτί ἔχουν δικὴ τους προσαρμοστικότητα καὶ κάποια ἀνωτερότητα στὰ αἰσθηματὰ καὶ στὶς σκέψεις τους. Εἶναι ὅμως πολὺ περηνεφες. Δὲν θὰ δεχόνταν νὰ ταπεινωθοῦν οὔτε ὑποστάσας, οὔτε ὑποσπᾶσας κανένα.

Σὰς ἀρέσει ἡ τρυφερότης; Ἀν ναι, τότε νὰ διαλέξετε μιά γυναίκα πού τὸ ἐνστικτὸ της τὴν σπρώχνει νὰ σὰς φιλήσῃ -- αὐτή. Δὲν θὰ

Τὸ πρόσωπο καὶ τὰ φιλύματα.

Πῶς σὰς
φιλοῦν
οἱ γυναῖκες

εἶναι ἴσως οὔτε αἰσθηματική, οὔτε ὡσαντική. Ἀλλ' ἡ τρυφερότης της θὰ εἶναι ἀνεξάντλητη. Ὁ γυναῖκες πού ἀνέχονται σ' αὐτὸ τὸν τύπο δὲν μιλοῦν πολὺ γιὰ ἔρωτα, ἀλλὰ ζοῦν τὸν ἔρωτα περηνεσσότερο ἀπὸ ὅποιονδήποτε ἄλλον. Εἶναι θερμὲς στὶς ἐκδηλώσεις τους καὶ ἐκείνο πού τίς συγκινεῖ περηνεσσότερο στὸν ἔρωτα εἶναι ἡ εὐχάριστη πλευρὰ του. Ὡστόσο, κλαῖνε πολὺ εὐκόλα, ἀλλὰ τὸ κλάμα τους εἶναι ὅπως καὶ τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἡ πρὸ μικρὴ ἀφορμὴ εἶναι δυνατόν νὰ τὸ προκαλέσῃ, ἕνας μικρὸς λόγος, μιά ἀπροσεξία, μιά ἀμέλεια... Ἀλλὰ ἡ συγκίνησις περηνεῖται πολὺ εὐκόλα, προτοῦ νὰ φθάσῃ ὡς τὴν καρδιά τους. Θέλετε μιά τέτοια γυναίκα νὰ σὰς εἶναι ἀφοσιωμένη; Φροντίστε νὰ τῆς κάμετε εὐχάριστη τὴ ζωὴ της. Γιὰτί προελέγεται γιὰ τὰ γλέντια καὶ τίς διασκεδάσεις. Ἀλλοίμονο, ὅμως, ἂν θελήσετε νὰ τὴν κλείσετε μέσα στὸ σπίτι καὶ νὰ τὴν κάμετε μιά καλὴ νοικοκυρὰ. Θὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ στὴν πρώτη εὐκαιρία, ἀφοῦ μεταβάλῃ πρᾶντετα τὴ ζωὴ σας σὲ κόλασι.

Ἀλλὰ νὰ κι' ὁ τύπος τῆς νοικοκυρᾶς; Εἶναι ἡ γυναίκα πού σὰς φιλεῖ στὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου, ἐκεῖ πού ἐξοχεῖται ἡ γοσσιμὴ της κάτω σιαγόνα. Παίρνει ὅλα ἀγαπᾷ τὴν παρὴν, τὸ καλὸ φαγητὸ καὶ τὴν ἥρεμὴ ζωὴ. Μπορεῖτε νὰ τῆς ἐμπιστευθεῖτε τὸ σπίτι σας, τὸν ἑαυτὸ σας, τὰ πάντα. Θὰ τὰ τακτοποιήσῃ περηνεφῶς καὶ θὰ σὰς ἀπολαύσῃ ἀπὸ πολλὰς ἐνοχλητικῆς σκοποῦρες. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι στὶς ὥρες τῆς τρυφερῆς καὶ διαχυτικῆς. Ἀλλὰ θὰ ἦταν σφάλμα σας ἂν εἶχατε τὴν ἀξίωσι νὰ εἶναι πάντα. Αὐτὸ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τίς δυνατότητες της.

Νά, τέλος, ἡ γυναίκα πού σὰς φιλεῖ στὸ λαιμὸ. Εἶναι ἕνα πλάσμα τρυφερὸ ἀλλὰ ἀγαπᾷ πολὺ τίς ἀπολαύσεις. Θὰ σὰς εἶναι πολὺ ἀφοσιωμένη καὶ θὰ σταθῇ ἀληθινὸς σύντροφός σας στὴ ζωὴ. Τὸ ἔλαττωμά της εἶναι ὅτι εἶναι πολὺ ἰδιοτροπὴ καὶ γκρινιάρη. Κατὰ βάθος δὲν εἶναι, ὅμως, κακὴ καὶ οὐ θυμὸς της περηνεῖται πολὺ εὐκόλα. Ἀν ἔχετε λίγη ὑπομονή, θὰ τὴν ἴδητε νὰ ἐρῇ ἐπειτὰ ἀπὸ λίγη ὥρα καὶ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά σας. Εἶναι ὁ δικὸς της τρόπος γιὰ νὰ σὰς ζητήσῃ συννησιν. Τὸ καλύτερο πού ἐνετε νὰ κάμετε τότε εἶναι νὰ μὴ τῆς ὑπερνησθετε καθόλου τὸν προηγούμενο θυμὸ της. Ἔτσι ὅλα θὰ πάνε καλά καὶ θὰ εἰσάστε καὶ οἱ δύο εὐχάριστοι.

Γιὰ νὰ τελειώσουμε μετὰ μυστικά καὶ τὴν ψυχολογία τοῦ φιλοῦ σὰς λέμε τὸ ἑξῆς: Τὸ πρὸ εἰ-

λικονέες, τὸ πρὸ ἄδολο, τὸ πρὸ ἀνυπόκοιτο φίλημα δίνεται στὰ γέλη.

Ἡ γυναίκα πού ὀνέγεται στὴν ἀγκαλιά σας καὶ σὰς φιλεῖ στὸ στόμα, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἡμέρα, σὰς ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς μ' ὅλη της τὴν καρδιά, χωρὶς καμμιὰ ὑστεροβουλία.

Εἶναι ἡ γυναίκα πού σὰς θαυμάζει, εἶναι δική σας «ψυχὴ» καὶ σώματι. Ὁταν τὸ φίλημα παρασποατήσῃ, ὅταν φύγῃ ἀπὸ τὰ γέλη, γράφει ἕνας Πέρσης ποιητής, δὲν εἶναι πλέον ἀνὴρ καὶ εἰλικρινῶς δὲν ἀναδύεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν καρδιά.

Κι' αὐτὸ εἶναι μιά ἀλήθεια. Πέραν τῶν γέλεων τὸ φίλημα νάνει τὸν ἀνθρώπινισμό τοῦ γίνετα περηνεπνο, ἐξελκτρημένο.

Στομα μὲ στομα. Αὐτὸ εἶναι τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης πού εἶναι εἰλικρινές, πού δὲν ἔρεῖ νὰ μενέσται τὸ φίλημα πού δίδεται μ' ὅλη τὴν ἀλογία τῆς καρδιάς, μ' ὅλη τὴν παρασποα.

Αὐτὸ εἶναι, τέλος, τὸ ἀνώτερο τῶν φιλημάτων. Ἀπὸ τὰ γέλη ἀνοίγει καὶ κατόπιν πρὸς ἄλλους δρόμους.

Τὰ ἀρώματα καὶ ἡ ψυχὴ

Ὁ Ἑλβετὸς, κημικὸς Ρομπέρ Γκάλλι υποστηρίζει ὅτι τὰ ἀρώματα τῶν ἀνδρῶν, εἰσαγόμενα στὸν ἀνθρώπινον ὁργανισμό, ἐπηρεάζουν σημαντικῶς τὰς μεταβολὰς στὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ψυχροσυνθεσί τοῦ ἀνθρώπου.

Συμφωνοῦν μετὰ τὸν Ἑλβετὸ ἐπιστήμονα, τὸ ὅμως τοῦ γερανίου δίδει στὸν ἄνθρωπο τὴν τάσι τῆς περηνετίας. Ὁ μύσχος τὸν κάνει εὐγενικό καὶ πρόσχαρο. Τὸ ἄρωμα τοῦ ῥόδου τὸν κάνει ἐνωστή καὶ φιλάργυρο. Ἡ βανίλια τὸν κάνει στὴν μυστικοπάθεια καὶ τὸν κάνει ν' ἀποφύγῃ τίς θορυβώδεις κοιμὲς ἀναστροφές. Ὁ κρόκος, μετὰ τὸ λεπτὸ καὶ διαπεραστικό ἀρώμα του, κάνει τὸν ἄνθρωπο περηνεπτικὸν, ὁξύθυμο καὶ ἐγκεντρικό. Τὸ ἄρωμα τοῦ ναρούχαλου τὸν σπρώχνει στὶς ὕλικες ἀπολαύσεις. Τὸ ἄρωμα τῆς γκαρνέτας διενεργεῖ τίς διανοητικὰς λειτουργίες του καὶ προερίκει τὸν ἄνθρωπο μετὰ τοῦ πρηνεπμοῦ καὶ ὁξύδερκεια.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Με το πλοίο «Μικρή Λουκία» του έφοπλιστού Βωτιέ ταξιδεύουν οι εργάτες Κλώντ Ραμερί, η σύζυγός του Ζουλιέτ, οι μικροί κόρη τους Σουλβάν, ο πλοίαρχος Μουριάκ βάσει φωτιάς στο πλοίο, για να εισπράξει το έσοδο της πτήσης ασφαλείας και να πάρει κι αυτός μερίδιο. Ο Ραμερί γίνεται αυτόπτης μάρτυς του εγκλήματος. Αφού κινδυνεύει τη ζωή του, διασώζεται τέλος σε μια βάρκα, μαζί με την οικογένειά του, το Μουριάκ και άλλους ναυαγούς. Είναι νύχτα και όλοι αγωνισούν για τη ζωή τους. Έπειτα ημέρες θαλασσοδενούν. Μερικοί πεθαίνουν, άλλοι τρελαίνονται! Τέλος πεθαίνει κι η Ζουλιέτ. Έκτοτε από τον πόνο του ο Ραμερί επιτίθεται εναντίον του Μουριάκ. Με φρικτά λόγια του αποκαλύπτει ότι γνωρίζει το εγκλήματά του και τον διαγγέλλει να γράψει σ' ένα φύλλο του σημειωματαρίου του ότι είχε ένοχος, ότι έκαψε το πλοίο καπνίζοντας συμφωνία με τον ναυαγοκοπημένο έφοπλιστή Πάωλ Βωτιέ, για να εισπράξουν την ασφάλεια. Μάρτυς της σκηνής είναι ο νεαρός Βρετόνος καπνιστής 'Υβ Λοαγκέρν. Ο Ραμερί πνίγει κατόπιν πάνω στη λύσσα του, τόν πλοίαρχο. Ο 'Υβ πετά το πτώμα στη θάλασσα. Την ίδια στιγμή ένα πλοίο φαίνεται το οποίο τους σώζει. Μέσα στο πλοίο αυτό βρίσκεται κι' ένα νεαρό ζευγάρι, η όμορφη Ζανβίν Σαμπριάλ με τον άνδρα της. Η Ζανβίν περιποιείται εξαιρετικά την μικρή κόρη του Ραμερί, τη Σουλβάν.

3ον

—Μου ανταποδίδεις τα ίσα. Σου υπενθύμιζα ότι ο πατέρας σου ήταν επιτάχιστος από εργοστάσιο του Μπερτελέν, και ού μου θυμίζεις ότι υπήρξε δασκάλας της κόρης του Βωτιέ!

—Μα αυτό είναι τιμητικό και για τους δυο μας, αγαπητή μου.

—Ετσι λένε συνήθως στους μέτριους ανθρώπους, για να τους παρηγορήσουν που δεν κατάφεραν τίποτε σπουδαίο στη ζωή τους... Και ού είσαι ικανοποιημένος;

—Θεέ μου, η φιλόδοξη γυναίκα σου έχω! φώναζε γελώντας ο 'Εντουάρ.

—Ναι, πάρα πολύ! δόλωσε η Ζανβίν.

Έκτοτε με λίγα λόγια μια ανασκόπηση της περασμένης ζωής του καθενός τους. Έκείνος, ο 'Εντουάρ, Σαμπριάλ, είχε σπουδάσει μηχανικός κι είχε ζητήσει κατόπιν απ' τον προϊστάμενο του πατέρα του τον εργοστασιαρχή αυτομηχανικών Μπερτελέν, να τον υποστηρίξει κάποιον έφοπλιστή, γιατί τον τραβούσε η ναυπηγική.

—Ετσι είχε έλθει στη Μασσαλία. Ο Πάωλ Βωτιέ είχε μείνει ικανοποιημένος από τις πρώτες υπηρεσίες του και τον είχε προσλάβει μονίμως στα ναυπηγεία του.

—Ετσι με γνώρισε συνεχώς η Ζανβίν.

—Ήμουν τότε η δασκάλα, η μάλλον η γκού δερνάντα της Λουκίας Βωτιέ, που δεν είχε μητέρα.

—Μόλις σε είδα, σ' αγάπησα τρελλά!

—Και μου κάμες την τιμή να ζητήσω το χέρι μου, πρόσθεσε η Ζανβίν με ειρωνεία.

—Πόσο φοβόμουν μήπως δεν δεχθείς!

—Να μη δεχθώ;... Μα ήμουν δίχως οικογένεια μόνον στον κόσμο. Η όμορφιά μου, αντί να μ' εξυμνεί, προκαλούσε ανησυχία. Δεν έβλεπα κανένα, γιατί η Λουκία δεν επήγαγε ακόμη σε κοσμικές συγκεντρώσεις. Ονειρευόμουν να ξεφύγω απ' το πνιγνό περιβάλλον... Γιατί δεν θα δεχόμουν την πρότασή σου;

—Μα φοβόμουν μήπως σκόπευε να σε παντρευτεί ο κ. Βωτιέ.

—Η Ζανβίν πλάσε μια έκδοσις μυθολογίας.

κι' απογοητεύσεως. 'Αλλά ο άντρας της δεν το πρόσθεσε. Μεθυμένος αισθηματικά απ' την ομορφιά της, ήταν άνηκνος να σκεφθώ, να λογικευθώ...

—Να με παντρευτεί ο Πάωλ Βωτιέ, στα 60 χρόνια του; φώναζε εκείνη. Μα πως μπόρεσες να το φανταστείς;

—Τίποτε δεν μου βγαίνει απ' το νου την ιδέα ότι το επιθυμούσε... Δεν σούχε κάνει κόρτε;

—Όλοι μου κάνουν, είπε ήσυχα η νέα γυναίκα.

—'Αλλά έσπευσε να προσθέσει, βλέποντας τον άντρα της να σκυθρωπάει:

—Μα εγώ αγαπώ μόνον εσένα!

—'Ω, λατρεία μου! 'Ετσι μούρκεται να σε φιλήσω εμπρός σ' όλο τον κόσμο!

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε το πρώτο κουδούνι για το δείπνο. Κι' η Ζανβίν κατέβηκε στην καμπίνα της για να ετοιμασθεί.

Την άλλη μέρα, όταν είχε αρχίσει πιά η αποβίβαση στην 'Αλεξανδρεία, η Σουλβάν έτρεξε να βρει τη Ζανβίν και της είπε κλαίνοντας:

—Κυρία! Κυρία!... 'Ο μπαμπάς κοιμάται σάν τη μαμά... Δεν ξυπνάει! Μήπως πέθανε; Μήπως θα τον βάλουν κι' αυτόν σ' ένα κουτί και θα τον πετάξουν στη θάλασσα;

—'Η Ζανβίν ανασήκωσε τους ώμους της. Κάποια διαίσθησις την είχε σπρώξει να περιποιηθεί τόσο πολύ τους ναυαγούς. Βλέποντας όμως ότι δεν είχε μάθει τίποτε το ενδιαφέρον απ' αυτούς, δεν έννοωσε ν' ασχοληθεί πια μαζί τους. Δεν υπήρχαν άλλοι να σκεφτούν τώρα θεατό, για να θαυμάσουν τη φιλανθρωπία της. 'Απόστον αποφάσισε να κάνει μια τελευταία εκδρομή.

—'Ελα, μην κλαίς! είπε απότομα στο κοριτσάκι. Πήγαινε με στην καμπίνα του πατέρα σου. Είμαι βέβαια ότι θα τον βρούμε ζωντανό και πολύ καλά στην υγεία του!

—Ενώ ακολουθούσε τη μικρή, έλεγε με το νου της:

«Στο κάτω-κάτω, δεν μου κοστίζει τίποτε η τελευταία αυτή απόπειρα... Και είναι ευκολώτερο να μάθω κανείς κάτι, όταν έχει να κάνει μ' έναν άνθρωπο αδυνατημένο, πού θα παραμιλήσει ίσως...»

Ο Κλώντ Ραμερί ήταν μόνος στην καμπίνα, περμένος με τα ρούχα στο κρεβάτι του, θοιγόντας κοιμισμένος βαθιά. 'Η κ. Σαντάλ πρόσθεσε ότι το στήθος του ανέβοκατέβαινε ελαφρά. Το πρόσωπό του όμως ήταν κατάκαλωσ ανώγει χόρει όλο του το αίμα.

Παρ' όλη τη δυνατή ζέση της καμπίνας, φορούσε το σακάκι του και το σφυγί-γε πάνω του με το ένα χέρι του, σαν για να εμποδίσει να ψάει κανείς στο έσωτερικό του.

—'Η Ζανβίν τον κτύπαζε. 'Επειτα έβριζε μια ματιά γύρω της.

—Σύμμαχόι, παλληκάρη μου! φώναζε, θάσασε...

Τον άγγιξε ελαφρά. Στο μέρος που σφυγί-γε με το χέρι του, αισθάνθηκε κάτι σκληρό κάτω απ' το σακάκι, σαν μικρό και πλατύ κουτί ή πορτοφόλι.

—'Ο μπαμπάς σου δεν έχει τίποτε, είπε μαλακά στη Σουλβάν. Είναι μόνο λίγο κουρασμένος. Πήγαινε όμως πάντως να βρεις ένα καμαρότο και να του πης να ειδοποιησθ το γιατρό του πλοίου.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

'Επίπληξι

Περάσαν οι γιορτές, όροσι, αλλά, βρέ μάτια μου εσύ, ακόμα έχεις σκόλη.

—Ως τώρα μ' όλα κέφι σπας, νλεντοκοπας μεθοκοπας κι' η... κτίσις χαιρεί όλη!

—Βρέ, πάν οι μέρες οί χρονιά, και πριν να φας κέμια μπουνιά λιγάκι συγκεντρώσου.

—'Απ' τους χορούς και το και δες την τούφα σου, (φροσί, και το νοικοκυριό σου.

—Μπορεί, βρέ τύραννε (κακέ για νλέντια πάντα να (χας κέ, μα όπως κι' αν το πα (ρπς, μια κι' οί γιορτές έχου, (νε φύ, να μπη στον πάγκο (του όφει, ό κόβς κατεργάρεσι...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—'Αποδιδόθηκε απ' το πλοίο, κρατώντας απ' το χέρι τη Σουλβάν, κι' άρχισε να γυρίζει άσκοπα στους δρόμους της πόλεως. Προσπαθούσε ν' αποσχολήσει με το περιβάλλον για να διώξει την εφιαλτική σκέψη της αυτοκτονίας, που τον βασάνιζε τώρα που είχε χάσει το όπλο για την εκδίκησή του.

Μια ιδέα του ήρθε ξαφνικά και τον έδωσε απ' αυτή την κατάπτωσι: 'Ο κλέφτης του καρνέ θάταν ασφαλώς ο 'Υβ Λοαγκέρν! Αυτός μόνον ήξερε το περιεχόμενο του και μπορούσε να καταλάβει την αξία του... Σκόπευε βέβαια να το πουλήσει σ' εκείνον που η περιουσία του, η τιμή του η έλευθερία του κρεμόντουσαν απ' την όμολογία του Μουριάκ... Είχε κλέψει το τρομερό εκείνο χαρτάκι νύ να εκδίωξη τον έφοπλιστή Βωτιέ!

Το παιδί έφυγε τρέχοντας. 'Αμέσως η Ζανβίν έκωσε το χέρι της στο άνοιγμα του σακκακιού του Κλώντ, έψαξε την έσωτερική τσέπη του κι' έβγαλε ένα καρνέ.

—'Τί είν' αυτό, πού το φυλάει με τόσο προσοχή;» σκέφθηκε.

—'Ανοιξε το σημειωματάριο και βρήκε μέσα διάφορους δαπνιστούς λογαριασμούς, διευθύνσεις κι' άλλες τέτοιες πληροφορίες. 'Ηταν έτοιμη να το πετάξει σε μια άκρη του κρεββατιού, όταν, στο τελευταίο του φύλλο, διάβασε μερικές γραμμές που κάμαν να σταματήσει η καρδιά της και τα χέρια της να τρέμουν. Είχε ανακαλύψει την όμολογία του Μουριάκ!

—'Δίχως να τη διαδόση λεπτομερώς, έκω, σε με μια αποφασιστική κίνηση το καρνέ στην τσέπη της βγήκε στο διάδρομο και είπε στους περαστικούς ταξιδιώτες:

—Κυτάχτε αυτόν τον δυστυχισμένο. Μοιάζει σαν πεθαμένο. Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε έτσι...

—'Επιτίθεται να βρει η Σουλβάν γεμάτη την καμπίνα, όταν θα γυρίσει, και να μην μπορεί να η κατόπιν στον πατέρα της ότι είχε μπη εκεί μόνο η Ζανβίν. Και πράγματι, επέτυχε το σκοπό της.

—'Όταν έφτασε ο γιατρός, αυτή έφυγε και πήγε να βρει τον άντρα της, που την άναζητούσε παντού.

—Μπορείς ν' αφήσεις στην καμπίνα μας ό,τι δεν θα σου χρειασθώ τις τρεις μέρες που θα μείνουμε στην 'Αλεξανδρεία; της είπε εκείνος. Θα γυρίσω πίσω με το πλοίο, όταν τελειώσω τη δουλειά μου. Στο διάστημα αυτό, θάγε κλειδωμένες οι καμπίνες.

—'Α, αυτά που άφηνε στο πλοίο, είναι τι, ποτένια εμπρός σ' ό,τι πήγαινε μαζί μου! πρόσθεσε η Ζανβίν μ' ένα αίνιγματικό χαμόγελο, χωρίς να δώσει περισσότερες εξηγήσεις.

Μικ λωπή

—'Όταν ο Κλώντ συνήλθε απ' τη λιποθυμία του, είδε τη Σουλβάν να κλαίει κοντά του.

—Τι έχεις, παιδί μου;

—'Εκείνη έπρεσε στην άγκαλιά του, φωνάζοντας χαρούμενα:

—'Ω, μπαμπά! Δεν πέθανες, λοιπόν;... Ο Ραμερί ανασήκωσε, έκπληκτος. Ένοιωσε πως η ζωή του ξαναγυρίζει σιγά-σιγά.

—'Ο γιατρός του εξήγησε ότι του είχε κάμει μια τοντική ένεση. Του ανέστησε να μην εγκαταλείπει έτσι τον εαυτό του —γιατί είχε μάθει ότι δεν έτρωγε, δεν κοιμόταν...

—'Εχετε το παιδί σας, πρόσθεσε. Πρέπει να χάσετε ν' αυτό. Σας αγαπάει τόσο πολύ!...

—'Ο Κλώντ φίλησε μηχανικά τη Σουλβάν. Ξαφνικά, το πρόσωπό του πήρε έκφραση ανώνιας.

—Το σακκάκι μου!... Πού είναι το σακκάκι μου; φώναζε.

—Νατό... εκεί, πάνω στο άλλο κρεβάτι, απάντησε ο γιατρός. Σας το έδωλα για την ένεση.

—'Ο Κλώντ το άρπαξε και ψάλλοψε την έσωτερική τσέπη. 'Αλλά τη βρήκε άδεια. 'Η! Το καρνέ με την όμολογία του Μουριάκ δεν βρισκόταν πια εκεί!

—'Ο Ραμερί υπέθεσε στην άρχη ότι θάχε πέσει στο πάτωμα, θα τώδρισκε, ασφαλώς. Ποιος θα ενδιαιφερόταν να το πάρη;...

—'Στην άλλη τσέπη του, βρισκότουσαν τα χρήματά του, άδικτα. 'Απόστον θα τώδινε όλα άδιστακτα για το σημειωματάριο εκείνο, πού θα του εξασφάλιζε την εκδίκησή!

—'Αρχισε άμέσως να ψάχνη, με τη βοήθεια της Σουλβάν... Τίποτε! Το καρνέ δεν υπήρχε πουθενά. Κανείς δεν ήξερε να τον πληροφορήσει για την τύχη του. Γελούσαν μάλιστα μαζί του και τον θεωρούσαν λίγο τρελλό, γιατί χαλούσε τον κόσμο για ένα δαπνιστό καρνέ.

—'Στο τέλος ο Κλώντ ανανήκαρθε να παραδεχθώ τη σκληρή πραγματικότητα: Τό τόσο ίσχυρο όπλο του είχε χαθώ όριστικά. Σε ποιά χέρια είχε πέσει άρανε; Ποιος τόκε πάρει; Πώς θα το χρησιμοποιούσε;

—'Αποδιδόθηκε απ' το πλοίο, κρατώντας απ' το χέρι τη Σουλβάν, κι' άρχισε να γυρίζει άσκοπα στους δρόμους της πόλεως. Προσπαθούσε ν' αποσχολήσει με το περιβάλλον για να διώξει την εφιαλτική σκέψη της αυτοκτονίας, που τον βασάνιζε τώρα που είχε χάσει το όπλο για την εκδίκησή του.

Μια ιδέα του ήρθε ξαφνικά και τον έδωσε απ' αυτή την κατάπτωσι: 'Ο κλέφτης του καρνέ θάταν ασφαλώς ο 'Υβ Λοαγκέρν! Αυτός μόνον ήξερε το περιεχόμενο του και μπορούσε να καταλάβει την αξία του... Σκόπευε βέβαια να το πουλήσει σ' εκείνον που η περιουσία του, η τιμή του η έλευθερία του κρεμόντουσαν απ' την όμολογία του Μουριάκ... Είχε κλέψει το τρομερό εκείνο χαρτάκι νύ να εκδίωξη τον έφοπλιστή Βωτιέ!

Γι' αυτό του είχε συστήσει να σιπάσει και να μη φανερώσει την αίτια του ναυαγίου... Ποιος θα πίστευε ότι ήταν τόσο παμπανός ο άπλοκος εκείνος νέος με τα φτεινεία μάτια;...

—'Όσο κοιμόμουν, Σουλβάν, μπήκε στην καμπίνα μας ο 'Υβ Λοαγκέρν; ρώτησε τη μικρή.

—'Όχι, μπαμπά, δεν τον είδα!

—'Θυμήσου καλλίτερα... Μπήκε πολύς κόσμος;

—'Ναι, μπαμπά. Πρώτα η όμορφη κυρία... έκείνη πού φάνηκε τόσο καλή μαζί μας...

—'Εννοείς την κυρία Σαμπριάλ, αυτή με τα κοκκινωπά μαλλιά;

—'Ω, δεν μ' άρεσουν αυτά τα μαλλιά... Δεν μοιάζουν με τα όμορφα της μαμάς πού, ταν σαν μετάξι!...

—'Σώμα! δέχομαι απότομα ο Ραμερί.

Μια ύποψια είχε περάσει απ' το νου του. Φανόταν ότι κι' η γυναίκα έκείνη ενδιαιφερόταν να μάθω... Μα ήταν φυσικό, έφ' όσον επρόκειτο για τη σύζυγο του μηχανικού, πού διήκυνε τα ναυπηγεία του Βωτιέ. Θοδόταν προφανώς μήπως θεωρηθώ υπεύθυνος για την καταστροφή ο σύζυγός της γιατί δεν είχε λάβει ώριμένα προφυλακτικά μέτρα. 'Ετσι έδικαιοιόγουντο οι έρωτήσεις της, η έπιμονή της να μάθω λεπτομέρειες για το ναυάγιο.

—'Η ένστικτη δυσπιστία του Κλώντ άπεναντί της διαλυόταν εμπρός σε μια τόσο λογική εξήγηση. Και ξαναγυρίζαν οι ύποψίες του εναντίον του Λοαγκέρν. Οι διαβεβαιώσεις της Σουλβάν ότι ο ναυτής δεν είχε πλοίαρχος στην καμπίνα τους, δεν έκλόνησαν καθόλου την πεποίθησή του.

—'Θα μπηκε ίσως την ώρα που λείπει η μικρή! σκεπτόταν. Γι' αυτό έφυγε άμέσως απ' το πλοίο, χωρίς καν να ρηθώ να μ' αποχαιρετηθώ... Μα θα τον ξαναβρω. Και τότε!...

Τό ίδιο βράδυ, θάφευγε από την 'Αλεξανδρεία ένα άλλο πλοίο, με το όποιο σκόπευε να γυρίσει στη Μασσαλία ο Κλώντ. Είχε ως τότε άρκετες ώρες στη διάθεσή του για να ψάξη για το Λοαγκέρν. Ένας ναυτής της «Πόλεως της Τύνιδος» τον είχε βεβαιώσει ότι ο Λοαγκέρν τους είχε πη, πριν τους άποχαιρετηθώ, ότι θάφευγε μακριά κι' ότι δεν θα τον ξαναέβλεπαν πια... Ποιά ήταν άραγε το σκεπτικό του; Πρώτα απ' όλα, να κάμει να χαθούν τα ίχνη του, ώστε να μη τον βρει ο Ραμερί, πού θα τον άναζητούσε για το πολύτιμο χαρτί...

—'Ο Ραμερί έπνιξε μια βλαστήμια. 'Η έξασφαλίσε του Λοαγκέρν έπιβεβαίωσαν την πεποίθησή του, συγχρόνως όμως η άγανάκτηση πού του προκάλούσε τον έκανε να ανυπόμονη απ' την κατάπτωσι του, ζυγνώντας τη μαχητικότητα του.

—'Απόστον, έπειτα από μάταιες κι' έκνευστικές έρευνες, ανανήκαρθε να παραιτηθώ απ' αυτό το ανθρωποκτονή. Με τα νεύρα του τεντωμένα και το μυαλό του φλογισμένο, ήταν έτοιμος τώρα να παλέψει με τους ανθρώπους και με την καταδίκη της τύχης.

—'Θα εκδίκηθώ, όπωσδήποτε! έλεγε με το νου του. Άρκει ότι ξερω για να έπιθάλω στο δολοφόνο της Ζουλιέτ ένα μαρτύριο χειρότερο απ' το θάνατο. 'Ας δώσω όλα του τα πλούτη για ν' αγοράσω το χαρτί του Λοαγκέρν! Δε θα ξεφυγή πάντως απ' την τιμωρία, πού θα τον χτυπήσει δίχως να το περιμένη... 'Όσο ν' αυτό το Βρετόνο ναύτη, θα ξαναδρεθώ μια μέρα στο δρόμο μου... και τότε αλλοιμόν του!

Φιλοδοξίες της Ζανβίν

Την ίδια ώρα, η όμορφη Ζανβίν έτρωγε με τον άντρα της σ' ένα μεγάλο ρεστωράν της 'Αλεξανδρείας. Και χαμογελούσε σε κάποια κρυφή της σκέψη...

—'Είσαι υπέροχη απόψε, λατρεία μου! της μωρμούριζε χαϊδευτικά ο έρωτευμένος Σαμπριάλ.

—'Εκείνη ένοιωσε την καρδιά της γεμάτη περηφάνεια, σκληρή ενεργητικότητα και τολμηρές έλπίδες, όσο έδλεπε όλες τις ματιές καρφωμένες πάνω της, με θαυμασμό ή με φθόνο. Συναισθανόταν τη δύναμη πού της έδιναν η όμορφιά της, η θέλησή της και πρό πάντων το σημειωματάριο πού είχε κρυμμένο σε μια μυστική της τσέπη. Την είχε κυριεύσει η χαρά του ποικίτ πού κερδίζει...

—'Είδες λοιπόν τον αντίπρόσωπο της «Ναυτικής 'Εταιρείας της 'Ανατολής»; ρώτησε τον άντρα της.

—'Ναι, θεωρώ τελειωμένη την ύποθεση. Λόγω πού η προμήθειά μου δεν θάταν τόσο μεγάλη, όσο έλπιζα... Ξέρεις ότι γνωρίζω όπό άλλοτε το διευθυντή αυτής της εταιρείας και του είχα προτείνει ν' αγοράσω ένα πλοίο του Βωτιέ, γιατί ήξερα πως του χρειάζόταν... όπως κι' ο Βωτιέ συγχρόνως χρειαζόταν λεπτά...

—'Δεν σου φαίνεται παράξενο ναχη χρηματικές δυσχέρειες ο πλούσιος έφοπλιστής Βωτιέ; δέχομαι η Ζανβίν.

—Κύτταζε στα μάτια το σύζυγό της, ζε-

ροντας πως η είλικρινής φυσιογνωμία του ήταν άνικονη να κρύψη τις σκέψεις του. Άρανε ο 'Εντουάρ ήταν εν γνώσει της οικονομικής καταστάσεως του Βωτιέ και των άποτυχημένων χρηματιστηριακών παιγνιδιών του; Ήξερε ότι βρισκόταν στα πρόθυρα της καταστροφής, πού τον είχε σπρώξει ως το έγκλημα;...

—'Αυτή παρ' όλα τα 20 χρόνια της, είχε έπιχειρήσει να κατακτήσει ολότελο το γέρο έφοπλιστή για ν' άποκτήσει τα πλούτη του και τ' όνομά του. Την είχε νικήσει όμως ένα πάθος του δυνατότερο απ' τον έρωτα: ο άκατανίκητος ίλιγγος της μάχης πού χρυσού! Στις στιγμές της μεγαλειότητας οκείνητότος τους, είχε διαισθανθώ άφάση ο άμελλικός έκείνος παλαιστής, για ν' αντιμετώπιση τα χτυπήματα της τύχης. Δεν την είχε λοιπόν εκπλήξει η καταστροφή της «Μικρής Λουκίας». Είχε ύποψιασθεί εύθως άμέσως την αλήθεια... Κι' επί τέλους είχε εξασφαλίσει την άνεκτιμότητα α πό δειξί!

—'Τώρα θέλε να εξακριβώσω αν ο άντρας της ήξερε την κατάσταση του έφοπλιστού.

—'Ο Βωτιέ νάχη χρηματικές δυσκολίες; φώναζε εκείνος γελώντας. 'Οχι δά! Απλά και μόνο, έκαμε πολλά έξοδα τελειώσεως και του χρειαζόταν μετρητά. Σε μερικές βδομάδες, παντρεύει την κόρη του. Πρέπει να της δώση την προίκα της... κι' ο γέρο... Μπερτελέν προτιμάει το ρευστό χρήμα.

—'Τελος πάντων, ο Βωτιέ χρειάζεται μετρητά και σου ανέθεσε να διαπραγματευθώς την πώληση του τελευταίου πλοίου πού ναυπηγούσε. Μα γιατί είπες ότι θα πάρης μικρότερο προμήθεια απ' αυτή την ύποθεσι;

—'Γιατί η προμήθειά μου είνε αναλογική. Θα πάρω 10 τοίς 100 για όση τιμή έπιτύχω πάνω απ' τα 6 εκατομμύρια. 'Αν π.χ. το πλοίο πουληθώ 7 εκατομμύρια, θα πάρω 100 χιλιάδες...

—'Πόσο αξίζει το πλοίο;

—'Όποιος τ' αγοράσει 8 εκατομμύρια, δεν θα ζημιωθώ... 'Απόστον ο Βωτιέ προτιμάει να το δώρη έστω και 5 εκατομμύρια, προκειμένου να το πουλήσει άμέσως.

—'Εκουμε λοιπόν μεγάλο περιθώριο...

—'Ναι, αλλά κάτω απ' τα 6 εκατομμύρια, έχω δεν θα κερδίσω ούτε πεντάρα. Τό πολύ... πολύ, θα μου δώση κάποιο μικρό δώρο ο Βωτιέ. Ξέρω όμως πως δεν είνε πολύ γενναϊόδωρος...

—'Άκουσέ με! 'Εφ' όσον μπορείς να πουλήσης το πλοίο 5 εκατομμύρια, καταλαβαίνεις ότι η 'Εταιρία της 'Ανατολής θα σου πρόσφερε εύχαρίστως 500 χιλιάδες για να έπιτύχης αυτή την τιμή!

—'Δεν ξέρεις τί λές, Ζανβίν!... φώναζε με έξέγερση ο 'Εντουάρ. Αυτό θάταν κλοπή!

—'Οχι δά! 'Αφού ο Βωτιέ άρκείται στα 5 εκατομμύρια, γιατί να μην πάρης εσύ ένα μέρος απ' όσα θα ωφεληθούν οι άγοραστές;... Σ' έέονα άλλωστε όφειλεται το μικρότερο κόστος της ναυπηγώσεως του πλοίου. 'Εχεις πραγματοποιήσει σημαντικές οικονομίες, όφ' ότου διευθύνεις τα ναυπηγεία του Βωτιέ... Αυτή η γρη άλεπού ξέρει να σε καλοπιάνη, να κολα...

—'Απόστον ήταν πολύ εύγενικό εκ μέ-

—'Κουράστηκα, είπε στον άντρα της. 'Ας άνεβούμε στην κάμαρά μας.

—'Οι έρωτικές εκδηλώσεις του 'Εντουάρ την έξενεούσαν. Δεν τον είχε ποτέ αγαπήσει. Τη χάριζε απ' αυτόν η άδυσσος της σωματικής άδιαφορίας. Ποτέ άλλωστε δεν είχε αγαπήσει κανένα. Δεν ήθελε να χάση με τον έρωτα την άνεστραπία και την υπεροχή της. 'Απόστον, δεν άφινε τον 'Εντουάρ να μαντεύει την ψυχρότητά της.

—'Ήξερε να μωστιγώνει σοφά τις διαθέσεις του, να χρησιμοποίη τη όμορφιά της ως όργανο για να έπιτυχώνη τους σκοπούς της. 'Επρωποείτο λοιπόν ότι τον αγαπούσε.

—'Μόλις άνέβηκαν στο δωμάτιό τους, πέρασε στην τουαλέττα της και ξαναγύρισε σε λίγα λεπτά φορώντας μόνο ένα προκλητικό και μισοδιαφανές πενιούρι. Κάθισε δίπλα στον άντρα της, τον άγκάλιασε απ' τη μέση, του πρόσφερε τα κέλη της.

—'Ω, αγαπή μου, δεν μπορώ να κάνω αυτό πού μου ζήτησες!... μωρμούρισε εκείνος.

—'Τι πράγμα; ρώτησε η νέα γυναίκα με προσποιητή έκπληξη.

—'Με καταλαβαίνεις... 'Εκείνη τη στιγμή με την 'Εταιρεία...

—'Η Ζανβίν πήρε μια έκφραση πονεμένη κι' ανανηκτική, άποτραθήκτικε απ' τον άντρα της, τα μεγάλα της μάτια θόλωσαν από δάκρυα.

—'Τι έχεις, γλυκειά μου; φώναζε εκείνος. Σε λύπησα, δίχως να θέλω; 'Εξήγησέ μου.

—'Ω, δεν θα σε συγχώρεω ποτέ, γιατί μου φέρεσαι χωρίς καμιά λεπτότητα! Χαρακτήρισε πρώτα «κλοπή» μια ιδέα πού μουχε έλθει... μια ιδέα φυσικώτατη, πού θα έρχόταν και σε κάθε άλλον στη θέση μου... Και τώρα, πού σε δάδασθα τους παράλογους διαταγμούς σου και δεν σου ξανακάμα πια λόγο, άμυνεοί εναντίον μου, σαν να σε συμβούλευω να κάμης κανένα έγκλημα.

—'Ζανβίν!

—'Απόστον ήταν πολύ εύγενικό εκ μέ-

—'Τι να σου κάνω, φίλε μου; 'Ο 'Αζώρ είνε πολύ ζηλιάρης!

—'Απόστον ήταν πολύ εύγενικό εκ μέ-

ρους μου να μην έπιμείνω, να μη σου πω πόσο μου κόστιζε να χάσω δίχως λόγο μια μικρή περιουσία!... από μια ιδιοτροπία σου!

— Δεν είναι ιδιοτροπία μου...
— Καλά, καλά! Κράτησε έσύ τις ιδέες σου κι' εγώ τις δικές μου. 'Αρκεί που χάσαμε εξ' ατίας σου 500 χιλιάδες. Δεν υπάρχει λόγος να με προσβάλεις από πάνω!

Σηκώθηκε με ύφος αγέρωχο, και πήγε ν' άκουμπησε στο παράθυρο. 'Ο 'Εντουάρ τήν πλησίασε και θέλησε να τήν άγκαλιάσει.

— Μη μου θυμώνεις! τήν ήκέλευσε. Σ' άγαπώ... 'Αλλά δεν καταλαβαίνεις τί μου ζητάς...

— Βλέπεις ότι δεν θά συνεννοηθούμε ποτέ... Σώπα! Κάθε λέξι σου με πληγώνει.

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια του Σαρπριάν. 'Η Ζανίν το μάντευσε, χωρίς να τόν βλέπει κι' έκραυγε ένα θριαμβευτικό χαμόγελο. 'Ενοιώθε πως είχε νικήσει και περίμενε... Τέλος, ο 'Εντουάρ τής μούρμούρισε στ' αυτί:

— Έχεις δικιο, λατρεία μου... 'Ημουν ανόητος, τρελλός... Ποιά άλλο σκοπό έχω στη ζωή, παρά να σε κάμω ευτυχισμένη;... Αύριο κι' όλος θά κανονισώ αυτή τη δουλειά. Θάχης τις πεντακόσιες χιλιάδες σου!

'Εκείνη γύρισε και τού πρόσφερε τὰ χείλη της.

— Πρέπει να παραδεχθώ ωστόσο, τού είπε, ότι σ' άφισα ελεύθερο ν' άποφασίσης, χωρίς να σου ζητήσω τίποτε!

Μιά καλόκαρδη κάπλης

Σ' ένα μικρό δρόμο τού λιμανιού της Μασσαλίας, βρισκόταν ένα παλιό κτίριο με μαυρισμένη πρόσοψη και με την πυμνή επιγραφή «Ξενοδοχείον τών 'Ινδιών». Στο ισόγειο, υπάρχει μία ταβέρνα, γεμάτη πάντα από ναυτες, μετανάστες, εργάτες, που πίνουν, φωνάζουν, μαλώνουν, βλαστημούν ή τραγουδούν βραχνά, σ' όλες τις γλώσσες τού κόσμου.

Σ' αυτό το ξενοδοχείο είχε καταλύσει ο Κλώντ όταν έφτασε στη Μασσαλία, μαζί με τη Σουλβίν. 'Η μικρούλα είχε μάθει πια να σέβεται τη σκυθρωπή και κλειστή φυσιογνωμία τού πατέρα της και να ζήσθ μοναξιά της, δίχως να παραπονιέται. Ντυνόταν και γδυνόταν μόνη της, χτένιζε τὰ μαλλιά της και τάδεμε με μία κορδέλλα που της είχε χαρίσει η διευθυντρία τού ξενοδοχείου.

'Η γυναίκα αυτή τήν είχε φοβίσει στην αρχή, γιατί έμοιαζε σά γέρος θαλασσολόγος, με τὸ ήλιοψημένο δέρμα της και τὸ μαύρο μουστάκι που στόλιζε τὸ πᾶνν χείλος της... πρό πάντων δὲ με τὴ φωνή της, που μοιάζε σά βραχνό γαύγισμα. Είχε παγώσει η μικρή Σουλβίν, τὸ πρώτο βράδυ που τήν είδε απ' τήν τζαμόπορτα νὰ κάθεται πίσω απ' τὸν πάγκο τῆς ταβέρνας και νὰ ρουφᾷ τήν πίπα της! Κι' έτρεξε νὰ κρυφθῇ στην κάμαρά της.

Τὴν ἄλλη μέρα, λίγο, έλειψε νὰ βάλῃ τις φωνές όταν ἡ αντρογυναίκα μπῆκε στο δωμάτιό της τὴν ὥρα που έλειπε ο πατέρας της. Δεν ήξερε καλά ἂν ήταν ἄντρας, γυναίκα ἢ... λυκόσκυλο!

'Η κυρία... 'Εοτιέδου... έτσι λεγόταν ἡ διευθυντρία τού ξενοδοχείου... θέλησε νὰ τήν καλοπιάσῃ με μία τρυφερή φράσι. Είχε όμως ξεσυνήθεισε νὰ μιλάει καθαρά, χωρίς νὰ γουρλώνῃ τὰ μάτια της...

— Χμ! Μόνη σ' άφισαν περδικοῦλα μου; κατάφερε νὰ προσφέρει έπιτέλους.
— Μάλιστα, κυρία... άπάντως τρέμοντας ἡ Σουλβίν. 'Ο μπαμπάς είχε δουλειά. Μά θά ξαναγυρίσῃ.

— Γιατί κάθεται κλεισμένη εδῶ μέσα;... 'Ελα λίγο με τὴ μαμά. 'Εοτιέδου.

'Η λέξις «μαμά», έφερε ένα πόνο στην καρδιά της μικρῆς, θυμίζοντάς της τὴ χαμένη μητέρα της. Πῶς μπορούσε νὰ παύσῃ αὐτὸ τὸ ὄνομα ὁ θηλυκὸς έκείνος δράκος;... 'Η λύπη κι' ἡ ἀναγκάστη ἀνέδρασαν δάκρυα στὰ μάτια της Σουλβίν.

— Κλαίεις;... Τί έπαθες; νάνους σχεδὸν ἡ ξενοδοχίσσα. 'Ελα μαζί μου, χρυσό μου. Πάμε νὰ ἰδοῦμε τὰ ὠραία πουλάκια που πωλάει τὸ διπλανό μαγαζί...

Σιγά-σιγά, ἡ μικρὴ ένοιωσε νὰ σβύνῃ ὁ φόβος κι' ἡ ἀντιπάθειά της. 'Η κυρία... 'Εοτιέδου τὴ βοήθησε νὰ χτενισθῇ. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Κοινωνικά

ΑΜΟΙ

'Ο κ. Τάσος Χρυσοβέργης και ἡ δις 'Αννα Σιμωνίδου έτέλεσαν τούς γάμους, των τὴν 1) 12) 46, Εύχομαι βίον ανόδοσποντον. Μ. Α.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σωκράτης Φοιλίγγος-Μαρία Σ. Λιβανού, έμνηστεύθησαν. Εύχομαι ταχείαν τήν στέφιν. Χ

Ξένη Γελοιογραφία

— Για νὰ ξέρης, εγώ είμαι πονόψυχος! Πάρε πίσω τήν κάρτα τού ψωμιού!...

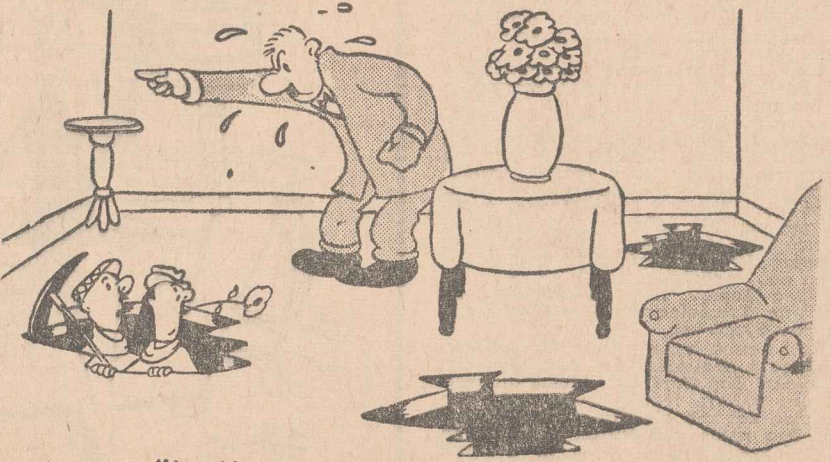

Η ΚΑΛΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

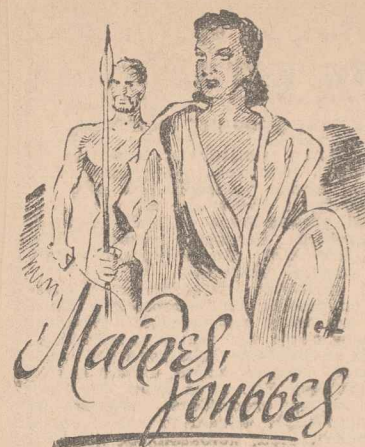
— Αυτό εκεί είναι ένα φανάρι

τού δρόμου. Κυττάξτε καλά τι

θά κάνῃ τώρα ὁ μπαμπάς...

— Με πρήξατε, έπιτέλους! Σας ξαναλέω ότι ἡ Τράπεζα είναι δῖπλα!...

Ἡ γυναίκα που κυβέρνησε ΠΕΝΤΕ ΝΕΓΚΟΥΣ

Στά χρόνια της 'Αναγεννήσεως, ανέθηκε στο θρόνο της Αιθιοπίας μία γυναίκα εξαιρετική, πρώτη Μουσουλμάνα που είχε άσπασθῇ τὸ χριστιανισμό. 'Ηταν ἡ αυτοκράτειρα 'Ελένη, σύζυγος τού γενναίου Νεγκούς Μπέντα Μαριάμ, ἡ ένδοξωτερί, ευγενικώτερη και πιο αξιοθαύμαστη γυναίκα της Αἰθιοπίας.

Τὸ 1478, ὁ άντρας της δηλητηριάσθηκε μυστηριωδῶς απ' τούς εχθρούς του και έψωχῃσε μέσα στην άγκαλιά της. Κάθε ἄλλη γυναίκα θά πάγανε, σὲ τέτοια κρίσιμη περίστασι. 'Αλλά ἡ 'Ελένη διατήρησε ὅλο τὸ θάρρος και τήν ψυχραιμία της. 'Ετρεξε νὰ βρῇ τὸ μικρό γυιό της 'Αλέξανδρο, που ήταν φυλακισμένος σὲ μία καλύβα, σύμφωνα με τὸν παλιό νόμο, κι' εμφανίσθηκε έπισήμως στην Αὐλή ως ἀντιπασίλισσα τού 'Αλεξάνδρου Β'.

— Θά κυβερνήσω με δικαιοσύνη και θέλησι τὴ χώρα μου! δήλωσε.

Μία ὁμάδα καλογήρων, που θέλησαν νὰ τήν πολέμησουν, τὸ πληρώσαν με τὴ ζωή τους.

— Αποκεφαλίστε τους! διάταξε.

'Ολοι οί ὀπῆκοι της έμαθαν νὰ τήν φοβούνται και νὰ τήν σεβόνται. 'Ακόμη κι' οί ξενόφοβοι μοναχοί κι' οί ὀπισθοδρομικοί «Ράς» δὲν τολμούσαν πια νὰ διαμαρτυρηθοῦν, όταν τήν έβλεπαν ὡς ὑποστηρίχῃ και νὰ προστατεύῃ τὸν Βενεταῖο ἀγιογράφο Φοιντέσκα Μπραγκιόλε και νὰ διαλέγῃ γιὰ σύμβουλό της τὸν Πορτογάλο εξερευνητὴ Πέντρο ντελ Κοβίλχας.

Πέρασαν πολλά χρόνια. 'Ο 'Αλέξανδρος Β' είχε ἐνθρονισθῇ κι' είχε πάρει τήν εξουσία, μένοντας όμως πάντα κάτω απ' τήν ἐπιρροή της μητέρας του. Μία μέρα, όμως, μόλις είχε γυρίσει ἀπὸ μία ἐκστρατεία κατὰ τὸν σουλτάνου τού 'Αντάλ και τού Χαρρά, δολοφονήθηκε στὸν ὕπνο του απ' τούς εχθρούς του, με τὴ συνεισχύη τού πρωθυπουργού του. Κι' αὐτὴ τὴ φορά όμως ἡ 'Ελένη δὲν έδείλανε. Φρόντισε νὰ κρατήσῃ κρυφὴ τὸν δολοφόνου, κι' έθαψε με μεγάλη μυστικότητα τὸ νεκρό, γιὰ νὰ εξακολουθήσῃ ὁ λαὸς νὰ πιστεύῃ ὅτι βασιλεύει ὁ 'Αλέξανδρος.

ΝΕΑΙ ΤΙΜΑΙ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ.Γ.ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπληλαιώτισσης 1 και Πραξιτέλους (πλησίον Αγ. Μάρκου)
Τηλέφ. 32-809

Γυναικείες σιλὲ μεταξ.	Δρχ. 5.900
» μεταξωτές »	5.000
» Μπαρολέ »	2.000
Κυλόττες άντοχῆς »	1.800
Κομπινέτς άντοχῆς »	5.500
Πρόσολια »	2.400
Φανέλλες »	1.500
Φανέλλες μαλλοδάμβ. »	20.000
Σοσόνια »	1.500
Κάλτσες άνδρῶν ριγέ »	1.800
Κάλτσες άνδρῶν μάλιν. »	1.800
Μανδύλια »	1.000
Υποκάμ. μακρὸ μαγκί »	14.500
Υποκάμ. ποπλίν έξτρα »	22.500
Καταστάκια παιδικά και πολλά ἄλλα είδη με μικρὸ ἐλάττωμα στή μισή τιμή. Πᾶλῃσις χονδρική και λιανική.	

τι βασιλεύει ὁ 'Αλέξανδρος κάτω απ' τήν κηδεμονία της.

— Αλλοίμονο σ' ὅποιον φανερῶσθῃ τὸ μυστικό μου! δήλωσε.

Μόνο έπειτα ἀπὸ τρία δολόκληρα χρόνια φανέρωσε τὸ μυστικό, ανέδρασε στὸ θρόνο ἕνα γυιό τού 'Αλεξάνδρου, τὸν 'Αιμπα Σιών, και τιμώρησε τὸν προδότη πρωθυπουργό.

— Τυφλώστε τον! διάταξε τούς δημοίους της.

'Η εξουσία εξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται οὐσιαστικά στα χέρια της. 'Επειτα ἀπὸ ἔξη μῆνες όμως, κι' ὁ καινούργιος Νεγκούς βρῆκε μυστηριωδῶς θάνατο. 'Αμέσως τότε, ἕνας ἄλλος πρίγκηψ με βασιλικὸ αἷμα, ὁ Ναδὸ ὁ λεγόμενος «Λέων», κατέβηκε απ' τὸ βουνό ὅπου έμεινε φυλακισμένος, και πήρε πραξικοπηματικά τὸ θρόνο. 'Ο λαὸς κι' ὁ στρατός τάχθηκαν με τὸ μέρος του. 'Η 'Ελένη φανίσαν πια ὀριστικά παραγκωνισμένη.

Αὐτὴ όμως έμεινε σάν βράχος ἀκλόνητος μέσα στή θύελλα... 'Απ' τὰ παράθυρα τού παλατιού, παρακολουθοῦσε ἡ ἀδίσταχη τὸ ξεσπάσμα της θηριωδίας τού Ναδὸ.

Γιατί ὁ καινούργιος Νεγκούς ήταν ἀληθινὸ ἀνθρωπομόρφο θηρίο! Κῆποτε, διάταξε νὰ θάσουν ζωντανό, ὡς τις μασχάλες, ἕνα απ' τούς ισχυρότερους «ράς», κι' έπειτα νὰ στείλουν πρὸς τὰ ἔκρη, γιὰ νὰ τὸν ποδοπατήσουν, ὀλόκληρα κοπάδια ἀπὸ βῆδια, ἔλωνα και καμήλες! 'Αλλοτε πάλι, ξεορίζωσε τὴ γλῶσσα ἑνὸς δυστυχισμένου καλόγερου...

'Ολοι έτρεμαν τὸ θυμὸ του. Μόνο ἡ 'Ελένη δὲν ἐλύγισε, ἀλλά προσπαθοῦσε ἀνεπαίσχυντα νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ. Κι' ἐπὶ τέλους τὸ κατάρθηκε! 'Ο τρομερὸς Ναδὸ γονάτισε ἔμπροσθῃ της, ὅπως οί προκατοχοί του. Καθῶς δὲ ήταν διαρκῶς ἀπορορφωμένος απ' τούς πολέμους, ἐμπιστεύθηκε σ' αὐτὴν κάθε πολιτικὴ φροντίδα.

— Αἰεὶς, της είπε, γιὰ δύο βασιλιάδες. Κυβέρνα λοιπὸν τὴ χώρα με τὴ σύνεσι και τὴ σοφία σου.

'Η 'Ελένη, γυναίκα προοδευτική, ἐνοούσε νὰ βάλῃ τέλος πια στην προσιονία ἀπομόνωσι της Αἰθιοπίας. 'Εστελνε λοιπὸν ὡς τις μακρυνότερες χώρες τὰ καράβια της, φορτωμένα με χρυσάφι και με μπαχαρικά.

Οί Μουσουλμάνοι ἀρχηγοί, που τρυγούσαν κι' ἐπωφελαιοῦσαν τὴ χριστιανική Αἰθιοπία, ήθραν νὰ ζητήσουν τὴ φίλια της δυνατής και συνετῆς βασιλισσῆς της.

Αμέτρητες ἐκκλησίες, με καλλιτεχνικές εἰκόνες κι' ἔργα γλυπτικής χτίσθηκαν παντοῦ, σὲ κάμπους, σὲ βουάδες και σὲ κοιλάδες. Μία καινούργια πνευματικὴ ζωὴ ἔρχινη τις πρώτες ἀκτίνες της στην Αἰθιοπία.

Εν τῷ μεταξύ, πέρασε κι' ὁ Ναδὸ, κι' ἡ 'Ελένη ανέδρασε στὸ θρόνο τὸν γυιό του, Δαυτὸ Ε', που τὸν είχε ἀναθρέψει ἡ ίδια.

'Ο καινούργιος Νεγκούς πήρε ὀλόκληρη σειρά ἀπὸ γλυπτῶν τίτλους: «Δαυτὸ, βασιλεὺς της βασιλείας, ἀναπνέων τὸν Θεό, τῶμος τῶν λουταριῶν, γυιὸς τού Σολομῶντος, στήλη της πίστεως, λιβάνι της Παρθένου, κλπ. κλπ.» 'Ηταν ἕνας τύπος μυστικοπαθῆς και φιλοπόλεμος συγγραφέας. Κῆποτε, σὲ μία στρατιωτικὴ παρέλασι, έπεσε σὲ ἑκτασι, σὲ παραλήρημα ἀγέδου. Κι' έπειτα, ἐπὶ μία ὀλόκληρη βδομάδα, έμεινε ἑσπαλμένος προῦστα στὸ πλάκωτρο τῆς ἐκκλησίας, μουρμουρίζοντας κάθε τόσο με πόθος:

— Στείλε μου, Θεέ μου, ἕνα εχθρό, ἕνα τρομερὸ εχθρό, γιὰ νὰ μετρήσῃ μαζὶ του ὁ στρατός μου!

'Η 'Ελένη, που δὲν ὀνειρευόταν πολέμους, αἷμα και φωτιά, ἀλλά πολιτισμὸ και πρόοδο γιὰ τὴν Αἰθιοπία, προσπάθησε ὅσο μπορούσε ν' ἀλλάξῃ τὴ νοοτροπία τού Δαυτὸ. 'Αλλά δὲν ἔβλεπε. Γιατί ὁ θάνατος ἔπεσε γιὰ τὴν πόση, στὰ 75 χρόνια της, βάζοντας τέλος σὲ ἐκπολιτιστικό ἔργο της ἀληθινὰ ἐξαιετικής αὐτῆς γυναίκας και σοφῆς και πολιτισμένης βασιλισσῆς.

Οἱ 561 γέφυρες τού Βερολίνου

Τὸ σημερινὸ Βερολίνο εἶνε στήν πραγματικότητα ἕνα συγκρότημα ἀπὸ σαρᾶντα και περισσότερες γέφυρες, που πολλές απ' αὐτές δὲν ἔχουν καμμία ἐπικοινωνία ἢ μία με τὴν ἄλλη. Αὐτὸ συμβαίνει γιατί τὸ προπολεμικὸ Βερολίνο είχε 561 γέφυρες. 'Απ' αὐτές οί περισσότερες ἔχουν καταστραφῇ σήμερα και ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν τμημάτων της πάλεως πρὸ συνέδεαν ἄλλοτε ἔχει διακοπῇ.

"Αντρες... λεχῶνες!...

Βυζίνειν τὰ μωρά

'Ενα απ' τὰ περιεργότερα ἔθιμα, που συναντῶνται στίς πρωτόγονες φυλές, εἶνε τὸ λεγόμενον «κλώσσημα». Τὸ βρισκουμε ὀχι μόνο σὲ χώρες ἐξωτικές, ἀλλά και σὲ μία ὀρεινὴ περιοχή τῶν Πυρηναίων, μεταξύ Γαλλίας και 'Ισπανίας. Οί χωρικοί τῆς περιφέρειας αὐτῆς, μολοντὸν περιβάλλοντα ἀπὸ πολιτισμένους τόπους και δὲν βρισκονται διόλου σὲ ἄγρια κατάσταση, διατηροῦν πολλές απ' τις ἀρχαίες συνήθειες και τὴ γλῶσσα τους.

'Όταν λοιπὸν μία γυναίκα φέρῃ στὸν κόσμο ἕνα παιδί, σπκῶνεται ἀμέσως απ' τὸ κρεβάτι, ντύνεται και πηγαίνει στίς συνθησιμένες δουλειές της. Παύρει τότε τὴ θέσι της κοντὰ στὸ νεογέννητο ὁ άντρας της! Αὐτὸς μένει στὸ κρεβάτι ἐπὶ 8 ημέρες, με τὸ μωρὸ στήν ἀγκαλιά, αὐτὸς δέχεται τίς ἐπισκέψεις και τὰ συγκαρητῆρια τῶν συγγενῶν και τῶν γειτόνων... 'Η μητέρα πηγαίνει μόνον όταν πρόκειται νὰ θηλάσῃ τὸ παιδί της.

'Ότῶρο κι' αὐτὸ ἀκόμη μπορεῖ νὰ γίνῃ απ' τούς άντρες, σὲ ὠρισμένες φυλές τῶν τροπικῶν! 'Υπάρχουν ὀλλαδὲ μερικοί ἰθαγενεῖς, που χρησιμοποιοῦν ὡς... παραμάνες τῶν μωρῶν, ἰδίως στίς περιπτώσεις που ἡ μητέρα πέθανε στὸν τοκετό!

Πράγματι οἱ άντρες τῶν πρωτογόνων φυλῶν ἔχουν συνήθειες πολὺ πιο ἀνεπτυγμένο στήθος απ' τούς πολιτισμένους. 'Υπὸ ὠρισμένες δὲ συνθηκές, μποροῦν νὰ βγάλουν γάλα.

'Σε γνωστόν, στίς φυλές αὐτές, ὁ ἔφηβο ὑπόβαλλονται σὲ σκληρὲς δοκιμασίες κατὰ τὴν ἐνπληκίωσι τους, γιὰ ν' ἀναγνωρισθοῦν ὡς ἄνδρες και πολεμιστὰί της φυλῆς. 'Οφείλουν δὲ νὰ τις ὑπομεινουν ὄλες, μέχρι τέλους, χωρίς νὰ δειξοῦν καθόλου τὸν πόνο που αἰσθάνονται. 'Υπάρχουν όμως και μερικοί, που δὲν ἔχουν τόση ἀντοχή και λυγίζουν απ' τὸν πόνο. Αὐτοί λοιπὸν δὲν θεωροῦνται πια ἄνδρες. Ντύνονται γυναικεία και ἀσκαλοῦνται με τις δουλειές τῶν γυναικῶν. Γιὰ νὰ διακόψουν δὲ ἀκόμη περισσότερο κάθε σκέσι τους με τὸ ἀνδρικό σὺλιν, οί βαρσωνιτὰί τους τραυματίζουν τὰ γεννητικά τους ὄργανα, ἔτσι ὥστε ν' ἀποφθοῦσιν τελείως.

Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα ἐπέρχεται σὲ μερικές φυλές 'Ινδῶν τού Μεξικου ἀπ' τὴ συνεχὴ ἱππασία χωρίς σέλλα. Κι' οἱ ἄνδρες αὐτοί ὀνομάζονται («μυχεράντος») (ὀπλᾶδῃ: μεταδελθήμενοι σὲ γυναίκες).

'Η ἀτροφία τῶν γεννητικῶν ἀδένων φέρνει γενικές μεταβολές σ' ὀλόκληρο τὸ σῶμα. 'Ετσι, σὲ λίγα χρόνια, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί μοιάζουν πολὺ περισσότερο με γυναίκες, παρά με ἄνδρες. Ντύνονται γυναικεία, κάνουν γυναικείες δουλειές, ἀποκτοῦν σιγά... σιγά ἀκούμ και τὴ νοοτροπία τῶν γυναικῶν. Οἱ ἄδενες τού στήθους τὴν ἀναπτύσσονται ἐξαιρετικά κι' ἀρχίζουν νὰ παράγουν γάλα, με τὸ ὅποιο μποροῦν νὰ θρέψουν καλύτερα ἕνα μωρό! Κάτι σχετικό συμβαίνει ὡς γνωστόν και με τούς ευνούχους τῶν Τουρκικῶν χαρεμίων.

'Η παράξενη αὐτὴ μεταβολὴ τους ὀνομάζεται ἐπιστημονικά «γυναικομαστία» και ὀφείλεται σὲ τὴ διαταραχὴ τῆς ἰσορροπίας τῶν ὁρμῶν μέσα στὸν ὀργανισμό τους. Οἱ ὁρμόνες παράγονται, ὡς γνωστόν, απ' τούς γεννητικούς ἀδένες τῶν ἄνδρων και τῶν γυναικῶν. Τὰ ἀποτελέσματά τους δὲν ἔχουν ἀκόμη μελετηθῇ ἐξ ὀλόκληρου απ' τὴν 'Επιστήμη. Σ' αὐτές πάντως ὀφείλεται ὀλόκληρη ἡ σεξουαλικὴ ζωὴ τού ἀνθρώπου, ὁ τοκετός, ὁ θηλασμός, τὰ ἀνδρικά ἢ τὰ γυναικεία χαρακτηριστικά, κλπ.

Οἱ ἐπιστημονες εἶχαν ἐπιτύχει πρὸ πολλοῦ νὰ προκαλοῦσαν τὴν παραγωγή γάλακτος σὲ ἄρρενικά ζῶα ἐπὶ 2... 3 βδομάδες με μία ἐνεσι θηλυκῆς ὁρμόνης! Πρὶν ἀπὸ λίγα ὅμως χρόνια, ὁ διάσημος βιολόγος δόκτωρ Μπέρναρντ Ζόντεκ έπέτυχε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα με ὁρμόνες προερχόμενες ἀπὸ ὄντα ἄρρενικοῦ ἀλάνου!

Πάνω στὰ ἀποτελέσματα τού πειράματός του αὐτοῦ, ὁ Ζόντεκ, στήριξε μία καινούργια ἐπιστημονικὴ θεωρία. Παραδέχεται ὀπλᾶδῃ ὅτι τὸ ἄρρενικό σὺλιν ὅσο και τὸ θηλυκὸ παράγουν ἀρχικά τὴν ἴδια ὁρμόνη, που εἶνε και στίς δύο περιπτώσεις «ἄρρενική», κατόπιν δὲ μεταβάλλεται σὲ «θηλυκή». Στὰ ἄρρενικά ζῶα, τὸ τελικὸ αὐτὸ πρὸϊόν, ἡ «θηλυκή» ὀπλᾶδῃ ὁρμόνη, πλεονάζει και φέρνει με τὰ ὄντα (ὅπως εἶδαμε πρὸ πάνω στήν περιπτῶσι τού ἀλάνου). Στὰ θηλυκά ὅμως ζῶα καταναλίσκονται απ' τὸν ὀργανισμό τους.

'Η ἀνδρική ἀνικανότης ὀφείλεται σὲ πολλές περιπτώσεις στὸ ὅτι οἱ «ἄρρενικὲς» ὁρμόνες μεταβάλλονται πολὺ γρήγορα και ὀλοκληρωτικά σὲ «θηλυκές», προτοῦ χρησιμοποισθῇ ἕνα μέρος τους απ' τὸν ὀργανισμό. Ἀντίθετως ἡ γυναικεία ψυχρότης δείχνει ὅτι οἱ «ἄρρενικὲς» ὁρμόνες δὲν μεταβάλλονται κανονικά στίς «θηλυκὲς» που χρειάζεται ὁ ὀργανισμός της γυναικῆς.

Πάνω σ' αὐτές τις βάσεις, γίνονται τώρα απ' τὸ δόκτωρ Ζόντεκ ἐνδίαφέροντα πειράματα, που θ' ἀνοίξουν πιθανώτατα καινούργιους ὁδούς γιὰ τὴν ἱατρική και τὴ βιολογία.

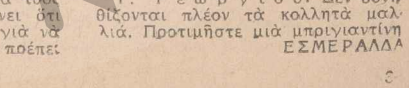
ΝΤΕΒΙΝΤ ΚΕΛΛΕΡ

των ονομάτων 10.000.000
τόμων, που έχουν έγκα-
ταλίσσει κατατεθειμένα πο-
σά 900.000 λιοτών εν όλω.

1900

δείχνει φιλία, αυτό ση-
 τούς «συμπάθει». Ούτε σή-
 άρεσουν σε μία κοπέλα

α 900.000 λίτρων ἐν ὅλῳ.

.....

μέ δυό σειρές κουμπιά και ζώνη
στη μέση από σατέν.

τοὺς «συμποθεῖ». Οὔτε ὁ
ἀφρέσουν σὲ μίαν κοπέλι

για να
πρέπει

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Στην 'Ισπανία, στο χωριό 'Αγγρέδα, φτάνει στο πανδοχείο του Τρουξίλλου με ταμπερμένους ο έμπορος χρυσωφικών ο Γάλλος κόμης Λέλιος με το γενναίο ακόλουθο του Λαντρώ. Ο κόμης βρίσκεται με νωτική πολιτική αποστολή στην 'Ισπανία. Αντικρύζει μια μέρα στη Μαδρίτη την ώρα αρχόντη αρχοντοπούλα Δολόρα και την ερωτεύεται τρελά. Την Δολόρα όμως την προσορίζει ο άθλιος θεός της 'Αντώνιο Παραδεδράς για τον άπαιστο 'Ισπανό ευγενή Διέγο Διάζ. Η νέα μισει τον Διάζ και λατρεύει το Λέλιο. Μα ο άπαιστος δόν Διέγος πληροφορείται τα πάντα και αναθέτει να δολοφονήσουν τον κόμη, τον οποίο σώζει έτοιμοθάνατο ο Λαντρώ. Το πανδοχείο πουφάσαν τώρα είναι ιδιοκτησία του Τρουξίλλου τυφλού οργάνου του Διάζ. Ο κόμης το μαθαίνει και θέλει να εξακριβώσει από τον Τρουξίλλο σε ποιόν πύργο, στο μέρη αυτά, μετέφεραν την αγαπημένη του. Μετά τη δολοφονική επίθεση εναντίον του, μια νύχτα που περιμενε ειδήσεις της Δολόρας απ' την καμαριέρα της, τη νεαρή κι' άφωτισμένη Στεφανία, ο Τρουξίλλος μνη έρευνοντας σε ποιους μιλάει, αποκαλύπτει ότι ούτος χτύπησε τον κόμη, Συγκρατούνται ωστόσο και μαθαίνουν που βρίσκεται ο πύργος. Στον πύργο βρίσκεται κι' η Στεφανία, σύζυγος του Τρουξίλλου που δεν θέλει ούτε να δει τον άντρα της ούτε από την δολοφονία - έτσι πιστεύουν - του κόμης. Ο κόμης λέει στον κάπηλο ότι είναι πατριώτης και νουνός της Στεφανίας κι' ότι την αναζητεί για να της δώσει ένα σεβάστο χρηματικό ποσό. Ο φιλόργυρος Τρουξίλλος δονεί τον κόμη στο πύργο. Εκεί όμως αρχίζει να υποψιάζεται θάλατοντας τον κόμη τα να κουφομιλάει με τη Στεφανία.

3ον - Στεφανία, είσαι ή κόμη μας έλπίδα, της είπε ο κόμης. Πώς θα μπορούσα να σου ανταποδώσω όλα όσα έκανες για μένα; Αυτή τη στιγμή ένα βαρύ χέρι ακούμπησε πάνω στον ώμο του κόμης. Παρασυρμένοι κι' οι δύο τους απ' τη συζητηση είχαν ξεχάσει την παρουσία του Τρουξίλλου ο οποίος είχε άγκιστρο στον κόμη. - Κύριέ μου, σάς προειδοποιώ μού φαίνεται ότι ή συζητηση δεν μπορεί να συνεχισθεί επ' άπειρον. Κι' όμως έσεις όχι μόνον συζητείτε, αλλά βλέπω πως κι' οι τρυφερότητες δεν σάς λείπουν... - Ναί, φίλε μου, τού απάντησε ο κόμης έχοντας δίκιο. Παρατραβήξαμε την κουβέντα. Αλλά να τί συμβαίνει! Προσπαθώ να πείσω τη γυναίκα σου ότι είχε καιρός πιά ν' αγαπήσετε. Καί, μα την πίστι μου, τα κατάφερα, φίλε μου. Η Στεφανία είναι πιά δική σου. Αφ' ης λοιπόν τ' άστειά κι' έλα να φιλήσεις τη γλυκειά σου γυναίκα... Λέγοντας τα λόγια αυτά ο κόμης έσπρωξε τη Στεφανία προς τόν Τρουξίλλο. Μα εκείνος της έφριξε ένα άγριο βλέμμα. Ο κόμης απόρησε: - Τι συμβαίνει ξενόδοξέ μου; φώναξε. Ο άρχιστος ή κάμης ναζί έσύ τώρα; Ανκαίλισσήςτε λοιπόν, φιλήθητε και βάλτε, στο παρσόφί σας τ' άδιακόσια φιορίνια. Ένώ σας άφηνω μόνους... - Τι συμβαίνει ξενόδοξέ μου; φώναξε. Ο άρχιστος ή κάμης ναζί έσύ τώρα; Ανκαίλισσήςτε λοιπόν, φιλήθητε και βάλτε, στο παρσόφί σας τ' άδιακόσια φιορίνια. Ένώ σας άφηνω μόνους...

- Όχι! φώναξε ο Τρουξίλλος σταυρώνοντας τα χέρια του μπρος στον κόμη. - Τι σημαίνει αυτό φίλε μου; - Σημαίνει ότι άρκετά με κοροϊδεύατε ως τώρα. Δεν θ' άνεχθώ πιά τα ψέματά σας. Απο δώ μέσα δεν πρόκειται να βγείτε άν δεν δώ το αληθινό σας πρόσωπο. - Μα για ποιόν με περνάς λοιπόν και μιλάς έτσι; - Είσαι ο έραστές της γυναίκας μου και όχι ο νουνός της. Ο κόμης γέλασε με την καρδιά του. Η Στεφανία ακούγοντας τα προσβλητικά λόγια του συζύγου της προσπάθησε να τον ήσυχάσει. Μα εκείνος εξακολουθούσε να φωνάζει δυνατά. Υπήρχε κίνδυνος να τους ακούσουν οι ύπηρέτες. Ο κόμης κατάλαβε τον κίνδυνο κι' άμέσως έχωσε το χέρι στο στήθος του κι' έβγαλε το μαχαίρι που του είχε δώσει ο Λαντρώ. Συγχρόνως έσπρωξε τον ξενόδοχο. Τα μάτια του πετούσαν φλόγες. - Κακοθύμω, ξεσκέπασε το πρόσωπό σου, ξαναφώναξε ο Τρουξίλλος, ή θα τραβήξω εγώ τη γενειάδα σου για να δώ ποιός είναι ο νουνός της γυναίκας μου. Κι' άμέσως θέλησε να βγάλει την γενειάδα του κόμης. Δεν πρόφτασε όμως να κάνει τη χειρονομία αυτή ο κόμης τον είχε άρπάξει από το αριστό λαιμό λένοντας του: - Θέλεις λοιπόν να δης ποιός είμαι; Θα με δεις, αλλά την ίδια στιγμή θα πεθάνεις! Άμέσως κατόπιν σήκωσε το άριστερό του χέρι έβγαλε τη γενειάδα του ενώ με το δεξί ύψωνε το μαχαίρι του. Ο Τρουξίλλος θά ήταν νεκρός άν ή Στεφανία δεν έμπαινε στη μέση, παρακαλώντας και τους δύο να ήσυχάσουν. Μόλις αντίκρισε ο Τρουξίλλος τον κόμη τα μαρμάρωσε. - Ο κόμης εδώ!... Ζή ακόμα!... τραύλιζε. - Ναί, είναι ο κόμης, είπε σιγά ή Στεφανία. - Αν θέλεις να σ' άναπό, Τρουξίλλε, σάσε τον. Μη τον προδώσεις! Αλλά ο Τρουξίλλος ήταν έξω φρενών. Συροντας μαζί του τη γυναίκα του που προσπαθούσε να του κλείσει το στόμα βρόηκε στη μέση της αθούσης. - Λακαρίλλο, Παχέκο, Άντρέα! φώναξε. Συγχρόνως ακούστηκαν οι φωνές των υπηρέτων. Τότε ή Στεφανία πήρε το μαχαίρι από τα χέρια του κόμης και ψιθύρισε στον Τρουξίλλο: - Άκούσε με καλά. Η θά βγάλης από δώ μέσα ζωντανό τον κόμη ή ή θά σκοτώω άμέσως εδώ μπροστά σου!... Κι' άμέσως βύθησε τη μύτη του μαχαίριού στο στήθος της. Στο φέρεμά της φάνηκε λίγο αίμα. Ο Τρουξίλλος τρόμαξε. Κατάλαβε την τρελή απόφαση της γυναίκας του. Την άγκάλιασε λοιπόν προσπαθώντας να της πάρη απ' τα χέρια το μαχαίρι. Τη στιγμή αυτή άνοιξε άξαφνα ή πόρτα κι' εμφανίσθηκαν ο Άντώνιο Παραδεδράς με τη δόνα Δολόρα ακολουθούμενοι από άρκετους όπλοφόρους. Μόλις ο κόμης είδε εκείνη που έλάτρευε κατατραχάθηκε κι' όπισθοχώρησε μερικά βήματα. Ο Παραδεδράς, ένας γέρος ύψλος με φυσιολογικά ύπερβολικά κρατούσε απ' το χέρι τη Δολόρα. Προχώρησε προς το μέρος του Τρουξίλλου και τον ρώτησε: - Τι συμβαίνει λοιπόν; Γιατί αυτές οι φωνές και τό καρό; Ποιός τόλμησε να ταραχή η συζία της δεσποσύνης; Εξαλλος ο Τρουξίλλος έκανε ένα βήμα προς τα έμπρος έτοιμος να τί πιά. Αλλά ή Στεφανία κούδοντας γρήγορα -

ΠΑΖΑΡΙ

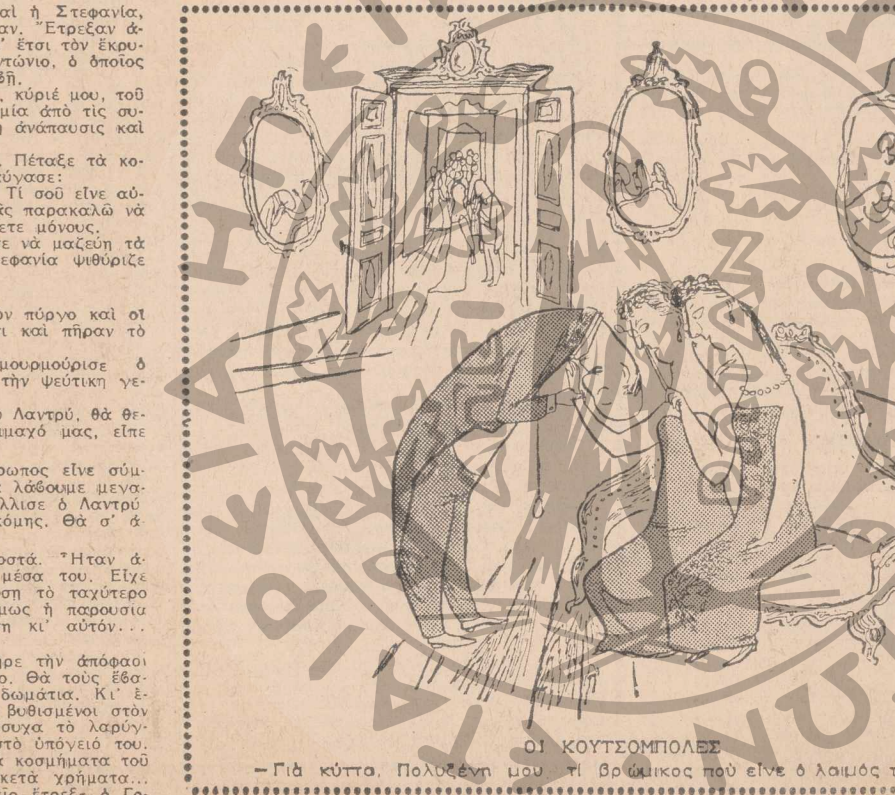
— Σου δίνω ευχολόγους το χέρι της κόρης μου, άν μου παραχωρήσεις τις δυο φιλενάδες σου!...

γρήγορα στο στήθος το μαχαίρι του κόμης, τον πλησίασε και του ψιθύρισε γεμάτη άγανά: - Άν τον προδώσεις άθλιε, αυτοκτονώ! Σαστισμένος ο Τρουξίλλος ύπακλίθηκε μπρος στον δόν Άντώνιο. - Εξοχώτατε, τραύλιζε, πρέπει να σάς όμολογήσω... πρέπει να σάς... Δεν πρόφτασε να συνεχισή τη φράση του. Ένας βαθύς λυγμός άντησε. Ήταν ή Δολόρα. Αντικρύζοντας το δολοφόνο του κόμητος δεν μπόρεσε να κρύψη τη συγκίνησή της. Συγχρόνως ο Τρουξίλλος συλλογιζόταν: «Άν σώσω τον κόμη, θα κερδίσω την αγαπητή της γυναίκας μου... Άς σιωπάω λοιπόν. Ο άφέντης μου δεν έχει να ζημιωθεί και πολύ άν περιμένει λίγο... Ο κόμης είναι στα χέρια μας». - Λοιπόν τί έλεγες, Τρουξίλλε; ρώτησε τη στιγμή εκείνη ο δόν Άντώνιο Παραδεδράς. - Έλεγα, εξοχώτατε, έλεγα... ότι έκανα ένα μεγάλο, ένα πολύ μεγάλο σφάλμα!... - Όχι δά!... Και ποιό είναι αυτό το σφάλμα σου; - Έφερα στον πύργο έναν άνθρωπο... Ο Παραδεδράς πού τότε μόλις άντελήφθη τον κόμητα που στεκόταν ακίνητος παράμερα άγρίεψε. - Θα τό πληρώσεις πολύ άκριβά αυτό Τρουξίλλε! Και ποιός είναι αυτός; ρώτησε. - Ο νουνός της γυναίκας μου! - Η δόνα Δολόρα, ο κόμης κι' ή Στεφανία ακούγοντας τα υπερβέβαινα λόγια του ξενόδοχου ένοιώσαν μεγάλη άνακούφιση. Χωρίς άλλο ο Τρουξίλλος είχε μετανοήσει και δεν έπρόκειτο να τους προδώσει. - Ο νουνός της γυναίκας σου; απάντησε ο Παραδεδράς. - Ο Τρουξίλλος συνέχισε: - Ναί, κύριε. Γι' αυτό ή τόση φασαρία που ακούσατε. Έγώ, εξοχώτατε, φταίω. Θέλαμε να φύγουμε και φώναξα τους ύπηρέτες να μ' άνοίξουν. Δεν μ' άνοιξαν κι' άναγκάσθηκαν να φωνάξω πού δυνάται. Γι' αυτό, εξοχώτατε, ζητώ συγγνώμη πρώτα από σάς κι' έπειτα από τη δεσποσύνη Δολόρα που την έκανα να ταραχθή τόσο... Ο δόν Άντώνιο ήταν βέβαιος ότι ο Τρουξίλλος έλεγε όλη την αλήθεια. Έκανε τότε νόημα στον κόμητα να πλησιάσει. - Άπό πού έρχεσαι; τον ρώτησε. Πώς σε λένε; - Είμαι ο Κορινθίος ο χρυσοχός κι' έρχομαι από τις Κάτω Χώρες, απάντησε ο κόμης. - Και τί νέα έχετε από εκεί κάτω; - Τίποτε, εξοχώτατε. Έπαναστάσεις γίνονται τακτικά. - Μπράβο! Μονάχα με αίμα θεραπεύει κανείς τους τρελλούς που γυρεύουν την άνεστηρίσά τους. Και σε λίγο καιρό, κύριε Κορινθίε, οι συμπατριώτες σας θα θεραπευθούν όριστικά, είμαι βέβαιος. - Με ποιόν τρόπο εξοχώτατε; - Με την 'Ιερά 'Εξέταση, φίλε μου. Ο κόμης έφριξε στα λόγια αυτά του Παραδεδρά. Συγκρατήθηκε όμως και απάντησε: - Είθε ο Θεός να εισακούση την εξοχότητά σας. - Και σεις τί σκέπτεστε; - Έγώ; τί γνώμη θέλετε να έχη ένας έμπορος; - Ά, ναί, είσαστε χρυσοχός. Και τότε φεύγετε; - Άβριο πολύ πρωί. - Κρίμα! είπε ο δόν Άντώνιο. Κρίμα που δεν φέρατε εδώ μερικά χρυσωφικά ν' αγοράσω για την αγαπητή άνεμιά μου. Μα την αλήθεια θά ήταν εξαιρετική εύκαιρία να της προσφέρω τα γαμήλια δώρα. Σε τριάντα εξή ώρες θά γίνη ο γάμος της και πολύ θά την ευχαριστούσε ή αγορά αυτή. Κυτάζετε την την πονηρή πόση προσοχή δίνει πού σάς άκούει να μιλάτε για χρυσωφικά... Η Δολόρα ακούγοντας τη φωνή του έμπορου είχε πραγματικά παραχθή. Της θυμίζει τη φωνή του αγαπημένου της. Και παρ' όλίγον να φωνάξει: «Όχι δεν κάνω λάθος. Αυτός είναι!» Ο Τρουξίλλος είχε άντληφθή τη γαρά της Δολόρας και ποδήθηκε μήπως ή δεσποσύνη παραουρή από την παρουσία του κόμητος και κάνει καμιά άπερισκέψια. Πλησίασε λοιπόν τον κόμητα και του ψιθύρισε σιγά - σιγά: - Η θέσις σας κινδυνεύει! Φύγετε για τό Θεό!... Μα ο κόμης όσο ένοιώθε κοντά του την αγαπημένη του, δεν μπορούσε να έπιβληθή στον εαυτό του και να φύγη. Ύρισε λοιπόν στον δόν Άντώνιο και τού είπε: - Εξοχώτατε, άφού θέλετε ν' αγοράσετε μερικά κοσμήματα, μπορώ να σάς δείξω. - Αλήθεια; Τα έχετε μαζί σας; - Όχι. Έχω όμως τον υπάλληλό μου, ο όποιος περιμένει έξω από τον πύργο. - Θαυμάσια! Στείλτε λοιπόν να τον φωνάξετε. Ο Τρουξίλλος πηγόντας απ' την άγανία. - Μα... εξοχώτατε, είναι πολύ άργά και ο δόν Διάζ άπαγορεύει... τραύλιζε. - Τρουξίλλε σου άπαγορεύω να μιλάς εφά-

σον είμαι έχω έδώ... φώναζε ο Παραδεδράς. Πήγαινε, σύ Λακαρίλλε να τον φωνάξεις. Τώρα άμέσως. - Έτσι κι' έγινε. Σε λίγο ο Λακαρίλλος συνάδωσε τον Λαντρώ μέσα στον πύργο. Μόλις ο δόν Άντώνιο είδε τον πιστό άκόλουθο του κόμητος είπε: - Σπουδαίο παλληκάρι φαίνεται να είναι. - Δεν έχετε άδικο, εξοχώτατε, πρόσθεσε ο κόμης. Ο υπάλληλός μου είναι παλιός στρατιώτης και ξέρει να ρίχνει με πολύ δεξιότητα τό άκόντιο. Τότε ο δόν Άντώνιο παίρνοντας την κασετίνα με τα κοσμήματα τό εξέτασε προσεκτικά, ενώ συγχρόνως φλυαρούσε με τον Λαντρώ για διάφορα πολεμικά κατορθώματά του. - Έν τω μεταξύ ο πιστός Λαντρώ δεν άργησε να καταλάβει σε ποió σημείο βρισκόταν ή κατάσταση. Άντελήφθηκε ότι ο Τρουξίλλος κρατούσε τη Στεφανία κοντά του και την έμπόδιζε να συνεχισθή με τη Δολόρα, ή όποια καθισμένη παράμερα άκούει με μεγάλη προσοχή τα λόγια του ψευτοχρυσόχου. Προσπάθησε τότε να τραβήξη την προσοχή του δόν Άντώνιο διηγώντας του διάφορες ιστορίες, ένώ συγχρόνως με τον άκόντιο του έβειχνε στον κόμητα τη δόνα Δολόρα. Ο κόμης τότε με την πρόσφατη πώς θά της δείξει ένα ώραίο κοσμήμα ήρθε κοντά της, ενώ ή καρδιά του είχε ξεχειλίσει από την άγανία. Η Δολόρα έμεινε ακίνητη. Μια άνεξήγητη περιέργεια την κίνησε να δει άν ο άγνωστος που είχε τη φωνή και τις κινήσεις του κόμητος ήταν αυτός ο ίδιος ο κόμης κι' άκόμη άν ήξε και τα δικά του μάτια. - Πραγματικά τά βλέμματά τους συναντήθηκαν. Ο κόμης κλονίσθηκε ενώ ή Δολόρα πετάχτηκε όρθη και στάθηκε βουθή μπροστά του. - Μη, προς Θεού μ' άς καταστρέψετε όλους, του ψιθύρισε στ' αὐτή ο Τρουξίλλος που είδε την άγανία της δόνας Δολόρας. - Έν τω μεταξύ ο Λαντρώ, του όποιου καμμία κίνησης του Τρουξίλλου, δεν ξέφευγε, άφισε τον δόν Άντώνιο και διαλέγοντας ένα μικρό έγγχειρίδιο χρυσό με λαδή στολισμένη με μαργαριτάρια τό έβωσε στον κόμητα λέγοντας του: - Άφέντη μου διηγηθήτε την ιστορία του έγγχειριδίου στον εξοχώτατο. Και κατόπιν πλησιάζοντας τη Δολόρα της είπε: - Δεσπούνις θαυμάσει την τέχνη αυτού του όραλου βραχιολάκι! Κυτάζετε πόσο είναι τέλει. Και σκύδοντας στ' αὐτή της της ψιθύρισε: - Θάρρος δεσπούνις. 'Ηρθαμε για να σάς σώσουμε. Μη ταραχθείτε... Δεν κάνετε λάθος... Ζή... Είναι ο κόμης. Η Δολόρα τρεμέρα συγκινημένη λιποθύμησε κι' έπεσε χάμω. Ο κόμης μόλις άντελήφθη την άγαπημένη του να πέφτει, δεν σκέφθηκε τίποτε άλλο παρά να τρέξη να την βοηθήσει. Αφήνοντας λοιπόν τον δόν Άντώνιο έτρεξε, τη σήκωσε στα χέρια του και την έβαλε να καθήσει έλαφρά σε μια πολυθρόνα. Συγχρόνως της γέμιζε τα χέρια με παράφορα φιλήματα. Ο Λαντρώ, ο Τρουξίλλος και ή Στεφανία, είδαν τί συνέβαινε κι' έτρομαξαν. Έτρεξαν άμέσως πίσω από τον κόμητα κι' έτσι τον έκρυψαν απ' τα μάτια του δόν Άντώνιο, ο όποιος ρωτούσε να μάθι τί είχε συμβεί. - Δεν είναι τίποτε το σοβαρό, κύριέ μου, τού είπε ο Τρουξίλλος. Μια λιποθυμία από τις συνηθισμένες των γυναικών. Λίγη άνάπαυσις και ή δεσπούνις θά συνέλθι. Ο γρηναίος ευγενής θυμωσε. Πέταξε τα κοσμήματα στο κιβώτιό και κραύχασε: - Νά πάρη ο διάβολος!... Τι σου είναι αυτές οι ύπερτικές γυναίκες! Σας παρακαλώ να φύγετε όλοι και να μ' άφήσετε μόνους. Στο μεταξύ ο Λαντρώ άρχισε να μαεύει τα κοσμήματα. Συγχρόνως ή Στεφανία ψιθύριζε στον κόμητα: - Άβριο τά μεσάνυχτα! Μόλις βρέθηκαν έξω από τον πύργο και οι τρεις, άνάσαναν μ' άνακούφισι και πήραν τό δρόμο για τό καπηλειό. - Φτηνά τη γλυτώσαμε! μουρμούρισε ο Λαντρώ, ενώ ο κόμης έβγαζε την ψεύτικη γενειάδα του. - Από σήμερα, άγαπητέ μου Λαντρώ, θά θεωρήσω τον κύρ Τρουξίλλο σύμμαχό μας, είπε ο κόμης. - Χμ... Άν αυτός ο άνθρωπος είναι σύμμαχός μας, τότε... πρέπει να λάβουμε μενολύτερα μέτρα άσφαλείας, γρύλλισε ο Λαντρώ. - Σιωπή! τού ψιθύρισε ο κόμης. Θα σ' άκούση, διάβολε! Ο Τρουξίλλος βάδιζε μπροστά. Ήταν άνάστατος. Η όργη κόχλαζε μέσα του. Είχε πάρει την απόφαση να σκοτώσει τό ταχύτερο τον κόμητα. Τόν ένοχλούσε όμως ή παρουσία του Λαντρώ. Τόν ένοχούσε κι' αυτόν... Ήταν λιγάκι δύσκολο. Τέλος ο δόλιος κάπηλος πήρε την απόφαση να τους σκοτώσει και τους δύο. Θα τους έβαζε να κοιμηθούν σε χωριστά δωμάτια. Κι' έπειτα, την ώρα που θά ήταν βυθισμένοι στον ύπνο θά τους έκοβε ήσυχα - ήσυχα τό λαρύγγι. Κατόπιν θά τους έβαζε στο ύπογειό του. Έτσι θά κληρονομούσε και τα κοσμήματα του ψευτοεμπόρου που άείζαν άρκετά χρήματα... Όταν έφτασαν στο καπηλειό έτρεξε ο Γο-

μης και τους άνοιξε. Ο κόμης μπήκε μέσα λέγοντας στον Τρουξίλλο: - Άκολουθήσε μας, ξενόδοξέ μου. Ήρθε ή στιγμή να κανονίσουμε τους λογαριασμούς μας. Ο Τρουξίλλος άνησυχής. Άν ο κόμης έφευγε; Τόσο τό καλύτερο όμως. «Άς φύγη, άς χαθή κι' όλα διορθώνονται», σκέφθηκε. Όταν μπήκαν στο δωμάτιο, ο κόμης γύρισε στον Τρουξίλλο και τού είπε: - Δεν βρήκα λόγια να σ' ευχαριστήσω, άγαπητέ μου, για όσα έκανες προς χάριν μου. Πάρε λοιπόν την άμοιβή πού σου ύποσχέθηκα. Και βγάζοντας από την τσέπη του ένα σακκούλακι με χρυσά νομίσματα τό έβωσε του Τρουξίλλου, πού τό είχε γάσει κυριολεκτικώς. Τέλος άφού συνήλθε από τη συγκίνησή του, είπε στον κόμητα: - Κύριε, έπειδή είσθε ένας πρώτης τάξεως εύποτος, να μού έπιτρέψετε να σας δώσω μια καλή συμβουλή. Δεν θέλω να μάθω τό μυστικό σας. Πάντως για να έρθετε εδώ έχετε άποστον σκοπό... Και ο σκοπός αυτός, άν δεν άπατάμαι, είναι ν' άπαγάγετε την δόνα Δολόρα... Είσαι σπουδαίος, Τρουξίλλε! ξεφώνισε ο κόμης. Και δεν μού λες φίλε μου, ποιά είναι ή γνώμη σου σχετικώς; - Η γνώμη μου είναι να εξαφανισθήτε όχι μόνον από τό μέρος αυτό, αλλά, άκόμα κι' από την 'Ισπανία. - Όχι δά!... Τι είναι αυτό που λες, άγαπητέ Τρουξίλλε; - 'Ιστία, κύριε. Ο δόν Διέγος, έχει άνθρώπους που τον πληροφορούν για τό κάθε τι σ' όλη την 'Ισπανία. Άν λοιπόν μάθι ότι ο άντερσας της δεν είναι νεκρός, αλλά ζή, τότε... τότε είσαστε γοημένοι! - Σ' ευχαριστώ για τη συμβουλή σου Τρουξίλλε. Δεν πρόκειται όμως να ώφεληθώ καθόλου από αυτήν. - Γιατί; ρώτησε ο ξενόδοχος άνήσυχος. - Γιατί δεν έχω σκοπό να φύγω από δώ, παρά μόνον για λίγες ώρες. Πριν ξημερώση αύριο θά είμαι πιά εδώ. - Φυλαχθείτε! Θα σας συμβή κανένα κακό! φώναξε ο Τρουξίλλος. - Άγαπητέ μου, τό κόκκο χάνει τα λόγια σου. Έννοώ να παρευρεθώ στους γάμους του άφέντη σου. Φόρεσε κατόπιν ο κόμης τό καπέλλο του ως τά φούδια και πήρε τό σπαθί του και τό μανδύα του έτοιμος να φύγη. «Είπε καταδικασμένος να πεθάνη! σκέφθηκε ο ξενόδοχος. Είναι τό γρατό του ν' άφήσι τα κόκαλά του στην 'Ισπανία». Ο Τρουξίλλος έκαμε άμέσως τό σχέδιό του: θά πήγαινε γρήγορα - γρήγορα στο δημόσιο δρόμο, θά κρυβόταν πίσω από ένα θάμνο με την καραμπίνα του στο χέρι και θά σκότωνε τον κόμητα καθώς θά περνούσε. Γι' αυτό βιάστηκε να καληνυχτήσει και τράβηξε προς την πόρτα. Τόσο πολύ βιάζόταν: τον ρώτησε ο κόμης... Φεύγεις κι' όλος; - Πάω να κοιμηθώ, κύριε. Κοντεύουν μεσάνυχτα και μού κλείνουν τα μάτια.

Ο κόμης έσπρωξε μια πολυθρόνα προς τό μέρος του Τρουξίλλου. - Χώσω εκεί μέσα, τού είπε. Τό μέρος είναι κατόλληλο για ύπνο... - Άστείευόσαστε, κύριε; - Έγώ; Καθόλου. Μού φαίνεται πως και σ' αυτή την πολυθρόνα μπορείς να κοιμηθής άνταπαυτικώς. Κυτάζε τον Λαντρώ τί ώραία πού πλάνιασε. Πραγματικά ο Λαντρώ ήταν χωμένος σε μια πολυθρόνα με τό ξίφος άνάμεσα στα πόδια του. - Δεν θά τον πάρете μαζί σας; ρώτησε ο Τρουξίλλος άνήσυχος. - Όχι. Θα μείνη εδώ κι' έσύ θά του κάνης συντροφιά. - Στον ύπνο... συντροφιά... έχω! - Μάλιστα, φώναξε χαμογελώντας ο Λαντρώ. Περιεργο σου φαίνεται! Θα ροχαλίζουμε κι' οι δύο μας τόσο άφρονικά πού θά κάνουμε πρώτης τάξεως νουέτιο. Ο Τρουξίλλος άρχισε να μυρίζεται την παγίδα που τοούσταν. - Ξέρεις, συνέχισε ο Λαντρώ ειρωνικά, όταν είμαι μόνος μου και ροχαλίζω, φοβάμαι... - Τι φοβάσαι; - Τα φαντάσματα. Ο Τρουξίλλος δεν κρατήθηκε πιά. Φώναξε θυμωμένα: - Ότε μ' έχετε υπό κράτηση; - Τι κάθεται και μ' άς λες, κύρ ξενόδοξέ τού είπε ο Λαντρώ. Άστείευσε βέβαια. - Τότε δεν μούχετε έμπιστοσύνη. - Μπιά!... Θεός φυλάξει!... Σου έχω μια μεγάλη έμπιστοσύνη... αλλά βλέπεις είναι στη μέση ο άφέντης σου, τού είπε ο κόμης. Τώρα βέβαια έσύ βρισκεσαι άνάμεσα σε δυο ρεύματα αντίθετα. Ο διάβολος σε τραβάει από τό ένα μέρος κι' ο καλός σου άγγελος από τό άλλο. Ο διάβολος είναι ο άφέντης σου ο δόν Διέγος, κατά διαταγήν του όποιου θέλησε να με σκοτώσει στη Μαδρίτη κι' ο καλός σου άγγελος είναι ή Στεφανία, πού με την έπιρροή της και με μερικά δουκάτα δέχθηκε να μού σώσης άπό τη ζωή. Έπειδή λοιπόν φοβόμαι μήπως ο καλός σου διάβολος σου ζητήσει να παίξης κανένα άσχημο παιχνίδι μαζί μου, γι' αυτό σ' έμπιστεύομαι στο Λαντρώ. Αύτος ξέρει να σε ύπερασπισθή από τον κακό διάβολό σου! Όστε ξαπλώσε ως τό πρωί στην πολυθρόνα και κατόπιν βλέπουμε τί θά γίνη. - Κι' άν δεν θέλθω να σάς ύπακούσω; ρώτησε άγριεμένος ο Τρουξίλλος. - Ο Λαντρώ άρχισε να γελάει και για να εξαλαφρώσει έδθεν έβγαλε κι' έβαλε τά δυο του πιστόλια πάνω στο τραπέζι. Ο Τρουξίλλος βλέποντας τά πιστόλια κατάλαβε πιά ότι δεν μπορούσε να φέρη καμιά άντίρρηση και είπε στον κόμητα: - Εστώ. Θά μείνω, κύριε. Άλλά διαμαρτύρομαι. Αυτό είναι καθαρή βία. - Διαμαρτυρήσου, όσο θέλεις, τού φώναξε ο Λαντρώ. Θά σε άνακουφίσω... Τη στιγμή αυτή μπήκε μέσα ο Γουέζ, κι'

— Για κύπτα. Πολυξένη μου, τί βράμικος πού είναι ο λαμός του!

αφήγησης ότι το έργο του κόμης ήταν έτοιμο.

—Εγώ φεύγω, έπενε ο κόμης. Καί γυρίζοντας στον Τρουέλλο πρόσθεσε: —Φαντάζομαι, ξενοδόχε μου, ότι θα είσαι φρόνιμος και θα κοιμηθής εσάβητα...

Ο Λαντρώ συνώδεψε τον κόμητα ως το κατώφλι και μίλησε για λίγα λεπτά κρυφά μαζί του.

Ο Τρουέλλος βρήκε την ευκαιρία να ψιθυρίσει στον Γομέζ:

—Προς Θεού! Μην κοιμηθής καθόλου άπνοια. Εύτυχως μπήκε στο δωμάτιο ο Λαντρώ και τους διέκοψε.

—Εσύ τί κάνεις εδώ; ρώτησε τον Γομέζ. Πήγαυε, παλινόπαιδο, να κοιμηθής μη σου βγάλω τ' αυτιά.

Ο Γομέζ τον κύτταζε σαν βλάκας. Τότε τον πέταξε έξω και κλείδωσε με διπλή στροφή την πόρτα. Ύστερα πήγε και κάθισε στην πολυθρόνα του. Ο Τρουέλλος καθόταν στη δική του έχοντας γυρισμένες τις πλάτες του στο Λαντρώ.

Πέρασε έτσι μια ώρα. Ο Τρουέλλος έκανε δεικνώντας κοιμάται. Αντίθετος ο Λαντρώ προσπαθούσε να διώξη τον ύπνο του που του έρχοταν τόσο γλυκά, τόσο ύπουλα.

Οι κόποι της ημέρας τον κατέβαλαν στο τέλος και δεν άργησε να κοιμηθής.

Αμέσως ο ξενοδόχος μισάνοιξε τα μάτια του, έβλεπε στη ζώνη του κι' έβγαλε ένα μολύβι κι' ένα σημειωματάριο στο οποίο έγραφε τους λογαριασμούς του. Έσχιζε ένα φύλλο και με κάθε προφύλαξη έγραψε:

«Ο κόμης Λέλιος ζ.η. Τρέζε, μ.η. χάνετε ούτε στιγμή».

Διπλώσε κατόπιν γρήγορα-γρήγορα το σημείωμα, το έκανε όσο μπορούσε πιο μικρό και το έκρυψε στη φούστα του.

Ο Λαντρώ είχε αποκοιμηθής. Το κεφάλι του έγειρε σιγά-σιγά προς το στήθος του κι' άεσφα έχασε την ισορροπία του. Έγειρε τότε τόσο που η μύτη του χτύπησε άπνοια πάνω στο τραπέζι.

Πετάχτηκε τότε τρομαγμένος, αγριεμένος. Νόμισε στον ύπνο του ότι του είχε επιθεθεί ο Τρουέλλος. Πήδησε πάνω σαν λιοντάρι, έτριψε τα μάτια του κι' όταν ήσυχασε πεία, άρχισε να κινή πάνω-κάτω βόλτες στο δωμάτιο. Ο Τρουέλλος προσποιήθηκε ότι είχε ξυπνήσει αυτή τη στιγμή. Τεντώθηκε κι' αυτός, χασμουρήθηκε, έτριψε τα μάτια του κι' άρχισε να γελάει.

—Διάβολε!... Σου έκανε πολύ καλό βλέπω ο ύπνος, το έλεγε ο Λαντρώ. Γεμάτος κέφι μου έμπηξε, φιλαράκο μου.

—Γελώ με την κουταμάρα μου, το άπάντησε ο Τρουέλλος. Τόσες ώρες, αν έπαυσα διαφορετικά τα πράγματα και δεν στενοχωριόμουν, θα παίζαμε κανένα παιχνίδι. Ξέρω ή ότι άλλο και συγχρόνως θα πίνουμε και λίγο κρασάκι. Έτσι θα περνούσε ευχάριστα η νύχτα.

—Εδύει! Πολύ σωστά μιλάς, άγαπητέ μου Τρουέλλε. Λίγο κρασί θα ήταν ένα κι' ένα για να περάσουν αυτές οι άκαιρες ώρες. Αλλά... που να το βρούμε; Ποιος θα κατέβη κάτω στο υπόγειο; Όχι βέβαια εσύ. Δεν θέλω, διάβολε, να κουρασθής ηγαλίστως ως εκεί!

—Και δεν φωνάζουμε τον Γομέζ; —Μη... αυτό το παλινόπαιδο θα κοιμάται χωρίς άλλο.

—Το κρεβάτι του είναι στη σοφίτα, άκρι-δως πάνω απ' αυτό το δωμάτιο που είμαστε τώρα εμείς. Χτύπησε του το ταβάνι και θα έρθη άμέσως.

Χωρίς να χάσει καιρό, ο Λαντρώ ανέβηκε σε μια καρέκλα και με το σπαθί άρχισε να χτυπά το ταβάνι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Εκδόσεις

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ανακαινισμένη, πολυσέλιδη, πολυχρωμή, μ' έκλεκτη ύλη κυκλοφόρησε η «Διάπλασις των Παιδών» το περιοδικό που εμφορμώσε τρεις γενεές Έλλήνων. Διευθυντής ο διακεκριμένος συνννογραφός και α. καθηγητής κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος.

Κυρίες και Κύριοι,

Στον τόπο μας τον καιρό της κατοχής κυκλοφόρησαν πολλές μάγκες κουδιστρών και τώρα τελευταία ήλθαν από το εξωτερικό διάφορες άλλες, καμιά όμως ούτε ντόπια, ούτε ευρωπαϊκή δεν συγκρίνεται σε ποιότητα και άτιχη με τις φημισμένες κουδιστρές «ΠΡΙΟΝΙ» που είναι εφάμιλλες των προσολεμικών ευρωπαϊκών.

Ρωτήστε τον ράπτην και μολύστρο σας, που άσφαλώς τη χρησιμοποίησαν, γιατί με την ειδικότητά τους ξέρουν να διαλέγουν.

Δοκιμάστε την κουδιστρά «ΠΡΙΟΝΙ» και θα μείνετε ένθουσιασμένοι.

Δοκιμάστε την κουδιστρά «ΠΡΙΟΝΙ» και θα μείνετε ένθουσιασμένοι.

Δοκιμάστε την κουδιστρά «ΠΡΙΟΝΙ» και θα μείνετε ένθουσιασμένοι.

Δοκιμάστε την κουδιστρά «ΠΡΙΟΝΙ» και θα μείνετε ένθουσιασμένοι.

Μονομαχίες

ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Αφορμή πάντοτε ο έρωας

«Αν οι άνδρες δεν μονομαχούν πια στην εποχή μας, οι γυναίκες, αντίθετα, φαίνεται ότι θέλουν να ξανακάνουν της μόδας την παλιά αυτή συνήθεια. Πριν από λίγο καιρό, δύο μονομαχίες μεταξύ γυναικών έκαναν μεγάλο θόρυβο. Η πρώτη απ' αυτές διεξήχθη στην 'Αργεντινή σύμφωνα με όλους τους τύπους. Οι δύο αντίπαλοι άνηκαν στην άριστοκρατία του Μπουένος Άϊρες και συνωδεύονταν στο πεδίο της τιμής από δύο μάρτυρες ή καθεμιά, που ήταν επίσης γυναίκες, και από μια γυναίκα γιατρό.

Ο τύπος της 'Αργεντινής δεν φανέρωσε τα όνυχια αυτών των γυναικών, μα περιέγραψε με όλες τις λεπτομέρειες τη συνάντησή τους.

Η μονομαχία έγινε με έφοδο και η μία από τις δύο αντίπαλους χτύπησε την άλλη στο πρόσωπο και φαίνεται μάλιστα ότι την παρωπούσε όλοτετα.

Αφορμή αυτής της μονομαχίας ήταν ο έρωας των δύο αντιπάλων για ένα πρόσωπο που κατένιε μια ξεχωριστή θέση στην πολιτική ζωή της 'Αργεντινής.

Η άλλη μονομαχία έγινε στην Κοπενχάγη ν' έναν τόπο προτύπου.

Δύο φοιτήτριες του πανεπιστημίου, η μελανοειδή Σουλάν Βαλλεράκι και η ξανθή 'Ισαβέλλα Γκέττι, ηλικίας και οι δύο δεκαοχτώ χρόνων, ήταν τοιαύτα έρωτευμένες ν' έναν, συμφοιτητή τους, τον Έρνέστο Μπίλλινγκ. Αποφάσισαν, λοιπόν, ότι θα υποχωρούσε εκείνη από τις δύο που θα έδειχνε μικρότερη επίδοσι σε ώριμμένα αγωνίσματα.

Τα αγωνίσματα αυτά ήταν τρία: Δρόμος 150 μέτρων, Δρόμος 150 μέτρων τη νύχτα.

Και ο νύσος της Κοπενχάγης πεζή. Στο πρώτο άγνωση ένικησε η ξανθή 'Ισαβέλλα. Αλλά στα άλλα δύο αναδείχθηκε νικήτρια η μελανοειδή Σουλάν. Όταν έφτασε στο τέταρτο του τελευταίου αγωνίσματος, δάκρυα χαράς πλημμύρισαν τα μάτια της, γιατί με τη νίκη της είχαν έκτοπσει την αντίπαλό της.

Πόση όμως ήταν η απογοήτευσίς της όταν, μερικές ημέρες αργότερα, αποφάσισε να εκμυστηρευθής την άγνη της σ' εκείνον που της την είχαν εμπνεύσει! Ο Έρνέστος Μπίλλινγκ της δήλωσε ότι αγαπούσε ιών άλλη νέα και ήταν μνηστευμένος μαζί της.

Έτσι, η πρωτότυπη μονομαχία μεταξύ των δύο συμφοιτητριών δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα.

Παλαιότερα, οι μονομαχίες μεταξύ γυναικών ήταν αρκετά συχνές.

Ανάμεσα σ' αυτές έχει παραμείνει ιστορική η μονομαχία της πριγκίπισσας ντε Πολινίκ με τη μαρκησία ντε Νεόλ.

Ήσαν και οι δύο από τις ώριμότερες γυναίκες της εποχής του Λουδοβίκου 15ου και μ' όλο που ήταν παντρεμένες είχαν αγαπήσει με παρόμοιο πάθος έναν από τους περιφημότερους γυναικοκατακτητές, τον δούκα ντε Ρισελιέ. Αποφάσισαν, λοιπόν, να λύσουν τη διαφορά τους με τα δ-πλα.

Η συνάντησις έγινε ένα πρωί στο δάσος του Φονταίνεμπλά. Οι δύο απεστάσεις αντίπαλοι από έναν πυροβολισμό και η μαρκησία ντε Νεόλ πληγώθηκε στο α-μάκι έπεσε λιπόθυνη, περισσότερο από τον πόνο.

τοόμο που είχε δοκιμάσει, παρό από το τραύμα της, που ήταν πολύ ελαφρό.

Ωστόσο, καμιά από τις δυο δεν κατώρθωσε να συγκινήσει τον δούκα, που, έ-κείνη την εποχή, ήταν άπασχολημένος μ' άλλες κατακτήσεις.

Η ιστορία αναφέρει επίσης την περί-πτωσι μιας γυναίκας που σκοτώθηκε σε μονομαχία. Η γυναίκα αυτή ήταν η Πολωνίς κόμισσα Λοντοίσκα.

Η μονομαχία έγινε στο Βερολίνο το 1843.

Η ώραία κόμισσα ήταν χήρα ενός Πολωνού στρατηγού κι' επρόκειτο να παντρευθής σε δεύτερο γάμο τον Γερμανό βα-ρώνο φον Τρώτμανσντορφ. Υπήρχε όμως κι' ένας άλλος που την αγαπούσε, ο βαρώνος Ρόπ.

Ο τελευταίος θέλοντας να ματαιώσει το γάμο της με τον Τρώτμανσντορφ, άρχισε να κυκλοφορεί στους κοσμικούς κύκλους του Βερολίνου ένα σατυρικό ποίημα, που οι στίχοι του γελοιοποιούσαν την κόμισσα και τον μέλλοντα σύζυγό της.

Ο Τρώτμανσντορφ κάλεσε τότε τον Ρόπ να λύσουν τη διαφορά τους με τα όπλα.

Η μονομαχία αυτή έγινε σ' ένα πάρκο του Βερολίνου και είχε τραγικές συνέπειες. Καθένας από τους δυο αντίπαλους συνωδεύονταν από δυο μάρτυρες. Τη στιγμή που έπαιοναν θέσι ο ένας απέναντι στον άλλον, ένας από τους μάρτυρες του Ρόπ ζήτησε να μονομαχήσει αυτός στη θέση του.

Ο Ρόπ δέχθηκε αυτή την πρότασι και ο Τρώτμανσντορφ δεν έφερε καμιά αντίρρη-σι. Σε λίγο, όμως, ο τελευταίος έπεφε νε-κρός. Είχε χτυπηθής στο κεφάλι και ο θά-νατός του ήταν άκαριαός.

Ένας από τους μάρτυρες του Τρώτμαν-σντορφ άπευθυνόμενος τότε στον Ρόπ, του φώναζε:

—Δειλέ!

Ο Ρόπ τον προσκάλεσε άμέσως να μονομαχήσουν και τον σκότωσε. Αλλά η έκ-πληξις και η λύπη του ήταν πολύ μεγάλες, όταν είδε σε λίγο ότι ο αντίπαλός του δεν ήταν άλλος από την κόμισσα Λοντοίσκα, που είχε μεταμφιεσθής σε άνδρα και είχε συνοδεύσει στον μάρτυρα τον μέλλοντα σύ-ζυγό της στον τόπο της μονομαχίας.

Γερμανοί στα «κομμάντος»

Ο Άγγλος ναύαρχος Μασουαμπάτεν, ο άρχηγός των «κομμάντος» που έδρασαν κατά τον πόλεμο στις γαλλικές ακτές, ά-πεκάλυψε τελευταίως ένα άκομην πολεμι-κό μυστικό: Ανάμεσα στους κάθε εθνι-κόπητες άνδρες των «κομμάντος», υπήρ-χαν και... Γερμανοί, που άποτελούσαν την ομάδα Νο 3!

Στην άρχή ήταν 3 μόνον, κι' αργότερα έγιναν 60. Άλλοινοί Γερμανοί αλλά φα-ναικό αντιχιτληρικό έινε έδιστάσαν να χτυπήσουν τους συμπατριώτες τους, προ-κειμένου ν' άπαλλάξουν τη Γερμανία απ' το ναζιστικό μίσος.

Το 1942, το άγγλικό Υπουργείο Στρα-τιωτικών δέχθηκε τις ύπηρεσίες μερικών Γερμανών, προσφύγων στην Άγγλία. Τους έφωδισε με καινούργιες ταυτότητες. Ο Χάινς Μπρέμερμαν έγινε Ντάνιελ Γκρίφθ, ο καθηγητής της μουσικής Λούντβιχ Χέλ-ντερ πήρε το όνομα Άλαν Γκρέυ ένας Πρώσος λοχίας βαφτίσθηκε Ο Νέιλ. Κι' οι τρεις αυτοί άποτέλεσαν το «κομμάνο Νο 3». Σιγά ι σιγά, ένώθηκαν κι' άλλοι μα-ζί τους: ένας έπονγγελομίας υποζέρ, έ-νας παίκτης κοντραμπάσου της οίλαρμα-νικής του Βερολίνου, δυο καθηγητά έ-νων γλωσσών, ένας φοιτητής της νομικής, ένας γιατρός, πολλοί δικηγόροι...

Κενείς άλλος δεν ήξερε την άληθινή έ-θνικότητά τους ούτε καν οι γυναίκες που παντρευτήκαν μερικοί απ' αυτούς.

Το «κομμάνο Νο 3» έλαβε μέρος σε πολλές επικήδυνες άποστολές κι' είχε πολυάριθμα θύματα, νεκρούς, τραυματίες και χαμένους. Οι 60 Γερμανοί προσέφε-ραν άνεκτίμητες ύπηρεσίες. Ένας απ' αυτούς, γνωστός με το ψευδώνυμο Τζώρτζ Λέιν, συνλήφθη είκαμάλωτος στη Γαλλία το 1944. Ο Ρόμμελ τον άνέκρινε ο ίδιος, χωρίς ν' άνακαλύψη ότι επρόκειτο περί Γερμανού!

Σήμερα όσοι έχουν επίχρησι διατηρούν τα πολεμικά τους όνυχια. Πολλοί έγκα-τεστάθησαν μονίμως στην Άγγλία κι' άλ-λοι εργάζονται στη Γερμανία νιώ τον ά-γωνα κατά των ύπολειμμάτων του ναζι-σμού.

ΤΑ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΩΝ

Μία δηλητηρίασις είνε στην εποχή μας το πιο συνηθισμένο πράγμα. Τί πρέπει να κάμετε ως τη στιγμή που θα έλθη ο γιατρός; Να μερικές οδηγίες, που είνε χρήσιμο να τις ξέρετε:

Είδος δηλητηρίου	Συμπτώματα	Πρώτες βοήθειες
Κονσέρβες καλασμένες λόγω κακής παρασκευής ή διατηρήσεως.	Έμετοι, διάρροια, ισχυροί πόνοι, όξεία γαστρεντερίτις, που συνοδεύ-εται κάποτε από ύψηλό πυρετό.	Άφθονα ποτά, γάλα, άφεψήματα άγριάδας ή μήχων κερασιών, Κικινέλιον.
Μπαγιάτικα στρείδια ή μύδια.	Βάρος και πόνοι στο στομάχι. Κω-λικοί. Πόνοι στα νεφρά.	Έμετικά. Άφθονα νερά. Καφές.
Φωταέριον, άνθρακικών όξύ, μεθά-νιον	Κεφαλαλγία έμετοι, ίλιγγος, ζάλη, βόμβος στ' αυτιά, βαθμιαία άπώλεια των αισθήσεων, παραλύσεις, βρα-δεία άναπνοή, σπασμοί, κυάνωσις, τραύλισμα.	Καθαρός άέρας, έντρίθεσ στα άκρα, τεχνητή άναπνοή, ρυθμικά τραθήγματα της γλώσσας προς τα έξω, έρεθιστικά της όσφρήσεως (ζυδι, αϊθέρ, άμυωνία). Άπαγορεύονται άπόλυτως τα κατα-πραύντικά και τα ναρκωτικά.
Βενζίνη, πετρέλαιον. (Θανατηφό-ροι δόσεις: βενζίνης 10-30 γραμ-μάρια, πετρελαίου ½ λίτρον).	Κεφαλαλγία, ίλιγγος, αίσθημα μέ-θης, κυάνωσις, παλμοί, σπασμοί, πόνοι στα νεφρά.	Έμετικά, ταννίνη, γάλα. Δώστε στον άσθενή να εισπνεύση άμυωνία και να πιή επίσης άπ' αυτή (2 γραμμάρια μέσα σε άφθονο νερό). Έ-ναλλάσσόμενα θερμά και ψυχρά έπιθήματα στο στήθος. Τεχνητή άναπνοή.
Οινόπνευμα. (Μέθη από κατάχρη-σι οινόπνευματωδών ποτών).	Τά συνήθη συμπτώματα της μέθης, που μπορεί κάποτε να φθάσουν ως την τελεία άνοισθησία και την ψύ-ξι των άκρων.	Έμετικά. Δυνατός και ζεστός καφές χωρίς ζά-χαρη. Προσθέστε 15 σταγόνες άμυωνίας. Ένצל-λασόμενα ψυχρά και θερμά έπιθήματα στους κροτάφους και το κοίλον του στομάχου. Χτυπή-στε τον μεθυσμένο με μια πετσέτα βρεγμένη σε ζεστό ή ψυχρό νερό.
Καπνός. Θανατηφόρος δόσις: Νικο-τίνης 0,05 γραμ., καπνού 4-12 γρμ.	Σφυγμός άσθενής, λιποθυμία, σιε-λόρροια, έμετοι, διάρροια, σπα-σμοί, παλμοί, σφιζμο στο μέρος της καρδιάς και του στήθους.	Τσάι πολύ δυνατό, άλκοόλ, σαμπάνια, θερμά έ-πιθήματα στα κάτω άκρα. Κατάκλις στο κρεβά-τι. Μικρή δόσις κλωράλης. Σε βάρειες περιπτώ-σεις, ο ίατρος μπορεί να χρησιμοποίηση μορφί-νη, άτροπίνη ή κλωροφόρμιο.
Πικραμύγδαλα. (Πρωσικόν όξύ).	Γαστραλγία, χολεροειδής διάρροια, κεφαλαλγία, κυάνωσις, δύσπνοια. Σφυγμός άσθενής και ταχύς. Βόμ-βοι. Διατοραχές της όράσεως.	Προσπαθήστε να προκαλέσετε έμετό. Διευερτι-κά. Θερμά ποτά, στα όποια ρίχνετε μικρή πο-σότητα κονιάκ.
Όξαλικόν όξύ. Θανατηφόρος δόσις 2,5-7 γραμ.	Έμετοι μελανωποί, κωλικόπονοι, άπνοια, παράλυσις της καρδιάς, παρ-αισθήσεις, έπίσχεσις ούρων, τέτα-νος.	Έμετικά, ρετινόλαδο, διουρητικά, άσθεσόνε-ρο, λουμινάλ.
Ναρκωτικά. Όπιοι και τα παράγω-γά του. (Λαύδανον, μορφίνη κτλ.).	Στένωσις της κόρης του όφθαλμού, υπνηλία, άναλγησία, παράλυσις ά-ναπνοής, έπίσχεσις ούρων, κώμα.	Έμετικά, έκτός στην περίπτωση που η δηλητη-ρίασις προέχεται από ύποδορμιον ένεσεις μορ-φίνης. Προσπαθήστε να κρατήσετε τον άσθενή όρθιον και χτυπήστε τον συχνά με μια βρεγμένη πετσέτα. Άμυωνία στη μύτη. Πλύσις του στομά-χου με ½ λίτρο καφέ δυνατό και ζεστό ή διά-λυσι 0,1% υπερμαγγανικού κολλίου.
Ναρκωτικά. Χλωράλη. (Θανατ. δό-σις 5-16 γραμ.). Αϊθέρ και κλωρο-φόρμιο, δόσεις άκαθόριστοι.	Υπότασις, σφυγμός άσθενής, δια-στολή της κόρης του όφθαλμού, ύ-πνηλια, παράλυσις καρδιάς και άνα-πνευστικού συστήματος, άσφυξία, πόνοι στο στήθος.	Συναπτομοί στίς κνήμες. Τεχνητή άναπνοή. Χτυ-πήματα στο πρόσωπο και τον κορμό με βρεγμέ-νη πετσέτα. Είνε επίσης ώφέλιμο να θερμανθούν τα σεντόνια και τα έσώρροχα των άσθενών.
Ίώδιον (Θανατηφόρος δόσις 3-4 γραμ., βάμματος 20-30 γραμ.).	Πόνοι στο στόμα, τον οισόφάγο και το στομάχι. Συχνά φτυσώματα. Δύσ-πνοια. Έμετοι. Κατάπνοσις. Σφυγ-μός άσθενής και ταχύς.	Προκαλέστε έμετό, πίνοντας μια κουταλιά μου-σταρδός μέσα σ' ένα ποτήρι νερό. Κατάπνοια, τα στην κοιλία. Η δόδα και τα καθάρτικά ύφε-λου.
Κουστικά όξεία. Θεϊκόν όξύ, νι-τρικόν όξύ (άκουαφόρτε), υδρο-κλωρικών όξύ, κτλ.	Άνσυχία, έμετοι, κωλικό πολυου-ρία και συκωτορία, κατάπνοσις, τρέ-μούλισμα, σπασμοί, κώμα.	Διαλύστε 15 γραμ. άσπινος μέσα σε δυο λίτρος νερό και δώστε το στον άσθενή να το πιή. Προ-τιμώτερο είνε η κοινή άλυσις από στακτή έύ-λων. Προσοχή: Μην δίνετε στον άσθενή σκέτο νερό, που διαλύει το όξύ και εύάνει τη δηλη-τηρίασι.
Άρσενικόν. (Θανατηφόρος δόσις 0,1-0,2 γραμ.).	Γαστραλγία, έμετοι, χολεροειδής διάρροια, καρδιακή άδυναμία, τα-χύπνοια, κώμα.	Δώστε ως έμετικών μια κουταλιά μαγειρικού ά-λατος και μια κουταλιά μουσταρδός μέσα σε νε-ρό. Γάλα, θεϊκός ψευδάργυρος.
Άντιμόνιον. (Έμετική τρύξ, θανα-τηφ. δόσις 1-2 γραμ.).	Γαστρεντερίτις, αιματώσεις, κωλι-κοί, διάρροια, πόνοι στίς κνήμες, παραισθήσεις.	Δεψικόν όξύ, ιωδοϋχον νάτριον, μαγνησία.
Κινίνη. (Θανατηφ. δόσις 15 γραμ.).	Βόμβος στ' αυτιά, διέγερσις αίμορ-ραγιών του θλενογόνου, διατορα-χές της όράσεως και άκοής, λιπο-θυμία, βραδυπαλμία.	Πλύσις του στομάχου. Έμετικά. Διευερτι-κά.
Υγνώτικα.	Άνοισθησία, σπασμοί, βαθύς ύπνος, παράλυσις της άναπνοής και της καρδιάς.	Πλύσις στομάχου. Τεχνητή άναπνοή. Διευερ-τικά, Διουρητικά.

Ταχυδρομείο: Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Η δράσις τῆς Ὑπηρεσίας
Ἑρευνῆς

Ἐνα βιβλίο με κόκκινο δέσιμο τυλιγμένο με σελλοφάν έφτασε πρὶν ἀπὸ λίγων καιρῶν στὸ ταχυδρομεῖο τῆς Οὐάσιγκτὸν, προερχόμενο ἀπὸ τὴν Ν. Ὑόρκη. Ἐπάνω στὸ σελλοφάν ἦταν κολλημένη μιὰ ἀσπορ ἐτικέτα με τὴν ἐξῆς σύστασι. καθαραγραμμένη με μπλε μελάνι:

«Μαρίαν Λούκας, Βέρμοντ, Τσεχολοδωκία.»

Ἀποστολέας καὶ ταχυδρομικὲς σφραγίδες δὲν ὑπάρχουν.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομεῖου Γκενὰν ἀνοίξε τὸ πακέτο, κατὰ διαταγὴν τῆς Ὑπηρεσίας Ἑρευνῆς τοῦ Ταχυδρομείου. Τὸ κόκκινο βιβλίο λοιπὸν ἦταν ἓνα γνωστὸ μυθιστόρημα. Οἱ σελίδες του ὅμως ἦσαν κομμένες στὸ κέντρο σχηματίζοντας ἕναν ἓνα κοίλωμα μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν ἓνα κουτί σὲ μέγεθος τράπουλας. Ὁ Γκενὰν δοκίμασε νὰ τοσβήνῃ ἔξω τὸ κουτάκι καὶ τότε ἀκούστηκε μιὰ τρομερὴ ἐκρόσις. Καὶ τὰ πέντε δάκτυλα, ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν χερὶ τοῦ δυστυχισμένου ὑπάλληλου κόπηκαν. Ἀργότερα οἱ γιατροὶ τοῦ ἔκωσαν τὸ χερὶ ἀπ' τὸν καρπὸ. Μαζὶ μ' αὐτὸν τραυματίσθηκε καὶ ἄλλος ἓνας ὑπάλληλος.

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ δυστύχημα οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ὑπηρεσίας Ἑρευνῆς τοῦ ταχυδρομείου ἔβαλαν τὰ δυνατά τους ν' ἀνακαλύψουν τὸν ἀποστολέα.

Κατὰ σύμπτωσιν ἡ διεύθυνσις πού ἦταν νοσημένη πᾶν στὸ πακέτο δὲν εἶνε καταστροφὴ ἀπὸ τὴν ἐκκρίσι. Ἐπίσης βρέθηκαν μερικὰ κομμάτια ἡλεκτρικῆς μπαταρίας καὶ ἓνα ἐκρηκτικὸ καυοὐλί.

Ἀφοῦ ἀνακάλυψαν τὴν Μαρίαν Λούκας στὴν Εὐρώπη, ἔμαθαν ἀπ' αὐτὴν ὅτι εἶνε ἓνα σύζυγο στὴν Πενσυλβανία με τὸν ὁποῖο δὲν τὰ πηγανε πολὺ καλά, γιατί ἦταν φοβερὸς γυναικάς.

Ἐπίσης ἡ Ὑπηρεσία Ἑρευνῆς, ἔμαθε ὅτι ὁ σύζυγος τῆς Μαρίας Λούκας ἐργαζόταν σ' ἓνα ἀνθρακωρυεῖο τὸ ὁποῖο μεταχειρίζεται ἐκρηκτικὰ καλούπια ὁμοία μ' αὐτὸ πού προκάλεσε τὴν ἐκκρίσι τοῦ πακέττου. Ὅταν βρέθηκε λοιπὸν αὐτὸς ὁ Λούκας, ἰσχυρίσθηκε ὅτι δὲν εἶνε ἰδέα τοῦ πράγματος. Ἐπίσης διαπιστώθηκε ὅτι δὲν εἶνε νόμιμος αὐτὸς τὴν διεύθυνσι.

Γι' αὐτὸ ἡ Ὑπηρεσία Ἑρευνῆς ἔστρεψε τὴν ἐρευνά της πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι, φωντίζοντας νὰ μάθῃ ἀπὸ πού ταχυδρομήθηκε τὸ βιβλίο. Καὶ πράγματι τὸ κερτάθηκε. Τὸ βιβλίο εἶνε σταλὴ ἀπὸ τὸ Οὐάι-ντουντ τῆς Πενσυλβανίας. Ἐτοί ἔχοντας μερικὲς ἀποδείξεις συνέλαβαν τὸν Λούκας, ὁ ὁποῖος ἀναγκάστηκε νὰ δοολογηθῇ ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἀποστολέας. Ὅσο γιὰ τὴν διεύθυνσι τὴν εἶνε νόμιμος μιὰ φίλη του. Ἐπὶ σὲ δοολόγησε ὅτι λυπόταν πάρα πολὺ πού πῆγε στὸ λαϊμὸ του ἐνὰν ἄλλῳ ὑπάλληλῳ ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε ν' ἀνοίξουν τὸ βιβλίο πού ἔστειλε. . . . πεσκέσι στὴ γυναικία του! Ὁ Λούκας καταδικάστηκε σὲ φυλάκισι 12 ἐτῶν.

Τέτοια ἐπεισόδια λοιπὸν, στὰ ἀμερικανικὰ ταχυδρομεῖα, δὲν εἶνε ἀσυνήθιστα γιατί οἱ περισσότεροὶ γκαγγστερς καὶ ἐκδιστὰς τῆς Ἀμερικῆς «ἐκονίζονται» με τὸ ταχυδρομεῖο.

Ἐκ παλαιῶν χρόνων καὶ ἡ δοῦσις τῆς Ὑπηρεσίας Ἑρευνῆς τῶν ταχυδρομείων εἶνε καταπληκτικὴ. Μένον σήμερον ἔχουν συλλάβει 4255 ἀκοποιούς, πού ἔκαναν ἀπάτες

καὶ ἐκδισμοὺς μεταχειριζόμενοι τὸ ταχυδρομεῖο.

Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας εἶνε ἡ ἀπόλυτος μυστικότητα τῶν πρωτοτύπων μεθόδων πού μεταχειρίζεται γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἀντικειμενικοῦ τῆς σκοποῦ.

Καὶ νὰ ἓνα παράδειγμα:

Ἐνας κακοποιὸς ἀφαίρθηκε μέσα ἀπὸ τὰ συστημένα νομίσματα τὰ χρῶματα πού περδεῖσαν κλέδοντάς τα ἀπὸ τὰ γραμματοκιβώτια μιὰς πόλεως τῆς Ν. Ἀμερικῆς. Τὸ πρᾶγμα ἀρτίως νὰ παραγίνεται καὶ οἱ κλέπτες τῆς πόλεως τάβαλαν με τὴν διεύθυνσι τοῦ ταχυδρομείου. Ἀμέσως ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι ἡ Ὑπηρεσία Ἑρευνῆς.

Τὸ κλειδὶ τοῦ μυστικοῦ ἦταν νὰ μάθουν ἀπὸ ποῖο γραμματοκιβώτιο γίνονταν οἱ κλοπές. Ἐνας λοιπὸν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τῆς Ὑπηρεσίας Ἑρευνῆς εἶχε τὴν ἐξῆς ἐμπνεύσι:

Ἀνέλασε ὁ εἰδὼν ἀδωμάτια με τὰ ὁποῖα πασάλειψε τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῶν ἰσορῖθμων ταχυδρομικῶν κουτιῶν τῆς πόλεως.

Περὶ μισὲς ἡμέρας μέχρις ὅτου ἔφτασε τὸ κεντρικὸ ταχυδρομεῖο ἓνα συστημένο νομίσμα πού εἶχε ἀνοίχθῃ. Τὸ μύρισε, κατάλαβε ἀπὸ τὸ ἀδωμάτιο ἀπὸ ποῖα περιουχὴ ταχυδρομήθηκε. Παραφύλαξαν κατόπιν καὶ ἔπιασαν τὸν κλέφτη.

Ἐνα ἄλλο κατόρθωμα τῆς ὑπηρεσίας εἶνε καὶ τὸ ἀκολουθῶν ἂν δὲν σχετίζεται καὶ πολὺ με τὸ ταχυδρομεῖο.

Κάποιος Ραυτῶσκυ ταχυδρόμησε ἓνα νομίσμα σὲ μιὰ πλοῦσια δεσποινίδα 20 ἐτῶν, με τὸ ὁποῖο τὴν ἀπειλούσε ὅτι θὰ τὴν σκότωνε, ἂν δὲν τοῦ ἔστειλε 200.000 δολλάρια. Τῆς ὑπεδείκνυε μάλιστα καὶ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο θ' ἄφινε τὰ χρῶματα. Φυσικὰ αὐτὸ τὸ μέρος γέμισε ἀστυναιμικοὺς τὴν ἡμέρα πού εἶνε δοῖσι ὁ κακοποιὸς ὅτι θὰ παρελάμβανε τὰ χρῶματα. Οἱ ἀστυναιμικοὶ ὅμως ἔβγαν σὲ λίγο ἀπρόκατοι γιατί ὁ ἐκδιστὴς εἶνε τὴν ἑπταεῖα νὰ μὴ παρουσιάσθῃ καθόλου στὸ μέρος ἐκεῖνο. Τὴν ἄλλη μέρα ἔστειλε ἓνα ἄλλο ἀπειλητικὸ νομίσμα στὴ δεσποινίδα αὐτὴ δοῖζοντας ἓνα νέο μέρος γιὰ τὴν παραλαβὴ τῶν νοσημάτων. Στὸ μέρος αὐτὸ δὲν ὑποοῦσε νὰ κοινοβή κανεὶς σὲ ἀκτίνα ἀκόθεν γιλιόμετρων. Ἐτοί ἂν ὑποοῦσαν νὰ παραφυλάξουν οἱ ἀστυνομικοὶ.

Ἡ Ὑπηρεσία Ἑρευνῆς ὅμως εἶχε καὶ αὐτὴ τὸ σενεδιό της. Κανεὶς ἀστυνομικὸς δὲν παραφύλαγε στὸ μέρος ἐκεῖνο. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα φάνηκε μιὰ σκιά νὰ προνοήσῃ πρὸς τὸ σημείον πού βρισκόνταν ὁ γαροφύλακας. Ἦταν ὁ κακοποιὸς, Ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ἡ ἀστυνομία δὲν ἦταν παρούσα ἔπιασε τὸ γαροφύλακα καὶ τὸν σκότωσε. Τότε μιὰ ἐκφυλακτικὴ λάμψι φώτισε τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τὶ εἶχε συμβῆ;

Ἀπλοῦστατα προκάλεσε τὴ λάμψι ἓνα ὑπνάνημα. Καὶ μερικὲς φωτογραφικὲς μηχανὲς πού βρισκόνταν σὲ κομμάτια στὰ τηλεγραφικὰ σύματα πῆσαν τὴ σκηνὴ καὶ τὰ φῶτα φυσικὰ τὸν κακοποιό, ὁ ὁποῖος πετώντας με τὸ πρῶν τὸ γαροφύλακα ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ!

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως τὸν συνέλαβαν νόμις στὲς φωτογραφίες καὶ τὸν κατεδίκασαν σὲ πενταετὴ φυλάκισι.

Φ. ΓΚΑΛΑΝΖΕ

Πέθανε ὁ πρωταθλητὴς τῶν
βόλων

Πέθανε πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες σὲ μιὰ μικρὴ πόλιν κοντὰ στὸ Λονδίον ὁ Σάου Σπένσερ «πρωταγωνιστὴς τῶν παικτῶν βόλων» τοῦ ὁποῖου τὸ φωτογραφικὸ δημοσίευσε σὲ παλαιότερο τεύχος. Ἦταν ἡλικίας ὀνδόντα τεσσάρων χρόνων καὶ ἀπὸ τοιαύτα χρόνια δὲν εἶνε γάσι ποτὲ τὸ πορτάθλημα τῶν ἀνώνων βόλων, πού ἀπὸ τὸν περ αἰῶνα γίνεται σὺν Ἀγγλίας κάθε Μεγάλῃ Παρασκευῇ.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ προϊστορικά τέρατα;

Τί λέγουν οἱ ἐπιστήμονες

Θὰ θυμᾶσθε ἀσφαλῶς τὸ «τέρας τοῦ Λόχ Νέας», πού εἶχε κάμει πάταγο κατὰ τὰ προπολεμικὰ χρόνια. Τώρα πού ἔλειψαν λοιπὸν τὰ... ἀνθρώπινα τέρατα, σὺν τῷ Χίτλερ π.χ. καὶ τοὺς ἐπιτελεῖς του, οἱ ἐφημερίδες ἐκνάρχισαν ν' ἀναγγέλλουν κάθε τόσο τὴν ἐμφάνισι προϊστορικῶν ζώων σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου γιὰ νὰ τραβοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινού. Τελευταίως ἀκόμη, ὁ ἰταλικὸς καὶ ὁ παγκόσμιος Τύπος ἀποσπολήθηκε με τὸ «τέρας τῆς λίμνης τοῦ «Κόμο», πού δὲν ἦταν στὴν πραγματικότητα, παρὰ ἓνα... τεράστιο λαυράκι!

Ῥωστόσο οἱ ζωολόγοι καὶ οἱ παλαιοντολόγοι δὲν χαμογελοῦν εὐριωχῶς ὁσάκις γίνεται λόγος γιὰ προϊστορικὰ μεγαθήρια. Δὲν μποροῦν νὰ βεβαιώσουν τὴν ὑπάρξι τους, τὴ θεωροῦν ὅμως πολὺ πιθανή. Ὑπάρχουν ἀλλωστὲς ὑποθέσεις ἀπὸ τὰς στοιχειᾶ, πού ἐνισχύουν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ἐνας ἐξερευνητὴς π.χ. βρῆκε στὴν Παταγονία τὰ λείψανα ἑνὸς «μυλοδοντοῦ», τόσο καλὰ διατηρημένα, ὥστε ὁ θάνατός του νὰ φαίνεται πρόσφατος. Τὸ ζῶο αὐτὸ πρέπει νάχε βάρος πολλῶν τόννων καὶ νάμοιαζε με τὰ προϊστορικὰ τέρατα πού εἶδαν στὸ κινηματογραφικὸ φιλμ «Χαμένους κόσμους».

Ἐξ ἄλλου, ὁ λοκαλὸς Χίτσινς, διάσημος κυνηγὸς, ἀνέλαβε νὰ κάμει μιὰ ἐρευνά σὲ μιὰ ἀφρικανικὴν περιου, ὅπου οἱ ἱθαγενεῖς ἦσαν τρομοκρατημένοι ἀπ' τὴς καταστροφές πού προκαλοῦσε ἓνα ἀγνωστὸ ζῶο, ὅμοιο («με τεράστιο πούλι με κεφαλὴ πηλίκου»). Ὁ κυνηγὸς δὲν ὑπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ τέρας, βρῆκε ὅμως τὰ πατήματά του στὴν ἄμμο, 4 φορές πλατύτερα ἀπ' τὰ ἀποτυπώματα ἀνθρώπινου ποδίου. Διέκρινε δὲ καθαρὰ τὰ ἰχνη τριῶν τεραστίων δακτύλων με μακρύτερα νύχια. Κατὰ τὴν γνώμη του, πρόκειται γιὰ μιὰ κολοσσιαία ἀρκούδα ὑπόλειμμα χαμένων προϊστορικῶν ζωολογικῶν εἰδῶν, πού κατεῖχε ἀκόμη στὰ ἀνεξερευνήτα δάση τῆς Κένυα.

Ἄλλοι ἐπιστήμονες, πού γυρίζουν ἀπ' τὴν κεντρικὴ Ἀφρική, μιλοῦν με τρόπο γιὰ τέρατα καταπληκτικῶν μέγεθος με κεφαλὰ ἑρπιαστὴ καὶ με πλάκας σὺν τοῦ χταποδίου, με τοὺς ὁποῖους πιάζουν τὰ θύματά τους.

Ὁ διακεκριμένος Ἀγγλὸς φυσιοδίφης Κλάμμεντ Χέλλ περιέγραψε ἓνα τέτοιο ζῶο πού ἐξερρόθαλε μιὰ μέρα ἀπ' τὰ νερά τῆς λίμνης Βικτωρίας. Νυάντζα. Εἶχε λοιπὸν τεράστιο καὶ κεφαλὰ μικροσκοπικὴ καὶ κομπουσε ταχύτητα με τὰ μπροστὰ του πόδια. Δὲν ἔμεινε στὴν ἐπιφάνεια, παρὰ μόνο λίγες στιγμές, πρόλαβαν ὅμως νὰ τὸ ἴδουν καὶ οἱ συντροφοὶ τοῦ Κλάμμεντ Χέλλ.

Ὁ δόκτωρ Ντίσμορ, διεύθυντὴς τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου, καθώς καὶ ὁ γνωστὸς ἐξερευνητὴς τοῦ βοῦθο τῶν θαλασσῶν δόκτωρ Μπην, εἶνε βέβαιοι ὅτι στὰ ἀνεξερευνήτα ἀκόμη ὑποδρύχια βάθη ὑπάρχουν τέρατα πού πρωτοεμφανίσθηκαν πρὸ 300.000.000 ἐτῶν.

Τὸ 1938 τὸ πλήρωμα ἑνὸς νοτιοαφρικανικοῦ ἀλιευτικοῦ εἶδε νὰ ξεπροβάλλῃ ἔξωφθα ἀπ' τὸ νερὸ ἓνα φάρι μήκους 3 μέτρων, με μπλε περὶ-πύρι καὶ με τεράστια μάτια τοῦ ἴδιου χρώματος. Τὸ φάρι αὐτὸ προσπάθησε νὰ δαγκώσῃ στὸ χερὶ ἐκείνου πού τὸ πιάσαν. Ἐκανε πηδήματα τεράστια. ἔμεινε δὲ στὴν ζωὴ 3 ὥρες μετὰ τὴν σύλληψι του.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ σκάφους τῶδεως νὰ τὸ βαλαμύσουν. Ἐπειτα κάλεσε τὸ Νοτιοαφρικανικὸ φυσιοδίφην Σμιθ ὁ ὁποῖος ἐνθουσιασθῆκε βλέποντας τὸ «φάρι» καὶ δήλωσε ὅτι ἄντικε στὴν ἀκονεμένη τὴν «κοιλακάνθων», πού ζοῦσαν τὴν ἐποχὴ πού ν' ἦν κατοικεῖτο μόνον ἀπὸ ἀμφίβια πλάσματα. Τῆς ἴδιας γνώμης ἦσαν καὶ οἱ Ἀγγλοὶ εἰδικοί, ὅταν ἔβλεπσαν τὴς φωτογραφίες πού ἐστάλσαν στὸ Λονδίνο.

Ὁ καθηγητὴς Σμιθ ἐτόνισε ὅτι τὸ φάρι ἐκεῖνο εἶχε τὴν ἴδιαν ἐπιστημονικὴ ἀξία με ἓνα προϊστορικὸ «τεροδάκτυλο», ἐπ' ὅσον ἔθεμερετο καὶ αὐτὸ χαμένο τελειως πρὸ 50.000 ἐτῶν. Πρόσθεσε δὲ ὅτι ἦταν δυστύχημα πού δὲν διατηρήθηκε ζωντανό.

Ἐνθαρρυνόμενοι ἀπ' αὐτὰ τὰ προηγουμένα, μερικὸι ἐπιστήμονες προτεινοῦν νὰ πρῶν μιὰ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ πού θὰ εἰσχωρήσῃ στὴς πρὸ ἀπρόσιτες περιοχές τοῦ Ἀμαζονίου καὶ τῶν Ἰμαλαίων, γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὰ τελευταῖα δεινμῶτα προϊστορικῶν τεραστίων.

Ἐκοψε τὸ γλύκισμα με τὸ σπαθί

Ἡ μις Μπέττυ Μάκ Νάρν, κόρη τοῦ διοικητοῦ τῶν ἀμερικανικῶν στρατευμάτων κατοχῆς τῆς Γερμανίας, παντρεύτηκε τελευταίως με τὸν Ἀμερικανὸ ταγματάρχη Τσάρλ Γουίλιαμς. Στὸς γάμους παρεῦρεθκαν 19 στρατιῶν καὶ 2 πρεσβευτὲς. Ἐνας ἄλλος στρατιῶν, Γερμανὸς αὐτὸς ἀντιπροσωπεύσαν... ἀπ' τὸ σπαθί του, τὸ ὁποῖο χρησιμοποίησε γιὰ νὰ κόψῃ τὸ γλύκισμα τοῦ γάμου! Δὲν ἀποκλείεται νὰ τὸ κρατῇ καὶ νὰ τὸ δανείξῃ στὸν ἄντρα της... γιὰ νὰ ἐυχαρίστησῃ!

ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΟΠΛΑ κατὰ τῆς φωτιάς

Τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ὁ «ἀφρός», ἡ «ὀμίχλη»

Ἐνα τεράστιο βομβαρδιστικὸ ἀεροπλάνο πῆρε φωτιά, ἀπὸ ἓνα ἀντικείμεν, κατὰ τὴν προσεγγισί του στὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου. Σὲ λίγα λεπτά, πού εἶχαν τυλίξει οἱ φλόγες, τὸ πλῆρωμά του ἦταν καταδικασμένο νὰ καβ' ζωντα, νὸ γιατί δὲν κατάρθωσε ν' ἀνοίξῃ τὴς πόρτες.

Μέσα στὰ τεπὸζιτα τῶν φτερῶν τοῦ ἀεροπλάνου ὑπάρχουν 3.000 γαλόνια βενζίνης καὶ στὸ σκάφος του ἔνας μεγάλος ἀριθμὸς πυρομαχικῶν. Διάφορα τμήματά του ἀποτελοῦντο ἀπὸ μαγνήσιο ἢ ἀπὸ κράματα μαγνησίου, πού ὅταν ἐλθῶσαν καὶ ἀνέβαιν, θ' ἀνέπνυσαν θερμοκρασία 1.300 βαθμῶν. Ἡ καταστροφὴ θὰ ἦταν τρομακτικὴ...

Τὸ προσωπικὸ τοῦ ἀεροδρομίου, πούτρεξε γιὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν φωτιά, ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσῃ ἐπ' ἀπόστασι 90 μέτρων. Ἡ φοβερὴ ζέσθι τῶν φλογῶν, πού ἀνέβαιναν σὲ ὕψος 15 μέτρων ἔδινε φανταστικὰ, ἐξωδιασμένο μ' ἓνα εἶδος κυλινδρικοῦ τεπὸζιτου πού κατέληγε σ' ἓνα ὀτόμιο με στρόφιγγα. Προχώρησε μέσος στὴν καρδιά τῆς φωτιάς, ἐνῷ συγχρόνως σκόρπιζε γύρω του, σὺν σύννεφο, ἓνα παράξενο χιόνι. Σὲ μερικὲς στιγμές, ἡ φοβερὴ πυρκαϊὰ ἔχε σβύσει ὁλοτελῶς. Τὸ ἀεροπλάνο καὶ τὸ πλήρωμά του εἶχον σωθῇ.

Ἦταν μιὰ ἀκόμα ἀπ' τὴς ἐπιτυχίες τοῦ ἐνός ἀπ' τὰ τρία ἀξιοθαύμαστα πυροσβεστικὰ μέσα, πού τελειοποιήθηκαν κατὰ τὸν πόλεμο. Ὁ κυλινδρὸς τοῦ ὀκνημῶτος περιείχε πεπιεσμένον ἀνθρακικὸν ὀξύ, σὺν αὐτὸ πού ἔχουν οἱ καζόλες καὶ ἡ μύρα. Με τὸ ἀνοίγναι τῆς στρόφιγγας, τὸ ἀέριο αὐτὸ βγῆκε στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ ἀπλώθηκε σὲ 500πλάσιον ὄγκο. Συγχρόνως δημιουργήσαν ἰσχυροτάτη φύξι 80 περίπου βαθμῶν πού τὸ μὴνδν - τόσο πού ὁ χειριστὴς τοῦ ἀεροπλάνου κρύνει, μολοντὶ βρισκόταν μέσος στὴς φλόγες! Τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ στερεοποιήθηκε ἀπ' τὴν φύξι καὶ εἶνε ἓνα χιόνι, πού σκεπάζει καὶ «πάγωσε» τὴν φωτιά. Κατόπιν ἐκνέμεινε οἰαγνὰ ἀέριο, πλῆμυρῖσε ὅλο τὸ χῶρο καὶ ἐδίωξε τὸ ὀξυγόνο. Ἡ φύξι λοιπὸν καὶ ἡ ἐλλείψις ὀξυγόνου ἐσθῶσαν τὴν πυρκαϊά. Τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ χρησιμοποιοῖται σήμερον σὲ πλῆθος περιπτώσεων, ὅπου δὲν ὀφείλει κανένα ἄλλο πυροσβεστικὸν μέσον. Σβύνει π.χ. τὴς πυρκαϊγὰς πού ἀνάβουν στὸ ἐσωτερικὸν τεραστίων σωρῶν κάρβουνου. Τὸ νερὸ εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσῃ ἐκεῖ μέσα. Χρησιμοποιοῦνται λοιπὸν λεπτοὶ σωλήνες μεγάλου μήκους, πού ἔχουν στὴν ἀκρὴ τους κυλινδρὸς με ὑδροποπῖμένο ἀνθρακικὸν ὀξύ. Εἰσάγονται μέσα στὸ σωρὸ, καὶ ἡ μεγάλη θερμοκρασία κάνει νὰ σκάσουν οἱ κυλινδροὶ. Τὸ ἀέριο ἐκχύνεται τότε ἀνάμεσα στὰ κάρβουνα καὶ σβύνει τὴν φωτιά.

Τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ ἐξωφανίζεται, ἀφοῦ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμά του, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ καμ...

Καθία ΡΟΥΖ

μιὰ βλάβη, οὔτε καὶ στὰ εὐαίσθητότερα εἶδη ἡ μηχανήματα. Ἄλλο καινούργιο πυροσβεστικὸν μέσον εἶνε ὁ «ἀφρός». Καθὼς ἐκκοφνδονίζεται ἀπ' τὸ εἰδικὸν μηχανήμα, σχηματίζει πᾶν στὰ διάφορα ἀντικείμενα ἓνα στρώμα, σὺν σπογγώδεις καουτσούκ, πού προσκολλάται οπουδήποτε, ἀκόμη καὶ σ' ἓνα κατακόρυφο κρύσταλλο. Ἐτοί σκεπάζεται ἡ φωτιά καὶ σβύνει.

Ἡ μέθοδος αὕτη χρησιμοποιοῖται γιὰ τὴν πυρκαϊὰ πού ἐξερράγη κατὰ τὴ συγκρούσι δύο πλοίων κοντὰ στὴς ἀμερικανικὲς ἀκτὲς. Τὸ ἓνα πλοῖο ἦταν φορτωμένο με 100.000 βαρέλια βενζίνης καὶ τὸ ἄλλο με πυρομαχικά. Τὸ πρῶτον κῆληκε στὴ μέση καὶ ἓνα μέρος τῆς βενζίνης χύθηκε στὴ θάλασσα καὶ πῆρε φωτιά. Σὲ λίγο ἔφτασε ἐπὶ τοποῦ ἓνα πυροσβεστικὸν σκάφος ἐξωδιασμένο μ' «ὀσκευὲς ἀφροῦ». Ἡ θερμότης ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε εἶχαν ἀρχίσει νὰ λιώνουν οἱ ἀλυσίδες τῶν ἀγκυρῶν τοῦ πετρελαίουφόρου. Οἱ πυροσβεστές ἀρχισαν νὰ ρίχνουν, ἀπὸ 70 μέτρα μακρὰ, 4.500 γαλόνια «ἀφροῦ» στὸ λεπτό. Ἐνα ἄσπρο ἔλαστικό στρώμα πάχους 20 πόντων σκεπάζε ὁλοκλήρως τὸ πλοῖο με τὰ πετρελαιοειδή, καθὼς καὶ 70.000 βαρέλια βενζίνης.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ «ἀφροῦ» δὲν εἶνε χημικὴ, ἀλλὰ μηχανικὴ. Σκεπάζει δηλαδὴ τὴν φωτιά καὶ ἐμποδίζει τὸ ὀξυγόνο νὰ φτάσῃ ὡς αὐτὴν. Τὸ ὕψος ἀποτελεῖται ἀπὸ «θεϊκὸν ἀργίλλιον» ἢ ἀπὸ ἓνα μυστικὸν ἀκόμη προϊόν τῆς κατεργασίας τῆς ὀνίας. Ἡ οὐσκουὴ τὸ «χτυπάει» καὶ μετὰ νερὸ καὶ ἀέρα καὶ ἔπειτα τὸ ἐκκοφνδονίζει. Εἶνε καὶ αὕτη τελειὴς ἀβλαβὲς, ὅπως καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ καὶ ἐξωφανίζεται κατὰ 90% μετὰ τὸ τέλος τῆς πυρκαϊγᾶς.

Τὸ τρίτον «πυροσβεστικὸν θαῦμα» εἶνε ἡ «ὀμίχλη», γιὰ τὴν ὁποῖα ἔχομε γράφει καὶ ἄλλοτε. Αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀπλό νερὸ, ἀλλὰ διαμεριζομένο σὲ λεπτότατα σταγονίδια με μιὰ εἰδικὴ οὐσκουή, πού τὸ ἐκκοφνδονίζει με πιεσι 70 κιλῶν καὶ με ταχύτητα 160 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Ἐξήντα γαλόνια νερὸ σχηματίζονται μέσα σ' ἓνα λεπτὸ τῆς ὥρας 1.380.000.000 σταγονίδια!

Ἡ «ὀμίχλη» σβύνει πυρκαϊγὰς, ὅτι ὁποῖς δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἀντισηθισμένη στὴν νεροῦ. Σὲ μιὰ περίπτωση π.χ. πού εἶχε πάρει φωτιά ἓνας μεγάλος ἡλεκτρικὸς μετασχηματιστὴς 250.000 βολτ, ἀπαγορευόταν ἀπολύτως τὸ νερὸ. Ἀλλὰ ἡ «ὀμίχλη» ἔκαμε περίφημα τὴ δουλειά της, χωρὶς κανένα κίνδυνον ἡλεκτροπληξίας γιὰ τοὺς πυροσβεστές πού ἀπείχαν μόνο 5 μέτρα, γιατί τὰ λεπτά σταγονίδια τοῦ νεροῦ δὲν εἶνε ἐνωμένα τὸ ἓνα με τὸ ἄλλο καὶ συνεπῶς δὲν ἀφίνουν νὰ περάσῃ ὁ ἡλεκτρισμός. Σὲ 70 δευτερόλεπτα, εἶχε σβύσει ἡ φωτιά.

Ἡ «ὀμίχλη» ἐνερνεῖ με δύο τρόπους. Πρῶτον ἀπορροφᾷ μεγάλες ποσότητες θερμότητος γιὰ τὴν σύγχρονη ἐξάτμισι τόσο νεροῦ καὶ ἔτσι ἡ φωτιά ψύχεται καὶ σβύνει. Ἐξ ἄλλου, ὁ ἀτμός πού παράγεται, ἐμποδίζει τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρος.

Ἡ «ὀμίχλη» εἶνε χρησιμώτατη σὲ πυρκαϊγὰς πλοίων, γιατί σβύνει τὴς φλόγες χωρὶς νὰ γεμίξῃ τὸ σκάφος με μεγάλη ποσότητα νεροῦ, πού θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀνατροπὴν του - ὅπως συνέβη με τὸ ὑπερκεάμενον «Νορμανδία».

Τώρα πού εἶχε τελειώσει ὁ πόλεμος τὰ τρία νέα πυροσβεστικὰ μέσα ἔχουν ἀρχίσει νὰ χρησιμοποιοῦνται με κατάλληλες μικρὲς οὐσκευές, γιὰ τὴν προστασία σπιτιῶν, καταστημάτων, κλπ., ἀπ' τὸν κίνδυνον τῆς πυρκαϊγᾶς.

Ὁ παρείσακτος

Ἐἰς ἀγαπητὴ μαμά. Με συγχωρεῖς πού δὲν σοῦσῶσα καθόλου, ἀφ' ὅτου φύγαμε ἀπ' τὴ Νίκαια. Ἀλλὰ μὰς ἔπεσε μιὰ τρομερὴ κεραυνίδα! Μόλις θάσασμε στὸ Παρίσι μάθαμε ἀπ' τὴ Σελεστίν, πού μὰς περιέεινε στὸ σταθμὶ, ὅτι τὸ διαμερίσμα μὰς τῆς οδοῦ Μπετόδεν ἐπιτάχθηκε, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ ἓνας δημοσῖος ὑπάλληλος! Κι' ἐμεῖς πού λογαριάζαμε νὰ στήσουμε ἐκεῖ τὴν ἐρωτικὴ φωλιὰ μὰς γιὰ τὸ ἡνῶτα τοῦ μελίτος!.. Ἡ Ζακελίνα μου εἶνε ἀπαρηγόρητη. Μείναμε προσωρινῶς σ' ἓ

Μιά μεγάλη καρδιά

Κάτω απ' το ύπστερο του σταθμού κυριαρχούσαν οι θρόνοι των μηχανών και τα σφυροχτυπά των τριαντών.

Η κυρία Σαβίνα με τη βοήθεια του 'Ιακώβου Βερνού, τοποθετούσε τις αποσκευές της στο δίκτυο του βαγονιού ενώ ο άντρας της τακτοποιούσε τα μαξιλάκια, έτοιμος να κοιμηθεί για να συντομεύσει τις ώρες του ταξιδιού.

—Θα καθήσεις να διαδάσεις, Βερνού; ρώτησε ο Σαβίνα.

—Όχι, θα προσπαθήσω να κοιμηθώ.

—Για τολμήσε να δοκιμάσεις, φίλε μου, φωνάζει η κυρία Σαβίνα. Θα υποχρεωθείς να μου κρατήσεις συντροφιά.

—Κάνετε ό,τι θέλετε οι δυο σας, είπα τότε ο Σαβίνα. —Εγώ θα κοιμηθώ. Καληνύχτα σας!

Παντρεμένη πριν από πέντε χρόνια η Σαβίνα Σαβίνα, δεν είχε βρει στο πρόσωπο του συζύγου της τον άντρα που θα ήταν άξιος να νιώσει τον κάπως ρομαντικό χαρακτήρα της. Ο σύζυγός της ήταν ένας πρακτικός τύπος εργοστασιαρχού, αδιάφορος για κάθε αισθηματική περιπέτεια.

Μοιραίως λοιπόν τρύπωνε ανάμεσα στο άνδρα του ο φίλος.

Ο Βερνού είχε καταφέρει σιγά-σιγά να γίνει ο απαραίτητος βοηθός του κ. Σαβίνα που τον έκτιμιζε και τον συμπαθούσε ειλικρινώς. Δεν ήταν δυνατόν να υποπτευθεί ποτέ ότι ο Βερνού είχε σχέσεις με τη γυναίκα του.

—'Ιακώβη! είπε χαμηλόφωνα η Σαβίνα, δείχνοντας στον Βερνού τον άνδρα της που κοιμόταν. 'Ιακώβη, φίλησέ με...

—Εσκάψε συγχρόνως προς το νέο με μάτια μισοκλειστά.

Ο Βερνού της έδωσε ένα σιγανό φιλί.

—Προσέχ! της είπε. Δεν χρειάζονται τρέλλες...

Μά η Σαβίνα του πρόσφερε πάλι τα χείλη της.

—Μη φοβάσαι, του είπε. Κι' αν μιά ιστακάνε σπουδαία πράγμα! Εγώ δεν β' αρνιόμουν την αλήθεια. Σ' αγαπώ τόσο πολύ!

Κι' έφυγε κοντά του περνώντας τα

Γάτια της στο λαμύ του.

Το τραίνο στο μεταξύ προχωρούσε δίπλα-δίπλα περνώντας γέφυρες και τού-

—'Η Σουζάνα σφιγγόταν κοντά στον άγαπημένο της και ο 'Ιακώβος με τα μάτια μισοκλειστά όνειροπολούσε δίνοντας τότε τότε στη φύλη του ένα θερμό φιλί.

Στην άλλη γωνιά του βαγονιού ταλαντευόταν μέσα στο ήμισφο το σώμα του Σαβίνα, που κοιμότανε γαλήνια.

Και το τραίνο κυλούσε, κυλούσε ολοκαυώς μέσ' στη νύχτα...

—Εσκάψε έγινε κάτι τρομερό. Ένα φοβερό τράνταγμα. Ένας φρικτός θόρυβος, σύγκρουσις, καταστροφή.

Κραυγές φρίκης αντήχησαν, ουρλιάσματα, σπαργαμιάς αγωνίας που χανόντουσαν μέσα σε κρότους σιδηρικών... Κι' έπειτα τίποτε πιά!

—'Η νύχτα μόνον, η βουή νύχτα...

Ο πόνος που αισθανότανε ο Σαβίνα νίκησε τέλος τη λιποθυμία του κι' άνοιξε τα μάτια του. Με τα πόδια σπασμένα κάτω απ' το κάθισμα του βαγονιού αισθανόταν πως είχε άδικα να κάνει έστω και την παραμικρή κίνηση. Τα μάτια του έρευνουν τριγύρω...

Τίποτε! 'Επάνω απ' το κεφάλι του μόνο φαίνεται μια γωνία του ούρανού, μ' ένα ωχρό αστρο που τον κυττάζει, θαρρείς, ειρωνικά...

Θέλει να φωνάξει. 'Η φωνή του όμως σταματά στο λαμύ του, τ' αυτή του βουίζουν κι' η παγωνιά ανεβαίνει σιγά-σιγά μέσα απ' τις φλέβες του, ενώ το αίμα ξεφύγει πάντα απ' τις φoveρές πληγές των τραυματικών μελών του...

—'Εσκάψε θυμήθηκε... 'Η γυναίκα του... 'Ο Βερνού... Τι γίνεται... 'Η σκέψη αυτή τον αναστατώνει.

Την στιγμή εκείνη μια αδύνατη φωνή φτάνει στ' αυτιά του.

—Προσέχ! περισσότερο κι' ακούει: —'Α, είναι φοβερό!... Σώσε με!... Σώσε με!

Είπε η φωνή της Σουζάνας. Ο Σαβίνα κάνει μια κίνηση, ο πόνος όμως του δείχνει πως είναι ανίκανος για κάθε τι...

Αισθάνεται να του έρχεται πρέλλα. Και η φωνή της Σουζάνας ακούγεται πάλι:

—Πονώ, πονώ!... Σε παρακαλώ, 'Ιακώβη, άγαπημένε μου, σώσε με!... Μη μ' αφήσεις να πεθάνω!...

—Θάρρος, άγαπημένε μου, και θα σωθούμε... έρχεται βοήθεια.

—Ακούω βήματα να πλησιάζουν, άντηξη η φωνή του Βερνού.

—Κι' εκείνος:

—'Ο Σαβίνα, ο άντρας σου; Δεν ξέρω...

—'Ιακώβη μικρούλη μου 'Ιακώβη... δεν θα πεθάνουμε...

Οι λέξεις αυτές... 'Εκείνη με φρίκη στο μυσλό του Σαβίνα. Τώρα τα καταλαβαίνει όλα! 'Σε, την άδεια τη Σουζάνα!... 'Ηταν φίλος της λοιπόν ο Βερνού;... Δεν τολμά να το πιστέψει.

—'Ο και να μπορούσε να φανερωθεί ξαφνικά έμπροστούς, τρομερός σκόκη-της!

Γυρίζει τα μάτια του προς το μέρος απ' όπου έρχονται οι φωνές.

—'Από ένα σπασμένο γυρίσμα τους διακρίνει τον ένα κοντά στον άλλο σφιγμένους κάτω από σωρούς σπασμένα ξύλα. Και εινε ζωντανό!

Μια βουή λύσσα τον κυριεύει έναντι της τυφλής τύχης που σώζει τους δυο εκείνους και σκοτώνει αυτόν!...

—'Η καρδιά του Σαβίνα σφιγγεται και νιώθει πως του φεύγει η ζωή.

Προσπαθεί να σηκώσει το χέρι του και να σπρώξει το ξύλο που του πιέζει το στήθος. Μάταια όμως! Τα νύχια του γλιστρούν, τα χέρια του πέφτουν παράλυτα!... Μά την ίδια στιγμή βήματα ακούγονται, κινούνται σανάρια. 'Ερχονται οι βοήθειες κι' αυτός θα πεθάνει ενώ αυτό θα ζήσει!...

Χοντρά δάκρυα κυλούν ξαφνικά στα μάγουλά του. Διατηρεί άπολητη αντίληψη της αδυναμίας του και της συντριβής του, τον κυριεύει όμως τώρα μια ακατανίκητη επιθυμία, τρυφερότητας και συγγνώμης. Και όπως αδιάβητα ότι σκύδων προς το μέρος του κι' ότι απλώνονται χέρια για να τον αποσπασούν απ' το μάγγανο που τον τσακίζει, άνασκηκνέται λίγο και μόλις κατορθώνει να ψιθυρίσει:

—'Αφήστε με έμένα... Πηγαίνετε πλάι... 'Η γυναίκα μου... ο φίλος μου... ζού! Σώστε τους...

—'Επειτα ξαναγλημένος απ' την τελευταία προσπάθεια που κατέβαλε, πέφτει πίσω ψιθυρίζοντας μέσα στην τελευταία του πνοή, το όνομα εκείνης που δεν θα μάθαι ποτέ πόσο πολύ υπέφερε για χάρι της και πόσο μεγάλη ήταν η συγγνώμη που της χάρισε!...

—'Αφήστε με έμένα... Πηγαίνετε πλάι... 'Η γυναίκα μου... ο φίλος μου... ζού! Σώστε τους...

—'Επειτα ξαναγλημένος απ' την τελευταία προσπάθεια που κατέβαλε, πέφτει πίσω ψιθυρίζοντας μέσα στην τελευταία του πνοή, το όνομα εκείνης που δεν θα μάθαι ποτέ πόσο πολύ υπέφερε για χάρι της και πόσο μεγάλη ήταν η συγγνώμη που της χάρισε!...

—'Αφήστε με έμένα... Πηγαίνετε πλάι... 'Η γυναίκα μου... ο φίλος μου... ζού! Σώστε τους...

—'Επειτα ξαναγλημένος απ' την τελευταία προσπάθεια που κατέβαλε, πέφτει πίσω ψιθυρίζοντας μέσα στην τελευταία του πνοή, το όνομα εκείνης που δεν θα μάθαι ποτέ πόσο πολύ υπέφερε για χάρι της και πόσο μεγάλη ήταν η συγγνώμη που της χάρισε!...

—'Αφήστε με έμένα... Πηγαίνετε πλάι... 'Η γυναίκα μου... ο φίλος μου... ζού! Σώστε τους...

—'Επειτα ξαναγλημένος απ' την τελευταία προσπάθεια που κατέβαλε, πέφτει πίσω ψιθυρίζοντας μέσα στην τελευταία του πνοή, το όνομα εκείνης που δεν θα μάθαι ποτέ πόσο πολύ υπέφερε για χάρι της και πόσο μεγάλη ήταν η συγγνώμη που της χάρισε!...

—'Αφήστε με έμένα... Πηγαίνετε πλάι... 'Η γυναίκα μου... ο φίλος μου... ζού! Σώστε τους...

—'Επειτα ξαναγλημένος απ' την τελευταία προσπάθεια που κατέβαλε, πέφτει πίσω ψιθυρίζοντας μέσα στην τελευταία του πνοή, το όνομα εκείνης που δεν θα μάθαι ποτέ πόσο πολύ υπέφερε για χάρι της και πόσο μεγάλη ήταν η συγγνώμη που της χάρισε!...

Γυναίκες με πολλά στήθη

Τί είναι η πολυμαστία

Σε μία πόλη της 'Αμερικής, μία νέα κοπέλλα 18 ετών, η Γκλέντυ Σέρουιντ, αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει με ισχυρή δόσι ναρκωτικού. Εύτυχως, οι γονείς της το άντελθθησαν εγκαίρως κι' έπεισαν να είδοποιήσουν το συνθιγμένο τους γιατρό, ο οποίος πρόλαβε να σώσει την κοπέλλα.

Όταν συνήλθε, η Γκλέντυ ώμολόγησε στο γιατρό την αιτία της αποπειρας της. 'Ηταν άσφαλως μοναδική στο είδος της... 'Η νέα αυτή είχε έρωτευθει κι' άρραβωνισθεί ένα νέο. Όσο όμως πλησίαζε η ημέρα των γάμων, γινόταν σκυθρωπή και μελαγχολική. Σημειώτεον ότι ήταν πάντα, εκ φύσεως, λιγομίλητος και κλειστός τύπος. Τέλος, έφτασε στην απόφασι ν' αυτοκτονήσει και λίγο έλειψε να το επιτύχει. Όλα αυτά δὲ έπειδή είχε τέσσερα στήθη! 'Ο φόβος μήπως γελιοποιήσει, την είχε κάνει να κρατήσει μυστικά τη σωματική αυτή ανωμαλία της, άκόμη κι' απ' τη μητέρα της, έπι 7 όλκληρα χρόνια, απ' όπου δηλαδή της είχε πρωτοπαρουσιασθεί σε ηλικία 11 ετών. Την τρομάζει δὲ η σκέψις ότι θα την ανακάλυπτε ο σύζυγός της και θα την έδωλε στο εχθρ σάν αξιοπερίεργο τέρας — η θα ζητούσε διαζύγιο.

Ο γιατρός ανέλαβε να τα πη όλα στον άρραβωνιστικό της. 'Εκείνος δὲν έδωσε καμμία σημασία στη «μικρή ανωμαλία» της άγαπημένης του, την παντρεύτηκε και ζή από τότε έπι 5 χρόνια σάν εύτυχισμένους σύζυγους και πατέρας δυο χαριτωμένων αγοριών.

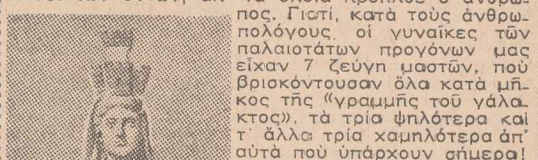
Η «πολυμαστία» — όπως ονομάζεται επιστημονικά αυτή η ύπαρξις πολλών μαστών — δὲν είναι τόσο σπάνια. Υπολογίζεται ότι μία γυναίκα στις 300 ή 400 έχει ένα ή περισσότερους πλεονάζοντες μαστούς. Ένας και μόνον γιατρός, ο δόκτωρ Γκόλντμπεργκερ, παρήγαγε στο στάδιο του 262 περιπτώσεις πολυμαστίας.

Σπάνια οι υπεράριθμοι αυτοί μαστοί άποκτούν κάποιο μέγεθος. Συνήθως μένουν τόσο μικροί, ώστε φαίνονται σάν σκούρες κρεστοελιές. Βρίσκονται σκεδόν πάντοτε στο έμπροσ μέρος του σώματος και πάνω στη λεγόμενη «γραμμή του γάλακτος» δηλαδή στις θέσεις όπου έχουν τις πηγές των μαστών τους τα κατώτερα ζώα. Κάποτε ωστόσο εμφανίζονται και σ' άλλα μέρη του σώματος, π.χ. στη μασχάλη, στον ώμο, στους γοφούς, στα πλευρά ή στον μηρό!

Ο αριθμός τους ποικίλλει. Ο δόκτωρ Νάιγκερ πάουερ αναφέρει την περίπτωση μίας γυναίκας με 10 μαστούς!

Περιεργότατη ήταν η περίπτωση που παρήγαγε το 1907 ο Γερμανός δόκτωρ Μπλουμ σε μία νέα 17 ετών, που είχε δυο κανονικούς μαστούς στο στήθος κι' ένα τρίτον στο κάτω μέρος της κοιλιάς, μεγάλο σάν ευγύ χήνας με 7 θηλάς! Οι κανονικοί μαστοί δὲν έδιναν καμμία έκκρισι, Τέσσερες όμως απ' τις θηλάς του πρόσθετου μαστού παρήγαν, έπι μερικές ημέρες κάθε μήνα, άρκετη ποσότητα «κολάστρας» (του γαλακτώδους δηλαδή υγρού που εμφανίζεται στο στήθος της μητέρας άμέσως μετά τον τοκετό και πριν απ' το γάλα).

Η πολυμαστία θεωρείται από πολλούς επιστήμονες ως μία αταξιατική έπιστροφή στη σωματική διαπλασι των όντων, απ'...

Άλλοι πάλι βιολόγοι δὲν παραδέχονται την αταξιατική θεωρία, αλλά αποδίδουν την πολυμαστία σε μία ανώμαλη κατανομή κατά το σχηματισμό του εμβρύου, των κυττάρων που δὲ σχηματίζουν αργότερα τους ιστούς των μαστών.

Στην άρχαία εποχή, η πολυμαστία έθεωρείτο σημείο γονιμότητας κι' ευημερίας. Άκόμη και το άγαλμα της 'Αρτέμιδος στον περίφημο ναό της 'Εφέσου — που ήταν ένα απ' τα «έπτα θαύματα» του κόσμου — παρίστανε τη θεά με πολλές δεκάδες μαστών!

ΜΑΞΟΥΕΛ ΒΙΝΤΑΠΕΡ

Το άρχαιο αυτό άγαλμα, που βρίσκεται σ' ένα εύρωπικό μουσείο παριστάνει τη θεά 'Αρτέμιδα, με πολυάριθμους μαστούς.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΤΟΥΝΤΟΥΖ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Καλοκαίρι. 'Η Μάγκη εινε γαληνιαία. Μία θαλαμνηός ξεκινάει να κάνει έναν περίστο απ' το Ντινάρ στο Σαιν Μαλό. Πάνω σ' αυτή βρίσκται εκλεκτή συντροφιά: 'Ο ζωγράφος Ζακ 'Ουμπρ, ο Ζυστέν Ρεάλ, ο συνταγματάρχης Ροκαβέλ κι' άλλοι κύριοι και κυρίες. Έξωφρα όμως συμβαίνει κάτι τρομερό. Ξεσπάει άγρια κιονοβουλία. 'Η θαλαμνηός υφίσταται οδυάρεις ζημιές. Οι λαοί τρομοκρατούνται. Και σάν να μην άρκουσι δλ' αυτά θαλάσσιοι ελέφαντες επιτίθενται κατά του πλοίου. 'Επεκολουζει σκληρός άγών. Όλοι νομίζουν ότι βρίσκονται σ' ένα φρικτό εφιάλτη. Τί ζήτούν τα τέρατα αυτά των πολιτών περιόχων στη Μάγκη; Κι' ο τρομερός αυτός κειμήλων στην καρδιά του καλοκαιριού; Την ίδια ώρα αγωνίζεται με την τρικυμία και τα θρία το αντιπριπλικό «Άρντάν». 'Ο κυβερνήτης του Ζουμπέρ άπορεί έπίσης με τα παράδοξα που συμβαίνουν. Φτάνουν ωστόσο εγκαίρως για να δώσουν βοήθεια στη θαλαμνηό. Έφτσε το τέλος του κόμου! Τρομερό ψυχός απώληθηκε στη Δ. Ευρώπη, το Β. Ατλαντικό, τον Κα-νοδά, τις 'Ην. Πολιτείες. Ένα παγώνουνο συντρίβει τα δυο πλοία. Ελάχιστοι σωζονται. 'Ο Ζουμπέρ, ο 'Ουμπρ, ο μικρός Ρομπέρ κλπ. 'Ο λιμενάρχης του Ντουαρνιέζ τους προσφέρει τις πρώτες βοήθειες. 'Ο Ζουμπέρ, με κίνδυνο να πνιχθί παρνεϊ μία φαρδύβερκα για να πάρη στη Βρέστη και ν' αναφέρη τι συνέβη στο ναυαρχείο.

Μέσα στο εύρωχο γραφείο του ο ύπναρχος ντε Ντιέξ, Ναυτικός Διοικητής της περιφέρειας της Βρέστης, πηγαίνε-ται ναυικά από τη μιά άκρη στην άλλη. Ρίχνει μία ματιά έξω. 'Ο δρόμος, που άλλοτε ήταν γεμάτος κόσμο, τώρα έχει τελείως έρημη-θεί. Δυο μέτρα χιόνι τον σκεπά-ζει. Τα παράθυρα τών σπιτιών εινε όλα κλειστά. Ούτε διαδότης περνά, ούτε φωνή ανθρωπίνης ακούγεται. 'Ο ναύαρχος περνά μπρος απ' τον ήμεροδεκτικό που δείχνει 11 'Ιουλίου. 'Υστερα κυττάζει το ρολόι της τσέπης του. Δείχνει έντεκα και δέκα. Το ρολόι και το μεγάλο ρολόι που κρέμεται στον τοίχο. Συνεχίζει έπειτα νευριασμένος τις βόλτες. 'Υστερα πλησιάζει το τηλέφωνο. Σηκώνει το ακουστικό και γυρίζει το δίσκο.

—'Αλλά! αλλά! 'Η κινήτη ά-μυνα εκεί! Τον αντιπλοίαρχο Γκουινιάντ, παρακαλώ! 'Εδώ Ντιέξ. Σεί, Γκουινιάντ;... Λοιπόν, τί νέα; 'Εχετε καμμία εί-δησι για το αντιπριπλικό «Άρ-ντάν»;

—'Εμπρός!

Μπαίνει ένας υψλός πλοίαρχος, ο έπιτελάρχης της βάσεως, με με-ρικούς άγκώδες σκακέλους υπό μάλην.

—'Α, σείς εϊσθε, Λεσαρ; 'Ε-χετε την πρώτη έκθεσι; Είνε καλύτερη τουλάχιστον;

—'Οχι, ναύαρχέ μου, χειρότερη. —Νά πάρη δ... Κι' ο ναύαρχος ντε Ντιέξ, που φημίζεται ως ο ευνένεστερος ά-ξιωματικός του γαλλικού Ναυτι-κού, μόλις κατορθώνει να πνιχθί μιά βλαστήμια.

—'Ο Νομάρχης μου τηλεφώνη-σε, έξακολουθεί ο έπιτελάρχης, ό-τι θα εινε έδω το μεσημέρι για τη σύσκεψι, καθώς κι' ο δήμαρχος κι οι αντιπρόσωποι του τύπου.

—'Η πόλις; ρωτά ο ναύαρχος.

—'Ησυχία. Καίει δὲν κυκλοφο-ρεί στους δρόμους.

—Αυτό σημαίνει πως όλοι κλει-στηκαν στα σπίτια τους και θα πεθάνουν εκεί μέσα, χωρίς θάρ-θυνα και άρκετη τροφή.

—'Εν τούτοις, ναύαρχέ μου, με-ρικοί βγήκαν έξω και τους βρή-καμε σήμερα το πρωί... 'Εξη στο λιμάνι, δυο στο Κούρτ ντε 'Αζό, έξη στους διάφορους δρό-μους, και ένα στο Ναύσταθμο...

—Όλους νεκρούς;

—Όλους, δυστυχώς!

—Τίποτα το εξαιρετικό δὲι ά-ναφέρεται.

—'Η διανομή των τροφίμων;

—Έξακολουθεί, κανονικά. Οι ναύτες με τον υποπλοίαρχο Μαρ-τέν και πέντε σηματοφόρους μοί-ράζουν το μεσημέρι το ψωμί. Και οι στρατιώτες του ταγματάρχου Καρλιέ μοιράζουν λίγα κάρβουνα. 'Εκεί ιδιαίτερος υπάρχει μεγάλη δυσχέρεια. Όλοι ζητούν περισσό-τερα.

—'Εχουν δίκιο. Συστήσατε, παρακαλώ, στους άξιωματικούς να λένε σε κάθε σπίτι, ότι σύμφωνα με διαταγή της κυβερνήσεως, κη-ρύχθηκε ο στρατιωτικός νόμος, και ότι όλες οι άρχες παρέδωσαν την έξουσία στο Ναυτικό Διοικη-τή, ο οποίος εινε υπεύθυνος για την τάξι και την άσφάλεια. Κα-τά συνέπειαν, κάθε παράπονο πρέ-πει ν' απευθύνεται σ' αυτόν.

—Οι άξιωματικοί του έπανα-λαμβάνουν συνεχώς, ναύαρχέ μου, 'Ο Ναυτικός Διοικητής, σταμα-τά για λίγο κι' ύστερα ρωτά:

—Στην υπόλοιπη περιόχη;...

—Το καλόδιν του Ουεσάν κό-πηκε πρό δυο ώρων. Και ο ση-ματοφόρος του 'Αγίου Ματθαίου μας άναγγέλλει ότι τα νησιά Μα-λέν, Μπενιγκέ, και Κεμινέ, έξα-φανίσθηκαν απ' τους πάγους.

—Το Ντουαρνιέζ; 'Η 'Ον-τιέρν;

—Καμμία πληροφορία! Το Κεμπάρ μας άναγγέλλει, ότι απ' τους πέντε άξιωματικούς που έ-στειλε ο Νομάρχης του Φινιέρ προς την κατεύθυνσι εκείνη, δὲν έγύρισε κανείς. Προφανώς, όλοι θα πέθαναν μέσα στους πάγους και τα χιόνια.

—Καμμία πληροφορία! Το Κεμπάρ μας άναγγέλλει, ότι απ' τους πέντε άξιωματικούς που έ-στειλε ο Νομάρχης του Φινιέρ προς την κατεύθυνσι εκείνη, δὲν έγύρισε κανείς. Προφανώς, όλοι θα πέθαναν μέσα στους πάγους και τα χιόνια.

—Καμμία πληροφορία! Το Κεμπάρ μας άναγγέλλει, ότι απ' τους πέντε άξιωματικούς που έ-στειλε ο Νομάρχης του Φινιέρ προς την κατεύθυνσι εκείνη, δὲν έγύρισε κανείς. Προφανώς, όλοι θα πέθαναν μέσα στους πάγους και τα χιόνια.

—Καμμία πληροφορία! Το Κεμπάρ μας άναγγέλλει, ότι απ' τους πέντε άξιωματικούς που έ-στειλε ο Νομάρχης του Φινιέρ προς την κατεύθυνσι εκείνη, δὲν έγύρισε κανείς. Προφανώς, όλοι θα πέθαναν μέσα στους πάγους και τα χιόνια.

—Καμμία πληροφορία! Το Κεμπάρ μας άναγγέλλει, ότι απ' τους πέντε άξιωματικούς που έ-στειλε ο Νομάρχης του Φινιέρ προς την κατεύθυνσι εκείνη, δὲν έγύρισε κανείς. Προφανώς, όλοι θα πέθαναν μέσα στους πάγους και τα χιόνια.

—Καμμία πληροφορία! Το Κεμπάρ μας άναγγέλλει, ότι απ' τους πέντε άξιωματικούς που έ-στειλε ο Νομάρχης του Φινιέρ προς την κατεύθυνσι εκείνη, δὲν έγύρισε κανείς. Προφανώς, όλοι θα πέθαναν μέσα στους πάγους και τα χιόνια.

—Και τώρα άς δούμε και τον άλλο κόσμο, λέει.

—Έδω εινε που τα πράγματα γίνονται πολύ άσχημα, άπαντά ο έπιτελάρχης, και το δίνει ένα πακέτο ραδιοηλεγραφήματα απ' όλα σχεδόν τα μέρη του κόσμου.

Είνε η έδδμή ημέρα από την άρχη της φοβερής κρίσεως. 'Η θερμκρασία σταθεροποιήθηκε πλέ-ον μονίμως κάτω απ' το μηδέν, με τάσεις νέας καθόδου σ' όλη τη Δυτική Ευρώπη, στις άνατολικές άκτες της Βορείου 'Αμερικής και στο Βόρειο 'Ατλαντικό. Από την πρώτη μέρα, ύστερα απ' την τρο-μερή χιονοθύελλα, οι δρόμοι σκε-πασθηκαν με χιόνια, τα γεφυρία πέσανε, οι σιδηροδρομικές γραμ-μές καταστράφηκαν. Όλες οι προσπάθειες που κατατέθηκαν απ' τις στρατιωτικές και πολιτικές άρχες δὲν φέρανε κανένα άποτέ-λεσμα. 'Υστερα από την τρίτη μέ-ρα, τα ποτάμια και οι διώρυγες πάγωσαν ή παρέσυραν μεγάλα κομμάτια άπότο, ώστε να εινε τε-λείως αδύνατη η ναυσιπλοία. 'Ε-τσι, χωρίς τράινα, χωρίς πλοία, οι συγκοινωνίες σταμάτησαν και ο άνεφοδιασμός των πόλεων σε τρο-φίμα ήταν πλέον άδύνατος. 'Αλ-λωςτε, κι' αν ακόμα ύπάρχαν τα μεταφορικά μέσα δὲν ύπάρχαν τρόφιμα για να μεταφερθούν. Το τρομερό κρύο, οι θύελλες, τα χιόνια, οι πάγοι, κατέστρεψαν τα ζώα και τα άποροφάρα δέντρα. Μέσα σε λίγες μέρες, ο πλούτος της γής στο Βέλιγο, στη Γαλλία, στη Γερμανία, στην 'Ελβετία, εινε καταστροφή. Χιλιάδες κόμου καταπληκτικοί απ' την άποότην κα-ταστροφής, δίχως τροφή και θερ-μανσι, ύπφέροναν τα πένδενα και είχαν καταληφθεί από πανικό και άγνωση, κάτι σάν όμαδική παρα-φροσύνη... Οι εκκλησίες γεμίζα-νε κόσμο, που προσεχόταν ζητών-τας από τον 'Υψιστο σωτήρια. Αυτόκλητοι προφήτες παρουσιάζον-ταν κι' ανήγγελλαν το τέλος του κόσμου.

Τα έγκλήματα πολλαπλασιάζον-ταν. Οι νεκροί που βρίσκόντουσαν κάθε τόσο στους δρόμους, ήταν τόσοι πολλοί που δὲν πρόφτανε κανείς να εξακριβώσει, αν πέθα-ναν από κρύο ή από δολοφονικό μαχαίρι. Δυστυχίατα συνέβαιναν κάθε λίγο. 'Επειδή μαζεύονταν πολ-λός κόσμος στα μεγάλα κτίρια και στα κέντρα, τα πατάματα και οι σκάλες υποχωρούσαν. Τα κα-ταστήματα τροφίμων ύπστασαν ά-γριες έπιθέσεις του πειναμένου κόσμου. Οι άρχες δὲν ύπορούσαν να συγκρατήσουν την άναρχία. Κάθε προσπάθεια τους να προστα-τεψουν τα καταστήματα, χαρα-κτηριζόταν ως συνεχής με τους σιδηροκράδεις, με τους έκμεταλ-λητές του λαού, και προκαλούσε άναστασεις.

Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

—Και, μέσα σ' αυτή την κατά-σταση που κάθε έκδήλωση πολι-τισμού είχε έγασθη, ο ασύρμα-τος μετέδιδε συνεχώς από πόλι σε πόλι...

κάπως μερικώς χώρες όπως αυτές που μου αναφέρατε.

—Τότε μάλιστα, ναυαρχή μου, η εξέγερση μιας ξαφνικής μεταβολής στην επικλήνη θέσι που έχει η γη στον αέρα της... "Ετσι εξηγείται η εμφάνιση πύλων και ποικίλων ζώων στα μέρη μας.

—Η σκέψη αυτή, Λεσάρ, εινε βέβαια αρκετά ξυπνη, αλλά και πάλι δεν στέκεται, αν την καλοεξετάσει κανείς. Γιατί η μεταβολή της θέσεως της γης θα συνεδεότο φυσικά με μεταβολή της θέσεως του ήλιου εν σχέσει με τη γη. Άλλα δ' ήλιος, όσο κι αν έχασε τη θερμότητά του, όσο και αν μάς κρύβεται μέσα στο σύννεφα, διατήρησε εν τούτοις αμετάβλητη τη θέσι του. Τα πολεμικά μας έκαναν πολλές παρατηρήσεις με τον εξάνα και διαπιστώνουν ότι ο ήλιος εινε στην ακριβή θέσι που έπρεπε να έχη μεταξύ της 5ης και 11ης Ίουλιου.

—Έχετε δίκιο, ναυαρχή μου. Το συμπέρασμα εινε ότι αυτή η καταστροφή εινε ανεξήγητη. Ωστόσο, αυτό δεν θα την εμπόδιση να μάς στείλη όλους στον άλλο κόσμο!

—Ο ναυαρχος κάνει μία κίνηση αδιαφορίας.

—Αυτό, φίλε μου, εινε άλλη υπόθεσις... λέει.

Τη στιγμή εκείνη, χτυπά το τηλέφωνο. Ο επιτελάρχης σηκώνει το ακουστικό.

—Εμπρός! Ναι, εδώ γραφείο Ναυτικού Διοικητού... Τον ιδιον, 'Ο Λεσάρ δινει το ακουστικό στο Διοικητή, χωρίς να πη λέει. 'Ο Διοικητής ακούγοντας τη φωνή που έρχεται απ' την άλλη άκρη του σύρματος, καταλαμβάνεται από συγκίνηση.

—'Αλλό! Έγώ ο ίδιος... Σεις είσθε, Περρόν; Σας ακούω πολύ καλά... Τι εινε;... Τι λέτε;... 'Ο σηματοφόρος του Καμρέρ σημειώνει ένα λοισφορό από το Ντουσρενέζ, το όποιο βγαίνει απ' το στενό του Τουλιγκέ. Μά αυτό εινε τρέλλα!... Εισθ' βέβαιος, Περρόν; 'Α! είσθε ο ίδιος πάνω στο σηματοφόρο του Καμρέρ και μωι τηλεφωνείτε απ' εκεί!...

—Ο επιτελάρχης σκύβει στο αυτί του ναυαρχου και του ψιθυρίζει: —'Ο αντιπλοίαρχος Περρόν έλπιφελήθηκε απ' την ελαφρά καλύτερη του καιρού, για να επιτεθείσθι στο τορπιλλοδολον 155 και να επιβερώρησι τους άκρατους μας σταθμούς.

—'Ο ντε Ντιέζ κινει καταφατικό το κεφάλι και εξακολουθεί τη συνδιάλεξή του.

—'Αλλό. Τι λέτε, Περρόν; Διακρίνετε καλά τη βάρκα με το τηλεσκόπιο; Προχωρεί σιγά;... 'Ο 'Τρίτων' και η 'Σφιγξ' εινε αύτη τη στιγμή στο στενό του Τουλιγκέ; Κρατείτε τους σήματα να σπεύσουν να βοηθήσουν το ιστιοφόρο... 'Α! τους κάνετε σιγά λόγους; 'Αραία λοιπόν!... Πλασία ζουν;... Ναι, ακούω. Τι; Πάω παγούδινα;... Εινε πολλά, λέει.

ΔΡ. Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)

Όδός Πιπίνου 38 - Τηλ. 85.085
10.1 και 4.7

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεία, ανώδυνη και χωρίς οπμάδια, θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιών, ακμής λιπαρού και ξηρού δέρματος, πτώσεως κόμης κτλ.ΕΙ. Δικός ΓΙΟΕΛ. Βαλαωριτου 12, Τηλέφ. 33.039.

Η πρώτη επίσκεψις δωρεάν.

Zatia
ΠΟΥΔΡΑ

Καμιά δωδεκαριά;... "Άλλο πάλι αυτό! Θαλάσσιοι έλέφαντες; Και επιτίθενται κατά των ιστιοφόρων; Εινε πολλοί; Πόσοι; Καμιά εκατοστή;... "Άλλοι μωοι! Τους καυθύνουν τους ανθρώπους! Μά τί κάνουν τα τορπιλλοδολα;... 'Α! 'Επιτίθεται ο 'Ερίτων'! Λοιπόν; 'Επιμένουν ακόμα; Παρ' ο λους τους κανονοβολισμούς; Μο δεν έχει μυθραλλιοδόλα ο 'Τρίτων';..."

Για λίγη ώρα επικρατεί σιωπή. 'Ο ναυαρχος παρακολουθεί με αγωνία τις εξηγήσεις που φτάνουν απ' το τηλέφωνο. Από την έκφρασι του προσώπου του, ο επιτελάρχης καταλαβαίνει ότι τά νακ δεν εινε ευχαριστά. Επί τλους, το πρόσωπο του Διοικητού φωτίζεται από τη χαρά.

—Μπράβο! Θαυμάσια μανού έφαι! φωνάζει χαρά οτά παλληκαριά!... Αυτοί εινε ναυτικοί, αγαπητέ μου Περρόν!... Λοιπόν τώρα;... 'Ο 'Τρίτων' τους έλευρώνει; Οι θαλάσσιοι έλεφαντες υποχωρούν; Μπράβο, μπράβο πολύ ωραία!... 'Η βάρκα εσώθηκε;... Οι έπιτάτες ανεβήκατο στο τορπιλλοδόλο;

—'Επακολουθεί μία σύντομη σιωπή κι' έπειτα ο ναυαρχος βναζει, μία φωνή:

—'Ε... Τι λέτε; Δεν άκούω καλά... επαναλάβετε. Από αντιτορπιλλικό 'Αρντάνα;... 'Ο 'Τρίτων' κάνει σιγάλο ότι εινε οί έπιζώντες στο 'Αρντάνα;..."

—Ναι... Κάνετε σήμα στο τορπιλλοδόλο να επιστρέψι άμέσως. Περιμένω... 'Εγινε το σήμα;... Καλά, ευχαριστώ, Περρόν.

—'Ο ντε Ντιέζ κλείνει το τηλέφωνο.

—'Ακούσατε, Λεσάρ; —Ναι, άκουσα, ναυαρχή μου. Οι έπιζώντες του 'Αρντάνα' 'Αστε το αντιτορπιλλικό θα βυθισθήκε.

—'Ο Ναυτικός Διοικητής σκύβει το κεφάλι του, λυπημένος.

—Καθμένα παιδιά! Ψιθυρίζει.

Και σε λίγο: —'Εν τώ μεταξύ, ως πού νά βιάσι το τορπιλλοδόλο, θα δεχτώ το Νουάδρη, το δημοσχο, και τους δημοσιονόρους. Χρειάζεται περίπου μισή ώρα ως πού να φτάσι ο 'Τρίτων' στο λιμάνι κι' άλλη μισή ως πού να μπη στο Ναύσταθμο. Μόλις φαίνη, να με ειδοποιήσετε άμέσως.

★

—'Υστερα από μία ώρα, ο έπιτελάρχης Λεσάρ έμπασε στ γραφείο του ναυαρχου τρεις άρες κι' ένα παιδί. 'Ηταν ο Ζουμπέρ, ο Ζάκ, ο μικρός Ρομπέρ και ο γερονταυτικός Λεσκόπ. Χάρις στην επιδεξιότητα του γέροντα και τη σχετική καλλιτέρεψι του καιρού, είχαν κατορθώσει να φτάσουν στην είσοδο του κόλπου της Βρέστης. Παρ' όλες τις θυελλες, παρ' όλα τα ρεύματα παρ' όλα τα παγούδινα, ο γερονταυτικός κατορθώσε να περάσι με τη βάρκα του τη δύσκολη αυτή θάλασσα.

—'Ενώ όμως πιστεύαν πως φτάσανε πιά τη Βρέστη, ένε κοπαδι από θαλάσσιους έλέφαντες τους έπετέθη. Αυτή τη φορά νόμισαν ότι δεν θα τη γλύτωναν. Για καλή τους τύχη, τα δύο τορπιλλοδόλα που περιπολούσαν έκει κοντά, τους πήραν είδησι τρέσανε κοντά τους και με τα κανόνια τους διώξανε κακήν κακώς τα φασέρια ζώα.

—'Ο ναυαρχος άφησε κάθε δολία που είχε, για να ακούσθι έπ' το στόμα των ναυαγών τά διατάξαται. Με συγκίνησι έμασε ά τον Ζουμπέρ το τέλος του 'Αρντάνα.

—'Από το Ζάκ 'Ωμπέρ, τον όπο έλλωστε γνώριζε ως ζωγράφο, έμασε τις τρανικές περιπέτειες τη θαλαμηγού 'Μοργκάν'. 'Επειτα Ναυτικός Διοικητής συνεχάρη το μωρό Λεσκόπ για το θάρρος κο την έπιδεξιότητά του, και το μικρό Ρομπέρ για την άτοχή του. 'Ετοιμάσαν να τους άποχαιρήσουν όταν θυμήθηκε κάτι.

—'Αλήθεια, αγαπητέ μου 'Ωμπέρ, έλπε, παρ' όλον ότι το έγώ σου, εινε πολύ άκούσιος π' εξεσάρχη αυτή η τοιανανική θέσι μινά, με έδωσαν άπ' το 'Υ. Πρωτόν Ναυτικών ότι θα έρχόσαστε έδω.

—Πραγματικά, σ' όντες ο Ζάκ, έπρόκειτο να μείνω λίγο

καιρό έδω, για να ζωγραφίσω μερικούς πίνακες.

—Μόνο που δεν σάς περιμένα από τέτοιου συνήθες, ούτε έπειτα από τόσες περιπέτειες. 'Εν τούτοις, έπειδή με είχαν ειδοποιήσει για την άφιξή σας, σάς φύλαξα ένα γραμματί απ' τη Μορτινίκα, που βρίσκεται από πολλές ημέρες στο γραφείο μου.

Τού δινει ένα φακέλλο, με κομψή γυναικεία γράμματα. Ο Ζάκ ευχαριστεί και τον σφιγογυρίζει. Ανοπώμονα στα δάχτυλά του, σό να ζητή τη άδεια να τον άνοιξη. Την ίδια στιγμή, όρμα μέσα έπιτελάχης Λεσάρ, μ' ένα χαρτί στο 'έλερι.

—Κόρι Διοικητά, ένα πλοίο ζητεί βοήθεια!

—Ποιο πλοίο; 'Από πού;

—Το υπερωκεάνειο 'Ζιρόντ' τη εταιρεία 'Υπερωκεανική' που έτελει τη συγκοινωνία με τις 'Αιτίλλες.

—Το ξέρω αυτό το πλοίο. Εινε των 25.000 τόνων, εντελώς καινούργιο... Τι έπαιε; Που βρίσκεται; 428 μίλλια δυτικώς, νοτιοδυτικώς του Ουεσάν... Δυσάπο από τα στεγανά του διαμερίσματος διαρρόγησαν... Γέρνει ήδη επικινδύνως... 'Ο πλοίαρχος του πρόβλεπε ότι σύντομα θα διατάνα το έγκαταλείνουν, και ζητεί βοήθεια... 'Εχει ένα σωρό έπιτάτες.

—'Ο ναυαρχος ρίχνει μία γρήγορη ματιά στον κατάλογο των πλεμικών της θέσεως του.

—'Ο 'Τυφών' εινε στο Ναύσταθμο; Ρωτάει.

—Μάλιστα, και ύπ' άμμόν. Μνο πού ο υπαρχός του άρρώστις βαρεια γιες το βράδυ.

—Νά αντικατασταθι άμέσως με άλλον αξιωματικό της θέσεως.

—'Ο Ζουμπέρ, μόλις άκουσε το τελευταία του λόγια, κάνει ένα βήμα έμπρός.

—Ναυαρχή μου, θέλετε να αντικαταστήσω τον άρρωστο αξιωματικό; προτείνει.

—'Εσθ, Ζουμπέρ; Μά μόλι γλύτισε απ' το ναυάγιο!

—Είμαι έτοιμος, κύριε Διοικητά. Είχα την άτυχία να χάσω το καράβι μου. Μή μ' εμπόδιζε όμως να φανώ νοήσιμος.

—'Ο ντε Ντιέζ κινεί τον άκτινωτικό, οί ναυαρχοί.

★

ΜΑΣΚΕΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ Ι Α ΤΑ ΠΟΔΙΑ!

Οί μάσκες καλλονής για το πρόσωπο γίνοντο όπως έζέρετε, μ' ένα στρώμα από διάφορα καλλυντικά. Οί 'Αμερικανίδες όμως χρησιμοποιούν τώρα παρόμοιες ('μάσκες') και για τα πόδια τους! 'Ετσι διατηρούν λείο και όμορφο το δέρμα των ποδιών τους...

ζιωματικό κατάματα και το

λέει: —Καλά, φίλε μου! Πολύ καλά. Θα επιτεθείσθι άμέσως στον 'Ιουφών' και θα δώσετε στον κυβερνήτη του αντιπλοίαρχο Γκαρνιέ τη διαταγή που θα σάς παραδώσω.

Κάθεται στο γραφείο του και γράφει:

«Διατάσσεται ο κυβερνήτης του καταδρομικού 'Τυφών' να εκκινήσι άμέσως και με κάθε δυνατή ταχύτητα, με κατεύθυνση Δ.Ν.Δ. του Ουεσάν, δια να βοηθήσι το βυθιζόμενον υπερωκεάνειο 'Ζιρόντ', να παραλαβή δε ως υπαρχόν του τών επιφερόντα την διαταγήν πλωτάρχη Ζουμπέρ».

—Τι λέτε, ναυαρχή μου. Βυθίζεται το 'Ζιρόντ';

—Ναι, αγαπητέ μου 'Ωμπέρ, δεν άκούσατε τά νέα που μάς έφερε ο Λεσάρ; Στ'ίνα λοιπόν το καταδρομικό 'Τυφών' για να το βοηθήσι.

—'Ο ζωγράφος Ζάκ 'Ωμπέρ, πού άκούσε με ταραχή την είδησι αυτή, πλησιάζει στο γραφείο του ντε Ντιέζ.

—Ναυαρχή μου, σάς παρακαλώ, εν όνόματι της παλιάς μας φίλας, να μωι επιτρέψετε να συνοδεύσω το Ζουμπέρ. 'Άλλως τεί είμαι κι' εγώ καλός ναυτικός.

—Μά τί δουλειά έχετε οείς άπάνω στο καταδρομικό; Τι θέλετε να κάνετε;

—Το γράμμα αυτό, ναυαρχή μου, εινε από την άρραδωσαστική μου. Μωι γράφει ότι έπρόκειτο το περασμένο Σάββατο να πάρη απ' το Πόρ-ντε-Φράνς οι υπερωκεάνειο πού αυτή τη στιγμή κινούνεσι, και νάρρη στη Γαλλία. Καταλαβαίνετε λοιπόν την άγωνία μου!...

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Με ταχύτητα τριάντα μιλίων την ώρα το καταδρομικό του Γαλλικού στόλου σκίζει κυριολεκτικώς τά κύματα. Μακρύ βαμμένο με το σταχτί χρώμα των ελαφρών Γαλλικών πολεμικών, μοιάζει με χαλύβδινο βέλος. Παρ' όλη την ταχύτητα, ο κυβερνήτης του αντιπλοίαρχος Γκαρνιέ, ο υπαρχός του Ζουμπέρ ο ζωγράφος Ζάκ 'Ωμπέρ και ο μικρός Ρομπέρ βρίσκονται στη γέφυρα. Οί αξιωματικοί, οί υπαξιωματικοί, οί ναυαρχοί.

—'Εν τώ μεταξύ, πάνω στη γέφυρα ο κυβερνήτης Γκαρνιέ, μαζί με τον υπαρχό του παρακολουθούν στο χάρτη την πορεία του πλοίου.

—'Ο Γκαρνιέ ρωτά τον Ζουμπέρ για τους δύο έπιτάτες που ο πλοίαρχος έπέτρεψε να ταξειδέψουν μαζί τους.

—'Εν τώ μεταξύ, πάνω στη γέφυρα ο κυβερνήτης Γκαρνιέ, μαζί με τον υπαρχό του παρακολουθούν στο χάρτη την πορεία του πλοίου.

—'Ο Γκαρνιέ ρωτά τον Ζουμπέρ για τους δύο έπιτάτες που ο πλοίαρχος έπέτρεψε να ταξειδέψουν μαζί τους.

—'Εν τώ μεταξύ, πάνω στη γέφυρα ο κυβερνήτης Γκαρνιέ, μαζί με τον υπαρχό του παρακολουθούν στο χάρτη την πορεία του πλοίου.

—'Ο Γκαρνιέ ρωτά τον Ζουμπέρ για τους δύο έπιτάτες που ο πλοίαρχος έπέτρεψε να ταξειδέψουν μαζί τους.

—'Εν τώ μεταξύ, πάνω στη γέφυρα ο κυβερνήτης Γκαρνιέ, μαζί με τον υπαρχό του παρακολουθούν στο χάρτη την πορεία του πλοίου.

—'Ο Γκαρνιέ ρωτά τον Ζουμπέρ για τους δύο έπιτάτες που ο πλοίαρχος έπέτρεψε να ταξειδέψουν μαζί τους.

—'Εν τώ μεταξύ, πάνω στη γέφυρα ο κυβερνήτης Γκαρνιέ, μαζί με τον υπαρχό του παρακολουθούν στο χάρτη την πορεία του πλοίου.

—'Ο Γκαρνιέ ρωτά τον Ζουμπέρ για τους δύο έπιτάτες που ο πλοίαρχος έπέτρεψε να ταξειδέψουν μαζί τους.

—'Εν τώ μεταξύ, πάνω στη γέφυρα ο κυβερνήτης Γκαρνιέ, μαζί με τον υπαρχό του παρακολουθούν στο χάρτη την πορεία του πλοίου.

—'Ο Γκαρνιέ ρωτά τον Ζουμπέρ για τους δύο έπιτάτες που ο πλοίαρχος έπέτρεψε να ταξειδέψουν μαζί τους.

—'Εν τώ μεταξύ, πάνω στη γέφυρα ο κυβερνήτης Γκαρνιέ, μαζί με τον υπαρχό του παρακολουθούν στο χάρτη την πορεία του πλοίου.

—'Ο Γκαρνιέ ρωτά τον Ζουμπέρ για τους δύο έπιτάτες που ο πλοίαρχος έπέτρεψε να ταξειδέψουν μαζί τους.

—'Εν τώ μεταξύ, πάνω στη γέφυρα ο κυβερνήτης Γκαρνιέ, μαζί με τον υπαρχό του παρακολουθούν στο χάρτη την πορεία του πλοίου.

—'Ο Γκαρνιέ ρωτά τον Ζουμπέρ για τους δύο έπιτάτες που ο πλοίαρχος έπέτρεψε να ταξειδέψουν μαζί τους.

—'Εν τώ μεταξύ, πάνω στη γέφυρα ο κυβερνήτης Γκαρνιέ, μαζί με τον υπαρχό του παρακολουθούν στο χάρτη την πορεία του πλοίου.

—'Ο Γκαρνιέ ρωτά τον Ζουμπέρ για τους δύο έπιτάτες που ο πλοίαρχος έπέτρεψε να ταξειδέψουν μαζί τους.

—'Εν τώ μεταξύ, πάνω στη γέφυρα ο κυβερνήτης Γκαρνιέ, μαζί με τον υπαρχό του παρακολουθούν στο χάρτη την πορεία του πλοίου.

—'Ο Γκαρνιέ ρωτά τον Ζουμπέρ για τους δύο έπιτάτες που ο πλοίαρχος έπέτρεψε να ταξειδέψουν μαζί τους.

τες όλοι στις θέσεις τους, παρακολουθούν με απομνημονία την πορεία και κυττάζουν άσπικώς τον ορίζοντα. Τετρακόσια είκοσιόκιό ναυτικά μίλλια... 'Η άποστασις αυτή, που χωρίζει το καταδρομικό τη στιγμή της εκκινήσεως του απ' το 'Ζιρόντ' χρειάζεται τουλάχιστον 10 ώρες για να διανωθή.

Και ο κυβερνήτης, περιφρονώντας κάθε κίνδυνο, διευθύνει τον 'Τυφών' με τη μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα, μεσ' τη θάλασσα που εινε γεμάτη παγούδινα και φάλαγγες, σάν να ρίξαν οι πολικές θάλασσες όλο τους το περιεχόμενο στον 'Ωκεανό.

—Τι λέτε, ναυαρχή μου. Βυθίζεται το 'Ζιρόντ';

—Ναι, αγαπητέ μου 'Ωμπέρ, δεν άκούσατε τά νέα που μάς έφερε ο Λεσάρ; Στ'ίνα λοιπόν το καταδρομικό 'Τυφών' για να το βοηθήσι.

—'Ο ζωγράφος Ζάκ 'Ωμπέρ, πού άκούσε με ταραχή την είδησι αυτή, πλησιάζει στο γραφείο του ντε Ντιέζ.

—Ναυαρχή μου, σάς παρακαλώ, εν όνόματι της παλιάς μας φίλας, να μωι επιτρέψετε να συνοδεύσω το Ζουμπέρ. 'Άλλως τεί είμαι κι' εγώ καλός ναυτικός.

—Μά τί δουλειά έχετε οείς άπάνω στο καταδρομικό; Τι θέλετε να κάνετε;

—Το γράμμα αυτό, ναυαρχή μου, εινε από την άρραδωσαστική μου. Μωι γράφει ότι έπρόκειτο το περασμένο Σάββατο να πάρη απ' το Πόρ-ντε-Φράνς οι υπερωκεάνειο πού αυτή τη στιγμή κινούνεσι, και νάρρη στη Γαλλία. Καταλαβαίνετε λοιπόν την άγωνία μου!...

—'Ο ζωγράφος Ζάκ 'Ωμπέρ, πού άκούσε με ταραχή την είδησι αυτή, πλησιάζει στο γραφείο του ντε Ντιέζ.

—Ναυαρχή μου, σάς παρακαλώ, εν όνόματι της παλιάς μας φίλας, να μωι επιτρέψετε να συνοδεύσω το Ζουμπέρ. 'Άλλως τεί είμαι κι' εγώ καλός ναυτικός.

—Μά τί δουλειά έχετε οείς άπάνω στο καταδρομικό; Τι θέλετε να κάνετε;

—Το γράμμα αυτό, ναυαρχή μου, εινε από την άρραδωσαστική μου. Μωι γράφει ότι έπρόκειτο το περασμένο Σάββατο να πάρη απ' το Πόρ-ντε-Φράνς οι υπερωκεάνειο πού αυτή τη στιγμή κινούνεσι, και νάρρη στη Γαλλία. Καταλαβαίνετε λοιπόν την άγωνία μου!...

—'Ο ζωγράφος Ζάκ 'Ωμπέρ, πού άκούσε με ταραχή την είδησι αυτή, πλησιάζει στο γραφείο του ντε Ντιέζ.

—Ναυαρχή μου, σάς παρακαλώ, εν όνόματι της παλιάς μας φίλας, να μωι επιτρέψετε να συνοδεύσω το Ζουμπέρ. 'Άλλως τεί είμαι κι' εγώ καλός ναυτικός.

—Μά τί δουλειά έχετε οείς άπάνω στο καταδρομικό; Τι θέλετε να κάνετε;

—Το γράμμα αυτό, ναυαρχή μου, εινε από την άρραδωσαστική μου. Μωι γράφει ότι έπρόκειτο το περασμένο Σάββατο να πάρη απ' το Πόρ-ντε-Φράνς οι υπερωκεάνειο πού αυτή τη στιγμή κινούνεσι, και νάρρη στη Γαλλία. Καταλαβαίνετε λοιπόν την άγωνία μου!...

—'Ο ζωγράφος Ζάκ 'Ωμπέρ, πού άκούσε με ταραχή την είδησι αυτή, πλησιάζει στο γραφείο του ντε Ντιέζ.

—Ναυαρχή μου, σάς παρακαλώ, εν όνόματι της παλιάς μας φίλας, να μωι επιτρέψετε να συνοδεύσω το Ζουμπέρ. 'Άλλως τεί είμαι κι' εγώ καλός ναυτικός.

—Μά τί δουλειά έχετε οείς άπάνω στο καταδρομικό; Τι θέλετε να κάνετε;

—Το γράμμα αυτό, ναυαρχή μου, εινε από την άρραδωσαστική μου. Μωι γράφει ότι έπρόκειτο το περασμένο Σάββατο να πάρη απ' το Πόρ-ντε-Φράνς οι υπερωκεάνειο πού αυτή τη στιγμή κινούνεσι, και νάρρη στη Γαλλία. Καταλαβαίνετε λοιπόν την άγωνία μου!...

—'Ο ζωγράφος Ζάκ 'Ωμπέρ, πού άκούσε με ταραχή την είδησι αυτή, πλησιάζει στο γραφείο του ντε Ντιέζ.

—Ναυαρχή μου, σάς παρακαλώ, εν όνόματι της παλιάς μας φίλας, να μωι επιτρέψετε να συνοδεύσω το Ζουμπέρ. 'Άλλως τεί είμαι κι' εγώ καλός ναυτικός.

—Μά τί δουλειά έχετε οείς άπάνω στο καταδρομικό; Τι θέλετε να κάνετε;

—Το γράμμα αυτό, ναυαρχή μου, εινε από την άρραδωσαστική μου. Μωι γράφει ότι έπρόκειτο το περασμένο Σάββατο να πάρη απ' το Πόρ-ντε-Φράνς οι υπερωκεάνειο πού αυτή τη στιγμή κινούνεσι, και νάρρη στη Γαλλία. Καταλαβαίνετε λοιπόν την άγωνία μου!...

—'Ο ζωγράφος Ζάκ 'Ωμπέρ, πού άκούσε με ταραχή την είδησι αυτή, πλησιάζει στο γραφείο του ντε Ντιέζ.

—Ναυαρχή μου, σάς παρακαλώ, εν όνόματι της παλιάς μας φίλας, να μωι επιτρέψετε να συνοδεύσω το Ζουμπέρ. 'Άλλως τεί είμαι κι' εγώ καλός ναυτικός.

—Μά τί δουλειά έχετε οείς άπάνω στο καταδρομικό; Τι θέλετε να κάνετε;

—Το γράμμα αυτό, ναυαρχή μου, εινε από την άρραδωσαστική μου. Μωι γράφει ότι έπρόκειτο το περασμένο Σάββατο να πάρη απ' το Πόρ-ντε-Φράνς οι υπερωκεάνειο πού αυτή τη στιγμή κινούνεσι, και νάρρη στη Γαλλία. Καταλαβαίνετε λοιπόν την άγωνία μου!...

—'Ο ζωγράφος Ζάκ 'Ωμπέρ, πού άκούσε με ταραχή την είδησι αυτή, πλησιάζει στο γραφείο του ντε Ντιέζ.

—Ναυαρχή μου, σάς παρακαλώ, εν όνόματι της παλιάς μας φίλας, να μωι επιτρέψετε να συνοδεύσω το Ζουμπέρ. 'Άλλως τεί είμαι κι' εγώ καλός ναυτικός.

—Μά τί δουλειά έχετε οείς άπάνω στο καταδρομικό; Τι θέλετε να κάνετε;

—Το γράμμα αυτό, ναυαρχή μου, εινε από την άρραδωσαστική μου. Μωι γράφει ότι έπρόκειτο το περασμένο Σάββατο να πάρη απ' το Πόρ-ντε-Φράνς οι υπερωκεάνειο πού αυτή τη στιγμή κινούνεσι, και νάρρη στη Γαλλία. Καταλαβαίνετε λοιπόν την άγωνία μου!...

—'Ο ζωγράφος Ζάκ 'Ωμπέρ, πού άκούσε με ταραχή την είδησι αυτή, πλησιάζει στο γραφείο του ντε Ντιέζ.

—Ναυαρχή μου, σάς παρακαλώ, εν όνόματι της παλιάς μας φίλας, να μωι επιτρέψετε να συνοδεύσω το Ζουμπέρ. 'Άλλως τεί είμαι κι' εγώ καλός ναυτικός.

—Μά τί δουλειά έχετε οείς άπάνω στο καταδρομικό; Τι θέλετε να κάνετε;

—Το γράμμα αυτό, ναυαρχή μου, εινε από την άρραδωσαστική μου. Μωι γράφει ότι έπρόκειτο το περασμένο Σάββατο να πάρη απ' το Πόρ-ντε-Φράνς οι υπερωκεάνειο πού αυτή τη στιγμή κινούνεσι, και νάρρη στη Γαλλία. Καταλαβαίνετε λοιπόν την άγωνία μου!...

—'Ο ζωγράφος Ζάκ 'Ωμπέρ, πού άκούσε με ταραχή την είδησι αυτή, πλησιάζει στο γραφείο του ντε Ντιέζ.

πεισματάρα απ' τον πατέρα της. 'Ετσι ο κ. Ζαννιν αναγκάστηκε να υποχωρήσι. 'Ισως όμως για να σώσι λίγο την αξιοπρέπεια του, έζητησε να γίνουν οι γάμοι ύστερα από ένα χρόνο, γιατί έπρεπε εν τώ μεταξύ να ξαναπάρη στη Μαρτινίκα για να κανονισι διάφορες υποθέσεις του, τις ο ποιες δεν ήθελε να καθορισι.

Οί δύο νέοι αναγκάσθηκαν να υποχωρήσουν.

Κι' έτσι, αφού πέρασαν τέσσερες μήνες εύτυχίας μαζί στο Παρίσι και στις άκτες της Βρεττανίας, χωριστήκανε, όταν η Μιράντα μαζί με τους γονείς της έφυγε για τη Μαρτινίκα.

—'Ισως ο πατέρας της να υπολόγιζε ότι η μικρή αυτή άπουσι θα σάσει τον έρωτά τους. Πόσο γελάστηκε!... 'Απεναντίας, και οί δύο έρωτευμένοι περισσότερο από πρίν δε βλέπανε την ώρα πού θα βρίσκόντουσαν πάλι μαζί.

—'Ο πλωτάρχης Ζουμπέρ, πού ήταν παιδικός φίλος του ζωγράφου, εξακολουθούσε να συνδέεται με στενή φιλία μαζί του και να έφερη μέχρι λεπτομερείας τα μυστικά της ψυχής του. Είχε παρακολουθήσι την αρχή του έρωτά του, γνώριζε τί δυσχερείες αντιμετώπιζε, και περίμενε κι' αυτός με άπομνημονισία νάρρη το Νοέμβριο, πού η Μιράντα θα γύριζε στη Γαλλία και θα γινόταν ο γάμος.

Χωρίς να πάρη να διευθύνη τον τρελλό δρόμο του πλοίου, ο Γκαρνιέ παρακολουθούσε την άφηνήσι.

—Κι' αυτός ο μικρός, πού συνοδεύει τον κύριο 'Ωμπέρ, ποιος εινε; ρωτάει.

—'Ο Ρομπέρ Μορλαί.

—Μορλαί; Σά γνωστό όνομα!

—Κάτι τέτοιο συμβαίνει, κυβερνήτα μου.

—'Ο μικρός αυτός εινε όρφανός, χωρίς

Δυο «ύπερφυσικές» ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Η φωτογραφία της «Κυρίας με τα μαύρα»

Ο άγγλικος και ο αμερικανικός τύπος απασχολήθηκαν τελευταία με δύο περιπτώσεις «υπερφυσικών εμφανίσεων», που ανήκουν σ' ένα διαφορετικό είδος από όλες εκείνες που ήταν γνωστές ως τώρα.

Η πρώτη είναι μία περίπτωση «φαντάσματος ζώντος», που η αυθεντικότητα της φαίνεται απόλυτα αναμφισβήτητη.

Είχε Άγγλος έμπορος, ονόματι Ουίλλιαμ Ταϊτ, είχαν επιδιδασθή στο Λίβερπουλ στο ύπερκαρβόνιο «Σίτυ οφ Λίμπερ», για να πάν στη Νέα Υόρκη. Ο καμαρώτος του «μπλοίου» τον έβαλε στην ίδια καμπίνα με έναν αμερικανό βιομήχανο, ονόματι Βίλιμτ.

Ο Ταϊτ κοιμόταν στην άποπια κούκτα και ο Βίλιμτ στην άποπια.

Μία νύχτα, κατά τη διάρκεια της διαδρομής, ο Ταϊτ είδε ξαφνικά μέσα στην καμπίνα μία νεαρή γυναίκα, που φορούσε ένα λευκό πεμνυόρι. Πώς είχε υπή εκεί αυτή η γυναίκα; Η πόρτα ήταν κλειστή και ο Άγγλος έμπορος δεν την είχε ιδεί καθόλου ν' ανοίγει.

Η γυναίκα κύτταξε τον Ταϊτ με κάποια αμνησσία, αλλά άμεσως έπειτα, παίρνοντας θάρρος έσκυψε και φίλησε τον Βίλιμτ στο μέτωπο.

Μία στιγμή αργότερα, είχαν εξαφανισθή. —Χμ! Έναμε ο Ταϊτ. Έχομε, λοιπόν και επισκέψεις ωραίων κυριών!

Ο Βίλιμτ, που κοιμόταν ως εκείνη τη στιγμή, ξύπνησε από τη φωνή του και άκουσε καταπληκτικό την αφήγησή του του έκαμε ο Ταϊτ.

—Τί περίεργο! είπε, είδα στον ύπνο μου πως η γυναίκα μου μπήκε στην καμπίνα και με φίλησε, στο μέτωπο.

—Σεις την είδατε στον ύπνο σας, απάντησε ο Ταϊτ. Άλλ' εγώ την είδα με τα ίδια μου τα μάτια και σ'ας βεβαιώσω πως μπήκε πραγματικά εδώ μέσα.

Όταν, έπειτα από μερικές ημέρες, ο Βίλιμτ έφτασε στο σπίτι του, στην πόλη Βατερλόου της Κονεκτικούτς, η γυναίκα του του είπε:

—Με είδες όταν ήρθα την περασμένη Τρίτη να σ' επισκεφθώ στην καμπίνα σου;

—Θα άστειλέσαι! απάντησε ο σύζυγός της, που θεώρησε σκόπιμο να της κρύψει τη συνομιλία που είχε με τον Ταϊτ σχετικά μ' αυτή την εμφάνιση. Πώς θα μπορούσε να ρηθεί στην καμπίνα μου, αφού εκείνη την ημέρα βρισκόμαστε μέσα στον ώκεανό;

—Και όμως το κατάφερα, του είπε η γυναίκα του.

Και του άφηγήθηκε ότι εκείνο το βράδυ καθόταν μόνη κοντά στο τζάκι του σπιτιού των και ότι ήταν ανήσυχη γιατί είχε διαβάσει, στις εφημερίδες πως μία τρομερή θύελλα είχε ξεσπάσει στον Άτλαντικό. Αποφάσισε τότε να τρέξει κοντά του με τη σκέψη της. Άρχισε, λοιπόν, να βυθίζεται σ' ένα είδος νάρκης και λίγο αργότερα είχε καθαρή την εντύπωση πως έτρεχε με αστραπιαία ταχύτητα πάνω από τα φουρτουνιασμένα κύματα του ώκεανού. Έφτασε, τέλος, σ' ένα ατμόπλοιο, όπου ήξερε πως θα τον εύρισκε. Και, πραγματικά, δεν δυσκολεύθηκε καθόλου να βρή την καμπίνα του.

—Πες μου, πρόσθεσε η κυρία Βίλιμτ, υπάρχουν σ' αυτό το ατμόπλοιο καμπίνες με δύο κούκετες, τη μία πάνω από την άλλη; Στην επάνω κούκτα βρισκόταν ένας άνθρωπος που μ' έκανε για μία στιγμή να τρομάξω με το επίμονο βλέμμα του. Άλλα εναεδάρικα γρήγορα το θάρρος μου, έσκυψα και σ'ε φίλησα στο μέτωπο.

Το αξιοσημείωτο σ' αυτή την «εμφάνιση» είναι ότι το «φάντασμα» της κυρίας Βίλιμτ το είδαν ταυτόχρονα δύο άνθρωποι, ο ένας ξυπνητός και ο άλλος στον ύπνο του και η εντύπωση που είχαν και οι δύο ήταν η ίδια. Ακόμη που περίεργο είναι ότι το «φάντασμα» —η κυρία Βίλιμτ δηλαδή— είχε απόλυτη συνείδηση αυτής της επίσκεψής και μπορούσε να περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια το εξωτερικό του ατμόπλοιού

και της καμπίνας, όπου κοιμόταν ο σύζυγός της.

Η άλλη περίπτωση είναι η ακόλουθη: Μία εφημερίδα του Μάντσεστερ, η «Δη του γουόλντς» δημοσίευσε μία φωτογραφία της «Κυρίας με τα μαύρα», του περιήμου φαντάσματος του ιστορικού πυρόγυ «Ράινχαμ Χώλ». Τη φωτογραφία αυτή κατόρθωσε να πάρη με μηχανήσιν ο λοχαγός Χούμπερτ Πρόδαντ.

Ο πυρόγος του «Ράινχαμ Χώλ» έχει απαισία φήμη ανάμεσα σ' όλους τους πυρόγους της Άγγλιας και της Σκωτίας, που πιστεύεται ότι τους επισκέπτονται φαντάσματα. Η φήμη λέει ότι μία κυρία ντυμένη δολοφονία περιφέρεται τη νύχτα στη μεγάλη σκάλα και τους διαδρόμους.

Η «Κυρία με τα μαύρα», σύμφωνα με τις περιγραφές πολλών αυτοπτών μαρτύρων, είναι μία νεαρή γυναίκα, που φορεί ένα μαύρο φόρεμα με κίτρινες μπροστινές και μία λευκή δαντέλα γύρω από το λαιμό. Είναι «ία μακροχρόνιου προγόνου της οικογένειας του λόρδου Τόουμντ, που είχε ιδιοκτησία αυτού του πυρόγυ. Το πορτραίτο της βρίσκεται μέσα στην πινακοθήκη του «Ράινχαμ Χώλ».

Ο λοχαγός Χούμπερτ Πρόδαντ, συγγενής του λόρδου Τόουμντ και ένας φίλος του, ο Ίντρα Σίρα, είχαν αποφασίσει ένα βράδυ να φωτογραφίσουν με μηχανήσιν τη σκάλα, όπου έκανε τις εμφανίσεις της η «Κυρία με τα μαύρα».

Στη φωτογραφία που πήσαν, λοιπόν, διακρίνονται καθαρώτατα η σιλουέτα της «Κυρίας με τα μαύρα». Η σιλουέτα αυτή ήταν πολύ διάφανη, έτσι που τα σκαλοπάτια φαινόταν ανάμεσα της.

Η φωτογραφία αυτή δημοσιεύθηκε έπειτα από μερικές ημέρες στην εφημερίδα του Μάντσεστερ.

Όστόσο, η αυθεντικότητά της αμφισβητείται από πολλούς. Γι' αυτό πρόκειται να ξαναγίνει νέα προσπάθεια φωτογραφίσεως της σκάλας του «Ράινχαμ Χώλ» με μηχανήσιν.

♦♦

Η «νεκρή» που ήταν ζωντανή!

Ένα μυστήριο, μακάβριο και κωμικό συγχρόνως, απασχολεί την αστυνομία και την κοινή γνώμη της Αμερικής. Τον Αύγουστο αυτού του έτους, κάποιος Ζ. Μπουρνς, σφωρ στην πόλη Σένταρ, είδο-ποιήθηκε τηλεγραφικώς απ' το Σικάγο ότι είχε πεθάνει η κόρη του Μπέρνις Έθανς, που έμενε μόνη σ' ένα επιπλωμένο δωμάτιο αυτής της μεγαλουπόλεως. Το τηλεγράφημα τον πληροφορούσε ότι ο θάνατος ώφειλετο σε πνευμονία και ζητούσε οδηγίες για τη κηδεία. Ο πατέρας απάντησε άμεσα ότι επιθυμούσε να ταφεί η κόρη του στην ιδιαίτερα πατρίδα της κι' ανέθεσε σ' ένα γραφείο κηδείων να βαλαμύσει το σώμα της και να το μεταφέρει οδοντοδρομικώς στο Σένταρ.

Τρεις μέρες αργότερα, το φέρετρό έφτασε στο Σένταρ, μαζί με το λογοριασμό του γραφείου κηδείων: 267 δολάρια. Συντηρημένος απ' τον πόνο, ο πατέρας δεν μπόρεσε να παρουσιάσει στο ανοιχτό του φέρετρό και στην ταφή της νεκρής. Τον αντιπροσώπευσε ένας φίλος του.

Επί 3 μήνες, ο Μπουρνς πενθούσε για την κόρη του. Τελευταίως όμως, έλαβε ένα τηλεγράφημα... με την υπογραφή της! Δεν προερχόταν απ' το Υπερπέραν, αλλά απ' το Σικάγο. Η Μπέρνις ανήγγελε ότι θάφτανε την άλλη μέρα στο Σένταρ και παρακαλούσε τον πατέρα της να την περιμένη στο σταθμό!

Δεν επρόκειτο περί φάρσας. Πράγματι, η Μπέρνις έφτασε με το τρένο των 9. Κι' ενώ ο πατέρας της λιποθυμούσε από συγκίνηση βλέποντας την, αυτή μάβαινε με έκπληξη ότι... ήταν νεκρή, βολαλαμένη και θαμμένη πρό 3 μηνών!

Διατάχσαν άμεσα ανακρίσεις. Έγινε έκτακτη επί των πτώματος. Η Μπέρνις Έθανς ήρθε σ' αντιπαράθεση με το υποτιθέμενο λείψανό της —καλοδιατηρημένο χωρίς στην ταφική του— και πιστοποίησε ότι η νεκρή της έμοιαζε κάπως.

Η αυτοψία που έγινε δεν απέκάλυψε σημεία εγκληματίας. Ποιά είναι λοιπόν η νεκρή; Η αστυνομία δεν μπόρεσε να το ανακαλύψει. Η Μπέρνις είχε εγκαταλείψει στις αρχές Αυγούστου το επιπλωμένο δωμάτιο όπου κατοικούσε στο Σικάγο. Η τωώρα οπιονομολογούσα της δέ, η οποία είχε φροντίσει για όλες τις δικτυώσεις της κηδείας, είχε πεθάνει ξαφνικά έπειτα από ένα μήνα από συγκοπή.

Οι ανακρίσεις συνεχίζονται για τη δια-ρώσι του σκοτεινού αυτού αινίγματος.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Χωρίς μαύρα τετράγωνα

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΡΑΣΙΣ — ΔΕΜΑΤΑ. 2) ΛΟΒΟΣ — ΛΙΝΟΝ. 3) ΑΔΕΝ — ΝΗΜΑ. 4) ΣΕΛΙΜ — ΔΩΡΟΝ. 5) ΙΣ — ΑΗΡ — ΜΙΣ — ΣΑ. 6) ΝΟΤΙΑ. 7) ΔΙΣ. 8) ΤΟΚΟΙ. 9) ΑΧ — ΠΑΣ — ΣΟΛ — ΝΑ. 10) ΣΑΜΟΣ — ΝΙ — ΚΕΛ. 11) ΙΜΑΣ — ΓΑΛΑ. 12) ΚΑΛΟΣ — ΜΗΤΗΡ. 13) ΑΜΑΝΕΣ — ΦΑΡΙΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΛΑΣΙΣ — ΒΑΣΙΚΑ. 2) ΡΟΔΕΣ — ΧΑΜΑΝ. 3) ΑΒΕΛ — ΜΑΛΑ. 4) ΣΟΝΙΑ — ΠΟΣΟΝ. 5) ΙΣ — ΜΗΝ — ΤΑΣ — ΣΕ. 6) ΡΟΔΟΣ. 7) ΤΙΚ. 8) ΜΙΣΟΣ. 9) ΕΛ — ΔΙΑ — ΙΟΝ — ΜΑ. 10) ΜΙΝΟΣ — ΛΙΓΗΡ. 11) ΑΝΗΡ — ΚΑΤΙ. 12) ΤΟΜΟΣ — ΝΕ. 13) ΑΝΑΝΑΣ — ΦΑΛΑΡΑ.

Τὰ σκαλοπάτια

Τὰ σκαλοπάτια είναι 119.

15 όνόματα άστέρων

1) Γκρέτα Γκάρμπο, 2) Κλωντέτ Κολμπερ, 3) Λιζέτ Λανβέν, 4) Λόλα Λένν, 5) Ντανιέλ Νταριέ, 6) Ντάνια Ντάρμπιν, 7) Τσάρλυ Τσάπλιν, 8) Ντάνιελ Νίβεν, 9) Μιρέι Μπάλντ, 10) Ροζαλίντ Ρουσσέλ, 11) Σιμόν Σιμόν, 12) Σάβια Σιζέν, 13) Μπλανσέτ Μπρυνν, 14) Μαρί Μπέλ, 15) Πάτ Πάτερσον.

Συλλαβόγρφες

Ζάχαρις — Χάρις.

Γρίφες

Παρά μικρών μη ζητεί μεγάλα. (Παρά μικρών μη ζητεί μεγάλα).

Ο κλέφτης της μπανάνας

Θα τον βρήκατε ασφαλώς αντιστρέφοντας την εικόνα μας.

Αινίγματα

1) Μερικά δέντρα όταν τα κλαδεύουν. 2) Η σάμντα. 3) Η τρύπα. 4) Η όρυς και η έλαία.

Λεξιγρφες

Ο γάλος, η γαλή, το γάλα.

♦♦

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ένας φοιτητής της Ιατρικής εξετάζεται.

Ο καθηγητής: Πόση μορφίνη χρειάζεται για μία ένεση;

Ο φοιτητής: Οκτώ γραμμάρια κ. καθηγητά.

Ο καθηγητής κουνάει το κεφάλι του απελπισμένος κι' ετοιμάζεται να βαρμολογήσει.

Ο φοιτητής: Με συγχωρείτε, κ. καθηγητά έκαμα λάθος. Έν ούδον του γραμμαρίου ήθελα να πω.

Ο καθηγητής: Δυστυχώς είναι πολύ αργά. Ο άσθενής έχει πεθάνει!

★

Στις φυλακές Αδέρωφ έκρτειτο πρό έτών ένας καταδικασμένος σ'ε θάνατο.

Όταν ήρθε η ημέρα της εκτέλεσής του ο διευθυντής των φυλακών του είπε:

—Πες μου, φίλε μου, την τελευταία σου θέληση. Σου δίνω το λόγο μου ότι θα γίνει σεθαστή.

—Ηθέλα να φάω λίγα ροδάκινα....

—Ροδάκινα; Μα τώρα πέρασε η επόχή τους. Θ' αρνήσουν να ξαναδούν.

—Δεν πειράζει, κύριε διευθυντά, θα περιμένω!...

★

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου (άφου ξεπλώθηκε στην πολυθρόνα του για τρώ):

—Ορκισθε ότι θα μου βγάλετε το χαλασμένο δόντι, ολόκληρο το χαλασμένο δόντι και μόνον το χαλασμένο δόντι;

★

Στο θέατρο:

—Χειροκροτείς αυτό το ήλιθιο έργο;

—Όχι, χειροκροτώ αυτούς που το σφυρίζουνε!

★

—Θυμάσαι, αγάπη μου, την ημέρα που πρωτογνωριστήκαμε;

—Και βεβαίως τη θυμάμαι. Ήτανε Τρίτη και δεκατρείς του μηνός!...

Διήγηση Τρόμου

Ο δολοφόνος

Τον περασμένο χρόνο στο Λονδίνο είχα την τύχη να παρακολουθήσω μία ενδιαφέρουσα δίκη. Ο κατηγορούμενος, ένας κάποιος Τζιμ Λήφον, αναστάτωσε το άκροατήριο και τους δικαστές με τις συνταραχτικές δηλώσεις του και θα καταδικαζόταν στον δι' απαρχονισμού θάνατο, αν την τελευταία στιγμή ένας ψυχιατρός δεν εδήλωνε:

—Ο Τζιμ Λήφον είναι παράφρων! Το πόρισμα των έρευνών μου αποδεικνύει ότι αυτός ο άνθρωπος έπεσε θύμα της τρέλλας του.

—Θυμάμαι, του ανέφερε, ότι ο Κλάρκ ως την τελευταία στιγμή πολέμουσε στο πλευρό μου. Μία δέιδα όμως που έσκασε κοντά μας, μάς σκέπασε με χώματα. Πριν προλάβω να ιδώ τι είχε απογίνει ο σύντροφός μου, οι άλλοι συνάδελφοί μου με παρέσυραν —κρυά. Σ'ας παρακαλώ λοιπόν να μου επιτρέψετε να φροντίσω για την ανέρεσή του.

Ο λοχαγός του υπέδειξε τον κίνδυνο που διέτρεχε. Μα ο Λήφον ήταν αμετάπειστος.

—Πρέπει να κάνω το καθήκον μου, τον παρακάλεσε. Έχουμε ορκισθή να βοηθήμε ο ένας τον άλλον μέχρι της τελευταίας μας νύχης.

Και δίχως να διστάση βγήκε από το χωράκιμα. Πέρασαν τρεις ώρες κι' ο Λήφον δεν είχε γυρίσει. Άργά πιά, την ώρα που νύχτανε, φάνηκε ένας κουρελιασμένος στρατιώτης να σέρνεται με κόπο ως το χωράκιμα, σέρνοντας μαζί του κι' ένα συνάδελφό του.

—Είπε ο Λήφον! φώναξαν όλοι γορούμενοι κι' έτρεξαν να τον βοηθήσουν.

Πραγματικά ήταν αυτός. Είχε βρή τον Κλάρκ λιπόθυμο μέσα σ' ένα σωρό χώματα, τον είχε φορτώσει και τον είχε φέρει ως το χωράκιμα. Μία σφαίρα όμως την τελευταία στιγμή του τρύπησε το στήθος. Ο Λήφον παρά τους φρικτούς πόνους του δεν έγκάτεψε τον Κλάρκ. Με οπεράνθρωπος προσπάθειες τον μετέφερε ως το «αμπριζό» γλυτώνοντας τον από βέβαιο θάνατο.

Ο Λήφον έμεινε αρκετό καιρό στο νοσοκομείο. Έπειτα όταν τελείωσε ο πόλεμος, ο δού φίλοι γύρισαν πάλι στο Λονδίνο.

—Δεν θα γωρίσουμε ποτέ! δήλωσαν σφίγγοντας εγκάρδια τα χέρια τους.

Και ξανάρχισαν τις μελέτες τους, πήραν τα δίπλωμά τους κι' έγιναν δύο από τους καλύτερους χημικούς.

Ξαφνικά όμως μία γυναίκα παρουσιάστηκε στη ζωή τους: η Λέλι Γκρήφολντ. Ήταν μία πεντάμορφη συνάδελφός τους, η οποία συμπάσθηκε εξαιρετικά αυτούς τους δύο νέους και τους θαύμαζε για την εγκάρδια φιλία τους. Ο Τζιμ κι' ο Κλάρκ δεν άρνησαν φυσικά να νοιώσουν έναν κρυφό έρωτα γι' αυτή την πεντάμορφη νέα.

Τότε συνέβη κάτι το πρωτόφαντο. Άρχισε ν' αποφεύγει ο ένας τον άλλο, να κρύβουν τις σκέψεις τους και να γίνονται μεγαλογολικοί. Μα αληθινά φιλοπόνητος ήταν ο Τζιμ Λήφον.

Ο Κλάρκ ως την τελευταία στιγμή πολέμουσε στο πλευρό μου. Μία δέιδα όμως που έσκασε κοντά μας, μάς σκέπασε με χώματα. Πριν προλάβω να ιδώ τι είχε απογίνει ο σύντροφός μου, οι άλλοι συνάδελφοί μου με παρέσυραν —κρυά. Σ'ας παρακαλώ λοιπόν να μου επιτρέψετε να φροντίσω για την ανέρεσή του.

Ο λοχαγός του υπέδειξε τον κίνδυνο που διέτρεχε. Μα ο Λήφον ήταν αμετάπειστος. Πρέπει να κάνω το καθήκον μου, τον παρακάλεσε. Έχουμε ορκισθή να βοηθήμε ο ένας τον άλλον μέχρι της τελευταίας μας νύχης.

Και δίχως να διστάση βγήκε από το χωράκιμα. Πέρασαν τρεις ώρες κι' ο Λήφον δεν είχε γυρίσει. Άργά πιά, την ώρα που νύχτανε, φάνηκε ένας κουρελιασμένος στρατιώτης να σέρνεται με κόπο ως το χωράκιμα, σέρνοντας μαζί του κι' ένα συνάδελφό του.

Είπε ο Λήφον! φώναξαν όλοι γορούμενοι κι' έτρεξαν να τον βοηθήσουν. Πραγματικά ήταν αυτός. Είχε βρή τον Κλάρκ λιπόθυμο μέσα σ' ένα σωρό χώματα, τον είχε φορτώσει και τον είχε φέρει ως το χωράκιμα. Μία σφαίρα όμως την τελευταία στιγμή του τρύπησε το στήθος. Ο Λήφον παρά τους φρικτούς πόνους του δεν έγκάτεψε τον Κλάρκ. Με οπεράνθρωπος προσπάθειες τον μετέφερε ως το «αμπριζό» γλυτώνοντας τον από βέβαιο θάνατο.

Ο Λήφον έμεινε αρκετό καιρό στο νοσοκομείο. Έπειτα όταν τελείωσε ο πόλεμος, ο δού φίλοι γύρισαν πάλι στο Λονδίνο. Δεν θα γωρίσουμε ποτέ! δήλωσαν σφίγγοντας εγκάρδια τα χέρια τους.

Και ξανάρχισαν τις μελέτες τους, πήραν τα δίπλωμά τους κι' έγιναν δύο από τους καλύτερους χημικούς.

Ξαφνικά όμως μία γυναίκα παρουσιάστηκε στη ζωή τους: η Λέλι Γκρήφολντ. Ήταν μία πεντάμορφη συνάδελφός τους, η οποία συμπάσθηκε εξαιρετικά αυτούς τους δύο νέους και τους θαύμαζε για την εγκάρδια φιλία τους. Ο Τζιμ κι' ο Κλάρκ δεν άρνησαν φυσικά να νοιώσουν έναν κρυφό έρωτα γι' αυτή την πεντάμορφη νέα.

Τότε συνέβη κάτι το πρωτόφαντο. Άρχισε ν' αποφεύγει ο ένας τον άλλο, να κρύβουν τις σκέψεις τους και να γίνονται μεγαλογολικοί. Μα αληθινά φιλοπόνητος ήταν ο Τζιμ Λήφον.

Τότε συνέβη κάτι το πρωτόφαντο. Άρχισε ν' αποφεύγει ο ένας τον άλλο, να κρύβουν τις σκέψεις τους και να γίνονται μεγαλογολικοί. Μα αληθινά φιλοπόνητος ήταν ο Τζιμ Λήφον.

ΤΟΥΣ ΑΝΑΤΡΕΦΕΙ ΜΕ ΤΟ ΜΠΙΜΠΕΡΟΝ!

Στο Ένυδρεϊον της Ουάσινγκτων, ο διευθυντής του φρέντ Όρρινγκερ, ένας αλλοκότος τύπος επιτήμονας, που ήταν άλλοτε υδραυλικός, ανατρέφει τους μικρούς κροκοδείλους με το μπιμπερόν! Το θέσμιον αυτό, είναι από τα πιο περίεργα για τους πολυάριθμους επισκέπτες.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΠΥΡΚΑΓΙΑ

Στην πόλη Άτλαντα των Ηνωμένων Πολιτειών το φωαιότερο και μεγαλύτερο ξενοδοχείο της το «Ουίνκοφ» καταστράφηκε εδώ και λίγες ημέρες από μία τρομακτική πυρκαγιά. Από τους 350 ενσώκους του, 120 βρήκαν τραγικό θάνατο μέσα στις φλόγες κι' άλλοι 100 τραυματίστηκαν σοβαρά. Στην ανωτέρω φωτογραφία βλέπετε μία γυναίκα, τρελλή από τον πανικό, που πηδάει από το παράθυρό της. Το σώμα της έγινε μία μορφή μαζα στο πεζοδρόμιο.

ΟΙ ΜΟΡΜΟΝΟΙ ΠΕΝΘΟΥΝ γιά την κατάρνηση ΤΗΣ ΠΟΛΥΓΑΜΙΑΣ

Πώς καθιερώθηκε ο θεσμός

Εικοσιπέντε χιλιάδες Μορμόνοι της Αμερικής είναι απαρνηγοί, γιατί δεν επιτρέπεται πια ο ένας άντρας να έχει 6 γυναίκες. Με 6 ψήφους έναντι 3, οι δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου των Ηνωμ. Πολιτειών επικύρωσαν τις καταδίκες 6 μελών της αίρεσης των Μορμόνων «Θεμελιωτών» που είχαν πολλές γυναίκες.

Ετσι, τελειώνει η μάχη που διεξήγαγε από 3 χρόνια οι «Θεμελιωτές» υπέρ του «ουρανίου γάμου».

Η αίρεση των Μορμόνων είχε λ. Γρουθ το 1830. Κι ο ίδιος της Γιόζεφ Σμιθ βεβαίωσε τότε τους οπαδούς του ότι είχε λάβει θεϊκές οδηγίες, που τους συνιστούσαν να παίρνουν πολλές γυναίκες. Η συνήθεια όμως αυτή της πολυγαμίας δημιουργήσε τέτοιο σκάνδαλο για τους άλλους Αμερικανούς ώστε το 1890 ο τότε αρχηγός των Μορμόνων Γουίλφορντ Γουάιτφιλντ την απαγόρευσε οριστικά με ένα διάταγμα του. Πολλοί όμως απ' τους Μορμόνους αρνήθηκαν να υπακούσουν, θεωρώντας τη διαταγή ως αντίθετη προς τη θρησκεία τους κι εξακολούθησαν κρυφά να παντρεύονται πολλές γυναίκες. Κατόπιν όλοι αυτοί απέτρεσαν μια χωριστή αίρεση, τους «Θεμελιωτές», που αφορίσθηκε απ' την αρχική Εκκλησία των Μορμόνων. Κι άρχισαν να προπαγανδίζουν με ζήλο την πολυγαμία. Έδωσαν πώς γινόνταν ο «ουρανός γάμος» των Θεμελιωτών, που συμβόλιζε την πρώτη ένωση των δυο φύλων στον «Επίγειο Παράδεισο».

Σ' ένα κρυφό μέρος, στο ύπαιθρο πάντως, οι μελλοντικοί παρυσιαίοι ζόντουσαν στον άρχιστο της αίρεσης, ο οποίος ζούσε με το φόρεμα της γυναίκας, αφήνοντας την ολόγυμνη. Το ίδιο έκανε και για τον άντρα, ενώ συγχρόνως έβαλλε διαφόρους ψαλμούς. Τέλος, απήγγελλε τους βασικούς κανόνες της αίρεσης:

«Κάθε γυναίκα πρέπει να γεννά ένα παιδί το χρόνο. Κάθε άντρας πρέπει να έχει πολλές γυναίκες. Το καθήκον μας είναι να προσπλητίζουμε πιστούς και να διδάσκουμε την πολυγαμία σ' ολόκληρο τον κόσμο».

Οι αποκαλύψεις των «ανηθικών» τελετών και έθιμων των Θεμελιωτών σκανδαλίσαν τόσο την Αμερική, ώστε επενέβη τέλος η αστυνομία. Το 1936, δικάσθηκαν στην πολιτεία της Αριζόνας αρκετά μέλη της αίρεσης, μεταξύ δε των άλλων κι ένας απ' τους αρχηγούς της, ο Πρέξ Τζόνσον, συζυγίας 2 γυναικών και πατέρα 8 παιδιών. Ο Τζόνσον δήλωσε ότι περπατούσαν γιατί ήταν πολύγamos, κι άς είχε καταδικασθεί οι 18 ετών φυλάκιση.

Για ν' αποφυγούν τους κεραινούς της δικαιοσύνης, οι υπόλοιποι Θεμελιωτές της Αριζόνας κατέφυγαν στις πιο μακρινές και άγριες περιοχές της Αριζόνας.

Γιά το πρόσωπο Γιά τα μαλλιά

Που όφειλεται η δροσιά και η διατήρησης μιας καλής επιδερμίδος;

Που όφειλεται η πρόωρος πτώση και λευκανισμός των μαλλιών;

Αυτά θα τα μάθετε εις την

Demonstration

μακιγιάζ ντεκαμπαζιζ που γίνεται καθ' έκαστην Τρίτην 12 α. κριβώς και Παρασκευών 6 μ. μ. Τis ίδιες ώρες προσωπικός ο κ. ΖΩΡΖ διδίδει συμβουλές έντελώς δωρεάν.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΖΩΡΖ

Ακαδημίας 7. Τηλέφ. 34.670

και 20.918

ριοχές της Αριζόνας.

Οι περισσότεροι όμως Θεμελιωτές βρίσκονταν στην πόλη Σάλτ Λέικ Σίτυ της πολιτείας Γιούτα, την κοιτίδα δηλαδή των Μορμόνων, όπου τα σπίτια είχαν τόσα παράθυρα και τόσες καπνοδόχους, όσες γυναίκες είχε ο ιδιοκτήτης τους! Ετσι το παλιό σπίτι του ίδρυτου της αίρεσης αποτελείται περισσότερο από τζαμιά παρά από τοίχους!...

Οι ορθόδοξοι Μορμόνοι συνεργάστηκαν με τις κρατικές αρχές, για να καταδιώξουν αυτούς τους αποστάτες. Τους κατασκόπευσαν, και προμήθευσαν ένοχοποιητικά στοιχεία στην αστυνομία. Κι, το Μάρτιο του 1944, οι αστυνομικοί έκαμαν έφοδους σε υπερπενήκοντα «ουρανίες οικογένειες» και συνέλαβαν τους συζύγους. Σε πολλά σπίτια, οι γυναίκες τους επέτρεψαν όλες μαζί, προσπαθώντας να ελευθερώσουν τους συζύγους και κυρίως των. Άλλες περιορίστηκαν σε θρήνους και δυρμούς, με τη συνοδεία και των παιδιών τους. Ένας συζυγός αποσπάθηκε διά της βίας απ' την αγκαλιά 3 έγκυων γυναικών. Συνελήφθησαν επίσης και μερικές γυναίκες.

Οι Θεμελιωτές αγωνίσθηκαν με όλα τους τα δυνατά για την υπόθεσή τους. Μη βρίσκοντας άλλο τυπικό δικαιολογητικό για να τους καταδικάσει ο δικαστής κατέφυγε σ' ένα παλιό νόμο περί... συμπεριφοράς, και κατέδωσε 38 Θεμελιωτές σε διάφορες ασυμπτές ποινές με την κατηγορία της απανωγής και διαφθοράς αθών κοριτσιών και της διαδόσεως άσεμνων εντύπων. Σ' αυτή απ' τις δίκες αυτές, καταδικάσθηκαν 15 κατηγορούμενοι, με 55 συζύγους και 283 παιδιά, σε φυλάκιση 1-5 ετών. Σε άλλα πάλι δική, ο συνήγορος Κλώντ Μπάρν διακήρυξε:

«Το μπρούντζινο άγαλμα του Γιόζεφ Σμιθ, στο Σάλτ Λέικ Σίτυ, θα χύνη κοντρές σταγόνες ιδρώτος, όταν απειληθεί το δικαίωμα του κληρύματός του για την πολυγαμία!». Ο αρχηγός των Θεμελιωτών Έλντον Άλφρεντ καταδικάσθηκε γιατί συζούσε με 6 γυναίκες. Άλλωστε δε ότι θεωρεί την πολυγαμία ως θρησκευτικό καθήκον!

«Η ζωή ενός πολυγάμου δεν είναι διόλου απλή — πρόσθεσε. Όποιος τη θεωρεί διασκεδαστική, δεν έχει παρά να δοκιμάσει...».

Έξ' άλλου, απ' τις γυναίκες του είπε γι' αυτόν:

«Δεν μπορεί να υπάρξει οργισμένος συζυγός. Δεν καπνίζει, δεν πίνει και δεν μεταχειρίζεται ποτέ κυδαίες λέξεις».

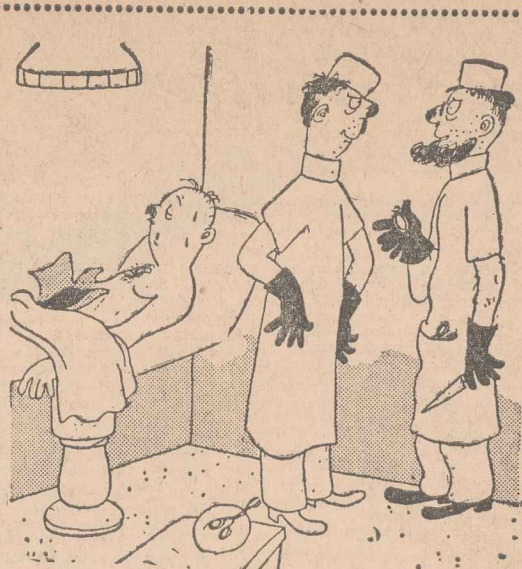
Ο γεροντώτερος απ' τους Θεμελιωτές, ο Γιόζεφ Μύσορ, 75 ετών, απέθηκε ελεύθερος αφού υποσχέθηκε ν' αρκήται από τό εζής σε μία μόνον γυναίκα.

Οι Θεμελιωτές υπέβαλαν στο Ανώτατο Δικαστήριο έφεση κατά των καταδικαστικών αποφάσεων. Η υπόθεση εκδικάσθηκε τελευταίως, στην Ουάσινγκτον. Πλήθος κόσμου παρακολούθησε τη δική. Ο συνήγορος υποστήριξε ότι η πολυγαμία έφραμοζόταν νομίμως επί αιώνες απ' τους Μορμόνους κι ότι η όμορπον διακή Κυβέρνησις δεν έχει δικαίωμα να επέμβη και να την απαγορεύσει. Ωστόσο το δικαστήριο επέκρινε την καταδική 6 απ' τους κατηγορούμενους.

Ένας απ' αυτούς, ο ράφτης Χέρμπερτ Κλάιβελντ, 42 ετών, είχε 4 γυναίκες και 19 παιδιά. Άρνείται ότι σκοπός της πολυγαμίας είναι η ικανοποίηση των σαρκικών επιθυμιών, καυχώθηκε δε ότι αυτός «τηρούσε άποχή επί 6 μηνών! Μία απ' τις γυναίκες του τον παρουσίωσε ως πρότυπον συζύγου και είπε:

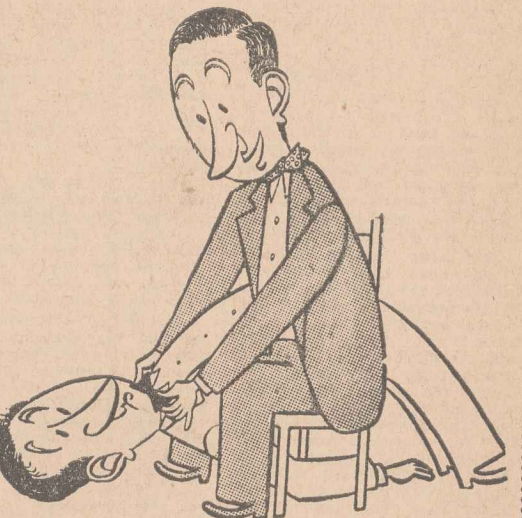
«Είμαι μεγάλη άνακούρηξη για μένα να ξέρω κι, όταν ο Χέρμπερτ δεν είναι μαζί μου, βρίσκομαι με μία απ' τις άλλες συζύγους του, ενώ να τρέχει εδώ κι εκεί με ζεδιάντροπα θηλυκά... που ασπάζονται ώστόσο τη μονογαμία!».

Οπωσδήποτε, με την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου καταργείται οριστικά η πολυγαμία των Θεμελιωτών, διαλύονται οι πατριαρχικές τους οικογένειες και κανείς απ' αυτούς δεν θα μπορεί πια ν' αναγγέλλει μ' επισημότητα ότι «ο θεός τον διέταξε να πάρη μία γυναίκα» (και ν' αψηφάει τις άλλες, που παραμενάλωναν πιά).

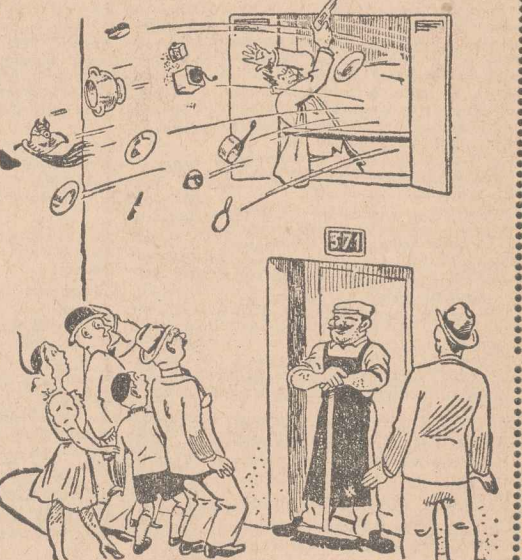

ΣΤΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ

—Μεσημέρι! Κλείστον και πάμε να φάμε!...

—Βλέπετε πόσο εύκολα δένεται το παπιγιόν; Σάν τα κορδόνια των παπουτσιών!...

ΣΥΖΥΓΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ

—Άσπιν να τον σκοτώση! Έτσι μπορεί ν' αδειάσει το διαμέρισμα!...

Οι Απομεινόμενοι της Εφ'ταρξίας

Οι σταυροί

—«Αχ, άλλοτε σάν και σήμερα!... ήλεγες στην κυρία Τούλα η Έφταλία την ώρα που μ' άναμένο το κεράκι της και γιέματό άγιασμό το μπαικάκι του γιόριζέ απ' την εκκλησία στο σπίτι. Σάν και σήμερα, που λές, κερά μου, στη Σμύρνη μας, στον Άη Γιάννη στο Κερατοχώρι, που τον ήχτισε ο συχωρεμένος ο προπάππος μου—του παππούλη μου ο μπαμπάς, ο Θωμάς Γιαννούτσος, με τ' όνομα, ήταν χάσιος γιος κοινής μαλαξής— κόσμος, πατήσαμε και πατώσαμε πηγαίναμε, κάτ' ηπ' τον άμειωνα και κορσί στο δεσποτικό. Πήγαυα μ' ούλο μου το πάσο κι' ούλο μου το κεπτολήκι, γιατί ήξερα τ' ο μυστικό!

—Ποιό μυστικό, καλέ;

—Το μυστικό πως ήταν αίτια ο προπάππος μου και χτίστηκε η εκκλησία του Κερατοχωρίου.

Κι' η Έφταλία συγκινημένη και βουρκωμένη συνέχισε:

—Τότε ακόμη ο Άης Γιώργης ήτανε μετόχι κι' η Άγια Φωτεινή πρεσβύτι! Ο παπάς Λαρίων λοιπόν, ο πιο σεβάσιμος άρχιμαντήρης τουχέ ο Άναβας ο δεσπότης μας, ήκανε με δυο ξύλα το Σταυρό που θα είχανε την άλλη μέρα στη θάλασσα. Έκεινη τη στιγμή, ο συχωρεμένος ο προπάππος μου, παιδί ακόμη άμυστακό, αλλά σκάνταλο, άμα είδε τον παπά Λαρίων κάτι να μαστορεύη σταθήκει με προσοχή, και θυμήθηκε πως την άλλη μέρα ήτανε τα φώτα.

«Αχ! αυτή η μέρα, αυτός ο σταυρός ήτανε το μεράκι του, τ' όνειρό του.

—Πότε θα μεγαλώσω, ήλεγες στη μάνα του, να βοτήξω κι' εγώ μία χρονιά!

Στο μεταξύ, να μη στά πολυλογώ, ο σταυρός του παπα Λαρίων δεν άργησε να τελειη. Πέταξε τα ρέστα απ' τα ξύλα που περισέμναν και μπήκε στο κελλί του.

«Τότε μία σατανική, μία βεική ιδέα, άπως θέτε πήτε το, ήρχε στο νου του προπάππου μου. Ήκανε κι' αυτός στ' άψε—σέβσε δυο σταυρούς, τάλε—κουάλε σάν του πατέρα Λαρίων, ήδωσε από μία πέτρα στον καθένα, όπως ήκανε κι' ο παπάς, τοσι πέταξε στη θάλασσα κι' ήφυγε.

Ήτην άλλη μέρα, άνήμερα τα φώτα, εξαλειούργα όπως ήτανε τ' άντέτι, χύθηκε ο κόσμος, Χριστιανοί και Τούρκοι, κατά την Μπέλα—βίστα, εκεί που ήτανε τα Φραντσέζικα σπιτάκια. Η θάλασσα είχε κατεδάσει λίγο το θυμό της κι' έτσι ο χρυσοφορεμένος Δεσπότης μας, με παπάδες, με εφέτια, με φαλαμυδιές, άρχισε το μεγάλο άγιασμό. Δίπλα του είχε τρία τηλεφώνια του Κερατοχωρίου, τοσι ήρωε τση Σμύρνης, τον Νίκο τση Μανωλιού, τα Λευτέρη του Μπουρδά και το Γιάννη τον Τσιφτή. Άφου ο παπά Λαρίων διάδεσε τ' εύχες και ράντισε τον κόσμο με την άγιαστούρα του, ο Δεσπότης πέταξε το σταυρό κάτω απ' το μωράνιο ψέλινοτας:

«Έν Γιορδάνη βαπτίζομενον σου Κύριε...»

«Μηλούμ! κι' οι τρεις τότε στη θάλασσα, γαθήκανε μέσ' τα νερά. Ο κόσμος, γυναίκες κι' άντρες, βαστούσανε τσ' άναπνός τους και περιμένανε να δούνε ποιάς θα ξεπροβάλλη με το σταυρό. Άλλά—στο λέω και πάει το πεσί μου βρουσιές—βρουσιές—σε λίγο βγήκε ο καθένας τους και μ' ένα σταυρό στο χέρι!

Ο Δεσπότης τάχασε, οι παπάδες μείνανε ακίνητοι σάν μπούμπια, ο κόσμος σταυροκοπούτανε για το θαύμα και μοναχά ο προπάππος μου σκεπτότανε φοβισμένος πως ήκανε ένα πρώτα άσχυρέτο.

—Χριστιανοί! φώναξε ο Δεσπότης κι' η φωνή του ήτρεψε, ο Θεός κι' ο Άης Γιάννης ο βαφτιστής ήκανε σήμερα το θαύμα του. Ο ένας σταυρός γίνηκε τρείς!...

«Κι' ήδωσε άμείως διαταγή να γίνη τ' άπόγεμα μεγάλη λιτανεία.

«Άμείως άρχισανε τα ριγάλα, τα τάματα κι' οι συντρομές, απ' τ' Οδεήσι, τ' Αϊδίνη, το Βαϊνδρή, Άπ' ούλη μέσα την Ανατολή στέλνανε με τα τσουβάλια τα μετζήτια και τοσι λώες κι' έτσι χτίστηκε η εκκλησία τ' Άη Γιαννιού στο Κερατοχώρι. Νά λοιπόν, κυρία Τούλα μου, γιατί πήγαυα πάντα στην εκκλησία περήφανη, μ' ούλο μου το πάσο κι' έστεκα κάτω απ' τον άμειωνα και κορσί στο δεσποτικό. Γιατί ήξερα το μυστικό!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

Η ΒΙΖΙΤΑ

Καταβαλάντωνμέρος από την δουλειά γύρισε στο σπίτι του ο Κιρκόρ. Κι' άπάνω πού έτοιμαζότανε να βγάλη τα παπούτσια του και να βάλη τις παντόφλες του, χτύπησε το κουδούνι.

—Ότου! κιοπόγλου κιοπέκ! Κουρασμένος—μουρασμένος είμαι, άμα να ήσυχάσω ντέν με άφηνουνε.

Έν τω μεταξύ η Τακουίτσα είχε άνοιξει την πόρτα και υπήκε έξαλλη κι' άγριεμένη η Εύανθια, μια νεϊτόνισσα και φίλη της Τακουίτσας.

—Τι συμβαίνει, τζάνουμ; τη ρώτησε ο Κιρκόρ.

—Άσε με, βρέ Κιρκόρ, γιατί μούρχεται να σκάσω, του άπάντησε η Εύανθια. Δεν μπορώ να τον υποφέρω πια τόν άχάριστο τόν άχολο, τόν άναισθητό! Τέτοιος γάμος να μούλειπε έκαστο φορές!

—Τι σουκανε, μπέ; τη διέκοψε η Τακουίτσα.

—Τι μουκανε; στρίγγλισε η Εύανθια. Και μπήκε έννοιε να μου κάρη και κάτι; Ούτε παλτό, ούτε φουσάτι, ούτε παπούτσια, ούτε κομπινιζόν, ούτε τίποτα! Και μ' έχει και περπατάω γυμνή και ζυπόλυτη! Ο παλάνθρωπος! το κτηνωές!

—Ήσυχασε, γιάβρουμ Εύανθια, προσπάθησε να την καλάρη ο Κιρκόρ. Στενοχώριες έχει άντρας σου, φτώχειες έχει, άπένταρος είναι, άμα όταν τούκ—τούκ παρή πάρη, καπελλοντυμένο, παπουτσιωμένη τα σε κάρη.

—Πότε; διαμαρτυρήθηκε η Εύανθια. Το μήνα που δεν έχει Σάββατο; Μυρέ δεν περιμένω πιά εγώ καίρι και προκοπή από δαύτον! Ούτε δηλαδή κι' από κανέναν άλλο άντρα. Γιατί όλοι οι άντρες είναι ίδιοι! Παλοτούμαρα και γαϊδούρια!

—Ντίκνο έσεις, συμφώνησε η Τακουίτσα. Και ριχνοντας μία λοχή έχθρική ματιά στον Κιρκόρ συνέχισε:

—Ντίκός σου Μανωλάκης πιρόστυχος είναι, άμα και ντίκός μου Κιρκόρ γομάρι ίγεννήθηκε γκαίντουρουμούλαρο τα πετάνη!

—Άσε όλοσούν, Τακουίτσα! μουρμούρισε ο Κιρκόρ. Τι παράπονο, μπέ, έχεις από μένα; Φουστάνια—μουστάνια σε πήρα, ικάλτοες γαύλον—μύλλον άγορασμένους σε έκανα. Τι άλλο τέλει; Καυγά για φισερία;

—Και καυγά και φισερία, μπρέ, του φώναξε η Τακουίτσα και τόν πλησίασε άπειλητικά, ξεφωνίζοντας. Και πιο πολύ απ' όλα ρόμπα για το σπίτι τέλει.

—Υναίκα, γκεβεζελίκια πράματα κάνεις, είπε ο Κιρκόρ άγριεύοντας κι' αυτός.

—Γκεβεζελής είσαι και φαίνεσαι, μπρέ! επέμεινε η Τακουίτσα.

—Πρόσεξε πως μιλάς, υναίκα! Τα θυμάω, μπουρίνι τα με πίσση, άπάνω σου τα ριχτώ, παστούμα να σε κάνω, μολόμνα να ένεται στη γειτονία.

—Πάρε τα μούτρα σου, σάν είσαι άντρας, βρέ τζανουπέτ.

—Ντέν είμαι άντρας; Τέτοιους άντρες σάν και σένα άγορασμένους χίλιους στο λεφτό κάνω!

Κι' από κούδεντα σε κούδεντα άρπαχτήκανε και γίνανε μαλλιά κουβαρία. Οι γροβιές, οι κλωτσιές, τα πιάτα και τα βάζα πηγαίνανε σύννεφο. Έννοείται ότι η... μάχη άτέδη σε βάρος του φουκαρά του Κιρκόρ, που μόλις συπλήσε είπε στην Εύανθια ένω έπληνε με δαυζένη το καταματωμένο πρόσωπό του:

—Ευχαριστούς, γιάβρουμ Εύανθια για βίσιτα μίζτα που μές ήκανε. Έσύ με άντρα σου τακωμένη ήγες και ντίκα μας γυαλικά και μούτρα λισάσανε. Άμα κι' άλλη βίσιτα μές κάνης σπίτι μου Βατερλώ—Ματερώ—τά νίνη! Ότου! Άλλά πελίσινι βερσίν!...

Σ. Ρ.

Ο παπγάλος

Ο Νιόνιος άγόρασε στην αγορά έναν παπαγάλο για να τον κάρη ώρω στη γυναίκα του.

Κρατώντας επιδεικτικά το μεγάλο κλουβί τραβάει για το σπίτι του.

—Αντζουλίνα... φφόρο μου, έλα γρήγορα τζαγια μου να όης τί σουφερα.

Η Αντζουλίνα παρατάει στη κουζίνα το μαγειρέμα και τρέχει στην αούλη.

—Τι είν' αυτό, Νιόνιο μου; ξεφωνίζει.

—Παπγάλος τζόγνια μου, πουλί άπάνιο, που μιλάει σάν άνθρωπος. Παρότι, στον χαρίζω.

—Άλλθθθθ, Νιόνιο; Σπολάτη σου...

Η Αντζουλίνα παίρνει το κλουβί και το κρέμαει στο παράθυρο της κάμαρας της.

Περνούν όμως τρείς—τέσσερες ήμέρες κι' ο παπαγάλος δεν έχει άνοιξει διόλου το στόμα του.

Η Αντζουλίνα άπορεί και διαμαρτύρεται:

—Νιόνιο, τζονούλα μου, ο παπαγάλος δεν μιλάει καθόλου. Γιατί μού τον έφερες;

—Γιά να σου δίνη το καλό παράδειγμα τζαγια μου!... Ναισκε!...

Οι Ιδιότητες του Παπαγάλου

Απομόνωσις

Πώς, πώς; Με ρωτάτε τι έγιναν και χάθηκαν δέκα ολόκληρες μέρες και δεν φάνηκε πουθενά και δεν με είδε μάτι ανθρώπου; Λοιπόν, σας πληροφορώ, για να μην άνησυγήτε άδίκως. Όλες αυτές τις ήμέρες της άπουσίας μου, είχα κλειστή μέσα στο δωμάτιό μου. Είχα κλειδώσει τις πόρτες, είχα σφαλίσει τα παράθυρα, είχα κατεβάσει τις κουρτίνες και είχα άπαγορεύσει την είσοδο σε όποιονδήποτε ένοχλητικό, από άνθρωπο μέχρι γάτο. Κι' έκει μέσα πέρασα αυτό το διάστημα των δέκα άγιων ήμερών.

Γιατί τ' έκανα αυτό; Μά, άπλοστα, για να γλυτώσω από τα γρόνια πολλά, το αίσιον και εύτυχες το νέον έτος και τις άλλες σαχλές κι' ένκευριστικές κοινοσιότητες. Μόνο την πρωτογρονιά γελάστικα και βγήκα, τσακώθηκα με τ' υκαρόσι στο καφερέτι, για να έγκαινώσω το νέο χρόνο και έναναρτώσω στο σπίτι μου. Και μόλις σήμερα βγήκα, με την έλπίδα ότι ο θόρυβος θα έχη κοπάσει και οι άνθρωποι θα έχουν επανέλθει στη βάση τους.

Μά δεν είναι κατάστασι αυτή, με τις γιορτές. Όλοι έπιμένουν, σώνει και καλά, να σε σταματήσουν το δρόμο για να σου εύχονται χρόνια πολλά, και με όγεια ο νέος χρόνος. Με ρωτάς έμένα, βρέ, άν θέλω να ζήσω χρόνια πολλά, ή λίγα; Η μήπως άπο την εύχη σου εξαρτάται ή μακροβιότης μου και ή όγεια μου; Άντε παράτα με να μη σου πω καμιά κουβέντα! Χρόνια πολλά ο ένας, αίσιον και εύτυχες ο άλλος, χρόνια πολλά ο τρίτος, αίσιον και εύτυχες ο τέταρτος, χρόνια πολλά ο πέμπτος, αίσιον και εύτυχες ο έκτος και τράς κορδέλλα. Έχεις την έντύπωση ότι άκούς μία χαλασμένη πλάκα γραμμοφώνου, που γυρίζει στο ίδιο σημείο. Λοιπόν, αυτή την έντύπωση την έχω υποστή όλα τα χρόνια, γιατί έκανα την ήλιθιότητα να βγαίνω έξω και ναργώμαι σε συνάφεια με την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Κι' έχω δημιουργήσει πολλούς καυγάδες κι' έχω τσακωθεί με τ' ούπαν κι' έχω ένκευρίσει κι' έχω άνοιξει έξω φρενών κι' έχω άρπαχτή στα χέρια κι' έχω σηκώσει μαγγούρες κι' έχω άνοιξει κεφάλια κι' έχω άποσπάσει γραβήτες κι' έχω τσακίσει πλευρά. Άλλά δεν την ζαναπαθίζω, γιατί τα χρόνια περνάνε, ο άργισμός μου έχει εξατμηθεί και πρέπει να κάνω οικονομία νεύρων. Και στο έξης έτσι θα τις περνάω τις έορτές. Θα κλεινωμαι στο σπίτι μου και δεν θα έπιτρέπω σε κανένα ναόρη να μου ταραχή την ησυχία μου. Και να μη γελαστεί άνθρωπος νάρη να μού πη χρόνια πολλά, γιατί δεν τού έγυαυθαί ότι θα τα ζήση έκείνος. Είπα και νίπτε τας χείρας μου. Και όσο για τα χρόνια πολλά, σας πληροφορώ ότι θα ζήσω πολύ περισσότερο απ' όσα φοβόσαστε, για να σας άνακαλώ στην τάξη και να σας δώω κάθε φορά το μάθημα που σας χρειάζεται. Μικροί, κοίτοι και ήλιθιοι άνθρωποι!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

Ένα άδελόποτο σκυλί στο δρόμο δαγκώνει το Νιόνιο στο πόδι, κι' αυτός φοβισμένος μήπως το σκυλί έχει λύσσα τρέχει σ' ένα γιατρό.

Ο γιατρός τόν βλέπει να μπαίνει εφωκικά στο λατρείο του και τού λέει:

—Μά δεν έζήτησε λοιπόν, πού δέχομαι μόνο από τις δύο ως τις πέντε;

—Μυρέ ένώ τζερερα, ντοττόρε μου... Μά έλα που ο σκύλος που με δάγκωσε δεν τζερερί...

—Χαίρομαι πολύ που σε βρίσκω ίδιον όπως άλλοτε. Λέει ο παλιός φίλος. Τα πλουτή δεν σε μετέβαλαν διόλου.

—Πώς, μ' έχουν μεταβάλλει, άπάντα ο έκπομπουρικός. Οι άνοσιες μου χαρακτηρίζονται τώρα ως ένκεντρικοίτες και οι άπρέπειες μου ως πνευματώεις φάρες.

Selection

Διαφανής, Έλαστική, Στερεά, ή κάλτσα
SELECTION θα σάς δώσει κάθε
 ικανοποίηση. Ζητήσατέ την εις τα
 Μεγάλα Καταστήματα Νεωτερισμών
ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Τι είναι Ο «ΦΡΑΓΜΟΣ ΤΟΥ ΗΧΟΥ»

Το κρίσιμο σημείο, που δεν
 μπορούν να ξεπεράσουν τα
 αεροπλάνα

Η ταχύτητα των αεροπλάνων μπορεί να είναι απεριόριστη. Αυτό τουλάχιστον πιστευόταν ως προχθές ακόμη. Αλλά το πρόσφατο δυστύχημα του «Ιπτάμενου Θτερού» άρχισε να κάνει σκεπτικούς τους τεχνικούς της αεροπορίας.

Τι συνέβη με το «Ιπτάμενο Θτερό»; Κανείς δεν το ξέρει ακριβώς. Οι ειδικοί έχουν διατυπώσει περισσότερες από δέκα υποθέσεις σχετικά με τα αίτια της πτώσεώς του. Όλες αυτές οι υποθέσεις συμπίπτουν σε μια βασική διαπίστωση: ότι υπάρχει ένα κρίσιμο σημείο, μεταξύ της ταχύτητας των 1100 και των 1400 χιλιομέτρων την ώρα, που το πείσμα απ' αυτό είναι εξαιρετικά επικίνδυνο για ένα αεροπλάνο.

Το «Ιπτάμενο Θτερό» θέλησε να το ξεπεράσει και συνετρίβη μ' έναν τρόπο απίστευτα τραγικό.

Υπάρχει όμως και ένα προηγούμενο, που είναι ελάχιστα γνωστό. Κατά την διάρκεια του πολέμου, ένα καταδιωκτικό αεροπλάνο, το P. 80, κατάρωσε να φθάσει την ταχύτητα των 600 μιλίων ή 1110 χιλιομέτρων την ώρα. Ο πιλότος του έβλεπε αυτή τη στιγμή να πολυβολή ένα εχθρικό αεροπλάνο. Αλλά, άμεσως το P. 80 έγινε συντρίμμα.

Τι συμβαίνει λοιπόν; Οι ειδικοί μιλούν για το «φράγμα του ήχου» ή τον «τοίχο του αέρα», που ο αεροπόρος συναντάει μπροστά του, όταν φθάσει σ' αυτή την ωριαία ταχύτητα.

Πριν από τον πόλεμο, κανείς δεν θα πίστευε ότι ένα παρόμοιο ενδεχόμενο θα μπορούσε να συμβεί. Στις σχολές της αεροπορίας έδιδαν τότε ότι η αντίσταση του αέρα γινόταν μεγαλύτερη όσο ταχύτερα έτρεχε το αεροπλάνο, πράγμα που είναι εύκολο να το καταλάβουμε. Αλλά κανείς δεν θα μπορούσε να φαντασθεί ότι θα υπήρχε ένα σημείο, όπου ο αέρας θα υψωνόταν σαν ένα ανυπέρβλητο τοίχος μπροστά στο αεροπλάνο και θα το συντρίβει. Για να το πληροφορηθούμε, χρειάστηκε να φτάσουμε στις ταχύτητες των 900 και 1000 χιλιομέτρων την ώρα — το επίσημο ρεκόρ ταχύτητας αυτή τη στιγμή είναι του Άγγλου αεροπόρου Ρόναλντ Ντόναλντ Ντόναλντ με 911 χιλιομ. και 400 μέτρα την ώρα — χωρίς στην χρησιμοποίησή του συστήματος των πυραύλων στα αεροπλάνα.

Αλλά θα ρωτήσετε τι δουλειά έχει ο ήχος στην ταχύτητα των αεροπλάνων;

Ας πάρουμε ένα συνηθισμένο βλήμα. π.χ. μία σφαίρα όπλου. Όταν αυτή η σφαίρα μετακινείται,

σχηματίζεται μπροστά της ένα ήχητικό κύμα, που τρέχει με μεγαλύτερη ταχύτητα απ' αυτή. Το ήχητικό κύμα προηγείται δηλαδή από τη σφαίρα. Γι' αυτό ακούμε πρώτα τον ήχο της έκπυρσοκροτήσεως και έπειτα βλέπουμε τη σφαίρα να φτάνει στο στόχο της. Αν υποθέσουμε, όμως, ότι η σφαίρα μετακινείται με ταχύτητα μεγαλύτερη του ήχου, τότε θα συμβεί το εξής: το ήχητικό κύμα δεν θα προχωρή εμπρός από τη σφαίρα, αλλά θα έρχεται πίσω της και οι δονήσεις του συσσωρευόμενες θα σχηματίζουν ένα είδος κώνου, που θα συμπίπτει μαζί με το κινούμενο βλήμα.

Ας φαντασθούμε τώρα ένα αεροπλάνο που τρέχει διαδοχικά με ταχύτητα 900 1224 και 1500 χιλιομέτρων την ώρα. (Η ταχύτητα του ήχου είναι, ως γνωστόν, 1224 χιλιομέτρα την ώρα).

Στην πρώτη περίπτωση, ο κώνος των ήχητικών κυμάτων βρίσκεται σε απόσταση 124 χιλιομέτρων μπροστά από το αεροπλάνο. Δεν υπάρχει επαφή μεταξύ τους.

Στη δεύτερη περίπτωση, η αιχμή αυτού του κώνου κινείται μέσα στο μετακινούμενο αεροπλάνο.

Στην τρίτη περίπτωση, ο κώνος των ήχητικών κυμάτων βρίσκεται σε απόσταση 276 χιλιομέτρων πίσω από το αεροπλάνο. Όπως και στην πρώτη περίπτωση, δεν υπάρχει και εδώ επαφή μεταξύ του κώνου και του μετακινούμενου αεροπλάνου.

Τι είναι αυτός ο κώνος των ήχητικών κυμάτων για τα όπλα μιλούμε; Είναι τα μόρια του αέρα που το αεροπλάνο σπρώχνει μπροστά του, όταν η ταχύτητά του είναι μικρότερη από την ταχύτητα των 1224 χιλιομέτρων την ώρα ή αφήνει πίσω του όταν έχει ξεπεράσει αυτή την ταχύτητα.

Όταν όμως έχει την ίδια περίπου ταχύτητα, τα μόρια αυτά συσσωρεύονται και η αντίδρασή των πολλαπλασιάζεται. Σχηματίζουν τότε ένα αληθινό τοίχος και το αεροπλάνο συντρίβεται πάνω σ' αυτό.

Πού βρίσκεται αυτό το τοίχος; Ο ακριβής καθορισμός δεν είναι δυνατός. Φαίνεται όμως πιθανόν ότι το κρίσιμο σημείο εκτείνεται μεταξύ της ταχύτητας των 1100 και 1400 χιλιομέτρων την ώρα. Όταν η ταχύτητα είναι μικρότερη από 1100 χιλιομέτρα ή μεγαλύτερη από 1400 χιλιομέτρα ο κώνος αυτών των κυμάτων δεν εισχωρεί στην περιοχή του μετακινούμενου αεροπλάνου και δεν αποτελεί κανένα κίνδυνο γι' αυτό.

Τι συμβαίνει, όμως, σ' αυτό το κρίσιμο σημείο; Είναι πιθανόν ότι η αντίσταση του αέρα, που αντισταθεί από στιγμή σε στιγμή κάνει το αεροπλάνο να ξεφυγί από την οριζοντία θέσι του και το αναγκάζει ν' αναστρέψει με τη μύτη προς τα επάνω. Έτσι, φθάνει σε έντελως κατακόρυφη θέση και πέφτει τότε η διαλυτή κυριολεκτικά από την επιδρομή των κυμάτων που το πολιορκούν από παντού και σκούν μια τρομακτική πίεση πάνω του.

Δεν είναι δυνατόν, λοιπόν, να ξεπεράσει «ο φράγμος του ήχου»; Οι Αμερικανοί τεχνικοί πιστεύουν ότι θα το κατορθώσουν κατασκευάζοντας αεροπλάνα, που τα φτερά τους θα είναι λεπτότερα σαν λάμες ζυμφίου. Τα φτερά αυτά θα μπορούν τότε να «κόψουν» τη συμπαγή μάζα του αέρα και ν' ανοίξουν δρόμο ανάμεσα απ' αυτή.

Είναι μόνο θα είναι δυνατόν να ξεπεράσει αυτός ο φράγμος που αποτελεί σήμερα ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο στην αύξηση της ταχύτητας των αεροπλάνων.

ΑΛΜΗΡ ΝΤΥΚΡΟΚ

Renaissance

Άριστον τονωτικό φάρμακον των τριχών. Επαναφέρει το χρώμα των αποσπασμένων τριχών εις το άσπικον, μαύρον, καστανό ή ξαυθό έτος δλίγων ημερών. Επίτυχία 100%.

Γενικός Αντιπρόσωπος
 Φαρμακαποθήκη Ν. ΒΑΚΗΣ & Σία

δδός Κάνιγγος 11
 Τηλ. 28-435

ΤΟ ΕΤΗΣΙΟ προσκύνημα στη Μέκκα

Μιά σειρά γραφικών τελετών

Έκατοντάδες χιλιάδες πιστών, από όλα τα μέρη του μουσουλμανικού κόσμου, συγκεντρώθηκαν και έφθασαν στη Μέκκα, για το ετήσιο προσκύνημα της ιερής «Καάμπα».

Ο τελευταίος σταθμός που οδηγεί στην ιερή μουσουλμανική πόλη είναι ο μικρός λιμν του Ντζεντάχ, στους πρόποδες του όρους Χατζάτζ. Στους Ευρωπαίους, δεν επιτρέπεται να προχωρήσουν πέραν απ' αυτό το λιμάνι. Πραγματικά η είσοδος στη Μέκκα απαγορεύεται σε κάθε μη Μουσουλμάνο και μόνο ελάχιστοι δημοσιογράφοι, μεταμειωμένοι σε Βεδουίνους, κατάρωσαν με κίνδυνο της ζωής τους, να φτάσουν ως εκεί. Μέσα σε δεκατρείς ώρες, μόνο επτά Ευρωπαίοι έπραγματοποίησαν αυτό τον δρόμο.

Μόλις αποβιβασθούν από το ατμόπλοιο στο Ντζεντάχ, οι πιστοί έμπιστευονται τον εαυτό τους σ' ένα «μουτσουέφ», που αναλαμβάνει απ' αυτή τη στιγμή τα πάντα, τη διατροφή, τον ύπνο τους και τη μεταφορά τους στη Μέκκα, όπου θα έχουν την ευτυχία ν' αντικρύσουν την περίφημη «Καάμπα», το Μαύρο Λιθάρι, που, σύμφωνα, με την παράδοση, ο άγγελος Γαβριήλ έφερε από τον ουρανό στον Άδραμ.

Για τη μεγάλη αυτή στιγμή, οι προσκυνηταί φορούν όλοι ολόλευκους χιτώνες, χωρίς στρίψιμα και σανδάλια στα πόδια. Συρίζουν επίσης ολότελα το κεφάλι τους, που θα το αψήσουν άκαλυπτο ως την ημέρα του Άϊντ έλ Κεμπίρ, που είναι η μεγάλη εορτή του Προδάτου.

Οι πιστοί μπαίνουν στη Μέκκα από την «Μπάμπ Σαλάμ» την Πύλη της Σωτηρίας. Το πλήθος αφήνει στα σκαλοπάτια που βρίσκονται μπροστά απ' αυτή την πύλη τα σανδάλια του, γιατί μόνο Ξυπόλυτος μπορεί να μπή κανείς στην πόλη του Άλλάχ. Άρχίζει τότε ένα τεράστιο τρέξιμο προς το Μεγάλο Τζαμί, όπου βρίσκεται κοντά το Μαύρο Λιθάρι.

Το Λιθάρι αυτό αποτελεί τον υπέρτατο σκοπό του προσκυνητή. Η μεγαλύτερη ευτυχία για έναν πιστό μουσουλμάνο είναι να το έγγιξη με το μέτωπό του. Πολλοί πούλανε τα στήθια τους και όλα τα υπάρχοντά τους, για να πληρώσουν τα έξοδα του μακρού ταξιδιού. Και μερικοί που δεν έχουν τίποτε να πουλήσουν κάνουν το ταξίδι με τα πόδια ζητιανεύοντας. Ένας απ' αυτούς ξεκίνησε νέος από την πατρίδα του και έφτασε γέρος πια, έπειτα από είκοσι χρόνια, στη Μέκκα. Μόλις άγγισε με το μέτωπό του το ιερό λιθάρι, σωριάστηκε νεκρός!

Η «Καάμπα» είναι μία ολόμαυρη πέτρα, σκεπασμένη μ' ένα μαύρο πανί. Δύο στρατιώτες με γυμνά τα γιαγανάρια τους ανασηκώνουν το πανί προς το μέρος της Ανατολής.

Το Κοράνι απαιτεί από τους πιστούς να κάμουν επτά φορές τον γύρο αυτής της πέτρας, σε επτά διαδοχικές ημέρες. Μία άλλη υποχρέωσή των είναι να περάσουν στη Μίνα, τη δεύτερη αγία πόλη της Χατζάρας, τις τρεις ημέρες και τις τρεις νύχτες που προηγούνται από την εορτή του Προδάτου. Η Μίνα, όλο τον υπόλοιπο χρόνο, είναι ένα μικρό χωριουδάκι, ήρεμο και σιωπηλό. Αλλά κατά την περίοδο των εορτών περισσότεροι από 300.000 πιστοί εγκαθίστανται μέσα σε σκηνές ολόγυρα.

Στη Μίνα βρίσκονται οι Τρεις Διάβολοι, ο Διάβολος πέτρη και οι δύο γυιοί του. Είναι τρεις σωροί από πέτρες, που ο ένας βρίσκεται στο κέντρον του χωριού και οι άλλοι δύο στην είσοδό του.

Κάθε πιστός πρέπει να τους ανεβαστεί, πετώντας προς το μέρος τους 49 χαλίκια που τα μαζεύει μ' ευλάβεια κατά την διάρκεια του ταξιδιού. Σύμφωνα με την παράδοση ο Άδραμ προσέφερε στη Μίνα θυγία στο Θεό το δεύτερο από τους γιους του, τον Ισαάκ. Τη στιγμή όμως, που επρόκειτο να κόψει το μαχαίρι του στο λαιμό του παιδιού του, παρουσιάστηκε εαφνικά μπροστά του ο Διάβολος και προσπάθησε να τον μεταπειλήσει.

Για ανάμνησι αυτού του γεγονότος σφάζουν σήμερα στο μέρος αυτό πρόβατα που γεννήθηκαν τον ίδιο χρόνο. Από το κρέας αυτών των προβάτων παρασκευάζουν έπειτα ένα είδος σούπας, το ιερό «μεσουί».

Μετά τις γιορτές του Προδάτου, οι πιστοί έσναγυρίζουν στη Μέκκα και διευθύνονται κατόπιν στη μεγάλη πεδιάδα του Αραράτ, που βρίσκεται σε απόσταση 12 χιλιομέτρων από την πόλη. Εκεί κατασκηνώνουν στους πρόποδες ενός λόφου. Κι' ακούνε την ανάγνωση του Κορανίου.

Τέλος τη στιγμή που ο ήλιος εξαφανίζεται πίσω από τον ορίζοντα, μία πελώρια κρουνή βγαίνει από τα στήθη του πλήθους («Χατζά! Χατζά!»).

Γιατί όλοι οι πιστοί, που παρακολουθήσαν τις γιορτές δικαιοούντο στο μέλλον να φέσουν τον ιερό τίτλο του «Χατζά», που σημαίνει άγιος. Έχουν εξαντισθεί πια για όλα τα άσποημάτα τους και είναι οι εκλεκτοί του Άλλάχ. Συναφούρου τότε τα σάρκια στο κεφάλι τους και γυρίζουν στην πατρίδα τους. Εκείνοι που έχουν κάμει για τρίτη φορά αυτό το προσκύνημα δικαιούνται να φορούν στο κεφάλι πράσινο σάρκι και αυτή είναι η μεγαλύτερη τιμή για ένα μουσουλμάνο. Γιατί το πράσινο είναι το χρώμα του Προφήτη.

154. *Ότι ποθεί
 κάθε
 γυναίκα...*

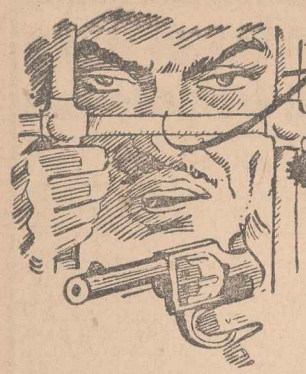
ΜΙΑ ΚΑΛΤΣΑ
 που να συνδιάζει
 • ΚΟΜΩΤΗΤΑ
 • ΕΥΕΡΕΟΤΗΤΑ
 • ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ένα ZEDSEY
 λουλούδι
 και άνθος

...Δεί τα βρήν
 σε μεγάλη
 ποικιλία για το χούστο της και
 πάμφοινα στην ΑΠΟΘΗΚΗ

Σ.Σ.ΠΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

Διηγημα

50 χιλιάδες λίρες

Το τρώει Λονδίνου-Γλασκώ-
δης ξεκίνησε άργά - άργά. Ο
Τσάρλυ Μούρ αισθάνθηκε μια
άπροσπτη συγκίνηση αντίκρι-
ζοντας το πρόσωπο του μονα-
χικού συνεπιβάτου του στο
διμερίσιο. Ξεδίπλωσε δίδον
μ' αδιαφορία την εφημερίδα
του και κύτταζε προσεκτικά
μια φωτογραφία που δημοσιεύ-
ταν μαζί με μια άσκηση των
δυνάμεων άρματων του
Λονδίνου. Το βλέμμα του ξα-
ναγύρισε και κύτταζε πάλι το
πρόσωπο του συνεπιβάτου του.
Ο Τσάρλυ Μούρ δεν δυσκολεύ-
τηκε ν' αναγνωρίσει από την
παραβολή της φωτογραφίας ό-
τι ο άνθρωπος που καθόταν
αντίκρου του ήταν ο Τζέιμς
Χόουαρντ μετεφερισμένος, μετά
αλλά και βαμμένος και με ένα
ζευγάρι γυαλάκια στη μύτη
του.

- Αυτός είναι! συλλογίστηκε.
Ο Τζέιμς Χόουαρντ, ο κύριος
της Προβιντσιάλ Μπάνκ, ο ό-
ποιος καταζητείται γιατί έκλε-
ψε πενήντα χιλιάδες λίρες.

Πάνω από το κεφάλι του Τζέ-
ιμς Χόουαρντ βρισκόταν μια βα-
λίτσα. Ο Τσάρλυ Μούρ χαμο-
γέλασε και σκέφτηκε:

«Ίσως να βρισκόταν εκεί
μέσα οι πενήντα χιλιάδες λί-
ρες».

Ο Τσάρλυ Μούρ που έκανε
αυτή την αποκάλυψη και τις
σκέψεις αυτές δεν ήταν ούτε
ντέκετς ούτε κανέναν α-
κακοποίη. Απλούστατα ανή-
κε στον υπόκοσμο του Λονδί-
νου και συνήριζε να κάνει εκ-
βασμούς, ιδίως σε γυναίκες,
για να ζή μεγαλοπομπόστα
στα ασλόνια όταν πίνονε για
να φρεσύνει τα θύματα του.

Ανύποπτος ο άλλος για ό-
τι νινόντα στη σκέψη του Τσάρλυ
Μούρ, άπνάντα με ευγένεια
στην ατύχησή του και συ-
νέχισε την κουβέντα.

Κατέβηκαν και οι δυο σ' ένα
ενδιαισίο στομάχο και κατέλυ-
σαν από ίδιο ξενοδοχείο.

Ο Τσάρλυ Μούρ ήταν απο-
φασισμένος να μην άνηση από
του φύγει μια τέτοια ευκαιρία.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

Τά έξαιρετικής ποιότητας γνω-
στά βενίκια και καστορίνες

"ΤΙΤΑΝ"

Γ. Μ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Κολοκοτώνη 29

Τηλ. 34.645

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν

Έργαστήριον

Βερανζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53 674

Αναλογισθείτε την εξέλιξιν
δλων των δυσμορφιών του
πρόσωπου, ως και την ριζικήν
απορίκνυν εξασανίζεις τάς
ρυτίδας, ούλας, ένκαύματα,
στιγμια (πανάδες), στιγμήτα
ευλογίας και θεραπεύεις την
τριχοπτιωσιν.

κακό, περιορισμός των έννοι-
ων του ξενοδοχείου, έρευν-
ας!...

Με τη δυσάρεστη αυτή σκέ-
ψη άνοιξε πάλι τη βαλίτσα και
άρχισε να ξεδιπλώνει τα χαρ-
τιά που μπορούσαν να τον έ-
νοχοποιήσουν.

Μια φωνή άκούστηκε έξω
στο διάδρομο. Τον τράβηξε. Ή-
ταν ή φωνή της καμαριέρας
που έλεγε σε μια άλλη:

- Τον βρήκαν νεκρό! Σε
πλωμένο στο κρεβάτι του!

Ακούστηκαν κι άλλες φω-
νές. Ύστερα θόρυβος από βια-
στικά βήματα. Ο Τσάρλυ τάξε
καμένα. Τι έπρεπε να κάνει;

Ξαφνικά άκουσε βήματα να
πλησιάζουν στην πόρτα του.
Πάγωσε. Σαν τρελλός έτρεξε
προς το άνοιχτό παράθυρο με
τη βαλίτσα στο χέρι.

Τα βήματα πλησίαζαν όλο-
να, και κατόπιν χτύπησαν την
πόρτα του.

Ώστόσο έμενε ακόμα μια
έλπις. Ή τελευταία! Έβγα-
λε το χέρι του με τη βαλίτσα
έξω από το παράθυρο και την
άρπασε να πέσει στο κενό.

Έκείνη τη στιγμή προχωρού-
σε άργά, άργά ένα έμπορικό
τραίνο, πράγμα το όποιον ο
Τσάρλυ, μέσο στην ταραχή
του, δεν άντελλήθηκε διάλου.

Ανακουφισμένος, τώρα κά-
πως πλοίασε την πόρτα και
άνοιξε.

Ήταν ή καμαριέρα, ή όποια
μπήκε κρατώντας στα χέρια
της ένα δίσκο με το πρωινό
πρόγευμα.

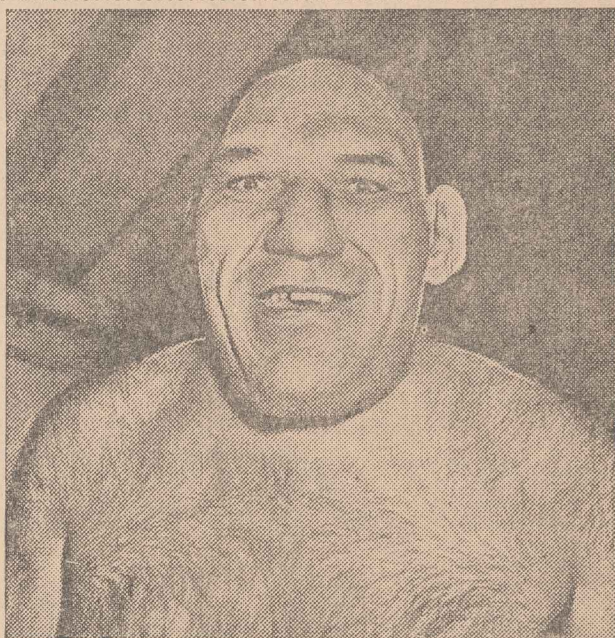
- Το πρόγευμά σας, κύριε!
- Τι συνέβη, κοπέλλα μου;
- Πέθανε ο ένοικος του 17!
- Του 17; φώναξε ο Τσάρλυ.

- Όχι του 19;
Κι έτρεξε σαν τρελλός στο
παράθυρο για να δει τι έγινε ή
βαλίτσα.

Έμενε όμως άκίνητος σαν
απολιθωμένος βλέποντας τη
βαλίτσα με τις πενήντα χιλιά-
δες λίρες, πάνω από ένα βα-
γόνι, να ταξιδεύει με το
τρώεινο.

- Και ο κύριος του 19, συμ-
πλήρωσε ή καμαριέρα, δεν
φαίνεται στα καλά του. Διαρ-
κώς πνιγνιόρεχεται στο δωμα-
τίο του. Μοιάζει σαν να τάχη
καμένα...

ΕΝΤΓΚΑΡ ΜΑΚΒΗΝ

Ο ΑΣΧΗΜΟΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Γάλλος παλαιστής Μωρίς Τιλλέ έχει ένα περίεργο ρε-
κόρ. Θεωρείται ως ο «άσχημότερος άνθρωπος του κόσμου».
Από μεταφορέυς παρτίου άγοράς του Παρισιού, έγινε... ηθο-
ποιός του κινηματογράφου, παίζοντας διαφόρους έπεισο-
δικούς ρόλους, σήμερα δε βρίσκεται στη Νέα Υόρκη, ό-
που δίνει (μάτς) έλευθέρας πάλης και κερδίζει άφθονα
χρήματα.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ αίτησις συζύγου

Αμερικανικές τρέλλες

Ένα άληθινό σκάνδαλο έξοπα-
σε τελευταία στις Ήνωμένες Πω-
λίτειες, με τη δημοσίευση στις έ-
φημερίδες μιας «μικρής άγγελ-
ίας», που έλεγε τα εξής:

«Μια νέα έσπλην, που καθώς
πρέπει και ήρική, με κλίσι στην
ποισή και τη φιλοσοφία και με
άρετό ύαρο για τη ζωή έπιεύ-
μει να πωλήσει τον εαυτό της σ'
έκείνον που έα προσφέρει τα πε-
ρισσότερα. Είμε μια χαριτωμένη
μελαχροινή, με υπέροχα ματιά,
γοναίκα ως τις ρίζες των μαλλιών
και προκισμένη με μεγάλη δύ-
ναμι χαρακτήρος. Οι γονείς της
έδωσαν 15 χιλιάδες δολάρια
για να την σπουδάσουν, αλλά
τη μόλις καταρθάνει τώρα με
μεγάλο κόπο να κερδίει δέκα δολ-
άρια την έβδομάδα. Δεν έινε
γοργά. Δεν έπρεπε να ράβει, μα έέ-
ρει να σχεδιάζει περίεργα φορέ-
ματα, δεν έινε ικανή να ξεχωρίσει
ένα μπιφτέκι από ένα ρομπιό-
ν, μα έέρει να παραγγέλλει περίε-
ργα γεύματα. Της άρσει με φορη
μεταξωτά έσώρρονα, αλλά έινε
όποχρωμένη να χρησιμοποιήσει
έσώρρονα από κοινή βατίστα,
γιατί στοιχίζουν λιγότερα. Έρ-
γάζεται ως δασκτογρόφος και
βρίσκει την εργασία της πολύ
κεραστική».

Η άγγελία αυτή προκάλεσε
μεγάλο θόρυβο και ή «Ένωσις
για την προστασία της ήθικής»
έμηνσε έκείνη που την έλεγε κά-
μει και που ήταν μια νέα 24 έ-
τών, όνόματι Κάθριν Λέδερς. Ή
μηνύσει άνδρες ότι αυτή ή
πρότασις άνοραπωλήσις, ή
κατηγορούμένη λουτρούσε, ή
μας, ότι δεν έσκέπτεσε να πωλήσει
το κορμί της, όπως την έφτασε
ροδών, αλλά μόνο την εύριζε και
τις Ικανότητες της. Τα δασκλή-
ριο, έπειτα απ' αυτή τη διευκρί-
νισή την άπήλλαξε.

Αλλά, μ' όλο που δεν βρήκε
άκομη σύζυγο, ή Κάθριν Λέδερς
έκοιμε την τύχη της σ' αυτή την
άγγελία. Γιατί, μετά την απαλ-
λαγή της, την άνακάλεσε ένα
προκαταρκτικό να περιούση στις
Ήνωμένες Πολιτείες και να δώσει
διαλέξεις για τη θέσι της σημε-
ρικής γυναικός.

Μετά τον πόνο

Δούλευε ή «Έλλη στο μαγαζί και
στο σπίτι, ξεινυχοδους ν' άποτελείσει
όσα της έδιναν άποκοπή, με το κομ-
μάτι, για να κερδίσει κάτι περισσότερο.

Έπρεπε απ' αυτά που έπαρνε να
φύγει αυτή, να ντυθεί, να πληρώσει
το σπίτι της και να στείλει μια έπιταγή
κάθε μήνα, για το παιδί της.

Κι ήταν πολύ ευχαριστημένη, πολύ
ευτυχισμένη κάθε φορά που έφτανε
από το ταχυδρομείο, αφού έστειλε τα
χρήματα για το παιδί της. Άνοιγε τότε
το ταχυτάκι της, έβριχνε μια ματιά στη
φωτογραφία του μικρού της και τη φι-
λούσε με λαγδάρα, με λατρεία.

Η «Έλλη ήταν έικοσι τριών χρονών
κοπέλλα, ώμορη, ξανθή με μάτια γα-
λανά, γεμάτα λάμψη. Κι όμως κάπου
κάπου μια ρυτίδα αλλόδακη το μέτω-
πό της στην άνωμνησι του παρελθόν-
τος.

Ναι, όταν ή «Έλλη συλλογιζόταν την
αφροντία και τα πλούτη από σπιτιού
της, τα μάτια της βούρκωναν από τα
δάκρυα κι έινε άνασφαλλητό της φού-
σκωνε τα στήθη.

Η «Έλλη ήταν μοναχοκόρη, το κα-
μάρι και ο καμμός των γονιών της.
Ούτε ο πατέρας της, ούτε ή μητέρα
της τη μάλωναν ποτέ για να μην την
κακοκαρδίσουν. Έξογές, γιορτές, έκ-
δρομές, όλα τα άργαζωναν για την
«Έλλη πουχε πατήσε τα δεκαογτώ και
καμάρωνε σαν πιο ώμορη που ήταν
άναμεσα στις άλλες φιλενάδες της.

Τότε παρουσιάστηκε στη μέση ο Μέ-
νιος, ο Ισχυρός, ύπλος, γλαυκός νέος με
τά, τόσα καλλιτεχνικά χαρίσματα. Έ-
παίξε πρώτο στη γιορτή της και ένδου-
σισε όλες τις φιλενάδες της και ξε-
χωρίσταν ή «Έλλη, που γρόφεσε μαζί
του, κι έννοιωσε στο στήμιό του με-
σα στην άγκαλιά του, να χτυπά ή καρ-
διά της άσυνήθιστα.

Μέρα και νύχτα από τη στιγμή εκεί-
νη τον έφανε στο νοί της και λαχτα-
ρούσε πότε να τον ξαναδεί.

Άγαπήθηκαν τρελλά, τόσο τρελλά
και τόσο φλογερά που δεν έλεπαν πια
την ώρα να παντρευτούν.

Έτσι ο Μένιος τη ζήτησε για γυναί-
κά του από τον πατέρα της. Ο πατέ-
ρας της ένταριστηκε και δέχτηκε.
Έγιναν οι άσασθώνες τους και το ζευ-
γαράκι νευατό εύτυχη, μπορούσε τό-
ρα να βλέπειτά άφοδα και ν' άλλάζη
άμέτοχη ούλια.

Ο γάμος τους θα γινόταν σ' ένα
κρόνο. Έπρεπε ο Μένιος να τακτοποιή-
σει τις δουλειές του και ή «Έλλη να
μεγαλώσει κανένα χρόνο ακόμα.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΦΘΗΝΕΣ

Γυναικείες μεταξωτές . . . Αρχ. 5 900
Γυν. «Μπρόνλε» έξτρα . . . » 3.500
Γυν. «Αργήνη» ζωϊκές
λεπτές . . . . . » 16 000
ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ . . . . . » 6 800
Κυλόττες βαμβακερές . . . » 2 000
Σοσόνια μόδας . . . . . » 2 500
ΚΑΛΤΣΕΣ άνδρων . . . . . » 1 800
Όλα τα είδη μας σε τιμ. άποθήκης.

ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτώνης)

Έλτατε και τ' άπόγευμα να έξυπη-
ρεστηθείτε καλύτερα.

Κάθε άπογευματάκι, στις πέντε, ή
«Έλλη περνούσε και τον έπαρνε από
το γραφείο του, για να πάει περι-
πατο.

Με πόση λαχτάρα άνέβαινε τις σκά-
λες και με πόση χαρά άνοιγε άπότομα
την πόρτα για να του κάνει έκπληξη!

Μια μέρα πούβε φύγει ο πατέρας
της για τη Θεσσαλονίκη, ή «Έλλη βή-
κε ώσώτερα από το σπίτι. Έφτασε στο
γραφείο του άρραδωναστικού της. Ά-
νέθηκε τρεγάτη και χαρούμενη τις σκά-
λες κι άνοιξε λαχανιασμένη την πόρτα.

Την άνοιξε μα δεν προώρησε περι-
σσότερο. Στα γόνατα του Μένιου καθό-
ταν μια γιωστή της, μια ώμορη παν-
τρεμένη κυρία.

Η «Έλλη έβγαλε μια σπαρακτική
κραυγή κι έπεσε λιπόθυμη. Τρομαγμέ-
νος ο Μένιος τη σήκωσε από κάτω, μα
ή λιποθυμία διακόισε κι άναγκάστη-
κε να την πιά σπύτι της μ' ένα τοξί.

Μήνον ά γιωστής μπόρεσε να την φέρη
στις αλσθήσεις της. Ή κατάστασις της
άτυχης νέας ήταν δεινή.

Κι όταν σε λίγες μέρες γύρισε ο
πατέρας της, έμαθε από το στόμα του
γιωστή, πώς ή κόρη του ήταν μπέρε!

Η «Έλλη δεν τ' άνήθηκε, δεν ήθε-
λε όμως τώρα πια να παντρευτεί.

Κι όταν σηκώθηκε απ' το κρεβά-
τι, για ν' άποφύγει τις έννοησεις των
γονέων της, ένα βροδάκι έφυνε κρατά
από το σπίτι, συντριμμένη και ντροπα-
σίτη. Κρατούσε μια βαλιτσούλα με
λίγα ρούχα της και μερικά κομμάτια.

Από το βροδάκι έκείνη ή «Έλλη έξα-
φανίστηκε για τους δικούς της και για
το Μένιο.

★

Τέσσερα χρόνια πέρασαν. Χρόνια θλι-
βερά, πονεμένα. Για να ζήσει το παιδί-
κι της πούφερε στον κόσμο ή «Έλλη ά-
ναγκάστηκε να μόνη ράμει. Έρρασε
πικραίσιμα και ζούσε άποστασμένη
σε μια άπόμερη γειτονιά. Έδωκανε έ-
ξω νύχτα για να πάη τη «δουλειά» της
σε δυο-τρία καταστήματα και ξαναγύ-
ριζε σπύτι της σαν κυνηγημένη.

Μια μέρα, ή καρδιά της σπαραχτι-
κε: Έμαθε τυχαίως το θάνατο της μη-
τέρας της. Άλγον καρδ κατόπιν πέθανε
απ' το μεγάλο του πόνο κι ο πατέρας
της.

Έγυσε πικρά δάκρυα ή «Έλλη. Κρυ-
φά πήγε στον τάφο τους λίγα λουλού-
δια.

Τι μπορούσε να κάνει πια; Ήταν κι
αυτή τώρα μητέρα κι έπρεπε να δου-
λεύει νύχτα και μέρα για να ζήσει το
άνοράκι της, που το είχε έμπιστευθή
σε μια γωριάισσα στην έπαρχία.

Έπρεπε και πέρασαν οι γιορτές.
Η «Έλλη έτοιμαζόταν τώρα να πάη
να δει το λατρευτό παιδάκι της.

Σε μια βαλιτσούλα σοδύσισε μ' έ-
να θαυπό χαμόγελο εύτυχία διάφορα
παιχνιδάκια και σουλακία.

Βήκε κατόπιν βιαστική και πήρε το
λεωφορείο. Κάθεσε σε μια άκρη και
βυθίστηκε σε σκέψεις.

Ξαπνικά κάποιος κάθισε δίπλα της.
Και την ίδια στιγμή άκούσε μια σιγα-
λή φωνή, μια φωνή γιωστή που την έ-
φανε πολλά χρόνια πίσω στις εύτυ-
χμένες μέρες και την άνατρεφίσε:

- Έλλη!

Το φως των ματιών της βλάσσε.
Σκίρτησε ή καρδιά της στο στήθος
της. Δεν τολμούσε να γυρίσει το κεφά-
λι της.

- Ο Μένιος!... ψιθύρισε.

Ναι, ήταν έκείνος. Έσφιξε το χέρι
της και της έλε σιγά, πονεμένα:

- Έλλη, άναστημένη μου, σε ξανα-
βρίσκω!... Γιατί το έκοιμε αυτό;
Γιατί να φύγης, μικρούλα μου; Γιατί
δεν περιμένεις; Θα σου ζητήσω συνγνώ-
μην, για το κακό που σου έκανα. Φά-
νικα τόσο έπιπόλαος, το άναγνωρίζω!

Συνώρσέ με. Έλλη! Νάρεσε πόσο
άπώροπα πώς πόνεσα! Δεν άνάπσα
καμιά άλλη από τότε γιατί έλπινα
πάντοτε πως μια μέρα θα σε ξανα-
βρώ... Συνώρσέ με. Έλλη!

Τα δάκρυα της «Έλλης, έσφαξαν πά-
νω στα παιχνιδάκια του παιδιού της.
Γύρισε, τον κύτταξε και τοξείζε τα
παιχνίδια.

- Είμε για το παιδί μαζί μουμου-
ρισε. Πηγισώ να το δει...
Θά πάμε μαζί. Έλλη, στο παιδί
μας.

Η «Έλλη ένιμερε το κεφάλι της στον
δμο του Μένιου.

Σε μια στιγμή έβγαλε το τραγικό
πρελθόν και τρεσθόν τώρα σ' ένα
εύτυχισμένο, ρόδινο μέλλον...

Χημικοί σπόροι και φυτά

Η παραγωγή ζωντανών κυττάρων με
τεχνητά μέσα

Είμε δυνατή ή παραγωγή ζωντανών κυττάρων με
τεχνητά μέσα;

Το πρόβλημα αυτό φαίνεται πως έχει λυθή σή-
μερα όριστικά από την έπιστημη. Σύμφωνα με τον
όσκότορ Στέφνιο Λεντύκ, καθηγητή της Ιατρικής
στο πανεπιστήμιο της Νάμπης, ή ζωή μας παρουσιάζ-
εται σαν ή συνιστομένη δυο φυσικών δυνάμεων. Ή
μία απ' αυτές είναι ενεργητική και θέτει σε κίνησι
τα διάφορα μόρια του οργανισμού μας και ή άλλη
παθητική και έκδηλώνεται με την αντίδρασι των
ιστών και των μεμβρανών σ αυτές τις κινήσεις. (Η
άνοστή της προβαλλόμενης αντίστασης, λέγει,
έπιτρέπει σ' αυτά τα μόρια να ένωδούν ή προκαλεί
το διαχωρισμό τους και γίνεται έτσι αίτια των δια-
φόρων ηλεκτροχημικών έκδηλώσεων της ζωής της
«ρέψως, της άφομώσεως και της άπουσυνέσεως».

Βασίζόμενος σ' αυτές τις άρχές, ο δόκτωρ Λεν-
τύκ, κατάρθωσε, λοιπόν, να παραγάγη τεχνητά κύτ-
ταρα, που ήταν άπόλυτα ζωντανά. (Κατάρθωσε, λέ-
γει, ν' άναπαράγουν τους κυτταρώδεις ιστούς, που
άποτελούν ένα ζωντανό όν και τα κύτταρα που έ-
πέτυχα μ' αυτόν τον τρόπο παρουσιάζουν τις κυ-
ριώτερες λειτουργίες των ζωντανών κυττάρων. Έ-
κρησιμοποίησε γι' αυτό το σκοπό μια διάλυση ζε-
λατινας 5-10%. Κάθε κύτταρο είχε το μεμβρανώ-
δες περιβάλλοντά του, το πρωτόπλασμα του και τον
πυρήνα του. Όταν χρησιμοποιήσαμε ως παρασκευά-
σμα άπλο άλατιμένο νερό και ριζώμε μέσα σ' αυτό
το μερικές σταγόνες άλατιμένου νερού έπίσης,
που, για να ξεχωρίζουν, τις χρωματίζουμε προη-
τερα με μια άλλη χρωστική ούσια άποκούμε κύτ-
ταρα που είναι όλόκληρα ρευστά. Αυτά τα κύτταρα
είνε τελείως ζωντανά. Όταν τα βγάλουμε από το
νερό και τ' αφήσουμε να ξεραθούν, οι κινήσεις των
φαίνεται πως σταματούν. Καί, ωστόσο, συνεχίζουν
τη ζωή τους με τον λανθάνοντα τρόπο που έχουν
οι σπόροι και μερικά ύποτυπωδή ζωί της κατηγο-
ρίας των τριχοφόρων. Μόλις επαναστοποθέτουμε
αυτά τα κύτταρα μέσα στο ύγρο στοιχείο όπου γεν-
νήθηκαν άρχικά, οι κινήσεις τους έμφανίζονται και
πάλιν.

Έκείνο που ξεχωρίζει τα όρυκτα από τα ζωντανά
όντα είναι κυρίως το τρόπο της άναπαράγωγής.
Ένας κρύσταλλος πολλαπλασιάζεται με τη συγκό-
λλησι και άλλων μικροσκοπικών κρυστάλλων πλάι
του, όπως πλάσσει και ένας τοίχος που τον μενα-
λώνουμε βάζοντας το ένα το άλλο πλάι στο άλλο.

Ένψ τα ζωντανά όντα - ζωά ή φυτά - πολλαπλα-
σιάζονται με την άπορρόφησι μιας ούσιως, που προ-
έρχεται από ένα άλλο όν της ίδιας κατηγορίας,
άλλα διαφορετικού φύλου.

Ο τρόπος αυτός της άναπαράγωγής είναι δυνα-
τός και με τεχνητά κύτταρα, για τα όποια μιλήσαμε
παράπαν.

Τελευταία, κατάρθθηκε ή παραγωγή τεχνητών
σπόρων που είχαν την ακόλουθη σύστασι: 1)3 έξι-
κού χαλκού και 2)3 σακχαρώδη υδάτος. Τους
σπόρους αυτούς τους έπαιρνε μέσα σ' ένα τεχνητό
παρασκευάσμα, που άπελευθεύει από νερό, ζελατινά,
σιδηροκυανούχον ποτόσιον και μικρή ποσότητα ά-
λατος. Έπειτα από λίγο καιρό, οι σπόροι άρχισαν
να περιβαλννται από μια μεμβράνη βερικού χαλ-
κού, που ήταν διαπεραστή από το νερό και τα ά-
λατα, αλλά έσφιπεράστη από το άσκόρο. Έτσι,
το σάκχαρον ήταν φυλακισμένο στο εσωτερικό του
σπόρου και τον έκοιμε να φουσκώνει σιγά-σιγά και
να βλαστήσει. Στην άρχή, άναπτύχθηκαν οι ρίζες
και τα ριζίδια και κατόπιν ο κορμός, που έφθανε
σε ύψος 30 εκατοστάμετρων. Οι κορμοί που παρή-
χθησαν απ' αυτούς τους σπόρους ήταν άλλοι άπλοι
κι άλλοι με πολλές διακλαδώσεις. Οι περισσότεροι
είχαν έπίσης φύλλα διαφόρων σχημάτων, σαν του
σταύκου, του πεύκου του κισσού, έλικοειδή κτλ.
Μερικοί απ' αυτούς τους κορμούς συνέβη να σπά-
σουν κατά την άναπτύξη. Τα κομμάτια τους συν-
κολλήθηκαν μόνο τους σε λίγο και ή άναπτύξη
συνεχίσθηκε με την προηγούμενη ευθύη. Τα τε-
χνητά αυτά φυτά ήταν έπίσης πολύ εύσισθητα στις
φυσικές και χημικές επιδράσεις, στο κρύο, τη ζέ-
στη, τα χημικά όλητηρία κτλ.

Τα τεχνητά αυτά κύτταρα προμνηστοποιούν, λοι-
πόν, τις κυριώτερες λειτουργίες των ζωντανών κυτ-
τάρων, έχουν την εύαισθησία τους, άναπτύσσονται
θεραπεύουν μόνα τις πληγές τους, πολλαπλασιάζ-
ονται, σε τρόπο που να υποοούν να δημιουργή-
σουν ένα ξεχωριστό όν, ένα είδος φυτού που βρι-
σκαται στο μεταίχμιο μεταξύ του όρυκτου και του
φυτικού βιολεύου.

Αλλά είναι δυνατόν ν' άναπαράσθουν, όπως συ-
νέχει με τα τεχνητά αυτά; Με το δυσχερέστοπο
αυτό πρόβλημα άπεσολήθηκαν πολλοί από τους
συγχρόνους έπιστήμονες και έπέτυχαν να σήμερα
μιας ικανοποιητικής άποτελέσεως, τα δημιουργία,
δολοδή, μερών από τις φάσεις της άναπαράγ-
ωής χωρίς όμως να την προμνηστοποιούν τελικά.

Ώστόσο, ο δόκτωρ είναι άνοικτος πιά. Και ίσως
πολύ νωρίτερα θα ίδουσε χημικά φυτά φυτά, δηλα-
δή, που θα παρύνανται από όρισμένους χημικούς
σπόρους και θα άναπτύσσονται όπως και έκείνα
που βλαστάνουν από τη γή.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒ

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΡΑΚΙΣ

Πάνε λίγα χρόνια που έκανα το τελευταίο μου ταξίδι στην Ανατολή. Για μερικές βδομάδες έμεινα στο σπίτι ενός από τους καλύτερους φίλους μου του κ. Μ. Σ. που ήταν πρόξενος τότε στη Σμύρνη.

Για να εδωριστήσω ο φίλος μου και μένα κάμερικούς δούλους Ευρωπαίους που έτυχε να περάσουν από εκεί, καλούσε τα βράδια ένα νέον λιθανερό υπηρέτη, τον Μουράκι, που είχε το φυσικό χάρισμα να διηγείται ώριμες ρομαντικές ιστορίες.

Επειδή ελπιόμουν να γινώσκω την αραβική παρακάλεσα τον Μουράκι να βρούμε να μιλά διηγηθεί τις περιπέτειες του ελβετού ποταμιού του τόπου του Μουράκι.

Κι' ο Μουράκι καθισμένος σταυροπόδι πάνω σ' ένα παχύ τάπητα στη μέση της αίθουσας άρχισε τη διήγησή του:

—Ο Μουράκις ήταν άφοβος και γενναίος. Ο Μουράκις άγαπούσε την άμορφη Άσμά, θυγατέρα του Άσσίφ και τη ζήτησε σε γάμο. Ο Άσσίφ που άπάντησε: «Πήγαινε να πολεμήσεις με τους στρατιώτες μας, να δοξαστείς σαν τον Άνταρ, και τότε ή κόρη μου θα κοιμηθεί στη σκηνή σου».

Ο Μουράκις έφυγε άμέσως κι' ύστερ' από καιρό έγινε το φέδρερο των έχθρων. Τόσπα οι έκανε να υποχωρήσουν εμπρός του οι πιο γενναίοι αντίπαλοί του. Γυρίζοντας λοιπόν πάλι στη φυλή του έτρεξε να ζητήσει την άνακτημένη του Άσμά, σύμφωνα με την υπόσχεση που του είχε δώσει ο πατέρας της. Μα έκείνος τον δέχθηκε με δάκρυα κι' άνασταγμένος.

—Η Άσμά πέθανε! του είπε ο Άσσίφ και τον ώδηγησε στον τάφο της.

Από την ημέρα εκείνη ο Μουράκις πήγαινε, ξεπλανάτο στο μνήμα της Άσμάς κι' έκλαιγε το γαμό της.

Μια μέρα ένας υπηρέτης του τον έβλε σ' αυτή την κατάσταση, τον λυπήθηκε και του είπε:

—Κυρίε μου, έσύ θα πεθάνεις. Δεν τρώς, δεν κοιμάσαι, δλο κλαίς κι' άδελφιζέσαι!... Το κακό όμως, γιατί ή μνηστή σου δεν είναι έξω. Βιάζεσαι στην έρημο, στη σκηνή του Καρζέλ-Γκαζάλ. Αυτός έδωσε στον Άσσίφ 100 γκαμήλες και χοίματα και πήρε την Άσμά. Ο πατέρας της ποδήθηκε την όρνθ σου, έθαψε έξω ένα κορίτσι και διέδωσε σ' όλο τον κόσμο ότι ή κόρη του πέθανε. Μα ή Άσμά ζή. Ένα παιδί της φυλής μας ήταν κουμμένο πίσω από ένα δέντρο και είδε τον Άσσίφ να βάθζει το κοίσιό. Μην πεις όμως σε κανέναν το μυστικό, γιατί θα με σκοτώσουν.

Ο Μουράκις άκουσε τότε το βοσκό, τον ρώτησε κι' έκείνος της έξηγησε, ότι άνταμωσε στη βοδιά του Δαυμάτ έναν ξένο, που του υποσέθηκε σε μια σκοτεινή σπηλιά κοντά στις Άσους του Δαυμάτ.

Οι ύπηρέτες, που είχα πάρει μαζί του φύμωσαν γιατί αντί να τους άδηνώνση σε μάχες που θ' άπνυτοσαν πολλά λάφυρα και βόλα, αυτός έπρεχε να βρή την Άσμά. Και σε μια στιγμή που νόμισαν ότι ο Μουράκις κοιμώταν άρτισαν να μιλήν μετάφ' τους σινά:

—Άς τον αφήσουμε έξω, έλεγον. Στη σκηνή του Καρζέλ-Γκαζάλ δεν θα μπορούσε να φτάσει ποτέ. Θα πεθάνει στην έρημο ή μεσούριο και θα πεθάνουμε κι' έμεις από την πείνα και την κούραση, αν δεν ακολουθήσουμε στην έρημο. Καλούτερα να πάρουμε τις γκαμήλες και το άλογό του και να φύγουμε.

Ο Μουράκις τ' άκουσε όλα. Τρόβηξε τότε τη σέλλα του άλόγου του κι' έγραψε επάνω τους παρκακτώ στίχους:

«Ω! σύντροφοί μου, μείνετε κοντά μου. Μη βιάζεσθε να με εγκαταλείψετε. Έσείς μου υποσέθηκετε να με ακολουθήσετε. Ο θάνατος θα με πάρει σε λίγο και θα μάς χωρίσει... Γιατί βιάζεσθε λοιπόν;»

Ξένοι ταξιδιώτες, όσοι έπιπερβήτε την εύλογημένη νή του Άρούδ, πέστε στους άδελφούς μου Άρμαλάχ και Άνταρ τα λόγια μου αυτά.

Ο Άλλόχ, άς είναι μαζί σας! Μην άφίστετε άτιμώρητους εκείνους που μ' εγκατέλειψαν άρρωστο στην έρημο. Σκοτώστε τους!

Είσοποιήστε τη φυλή μου ότι μαρκάει από τις σκηνές του Ντοριμαχά, εγκατέλειψαν το σώμα μου να το φάνε τα λιοντάρια!

Όταν νύχτωσε, ένας από τους υπηρέτες του Μουράκις πήρε τη σέλλα και την έβαλε στο άλογο, ενώ οι άλλοι πήραν τις γκαμήλες. Ο Μουράκις προσποιώταν τον κοιμισμένο και τους άφησε να φύγουν.

Το ημερώμα είδε να έρχεται προς το μέρος του ένας βοσκός με τα κοτσίκια του.

—Ποιός είσαι; ρώτησε ο βοσκός τον Μουράκις.

—Είμαι από τη φυλή των Μπανθ. Ντοριμαχά. Και σ; —Εγώ είμαι από τη φυλή των Μπανθ-Μουραβίδες.

—Για ποιόν φυλάς αυτά τα κοτσίκια;

—Για τον Καρζέλ-Γκαζάλ.

Ο Μουράκις στο άκουσμα τού όνόματος αυτού σηκώθηκε θρόος.

—Βλέπεις την Άσμά, τη γυναίκα του; ρώτησε.

—Όχι, άπάντησε ο βοσκός, αλλά κάθε βράδυ που άρμυε τα κοτσίκια μου, μια από τις σκλάβες της Άσμάς έρχεται να πάρει ένα ποτήρι γάλα για την κυρία της.

Σε παρακαλώ, πάρε αυτό το δαχτυλίδι και βόλε το μέσα στο γάλα, που θα πιή η Άσμά κι' έγώ θα σου δώσω τόσο χρυσάφι που δεν το έχεις έσονται στα μάτια σου.

Μπραγματικά ή σκλάβας ήθεσε σε λίγο να πάρει το γάλα της κυρίας της. Κι' όταν η Άσμά το έπτε βρήκε το δαχτυλίδι του Μουράκις και το άναγνώρισε.

Φωνάζει άμέσως τότε το βοσκό, τον ρώτησε κι' έκείνος της έξηγησε, ότι άνταμωσε στη βοδιά του Δαυμάτ έναν ξένο, που του υποσέθηκε σε μια σκοτεινή σπηλιά κοντά στις Άσους του Δαυμάτ.

Θέλω να πάω γρήγορα κοντά στον ξένο, είπε ή Άσμά.

Μόλις σκοτεινέισε άφησε κρυφά τη σκηνή του Καρζέλ-Γκαζάλ και ποδήθηκε μονάχη της για τη σπηλιά. Η καρδιά της φτεροκοπούσε μέσα στο στήθος της.

Εφτασε στη σπηλιά του

Δαυμάτ και στο φώς μιας άγνίδας του φεγγαριού γνώρισε τον Μουράκις, άραιο πάντα παρ' όλο τον πυρετό που τον έκαινε και το θάνατο που τον άπειλούσε. Γονάτισε άμέσως προστά του κι' άρχισε να του μιλά γλυκά.

—Άσμά, άγάπη μου, εύτυχία μου, της λέει ο Μουράκις ύστερ' από πόσους μήνες σε έστανάλεψα ζωντανή. Άλλοί μονο! Σε νόμισα νεκρή. Γιατί να φύγες μακριά; Η έρεσε πόσο σ' άγαπούσα. Το γλυκό πόσά σου είναι το ίδιο. Άσμά μου, έγώ έγώ πεθαίνω. Ω, Άσμά! πώς λησμόνησες τους όρκους μας;

Η Άσμά κλαίει κι' δοκίμαζοι πώς θα σώσει τον Μουράκις.

Εξήρνια άκούστηκαν φωνές και σε λίγο ένα πουλούκι Άρσάων πολεμιστών πλησίασε στη σπηλιά. Ο Καρζέλ-Γκαζάλ βοσκαίει επί κεφαλής των. Τα έμιατε όλα κι' δοκίμαζοι να σκοτώση τον αντίζηλό του.

Ο Μουράκις, άν κι' έξαντλημένος κρύβει στο βόθος της σπηλιάς την Άσμά, άρπάζει ένα μαχαίρι, ρίχνεται πάνω στον Καρζέλ-Γκαζάλ και τον σκοτώνει.

Το πύθος της έκδικήσεως τον παρασύρει πιά και σάν λιοντάρι της όήνηται σφάζει πολλούς άπ' τους έθνηούς του. Μα πληνώθηκε κι' ο ίδιος. Αισθάνεται τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείψουν και έφυγχει κοντά στην άνακτημένη του...

Οι άσπιτοι δούλοι γύρισαν στο μεταξύ στη φυλή του Μουράκις και διηγήθηκαν σ' άδελφους του ότι ο κύριός τους θέλοντας ν' ακολουθήσει ένα καραβάνι στη Μέκκα, τους χάρισε το άλογο και τις γκαμήλες του.

Μα ο Άρμαλάχ δεν άργησε να μάθει την αλήθεια. Διάθεσε μια μέρα τους στίχους του άδελφού του στη σέλλα του άλόγου του. Κατάγγιλε τότε στους δικαστές της φυλής του τους άδελφους δούλους που εγκατέλειψαν τον κύριό τους και καταδικάστηκαν άμέσως σε θάνατο.

Ο άδελφός του Μουράκις έτορεσε κατόπιν να βρή τον άδελφό του.

Συνάντησε τους ανθρώπους του Καρζέλ-Γκαζάλ κοντά στη σπηλιά, οίχτηκε πάνω τους και γέμισε ή νή γούδο από πώμα! Το αίμα τρέχει ποτάμι.

Ο θάνατος του Μουράκις πληρώθηκε άκριβώς.

Ο άδελφός του Μουράκις έτορεσε κατόπιν να βρή τον άδελφό του.

Συνάντησε τους ανθρώπους του Καρζέλ-Γκαζάλ κοντά στη σπηλιά, οίχτηκε πάνω τους και γέμισε ή νή γούδο από πώμα! Το αίμα τρέχει ποτάμι.

Ο θάνατος του Μουράκις πληρώθηκε άκριβώς.

Ο άδελφός του Μουράκις έτορεσε κατόπιν να βρή τον άδελφό του.

Συνάντησε τους ανθρώπους του Καρζέλ-Γκαζάλ κοντά στη σπηλιά, οίχτηκε πάνω τους και γέμισε ή νή γούδο από πώμα! Το αίμα τρέχει ποτάμι.

Ο θάνατος του Μουράκις πληρώθηκε άκριβώς.

Ο άδελφός του Μουράκις έτορεσε κατόπιν να βρή τον άδελφό του.

Συνάντησε τους ανθρώπους του Καρζέλ-Γκαζάλ κοντά στη σπηλιά, οίχτηκε πάνω τους και γέμισε ή νή γούδο από πώμα! Το αίμα τρέχει ποτάμι.

Ο θάνατος του Μουράκις πληρώθηκε άκριβώς.

Ο άδελφός του Μουράκις έτορεσε κατόπιν να βρή τον άδελφό του.

Συνάντησε τους ανθρώπους του Καρζέλ-Γκαζάλ κοντά στη σπηλιά, οίχτηκε πάνω τους και γέμισε ή νή γούδο από πώμα! Το αίμα τρέχει ποτάμι.

Ο θάνατος του Μουράκις πληρώθηκε άκριβώς.

Ο άδελφός του Μουράκις έτορεσε κατόπιν να βρή τον άδελφό του.

Συνάντησε τους ανθρώπους του Καρζέλ-Γκαζάλ κοντά στη σπηλιά, οίχτηκε πάνω τους και γέμισε ή νή γούδο από πώμα! Το αίμα τρέχει ποτάμι.

Ο θάνατος του Μουράκις πληρώθηκε άκριβώς.

Ανατολικό Χιόμας

Ο αρχιτσιγγούνης

Απογοητευμένος γύριζε ο Ναστραδίν Χότζας στο χωριό του. Είχε καταλάσει πιά πως ή μοίρα τον κατέτρεχε.

—Θα ζήσουμε μ' ό,τι έχουμε, είπε στη γυναίκα του.

Κι' άρχισε να κάνει αίματηρες οικονομίες.

Χότζας παρατσιγγούνεψε! του λέγε ή Φατιμέ.

Η τσιγγουνιά του Χότζας δεν έχει όρια έλεγαν οι χωριανοί του.

Κι' αλήθινα ο Ναστραδίν έσφιγγε πολύ το πουνγί του, λογαρίαζε και τον τελευταίο παρά.

Αυτό θα πη οικονομία! Έλεγε με ίκανοποίηση.

Αυτό δεν είναι οικονομία, είναι τσιγγουνιά, του είπε μια μέρα ο μουζέης του χωριού. Είσαι τσιγγούνης Χότζας. Μα θα παρακαλέσω τον Άλλαν να σε συγχωρήσει, γιατί υπάρχουν και χειρότερα παραδείγματα. Έγω άκούσει να λένε πως στην Προύσσα ζή ένας έμπορος ο Άνιέτ που θα μπορούσε να σου δώσει μαθήματα οικονομίας.

Πιό οικονομός από μένα δεν υπάρχουν άλλος στον κόσμο! φώναξε με πείσμα ο Χότζας.

Κάνεις λάθος, Ναστραδίν. Ο άνθρωπος που σου λέω είναι ικανός να σου δώσει μαθήματα.

Αυτό θα το δούμε, μουρμούρισε ο Χότζας. Σε λίγες μέρες θάχω μάθει την αλήθεια.

Τι σκοπεύεις δηλαδή να κάνεις; —Τι θα κάνω λέει; Θα πάω στην Προύσσα, θα βρω τον άνθρωπον αυτόν και θα μετρούω μαζί του για να πείσθω αν είναι ικανός να μου δώσει μαθήματα.

Το είπε και το έκανε. Χαιρέτησε τη Φατιμέ, έφοριζε το μποτά του στην πλάτη, πήρε το ααβδί του και τράβηξε για την Προύσσα.

Όταν έφθασε εκεί, πήγε ίσια στο σπίτι του ανθρώπου που φημιζόταν ως ο μεγαλύτερος τσιγγούνης του κόσμου. Τον βρήκε και τον παρακάλεσε να τον φιλοξενήσει μια-δυό ημέρες, ως που να τελειώσει δίδην μερικές δουλειές που είχε στη Προύσσα.

Ευχαρίστως του άπάντησε ο Άχμέτ.

Και τον πήρε να πάνε μαζί στην αγορά για να ψωνίσουν για το βράδυ. Φτάνοντας στην αγορά ο Άχμέτ ρώτησε ένα νασάπη αν ήταν καλό το άρνι που πουλούσε.

Τριφερό και γλυκό σαν βούτυρο, του άπάντησε ο νασάπης.

Τότε άς αγοράσουμε βούτυρο, είπε ο Άχμέτ, αφού αυτό είναι καλλίτερο από το άρνάκι που γάλακας.

Μπήκαν σ' ένα μπακάλη κι' ο Άχμέτ ρώτησε:

—Είπε καλό το βούτυρο;

—Άγνό και νόστιμο σαν άγουρόλαδο, άπάντησε ο μπακάλης.

Τότε άς πάρουμε άγουρόλαδο, είπε ο Άχμέτ.

Και ρώτησε πάλι, τον μπακάλη:

—Είπε καλό το άγουρόλαδο;

—Ξεστόρο και λαγαρό σαν το νερό, άπάντησε ο μπακάλης.

Τότε μπορούμε να κάνουμε τη δουλειά μας με το νερό είπε ο Άχμέτ.

Ένω σπίτι μου ένα βαθύ πηγάδι και θα πιούμε όσο θέλουμε χωρίς να ξεδώσουμε λεπτό. Πάμε λοιπόν στο σπίτι να φάμε!

Σ' ευχαριστώ, Άχμέτ, μουμούρισε ο Ναστραδίν καταρτισμένος γιατί είχε βρή το υστέρη του.

Και για να μην έξευτελισθί έντελως πρόσθεσε:

Κι' έπειδή έγω κι' έγώ καλό νερό στο σπίτι. Έλα όποτε βέλεις να... σου κάνω το τραπέζι!...

ΤΡΑΛΑΛΑ!...

Παράξενο διήγημα

(Το παράξενο αυτό διήγημα του Ζύλ Λερμινά είναι θαυμάσιο στο είδος του. Παρουσιάζει έναν τύπο φονιά, ο οποίος νομίζει πως προσποιείται τον τρελλό, ενώ είναι πραγματικά τρελλός, πάσχων από μανίαν ανθρωποκτονίας).

Πέτυχα! Ο σκοπός μου ήταν να κάνω ένα κακούργημα και να μη τιμωρηθώ. Πρέπει να σάς το διηγηθώ. Χωρίς να καυχήθω, μου φαίνεται πως ένοργησα μ' έυπνιάδα!

Παντρεύτηκα μ' ένα φτωχό κορίτσι. Ήμουν υπάλληλος με διακόσια φράγκα το μήνα. Η γυναίκα μου Μωριά ήτανε φραφνή. Είχε μια αδελφή που τη λέγαμε Λευκή και ζούσε μαζί μας. Όλα πήγαιναν καλά. Άποχτήσαμε ένα άγοράκι κι' ένα κοριτσάκι.

Μια μέρα έλαβα ένα γράμμα από κάποιο συμβολαιογράφο. Μου άνηκε παράξενο γιατί δεν είχε σχέσεις μαζί του. Μα κόνεψα να τ' άσώω όταν είδα να μου γράφει πως ένας έμπορος στην Καγκούτα, θέιος της γυναίκας μου και της αδελφής της πέθανε και τους άφησε κληρονομιά ένα εκατομμύριο φράγκα. Άπλαδήμισό εκατομμύριο στην καθεμιά. Τραλαλά, λαλά!

Τέλος πήραμε την κληρονομιά. Έδωκα τη παραίτησή μου κι' άλλαξα ζωή. Μισό εκατομμύριο είναι κάτι τι. Και ή κουνιάδα μου το ίδιο. Τό σπίτι μας άλλαξε όψη. Υπηρέτες, άμείβια, γλέντια.

Δεν πέρασε πολλές καιρές κι' άρχισα να θυμώνω μέσα μου. Γιατί ή κουνιάδα μου Λευκή να μάς πάρο το μισό εκατομμύριο; Αυτή ήταν μια γεροντοκόρη και δεν είχε να σκεφτεί παρά μονάχα για τον έαυτό της. Τότε μουθε στο νού μου ή ιδέα να τη σκοτώσω για να την κληρονομήσει ή γυναίκα μου. Επειδή όμως ήμουν έδυπος σκεπτόμενος να βρω ένα μέσον να κάνω το κακούργημα χωρίς να κινδυνέω. Διάβασα πολλά βιβλία που γράφανε για κακούργηματα και συμπεράσα πως ο πειρισσότερος φονιάδες προδίδονται, άκριβώς γιατί δεν έέρουν να κούψουν το κακούργημά τους. Τραλαλά! λαλά! Μα γιατί αυτά τα λόγια έρχονται πάντα στο στόμα μου; Διάβασα και μερικά Ιατρικά βιβλία που γράφουνε για κακούργηματα που τα διέπραξαν τρελλοί. Τραλαλά λαλά!...

Ένα πρωί πήγα στο σπίτι του γιατρού Λοσεντά που ήταν ο καλύτερος γιατρός για τους τρελλούς και του είπα:

—Γιατρέ, είμαι πλούσιος, εύτυχισμένος, λατρεύω τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου, μα τώρα τελευταία έγω τομερές νευρικές κρίσεις, στο τρελλοκομείο.

Είμαι μέσα... γελά... θα με κρατήσουν εδώ μέσα ένα χρόνο... μα κέρδια μισό εκατομμύριο! Το πήρα... Τραλαλά! Τραλαλά!... Πώς τους πύλασε όλοι! Χά, χά!... Διψά... Ο γιατρός έβαλε την ιστορία μου... Τραλαλά!... Τι σημαίνει αυτό το τραλαλά!... Γιατί μουχεται στο στόμα... Κοροϊδύει και την ταβλά... Τραλαλά!... Ένω σωστό το μυαλό μου... Δεν είμαι τρελλός!... Χού, χού, ντό, οέ, μί, οά!... Είμαι ο αυτόκράτωρ!... Τραλαλά!... Το πουλάκι πέταξε... Καλή μέρα, κυρία, χού, χού... Ψυχολογία; Όχι, όχι, χι, δεν θέλω, βοήθεια!... Αχ, πώς πονεί το κεφάλι μου!... Θολώνουν τα μάτια μου!... Αίτια!... Αίτια!... Όχι, δεν είμαι τρελλός... Τρα-λά-λά!...

Όταν πέρασαν τρεις μήνες ξαναπήγα στο γιατρό.

Τα κοούσματα έγιναν πολύ πιό συχνά, του είπα.

Κι' άρχισα να κλαίω. Έπαιζα θανατία στο όλο μου.

—Κύριε, του είπα τέλος, σάς

παρακαλώ να με κλείσετε σ' ένα τρελλοκομείο. Νοιώθω ότι βρίσκωμαι στις παραινέσεις μιας κρίσεως. Κλείστε με λοιπόν σ' ένα τρελλοκομείο, βοηθήστε με, σώστε με.

Ο γιατρός συγκινήθηκε.

—Μόνο, του είπα, για να μην άνησυχή η οικογένειά μου, θα προφασιστώ πως έγω να κάνω ένα ταξίδι για έρευνα και θα λείπω δυό τρείς μήνες. Κι' έτσι όταν γίνω καλά, θα έστανγυρίσω στο σπίτι μου και θαμια βέβαιος τότε πως δεν θα σκοτώσω κανέναν.

Ο γιατρός δέχθηκε επί τέλους να με βοηθήσει στο σχέδιό μου, χωρίς να γνωρίζη ο ήλιθος το σκοπό μου... Ποτέ δεν πίστευα πως θα τον κοροϊδύσα έτσι εύκολα!...

Στο σπίτι μου δεν δυσκολεύτηκα να πείσω τη γυναίκα μου πως είναι άναγκη να φύγει για ένα ταξίδι. Αυτή το πίστευε κι' άρχισε να μ' έτοιμάζει.

Την άλλη μέρα το πρωί μπήκα στο τρελλοκομείο.

Είμεια δυό μήνες μέσα. Μόλις πέρασαν δεκαπέντε μέρες προσποήκα μια νευρική κρίση κι' ώρμησα πάνω σ' ένα νοσοκόμο να τον πνίξω. Μούκαναν ψυχολογίες. Ο γιατρός με έξέταζε κάθε μέρα και με βεβαίωσε τέλος πως έγινα καλά. Έλασα μέσα μου, γιατί τον κοροϊδύσα.

Τέλος μια μέρα μου είπε να γυρίσω σπίτι μου, γιατί δεν είναι πιά τίποτα. Η γυναίκα μου, ή κουνιάδα μου, τα παιδιά κι' οι φίλοι μου, γιορτάσανε το γυρισμό μου.

Όταν πέρασαν τέσσερες μήνες, άποράσισα να έκτελέσω το σχέδιό μου για την άπόκτησι του μισού εκατομμυρίου. Η κουνιάδα μου καθόταν άοιστέρα από το τραπέζι και ένα βράδυ της έμπηξα το μαχαίρι στην καρδιά της! Τη σκότωσα! Έδωκα ύστερα κάτι τρούμα ούρλιάσματα και σωριάστηκα καταγής.

Η άστυνομία με συνέλαβε. Κανένας δεν μπορούσε να άνοιξη την αίτια του φόνου παρά μόνο ο γιατρός Λοσεντά. Δυστυχώς όμως έλειπε από το Παρίσι. Είπα στον άνακριτή πως έπασχα από νευρασθένεια, μα αυτός μου άπάντησε πως κάνω επίτηδες τον τρελλό και πως αυτό δεν περνούν!...

Τέλος έφτασε κι' ο γιατρός Λοσεντά, που τον είχαν άδιοποιήσει, και διηγήθηκε όλη την ιστορία μου, άπέδειξε δε από διάφορα συμπτώματα φρενολόγων, ότι έπασχα από μανία ανθρωποκτονίας.

Η ύπόθεσις παρεπλήθη στο κακουριόδικείο. Η άπολογία μου ήταν πολύ εύκολη. Με άθώωσαν παμψηφεί, μα για κάθε ένοχόμνο με κλείσανε στο τρελλοκομείο για κάμποσον καιρό.

Στο μεταξύ ή γυναίκα μου κληρονόμησε την άδελφή της και τώρα το ένα εκατομμύριο έγινε όλο δικό μας.

Ο Λοσεντά δώλεσε στο δικαστήριο πως υπάρχουν έλπίδες να γιοστρευθώ όλος, διόλου. Με κλείσανε, λέω, στο τρελλοκομείο.

Είμαι μέσα... γελά... θα με κρατήσουν εδώ μέσα ένα χρόνο... μα κέρδια μισό εκατομμύριο! Το πήρα... Τραλαλά! Τραλαλά!... Πώς τους πύλασε όλοι! Χά, χά!... Διψά... Ο γιατρός έβαλε την ιστορία μου... Τραλαλά!... Τι σημαίνει αυτό το τραλαλά!... Γιατί μουχεται στο στόμα... Κοροϊδύει και την ταβλά... Τραλαλά!... Ένω σωστό το μυαλό μου... Δεν είμαι τρελλός!... Χού, χού, ντό, οέ, μί, οά!... Είμαι ο αυτόκράτωρ!... Τραλαλά!... Το πουλάκι πέταξε... Καλή μέρα, κυρία, χού, χού... Ψυχολογία; Όχι, όχι, χι, δεν θέλω, βοήθεια!... Αχ, πώς πονεί το κεφάλι μου!... Θολώνουν τα μάτια μου!... Αίτια!... Αίτια!... Όχι, δεν είμαι τρελλός... Τρα-λά-λά!...

Όταν πέρασαν τρεις μήνες ξαναπήγα στο γιατρό.

Τα κοούσματα έγιναν πολύ πιό συχνά, του είπα.

Κι' άρχισα να κλαίω. Έπαιζα θανατία στο όλο μου.

—Κύριε, του είπα τέλος, σάς

παρακαλώ να με κλείσετε σ' ένα τρελλοκομείο. Νοιώθω ότι βρίσκωμαι στις παραινέσεις μιας κρίσεως. Κλείστε με λοιπόν σ' ένα τρελλοκομείο, βοηθήστε με, σώστε με.

Ο γιατρός συγκινήθηκε.

—Μόνο, του είπα, για να μην άνησυχή η οικογένειά μου, θα προφασιστώ πως έγω να κάνω ένα ταξίδι για έρευνα και θα λείπω δυό τρείς μήνες. Κι' έτσι όταν γίνω καλά, θα έστανγυρίσω στο σπίτι μου και θαμια βέβαιος τότε πως δεν θα σκοτώσω κανέναν.

Ο γιατρός δέχθηκε επί τέλους να με βοηθήσει στο σχέδιό μου, χωρίς να γνωρίζη ο ήλιθος το σκοπό μου... Ποτέ δεν πίστευα πως θα τον κοροϊδύσα έτσι εύκολα!...

Στο σπίτι μου δεν δυσκολεύτηκα να πείσω τη γυναίκα μου πως είναι άναγκη να φύγει για ένα ταξίδι. Αυτή το πίστευε κι' άρχισε να μ' έτοιμάζει.

Την άλλη μέρα το πρωί μπήκα στο τρελλοκομείο.

Είμεια δυό μήνες μέσα. Μόλις πέρασαν δεκαπέντε μέρες προσποήκα μια νευρική κρίση κι' ώρμησα πάνω σ' ένα νοσοκόμο να τον πνίξω. Μούκαναν ψυχολογίες. Ο γιατρός με έξέταζε κάθε μέρα και με βεβαίωσε τέλος πως έγινα καλά. Έλασα μέσα μου, γιατί τον κοροϊδύσα.

Τέλος μια μέρα μου είπε να γυρίσω σπίτι μου, γιατί δεν είναι πιά τίποτα. Η γυναίκα μου, ή κουνιάδα μου, τα παιδιά κι' οι φίλοι μου, γιορτάσανε το γυρισμό μου.

Όταν πέρασαν τέσσερες μήνες, άποράσισα να έκτελέσω το σχέδιό μου για την άπόκτησι του μισού εκατομμυρίου. Η κουνιάδα μου καθόταν άοιστέρα από το τραπέζι και ένα βράδυ της έμπηξα το μαχαίρι στην καρδιά της! Τη σκότωσα! Έδωκα ύστερα κάτι τρούμα ούρλιάσματα και σωριάστηκα καταγής.

Η άστυνομία με συνέλαβε. Κανένας δεν μπορούσε να άνοιξη την αίτια του φόνου παρά μόνο ο γιατρός Λοσεντά. Δυστυχώς όμως έλειπε από το Παρίσι. Είπα στον άνακριτή πως έπασχα από νευρασθένεια, μα αυτός μου άπάντησε πως κάνω επίτηδες τον τρελλό και πως αυτό δεν περνούν!...

Τέλος έφτασε κι' ο γιατρός Λοσεντά, που τον είχαν άδιοποιήσει, και διηγήθηκε όλη την ιστορία μου, άπέδειξε δε από διάφορα συμπτώματα φρενολόγων, ότι έπασχα από μανία ανθρωποκτονίας.

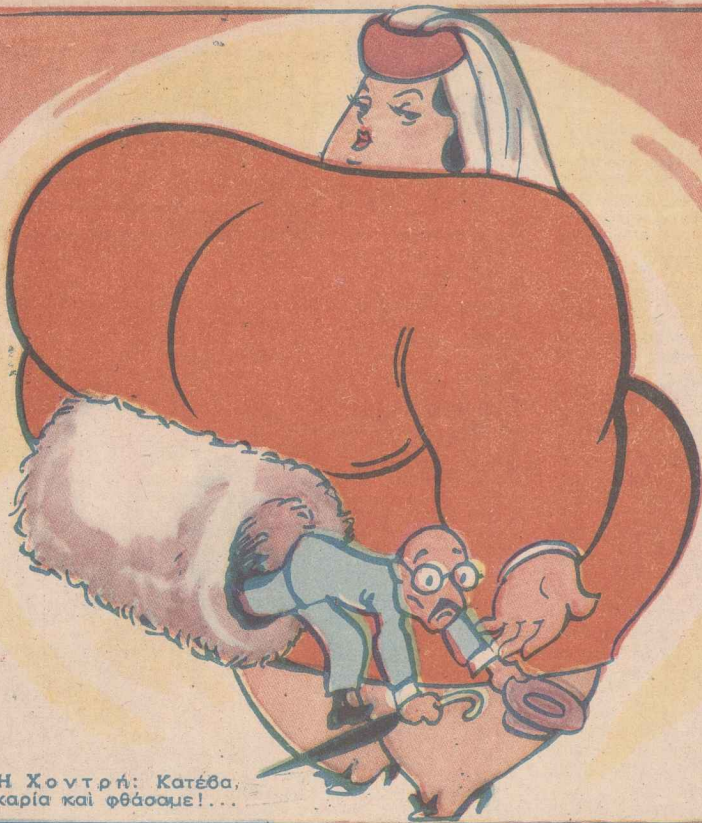
Η ύπόθεσις παρεπλήθη στο κακουριόδικείο. Η άπολογία μου ήταν πολύ εύκολη. Με άθώωσαν παμψηφεί, μα για κάθε ένοχόμνο με κλείσανε στο τρελλοκομείο για κάμποσον καιρό.

Στο μεταξύ ή γυναίκα μου κληρονόμησε την άδελφή της και τώρα το ένα εκατομμύριο έγινε όλο δικό μας.

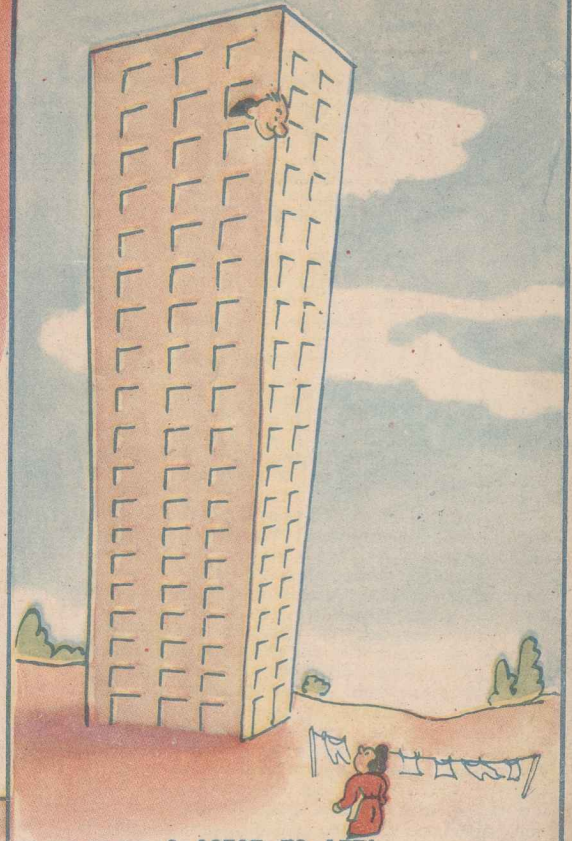
Ο Λοσεντά δώλεσε στο δικαστήριο πως υπάρχουν έλπίδες να γιοστρευθώ όλος, διόλου. Με κλείσανε, λέω, στο τρελλοκομείο.

Είμαι μέσα... γελά... θα με κρατήσουν εδώ μέσα ένα χρόνο... μα κέρδια μισό εκατομμύριο! Το πήρα... Τραλαλά! Τραλαλά!... Πώς τους

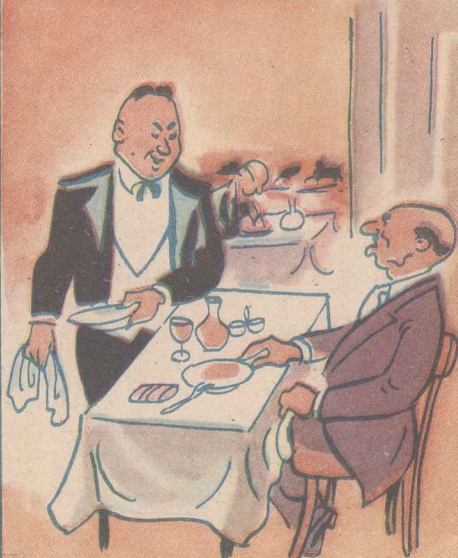
Η Χοντρή: Κατέβα, Ζαχαρία και φθάσαμε!...

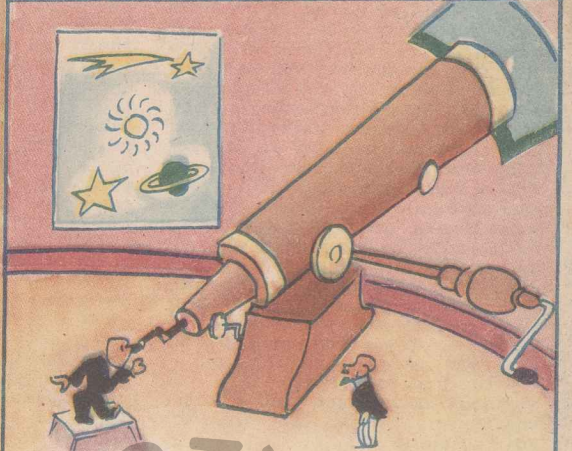
Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟ ΛΕΕΙ...
—Γυναίκα, έλα άμέσως άπάνω, γιατί
καίγεται τó φαγητό!...

—Εγώ, ξέρετε, μεγάλησσι,
στην Άφρική...
—Ασφαλώς θά σάς ανάθρε-
ψαν με γάλα καμπλοπαρδά-
λεως...

Ο πελάτης: Άν αυτό είνε άρ-
νάκι τού γάλακτος, εγώ είμαι ήλιος!
Τ ό γ κ α ρ σ ό ν ι: Είνε άρνάκι
τού γάλακτος, κύριε!...

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ
—Αυτή τη στιγμή η Άφροδίτη φοράει
τή ρόζ κομπινιζόν της...

